

Giới thiệu Bạo Quân Độc Sủng

Truyện Bạo Quân Độc Sủng, chuyện nói về một người con gái gặp biết bao trắc trở trong cuộc sống, bị hắt hủi hoại hết thanh danh của nàng, nói nàng là người phụ nữ dâm đẳng.

Nàng tủi nhục không biết nói cùng ai, ra đi trong tuyệt vọng nàng quyết định cùng mẹ tự mình kiếm tiền sinh sống. Cô đi biểu diễn ca múa tới đâu thì được rất nhiều người ái mộ nàng, danh tiếng ngày một vang xa hơn. Cuối cùng con đường hạnh phúc cũng tới với nàng, nổi danh với tên gọi Diệp Vũ Sắc.

Một cái tên nghe rất hay, nàng rất thích mọi người gọi nàng như vậy. Phía sau những người ủng hộ cô là một đám hoa đào, hữu tướng đương triều, còn có vô số đàn ông, hoa đào không đếm xuể, đều nảy sinh hứng thú nồng đậm với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bắt cóc ư? Mị được sao? Cổ khát khô.

Hình như bị mê man rất lâu, Diệp Vũ tỉnh lại nhưng sao lại tối om chẳng thấy năm ngón tay thế này nhỉ?

Đầu óc mơ hồ choáng váng, tinh thần không thể tập trung nổi. Thêm nữa chân tay đều không còn sức, cả người nóng như lửa đốt vậy, ngọn lửa nóng hừng hực kia đang nướng cho nàng cháy khô cả lưỡi, cả người khát, cổ cháy, nếu có một thùng nước lạnh dội từ trên đầu xuống thì sung sướng biết bao.

Sao lại thế chứ? Vì sao trên người lại nặng vậy? Hình như có một tảng đá to đè nặng chính mình vậy. Vì sao có cái gì đó ẩm ướt cứ liềm đi liềm về không ngừng trên người nàng chứ? Đó là đầu lưỡi ư? Có người nằm trên người nàng ư? Có người đàn ông đang hôn nàng sao? Tại sao có thể vậy chứ? Nàng không phải đang ngồi trên thuyền hoa uống trà trên sông Tần Hoài ở Nam Kinh sao?

Trời ơi!!!

Nàng tỉnh táo chút, cố sức nâng tay lên sờ, lòng lạnh lẽo, chân tay cứng ngắc.

Đúng vậy, có một người đàn ông đang đè nặng nàng, hôn cánh tay nàng, đầu vai, xương quai xanh, một đường đi xuống. ....

Vì sao lại bị vậy chứ? Nàng bị bắt cóc sao?

“Nè...” Nàng chẳng còn hơi sức nào cố nói, lấy tay lay vai hắn, lại mềm mại chẳng có chút sức nào, rơi xuống trên vai hắn, “Anh là ai... Buông ra...”

“Người bị người ta bỏ thuốc chí âm mê tâm tán, thế gian chỉ có duy nhất cách giải này thôi” Người đàn ông này giọng nói rất dễ nghe, trầm thấp thuần hậu, so với Hạ Phong càng dễ nghe hơn.

“Mê tâm tán là gì vậy? Giải được là gì? Đẻ tôi đi mua” Diệp Vũ oán thăm, tên này nói chuyện sao nho nhã thế, khá giống lời kịch cổ trang mà Hạ phong quay chụp lắm, có hương vị cổ đại.

“Mê tâm tán là mị dược, giải được là đàn ông” Giọng hắn không hề ám áp chút nào.

Nàng khiếp sợ, có người bỏ thuốc cho nàng ư? Là ai bỏ đây? là tên đàn ông này sao?

Hắn nhận thấy nàng kháng cự yếu ớt, giải thích bảo, “Không phải là ta bỏ mà là huynh trưởng của ngươi”

Nàng kinh ngạc, “Huynh trưởng của tôi ư?”

Hắn lại bảo, “Thuốc mê tâm tán là loại thuốc cực mạnh, trong vòng nửa canh giờ mà không có thuốc giải, ngươi sẽ khát khô cổ mà chết”

“Anh giúp mua thuốc giải về cho tôi có được không? Anh cần bao nhiêu tiền, tôi có thể cho anh” Diệp Vũ khẩn cầu.

“Mê tâm tán là loại thuốc dùng hoa tình vô cùng độc làm thành, thành Kim Lăng này không có thuốc giải nào cả” Hắn quả quyết.

Độc tình hoa ư? Thành Kim Lăng sao?

Nàng nghe được rất rõ, thế kỷ hai mươi mốt làm gì có loại hoa, thành Kim Lăng này. Gã đàn ông này nói vậy sao cổ quái thế, rốt cục là sao chứ? Sao tự dưng nàng vô duyên vô cớ bị ca bỏ thuốc chứ? Thật là kỳ lạ quá.

Hắn dùng khuỷu tay chống đứng lên, “Sống hay chết, tùy ngươi”

Da thịt càng ngày càng thấy khát, muốn uống nhiều nước lạnh...CẢ người càng ngày càng nóng rực, càng ngày càng hư không, càng ngày càng mềm như cần cái gì đó, khát vọng có ai đó chạm vào, âu yếm... Tên đàn ông này như một tảng băng vậy, có thể an ủi cơn khát của nàng, nhồi vào hư không của nàng... Trong ngoài cơ thể nàng như bị cháy sạch, dồn lên mặt, đầu nóng hừng hực, nàng không tự chủ được liếm môi, thân mình khó chịu uốn éo.

Vừa rồi câu nói kia của hắn, nàng hiểu được hắn để cho nàng chọn. Muốn sống thì cùng hắn xxx, nếu không muốn nảy sinh quan hệ với hắn thì cũng chỉ còn con đường chết. Làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Diên đảo tâm hồn

Nàng chỉ đi du lịch Nam Kinh để giải sầu thôi, chỉ là ngồi uống trà ngắm cảnh trên sông Tần Hoài thôi, sao mà lại gặp phải chuyện này chứ?

Lấy nhãn lực của hắn cho dù căn phòng này có tối mờ không nhìn thấy mặt nhau chẳng nữa, hắn cũng nhìn thấy tia do dự của nàng.

Hắn khẽ chạm nhẹ vào môi nàng, rồi nhẹ nhàng vuốt phăng, giấy lát thì rời xuống, chạm vào xương quai xanh của nàng, bộ ngực nàng phập phồng.

Thở xác và tinh thần chấn động, nàng không thể kiềm chế được sợ run, trên người lửa càng bốc cao, càng khó chịu vô cùng.

Nàng thế này mới biết, cả người trần truồng mà hắn cũng vậy.

Hắn rút tay về, Diệp Vũ không tự chủ được túm được tay hắn, cả người phát run lên, “Nóng quá...thật khó chịu quá...”

Hắn nặng nề bảo, “Như mong muốn của ngươi”

Mỗi một tác trên người đều là ngọn lửa, thiêu hủy lý trí của nàng, nàng sắp phát điên rồi, không thể khống chế được tư tưởng và tay chân của mình, ôm lấy cổ hắn, ngẩng đầu hôn hắn, cảm giác thoải mái hơn chút. Cái kiểu khát vô cùng và lo lắng này chẳng những không hề giảm bớt mà ngược lại càng trầm trọng thêm, làm cho nàng muốn nhiều hơn nữa.

Hắn có chút kinh ngạc, không ngờ vị đại tiểu thư yếu đuối nhất gan lại có gan lớn thế, tuy hôn rất ngốc nghếch, vội vàng mà lại bốc lửa. Hắn hôn lại nàng, mút chặt cánh môi nàng, tiến quân thần tốc, cuốn chặt chiếc lưỡi thơm tho của nàng...

Trong bóng đêm, một màn kinh hoàng, hỗn loạn.

Nàng ôm lấy hắn, tay nhỏ bé mềm mại không xương chậm rãi vuốt ve hắn. người đàn ông này rắn chắc quá!

Tầm lưng dày rộng, eo thon, chắc, điển hình chính là có hình thể tam giác, đoá chừng cơ ngực và bụng rất được.

Lời lẽ của hắn chạy trên da thịt nàng, đi đến đâu ẩm ướt nóng hôi đến đó...Hắn liếm nụ phần hồng của nàng, hơi dùng sức chút...Hắn làm hết tất cả, làm cho thân thể nàng ngày càng nắn cảm hơn, chiến đấu càng thêm lợi hại hơn...

Nàng chịu không nổi sự kích thích như vậy, vừa khó chịu vừa vặn vẹo, vừa rên ư ừ, tiếng nhỏ vụn phát ra từ yết hầu, lọt vào tai hắn nghe xương mềm tuột.

Mềm mại hương thơm, tuyệt vời như thế, hắn còn đợi gì nữa chứ?

Nàng căn bản không biết chính mình đang làm gì, trong đầu hỗn loạn, theo bản năng ôm chặt lấy hắn, cọ cọ vào hắn, hôn môi hắn, cổ hắn, vai hắn...Hình như có tia tê dại từ nơi nào đó trên người lan toả, tràn ngập cả người, rất thoải mái mà cũng cực kỳ thống khổ...

Hắn sờ sờ mặt nàng ẩm ướt, biết thời gian của nàng không còn nhiều, ngón tay đi xuống, cảm giác chỗ mềm mại kia đã ướt át từ lúc nào, vì thế đẩy nhẹ lưng xuống, hung hăng xông thẳng tới...

Chỉ trong chớp nhoáng, cơn đau sắc nhọn ập tới, Diệp Vũ bật kêu lên, nhưng mà kiểu đau đến tận xương cốt ấy vẫn không giảm, cứ từng đợt từng đợt ập tới...

Hắn cứng người lại chút, không nghĩ gì thêm lại tiếp tục tiến tới, lấy sức mạnh cướp đất thành công, rốt cục cũng phá tan bức tường thành cuối cùng.

“Đau quá đi...” toàn thân nàng co rút nhanh, giống như mỗi tác da thịt đều co rúm lại vậy, cơn đau lớn ào tới bao trùm cả người nàng.

Hắn không để ý tới, chặn hai chân nàng lại, hoà hoàn toàn cùng nàng.

Thân thể cháy khát từ từ hoà tan với cơn đau xé rách da thịt, cảm giác vui sướng kỳ diệu bắt đầu tràn lên. Nàng túm chặt lấy vai hắn, nhấc hai chân lên,

quảng lên hông hần, làm cho cả hai thân hình kết hợp chặt chẽ với nhau hơn.

Trong ngọn lửa bùng to, trong con chìm nổi mạnh mẽ, đã bị tình dục phá huỷ.

Toàn bộ ngọn lửa đều hoá thành từng giọt mồ hôi rơi xuống.

Thân hình cuốn chặt triển miên càng phát ra điên cuồng, giờ này, khắc này, nàng tuân theo tiếng gọi của thân thể, cùng rơi vào vực sâu đen tối với người đàn ông này.

Có lẽ, đây là vận mệnh đã an bài, Càn khôn đã xoay chuyển...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tư thông? Dâm dăng? Hạ lưu

Đó là trận cuồng dã mê loạn trí óc tới mức nào, Diệp Vũ nhớ không rõ nữa, chỉ nhớ rõ bản thân mình bất mãn quán quít lấy hần, chỉ nhớ rõ gã đàn ông đó đã thoả mãn nhu cầu sinh lý của nàng ra sao, còn tuyệt hơn cả là họ cùng đứng ôm nhau hưởng gió ở đầu thuyền, giữa đại dương mặt trời.

Lúc tỉnh lại, gã đàn ông kia đã không thấy, khắp nơi tối om, nàng nhìn không rõ toàn cảnh, cố bò lên nhưng cả chân tay đau nhức vô cùng.

Vẫn còn chưa chết, chỉ có độc tính mị được gì đó thì đã giải rồi.

Nàng cố sức ngồi dậy, đúng lúc này có người mở cửa tiến vào, cả phòng bỗng chốc bừng sáng.

Ánh sáng làm mắt đau, nàng vội nhắm tịt lại, lúc mở ra thấy hai nha hoàn xinh đẹp đứng bất động trước đầu giường, gọi nàng đứng dậy, bảo muốn mặc quần áo cho nàng.

Sao lại thế nhỉ? Đây là hậu trường quay phim đó ư? Nơi này là thanh lâu hay vẫn là chỗ cách Nam Kinh kia?

Trang trí tất cả trong phòng đều cổ kính vô cùng, có đồ dùng, bàn ghế, tường, gương đồng, giường chiếu, đến cả chiếc chăn cũng cổ, chả lẽ là...đang quay phim sao?

Diệp Vũ kết luận một câu vậy.

Cảnh tượng rất quen thuộc, nhưng nàng lại không phải diễn viên, nàng chỉ là một giáo viên dạy múa của Đoàn ca múa Hạ Phong, là trợ giảng, mà sao lại thế chứ? Đạo diễn đi đâu rồi? Nhiếp ảnh gia đâu? Còn những người khác thì đâu cả?

Không chấp nhận được sự phản ứng này của nàng, hai nha hoàn thô lỗ túm nàng lôi xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo cho nàng.

Mặc quần áo lót tơ tằm trên người, quần màu tím, áo màu trắng, ba lớp, phiền toái quá.

Mơ màng Diệp Vũ nhìn thấy mình trong gương thì hoảng sợ, là mình đó sao?

Trong gương hiện lên một khuôn mặt rất xinh đẹp, đúng tiêu chuẩn, đôi mắt đen long lanh, chiếc mũi thẳng thanh tú, đôi môi hồng phấn xinh xinh, chiếc cằm tinh xảo hoàn mỹ, tóm lại là một người tuyệt đẹp.

Nàng kinh ngạc mãi, Diệp Vũ thế kỷ hai mươi mốt, mặc dù đáng người cũng được, khuôn mặt lại bình thường tới mức không thể bình thường hơn được, hiện giờ biến thành một mỹ nữ tuyệt đẹp, rất quý dị. Tại sao vậy chứ?

Hai nha hoàn chẳng kịp vén tóc xong cho nàng, đã túm lôi nàng ra khỏi phòng, đi vào đại viện đèn đuốc sáng trưng.

Có rất nhiều người, toàn là người cô đại cả...

Một phụ nữ trung niên diện mạo xinh đẹp, kéo tay Diệp Vũ, “Vũ nhi, đừng sợ, mẹ sẽ ở bên cạnh con”

Nàng kinh ngạc, mỹ nữ này là mẹ nàng đó ư?

“Diệp Vũ tư thông với người hầu, dâm dăng hạ lưu, làm nhục danh dự gia đình, trục xuất cùng mẹ ra khỏi nhà. Sau này, các người sẽ không phải là người của nhà họ Diệp nữa, cũng không cho phép bước một bước vào trong phủ!” Một phụ nữ có khuôn mặt lạnh lùng đoan trang uy nghiêm nói.

“Ta có thể cùng Vũ nhi rời khỏi phủ tướng quân, nhưng mà Thành nhi thì phải ở lại trong phủ”

Diệp Vũ kinh ngạc, nàng tư thông với người hầu sao? Người cổ đại này cũng biết cách đây không lâu nàng và một người đàn ông trên giường sao? Và gã đàn ông đó là người hầu của phủ tướng quân đó sao? Vậy hắn đang ở đâu...

Khoé môi người phụ nữ đoan trang khẽ nhếch lên cười, “Người yên tâm đi, Tuấn Thành là con của tướng quân, ta sẽ không bạc đãi hắn đâu”

“Mẫu thân” Khoé miệng lại nhếch lên, “Hy vọng người giữ chữ tín”

Lông mi của người phụ nữ đoan trang này rất dài khẽ chớp chớp, “Ta muốn người thề, cả cuộc đời này tuyệt đối không trở về phủ tướng quân nữa”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đuổi ra khỏi nhà

“Ta thề, cả đời này sẽ không trở về!” “Người mẹ” cắn răng nói.

“Cao Siêu, đưa họ ra ngoài!” Người phụ nữ đoan trang tên Từ Dương nói.

Cao Triều ư? Diệp Vũ suýt phì cười, sao tự xưng lại có người gọi tên như vậy chứ?

Một người đàn ông đi tới, nàng nhìn dõi theo hắn, thấy nam tử này cũng rất cao, thân hình khôi ngô khoẻ mạnh, khuôn mặt trông tục tằn hơn so với Diệp Tuấn nhưng vẫn rất tuấn tú, đồng thời lại hoà vào nhau hiện lên vẻ tuấn tú từng chài, lãnh khốc.

Hắn xua tay, làm tư thế “Mời”, “Nhị phu nhân, đại tiểu thư, xin mời!”

Nhị phu nhân nhìn cây cỏ trong phủ, lệ trào ra.

Vị nữ tử đoan trang kia nháy mắt thì có hai hán tử đi tới, dẫn các nàng đẩy ra khỏi cửa.

Cửa lớn đóng sầm lại, hai người đứng dưới chân bậc thang, nhìn bóng đêm bao phủ, hai mắt rung rung, nhiều biểu hiện tình cảm vương vấn khó nói nên lời.

Đột nhiên, có một ít đoạn ngắn bất ngờ hiện lên, một luồng trí nhớ ào vào trong đầu, hình như là người khác đập vào đầu nàng. Đầu nàng đau chút, lại tự xưng lúc đó nhớ ra được rất nhiều chuyện, đã biết vì sao lại bị những kẻ đó trục xuất mình ra khỏi nhà rồi.

Nàng vốn là Diệp Vũ của thế kỷ hai mươi mốt, sao tự xưng lại trở thành con gái lớn Diệp Vũ của địa tướng quân nước Sở thành Kim lăng Diệp Chí Bằng chứ? Ở đây là thành Kim lăng củ nước Sở, là phủ tướng quân, là nhà của nàng – nàng dĩ nhiên có hai đoạn trí nhớ, một là phần trí nhớ của Diệp Vũ thế kỷ thứ hai mươi mốt, còn một là một người không biết Diệp Vũ của nước Sở xuyên không.

Đầu óc nàng bùng nổ, chả nhẽ là...xuyênq ua rồi ư?

Bên cạnh nữ tử xinh đẹp là mẫu thân của Diệp đại tiểu thư, hơn ba mươi tuổi, tuy chỉ mặc quần áo mộc mạc màu sắc vàng nhạt, tóc búi gọn chiếc trâm ngọc bình thường, mà khuôn mặt thì lại trắng nõn đẹp tự nhiên như trăng rằm, xinh đẹp tuyệt thế. Đó là Nhị phu nhân phủ tướng quân là mẫu thân của nàng tên Thiên Hê.

Cuối cùng thì nàng đã hiểu, đại tướng quân Diệp Chí Bằng nước Sở có hai phu nhân, Nhị phu nhân Thiên Hê sinh được cô gái lớn là Diệp Vũ và con trai thứ là Diệp Tuấn Thành; còn vợ chính là công chúa An Dương, sinh được con trai cả là Diệp Tuấn Kiệt và con gái Diệp Mi.

Công chúa An Dương kiêu ngạo, tự cao là muội muội ruột của hoàng đế nước Sở, chẳng coi ai ra gì, mười mấy năm qua vẫn ngược đãi, tra tấn Nhị phu nhân; Nhị phu nhân vì gia đình mà chịu mọi sự hung bạo, vì con mà chịu ở trong phủ lớn lên, nín nhịn, nhẫn nhục chịu đựng. Vài năm gần đây, Diệp tướng quân hàng năm đều đóng quân bên ngoài, công chúa An Dương quản lý cả phủ tướng quân, dùng trăm phương ngàn kế tra tấn ba mẹ con Nhị phu nhân, tìm mọi cơ hội để đuổi họ ra khỏi phủ.

Lần này, bà ta nghĩ ra một kế tuyệt hảo: bỏ thuốc mê tâm tán cho Diệp Vũ, vu hãm nàng tư thông với kẻ hầu hạ, trục xuất mẹ con các nàng ra khỏi phủ.

Mà nàng thì bị kẻ đơn thế nào nhỉ?

Diệp Vũ nghĩ đến, giữa trưa hôm nay, Diệp đại tiểu thư đi phủ Tấn vương, thăm mển Tấn vương Minh Tâm đã hai năm rồi, nhưng Tấn vương phong lưu đa tình không nhận tình ý của nàng, lại còn làm cho nàng hết hy vọng. Nàng thương tâm trở về phủ muốn chết, người đau đớn quá mà tự đẩy hoạ mình, được người hầu cứu.

Có lẽ thời điểm Diệp đại tiểu thư tự đẩy hoạ bản thân suýt chết, linh hồn nàng đã nhập vào thể xác; sau đó lại bị nha hoàn bỏ thuốc vào trong chén thuốc đưa cho nàng, chén thuốc đó chắc đã bị người ta động tay chân vào, bỏ mê tâm tán, nàng mới bị trúng mị độc.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lưu lạc thanh lâu

Còn Thiên Hề sở dĩ tự nguyện rời phủ cũng chỉ vì muốn con mình là Diệp Tuấn Thành có thể được ở lại phủ tướng quân.

Hơn nữa, cho dù lần này các nàng quyết không đi thì cũng sẽ có lần khác. Đã nhiều năm qua, công chúa An Dương vẫn muốn đuổi tận giết tuyệt, để Diệp Tuấn Thành ở lại trong phủ đã là nhượng bộ duy nhất của bà ta rồi.

Diệp Vũ nghĩ ngợi nhiều, đã thật sự xuyên qua, linh hồn bám vào trên người Diệp đại tiểu thư, vậy linh hồn Diệp đại tiểu thư đi đâu rồi?

Hồn vừa nhập, lại vừa phải trải qua một trận dục vọng dày vò sắp chết, lại bị đuổi ra khỏi nhà, chả lẽ tối nay phải ăn ngủ đầu đường xó chợ sao?

Ông trời ơi, vì sao vậy chứ?

Hai mẹ con không xu dính túi, đứng giữa đường cái trong gió lạnh vù vù, biết đi đường nào đây?

Bất đắc dĩ, Thiên Hề đành phải mang theo con gái vào lầu Tiêu Tương tá túc một đêm.

Lầu Tiêu Tương là thanh lâu, bà chủ Lãnh Tiêu Tương và Thiên Hề vốn quen biết với nhau đã lâu. Lúc các bà còn trẻ, đều biểu diễn ở lầu Tiêu Tương, giao tình thân thiết; chẳng bao lâu Thiên Hề được gả làm tiểu thiếp cho Diệp Chí Bằng, còn Lãnh Tiêu Tương thì trở thành hoa khôi, vài năm sau trở thành bà chủ của lầu Tiêu Tương.

Lầu Tiêu Tương mở ra vốn là để buôn bán, không phải để cho các nàng ăn không ngồi rồi.

Rửa chén bát, rau củ, giặt quần áo, quét dọn phòng và đình viện, cái gì Diệp Vũ cũng đều làm cả, ba ngày liên tục làm việc liều mạng, cứ làm việc không ngừng nghỉ, toàn thân đau nhức, mặt chẳng còn chút máu nào.

Vị Diệp đại tiểu thư này đoán chừng là chưa từng bao giờ làm qua việc nặng nhọc như vậy, nếu không toàn thân không đau nhức đến vậy.

Nàng tin, chỉ cần trải qua được những ngày gian khổ này thì sẽ tốt hơn.

Bất luận là cổ đại hay là thế kỷ hai mươi mốt, đều phải tự lực cánh sinh, nuôi chính bản thân mình!

Vất vả nhất vẫn là nẫu thân của nàng, Mẫu thân vốn sống an nhàn sung sướng mười mấy năm rồi, trong một đêm mất đi tất cả, lại phải bụng trà rót nước ở chốn phong trần, dọn dẹp tắm phòng của tiểu thư, người như thế thật sự châm chọc vô cùng.

Đêm nay, lúc Diệp Vũ đang rửa chén bát trong pgòng, bỗng có một nha hoàn tên là Nguyệt Cầm chạy tới, nói sốt ruột, “Ta mót quá, giúp ta mang bầu rượu này đến tắm phòng của tiểu thư nhà ta với, nhanh đi!”

“Ta đang rửa chén bát... Hơn nữa còn rất nhiều vẫn chưa rửa đây này” Nàng chỉ làm những việc nặng nhọc, còn chuyện bụng trà rót nước thì chưa lần.

“Ây da, xin người thương xót giùm với, giúp ta đưa chút rồi mau mà về đây. Nếu không phải vội đưa ngay cho tiểu thư nhà ta, ta đã chui vào trong nhà xí rồi”

“được rồi, ta sẽ giúp người một lần”

Diệp Vũ đón lấy mâm gỗ, Nguyệt Cầm đã nhanh như chớp chạy thẳng về phía nhà vệ sinh.

Nguyệt Cầm hầu hạ tiểu thư là hoa khôi đứng đầu Lãng Vô Hương, đi vào tắm phòng của Lãng Vô Hương, Diệp Vũ đang định gõ cửa thì cửa phòng bỗng bị lực mạnh đẩy ra dọa cho nàng nhảy dựng cả lên.

“Lấy rượu mà cũng chậm như vậy hả!” Một giọng đàn ông trung niên cất tiếng mắng, “còn không nhanh mang vào hử?”

“Vâng” Nàng cúi đầu đi vào phòng.

“nếu không nể mặt mũi người từng là hoa khôi, ta đã sớm đi tìm người khác rồi” Gã nam tứ béo kia hùng hổ nói xong, “Người ta Ngưng Sương cười đẹp đến cỡ nào, còn người thì cười xấu chết; người ta Ngọc Tử giọng điệu nhẹ nhàng cỡ nào, còn người chỉ so với em gái ba cá ngoài chợ mà thôi”

Lặng Vô Hương đứng một bên, bị hấn nói vào mặt, cắn môi, ầm ức mà quật cường.

Diệp Vũ đặt rượu lên bàn, định đi ra ngoài thì bị ngăn lại.

“Nàng là nha hoàn của người sao?” Gã đàn ông nói lè nhè, móng béo sờ cằm của nàng, “Trong suốt, mềm mại, bản đại gia thích nhất”

“Ta chỉ là kẻ hầu làm việc nặng, không phải...” Nàng vội vàng giải thích.

“làm việc nặng à? Lãnh Tiêu Tương đứng là đàn” Hấn thò tay ra túm lấy nàng, cười dâm tà, “Một cô nương cười xinh như vậy, ta sao lại để cho nàng làm việc nặng chứ? Theo ta, nàng sẽ không phải làm việc nặng gì, chỉ hưởng thụ vinh hoa phú quý thôi...”

“Buông ra!”

Diệp Vũ giận dữ quát, cố sức đẩy hấn nhưng đẩy không được.

Hấn dùng cánh tay to ôm vai trái của nàng, miệng sát lại gần, trong tình thế cấp bách, nàng vung tay lên tát cho gã một cái.

Tiếng tát vang lên rất to, đến cả Lặng Vô Hương cũng ngơ ngẩn cả người.

Vị đại gia này sừng sốt, giận tím mặt, vung tay nặng quăng tới, “rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt phòng!”

Nàng phản ứng tức thời, giờ mồm gỗ lên đỡ, che trước mặt, bàn tay béo phì kia đập phải mồm gỗ.

Gã ta đau quá kêu la ầm ầm, rút tay, dậm chân, nổi trận lôi đình rống to.

Nàng đứng một bên bình tĩnh nhìn gã đàn ông đau nhe nanh trợn mắt, nhìn khách và các cô nương khác đều vọt tới vây xem, đầu suy nghĩ cực nhanh xem nên giải quyết thế nào cho ổn.

“Con khốn! Mày lại dám đánh cả ta hả...” Mắt thấy nhiều người nhìn vậy, gã ngượng tím mặt, lại vung móng tay lên cào nàng.

“A Lư đại gia, cần gì phải chấp nhặt với một tiểu cô nương chứ”

Giọng kiều mi, mềm mại này cùng với tiếng cười giòn truyền đến, tiếp đó xuất hiện trước mắt mọi người một nữ tử trang điểm đậm, tuổi chừng ba mươi, uốn éo đi tới.

Bà ta chính là bà chủ của lầu Tiêu Tương, Lãnh Tiêu Tương.

“Chuyện gì mà làm cho đại gia tức giận vậy chứ?” Bà dựa vào cạnh cửa, cười tủm tỉm hỏi.

“Con khốn này đã chọc giận bản đại gia...” Lư đại gia chỉ vào Diệp Vũ, mắt âm trầm, “Vô Hương, nói cho ma ma người nghe đi”

Lặng Vô Hương đi qua, ghé vào tai Lặng Tiêu Tương hạ giọng nói vài câu.

Lặng Tiêu Tương lác mông đi tới, nắm chiếc khăn hồng trong tay đặt lên ngực gã, “Lư đại gia à, có chuyện gì thì cứ từ từ mà nói. Vị cô nương này là người mới tới, làm việc nặng sau viện, không hiểu quy củ, vẫn coò phải được dạy dỗ. Hay là vậy đi, đêm nay tiên thưởng cứ tui cả vào ta, ta bảo Ngọc Tú và Ngọc Nhụy cùng uống rượu với ngài nhé, thấy sao?”

Lư đại gia vẫn chưa chịu từ bỏ ý đồ, tuyên bố, “Cánh tay này của ta đã bị thương rồi, chẳng may anh rể ta có hỏi đến, biết là con khốn của lầu Tiêu Tương làm bị thương, ta đây thật mất mặt quá. Nói không chừng anh rể ta cũng nuốt không trôi con giận này, đóng cửa lầu Tiêu Tương này lại đó”

“Vậy ngài xem... làm thế nào mới tốt đây?” Bà ta cười lạnh.

“Ta muốn nàng ta hầu hạ ta đêm nay” Gã nhìn Diệp Vũ chằm chằm, ép buộc.

“Nàng ấy chỉ là nha đầu làm việc nặng thôi, điều này không hợp quy củ...”

“Bản đại gia nói một không nói hai, bản đại gia nói chính là quy củ!” Lư đại gia nham hiểm bảo.

Diệp Vũ không chút hoang mang, nói bình tĩnh, “Di Lãnh à, cháu có mấy câu muốn nói cùng dì”

Lãnh Tiêu Tương kinh ngạc nhìn vẻ bình tĩnh của nàng, đi tới, Diệp Vũ bám sát vào bên tai bà nói, “Giả như đêm nay dì Lãnh giữ được cháu, cháu cam đoan, sẽ đưa Lặng Vô Hương trở thành người được chào đón nhất ở thành Kim Lăng này, thậm chí còn trở thành hoa khôi nổi tiếng của nước Sở, cam đoan lầu Tiêu Tương mỗi ngày kiếm được năm ngàn lượng thậm chí có khi còn kiếm được vạn lượng đó”

Bà ta khiếp sợ, giọng điệu này quá lớn, vị Diệp đại tiểu thư này dựa vào cái gì mà chắc chắn vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Một đêm bùng nổ

Diệp Vũ nói cường điệu, “Diệp Vũ cháu đây luôn nói một là một, lâu Tiêu Tương làm ăn phát đạt hay suy sút là do di nghị thôi, di hiểu rõ rồi chứ?”

Đôi mắt Lãnh Tiêu Tương đảo nhanh, kéo tay nàng, cười quyến rũ với Lưu đại gia, “Lưu đại gia à, ngài chờ cho một lát, ta khuyên nhủ cô nương chút, cam đoan cho ngài vừa lòng”

Lưu đại gia không ngăn lại, Diệp Vũ thuận lợi rời đi.

***

Anh rể của Lưu đại gia kia làm quan trong triều, nhưng đối phó với loại người cáo mượn oai hùm này chỉ cần hai ba đá kích là thành.

Tuy nói dân không cùng quan đầu, nhưng mà Lãnh Tiêu Tương thân là bà chủ, có người bợ đỡ, cũng có thể tìm được một hai vị làm quan giúp đỡ.

Diệp Vũ đi vào trong tấm phòng của Lãnh Tiêu Tương, trong lòng đã có tính toán.

“Ngồi đi” Bà ta ngồi xuống trước bàn trà, tự rót uống, “Vừa rồi ta chỉ nợ nửa cái nhân tình của mẹ ngươi, ngươi không cần cảm ơn ta đâu”

“Di Lãnh không tin cháu nói sao?” Diệp Vũ biết, bà ấy mặt lạnh mà tâm nóng, nói năng chua ngoa mà lòng bỏ tát.

“Ta biết Diệp đại tiểu thư mới là kẻ có sắc đẹp tuyệt vời, lại không biết ngươi biết cách kinh doanh nữa cơ đấy” Lãnh Tiêu Tương nhấp một miếng nước trà, “Lãnh Tiêu Tương ta hiểu biết rộng, hôm nay cũng coi như được nghe một người thú vị biết đùa”

Diệp Vũ mỉm cười, “Tuy cháu ở lâu Tiêu Tương này mới chỉ có ba bốn ngày thôi, nhưng mà cũng thấy rất rõ, lâu Tiêu Tương làm ăn cũng không được tốt, bất kể là cô nương hay là khách, đều kém so với lâu Thiên Hương, quán Ý Hồng, các Quán Phương. Nếu di Lãnh tin tưởng cháu, lâu Tiêu Tương sẽ trở thành một lâu nổi tiếng số một tại thành Kim Lăng, tiền tiêu như nước”

Bà động lòng, hỏi lại, “Vậy sao? Thế ngươi có cách gì tốt đây?”

Diệp Vũ cười nhẹ nhàng, “Trước tiên cháu sẽ đưa ra cách làm, chỉ cần dựa theo cách của cháu, cháu cam đoan, nửa tháng sau, Lăng Vô Hương cùng lâu Tiêu Tương sẽ từ một đêm bùng nổ, trở thành sự kiện mà già trẻ toàn thành bàn tán xôn xao”

Lãnh Tiêu Tương khó hiểu hỏi lại, “Bùng nổ ư?”

Diệp Vũ không muốn giải thích chỉ nói, “Di có thể không tin cháu, nhưng di sẽ mất đi một cơ hội phát tài đó”

Bà nâng ly trà lên, nhấp môi, lâm vào trầm tư. Mãi một lúc sau, bà cười sáng khoái bảo, “Được, ta sẽ tin ngươi một lần”

“Sau khi thành công, cháu muốn một nửa số tiền mà lâu Tiêu Tương kiếm được”

“Hả?” Lãnh Tiêu Tương càng kinh ngạc hơn, Diệp đại tiểu thư năm ấy mười tám, giọng điệu quá lớn rồi, dã tâm cũng không nhỏ.

“Cháu chỉ có một điều kiện này, nếu di Lãnh không đồng ý, cháu đây đành tìm lâu Thiên Hương...”

“Được! Ta đồng ý với ngươi”

Đôi mắt đen đẹp trong trẻo thoáng loé lên tia tự tin, “Lăng Vô Hương mới có hai mươi lăm tuổi, tình thông ca múa, đàn hát, cháu sẽ cố sức huấn luyện cho nàng ấy. Mặt khác, cháu còn cần hơn mười vũ nam, mười vũ nữ, một nhạc công tinh thông các loại nhạc khí”

Tuy Lãnh Tiêu Tương không biết nàng yêu cầu vấn đề này có lợi chỗ nào, lại vẫn nhớ kỹ, “Còn muốn cái gì, ta sẽ đáp ứng hết”

Diệp Vũ bảo, “Vẫn còn cần khá nhiều thứ nữa, đợi khi nào cháu liệt kê danh sách ra, sẽ nói rõ với di. Đúng rồi, đại đường cần phải chỉnh sửa, cháu muốn tạo ra một vũ đài... Chính là dựng đài cao để khiêu vũ, cụ thể chỉnh sửa thế nào, ngày mai cháu sẽ nói với di”

Càng nghe nàng nói không ngừng, Lãnh Tiêu Tương lại càng không nhớ nổi, cũng cảm thấy hơi có chút kỳ quái, vì sao vị Diệp đại tiểu thư này nói có một số từ, một số câu lại khó hiểu như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nam nhân u buồn

Trong đầu Diệp Vũ đã hình thành một kế hoạch hoàn hảo, chỉ cần đợi để thực thi mà thôi.

Sáng ngày hôm sau, Lăng Vô Hương theo lời ma ma, tìm đến nàng.

Diệp Vũ đi thẳng vào vấn đề hỏi, “Cô có muốn kiếm tiền không? Muốn nổi tiếng không? Có muốn tự lập tự cường không? Có muốn nửa đời sau giàu có không? Hay là có muốn tìm được một vị hôn phu tốt không?”

Lăng Vô Hương bị những câu hỏi liên tiếp này làm cho cứng họng không trả lời được, ai mà không muốn chứ? Chỉ là, nghĩ lại có thể đạt được sao?

“Nếu cô muốn thu được công danh lợi lộc, có thể dự đoán được, hãy nghe lời ta, ta sẽ biến giấc mộng của cô trở thành sự thật” Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Vũ hiện lên thần thái kiên định, “Đương nhiên, ta cũng không ép buộc cô”

“Thật sự có thể chứ?” Nàng ta hưng phấn tới mức không thể tin nổi.

“Ta sẽ không lừa cô đâu, nhưng cô phải nghe lời của ta mới được”

“Được, ta nghe lời cô, cô bảo ta làm gì, ta sẽ làm cái đó”

Đàn ông trên thế gian này đều có mới nói cũ, hai ba năm nay, khách của Lăng Vô Hương đều ít đi hẳn một nửa, cảm thấy bản thân mình so với cô gái mười bảy mười tám tuổi thì kém hẳn, giờ thì không hề có ai đến, hoa tàn thì bướm ít, chẳng có chút hy vọng nào, tự ti trở nên mất cảm, tính tình cũng thay đổi hẳn, người tiếp khách không thể tài giỏi được, lại chọc vào lông tóc khách, làm khách đến càng ngày càng ít.

Diệp Vũ bảo nàng ta hát hai câu, nàng ta liền hát, bảo nàng ta nhảy một điệu múa, nàng ta liền nhảy, cố sức thể hiện tài nghệ chính mình ra.

Trong lòng hy vọng, Diệp Vũ bảo nàng về trước, đến lúc đó lại gọi nàng luyện múa.

Nàng vừa đi thì có một người tiến vào, Diệp Vũ ngơ ngác nhìn hắn đến ngây ngốc.

Nam tử này rất đẹp trai, đó là vẻ đẹp trai u buồn, ánh mắt u buồn, u buồn ánh mắt, cả người tạo cho người ta có cảm giác rất u buồn.

Hắn mặc bộ quần áo màu xám trắng, thân hình gầy, làm cho chiếc áo choàng có vẻ rộng thùng thình, lại càng tôn lên khí chất u buồn của hắn. Sắc mặt hắn trắng nõn, mắt đen sâu thẳm, thánh khiết tú đật, chậm rãi đi tới, tựa như giọt nước bay lên vậy.

“Cô là Diệp cô nương rồi, ta là nhạc công, tên Lâm Trí Viễn” Hắn nói ôn hoà.

“A vâng, xin chào” Nàng kịp hoàn hồn trở lại, ngượng ngừng chào.

“Tiêu Tương tỷ bảo cô định tìm một nhạc công tinh thông các loại nhạc khí, bảo ta toàn lực giúp cô” Giọng Lâm Trí Viễn nhẹ như gió thoảng mây bay vậy.

“Ta gảy một bài cho anh, anh nhớ giúp ta ghi lại khúc nhạc, có thể được chứ?”

“Được” Hắn ngồi xuống, chuẩn bị tốt giấy bút.

Diệp Vũ ngồi xuống trước đàn tranh, mười ngón vuốt lạnh xuống huyền cầm, không dám xuống tay.

Tuy Diệp đại tiểu thư tinh thông đàn cổ, đàn tranh, đàn tỳ bà... nhưng mà nàng vẫn có điểm chột dạ.

Nàng nhìn về phía Lâm Trí Viễn, nhưng thấy hắn hơi cười cười, giống như đang cổ vũ nàng, vì thế nàng hít một hơi thật sâu, dựa theo khúc nhạc trong trí nhớ, mười ngón tay bắt đầu múa, giai điệu trong trẻo mềm mại theo mười đầu ngón tay vang lên.

Tiếng nhạc róc rách trong trẻo, tựa như dòng suối đập vào tảng đá, lại tựa như tiếng ngọc va vào nhau lanh canh rất dễ nghe.

Ngón tay ngọc tung bay, nàng càng đàn càng thuận, chìm đắm trong khúc nhạc, quên đi hết mọi thứ.

Tiếng vỗ tay làm nàng bừng tỉnh, nàng mới biết được, một khúc “Thanh Hoa từ” đã đàn xong.

“Ta chưa bao giờ nghe được một khúc nào duyên dáng êm tai đến vậy, tài nghệ của Diệp cô nương thật trác tuyệt, lời đồn đại không hề giả” Lâm Trí Viễn khen, bội phục người trước mặt.

“Lâm công tử chê cười rồi” Nàng khiêm tốn đáp.

Bài “Thanh hoa từ” rập khuôn, đã biến thành của chính nàng, đây có phải là thực sự là vô sỉ quá hay không?

Nhưng mà nàng vô tâm rập khuôn, mà chỉ mượn chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sảng khoái hợp tác.

Hắn cười bảo, “Vừa rồi chỉ lo thường thức khúc nhạc, lại quên ghi lại khúc phổ, xin làm phiền Diệp cô nương đàn lại một lần nữa”

Diệp Vũ đàn lần hai, hắn đã ghi lại khúc phổ đầy đủ, hỏi lại, “Khúc này được gọi là gì?”

“Bài “Thanh Hoa từ”

“Tên khúc thật là đặc biệt”

“Dùng đàn tranh để đàn, tương đối đơn bạc, ta muốn lấy các nhạc khí khác cùng đệm vào, ví dụ như đàn tỳ bà, đàn nguyệt, đàn cổ gi gị đó, làm cho tiết tấu của khúc nhạc đó tăng mạnh thêm chút, làm cho cả khúc nhạc thêm phong phú hơn, huynh có thể giúp ta hoàn thiện khúc này được không?” Nàng ngưng ngưng nói, “Về mặt này ta không am hiểu cho lắm”

“Cô tin ta sao?” Lâm Trí Viễn cười khẽ như nước, khí chất u buồn trên khuôn mặt hắn bỗng trở nên đỡ hơn.

“Đương nhiên rồi, di Lãnh nói huynh là nhạc công giỏi nhất ở thành Kim Lăng này mà”

Hắn lắc đầu bật cười, “Tiêu Tương tỷ ấy thích nhất là được người ta tung lên tận trời, cô nhớ kỹ một chút nhé, lời của nàng ấy, mười câu thì chỉ có thể tin ba câu thôi”

Diệp Vũ mỉm môi cười, ngồi xuống, ở trên tờ giấy trắng viết xuống lời của bài “Thanh Hoa từ”

Viết mỗi một câu, hắn liền thầm đọc ra, càng đọc lại càng thấy sợ: đây là thơ gì, từ gì thế nhỉ? Rất kỳ lạ!

Tài nghệ của Diệp đại tiểu thư thật chẳng giống người thường chút nào, khiến người ta không ngờ nổi.

Nàng dùng nét bút cuối cùng, hắn cầm lấy tờ giấy trắng, đọc diễn cảm từ đầu tới cuối một lần, sau đó hỏi, “Lời khúc này có một phong cách rất riêng, trong nhạc có thơ tình, lại có ý hoạ, kết hợp tinh tế sâu xa, rất dễ đọc thuộc lòng, tài nghệ của Diệp cô nương, Lâm mỗ xin bái phục”

Nàng cười không nói gì, hắn khó nén thứ tình cảm hưng phấn, “Hay là ta đàn còn cô hát nhé”

Nàng không kháng nghị gì, lúc hắn tấu đàn tranh vang lên, cũng bắt đầu cất tiếng hát.

Diệp Vũ của thế kỷ thứ hai mươi mốt vốn rất thích ca hát, một là biên đạo múa, thuộc rất nhiều phong cách âm nhạc cũng như các bài hát thịnh hành, trong đầu chứa rất nhiều ca khúc; Diệp đại tiểu thư ở cổ đại tinh thông các loại nhạc khí, kết hợp chặt chẽ, có thể nói là hoàn mỹ vô cùng.

Tiếng nói của Diệp đại tiểu thư rất thánh thót tinh tế, mềm mại hiền hoà, nhưng thật ra lúc hát bài này lại rất hợp, lúc cất tiếng hát lại có một phong vị khác.

Một khúc hát xong, Lâm Trí Viễn vỗ tay cười bảo, “Dễ nghe quá! Dễ nghe quá! Cứ như là nghe thấy âm trời vậy, giống như được nghe khúc nhạc tiên đó”

“Lâm công tử quá khen” Diệp Vũ cười nhẹ, “Vây xin làm phiền huynh giúp ta hoàn thiện khúc này”

“Ta nhất định sẽ không phụ lòng mong mỏi của cô” Khuôn mặt u buồn của hắn hiện lên tia cười mỉm, khiến cho con người ta cảm thấy mây che đầy trời bỗng mặt trời lại lộ ra.

“Hợp tác vui vẻ”

Hắn ngạc nhiên, hợp tác vui vẻ sao?

Có người vào phòng, họ không hẹn mà cùng xoay người, lại thấy Lãnh Tiêu Tương đang cười mỉm đi tới, “Ta đã tìm được hơn mười mấy người biết khiêu vũ đến, đang ở dưới lầu, hiện giờ đi nhìn một cái xem”

Diệp Vũ gật đầu mỉm cười với hắn, sau đó cùng nhau xuống lầu

****

Lâm Trí Viễn trở về phòng phối khúc, Diệp Vũ thì đi gặp mười mấy nam nữ, nghe Lãnh Tiêu Tương giới thiệu.

Mười người đàn ông này là đến từ phường Xuân Ý Vũ, còn sáu cô gái là vũ kỹ của lầu Tiêu Tương, bà nói trước mắt chỉ có thể tìm được mười sáu người, nhóm nam này vẫn phải dùng tiền mời từ phường vũ đến.

Diệp Vũ bảo họ múa thử, nhìn bản lãnh của chính họ.

Độ mềm mại thì đều đứng, cũng không rõ có thể đáp ứng được yêu cầu của nàng hay không.

“Mấy người này có dùng được không?” Lãnh Tiêu Tương làm dựa theo lời nàng nói, lại khó tránh khỏi băn khoăn trong lòng.

“Tạm thời có thể dùng mười sáu người này vậy” Diệp Vũ nhìn ra được những người này đang hoài nghi bản lĩnh của nàng, “Chiều sẽ dạy họ khiêu vũ, đứng rồi, phòng múa đã chuẩn bị ổn chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đây chỉ là dạo đầu

“Cũng khá ổn rồi, ta đã sai người hầu chân tay nhanh nhẹn chút. Dùng lâu hai mở rộng, bày ra, đặt thêm thảm nữa là có thể dùng được rồi”

“Được, di Lãnh đi tìm cho ba vị cô nương biết hát, ba ngày sau bắt đầu huấn luyện các cô ấy”

“Được được được” Lãnh Tiêu Tương cười toét, “Người dọn gì, ta sẽ làm hết, người đừng lo lắng gì nhé”

Ăn xong cơm trưa, Diệp Dĩ dựa vào đầu giường nghỉ ngơi.

Linh hồn lưu lạc tới đây, vậy ở thế kỷ hai mốt kia thì sao? Đã chết rồi ư? Có phải Hạ Phong đã biết nàng chết rồi không? Anh có thể thương tâm khổ sở hay không đây? Chắc là rất đau đớn đi, anh chắc đã tìm được người yêu thương, chắc đã đính hôn với người mình yêu rồi, trong mắt chỉ có cô gái đó, chắc sống chẳng khó khăn gì đâu.

Lúc hồn tỉnh lại, người đàn ông cùng nàng lên đỉnh vu sơn kia là ai đây?

Nàng có hỏi qua mẫu thân, công chúa An Dương vu cho nàng tư thông cùng người hầu, mẫu thân nói đó là đồ tể lão Vương.

Vị nam tử thần bí có thân thể rắn chắc cường tráng, sao có thể là lão Vương gầy trơ xương kia chứ?

Tuy đã mất đi lần đầu tiên, thậm chí còn không biết người đàn ông kia là ai, nhưng nàng cũng chẳng để tâm cho lắm.

Quan trọng trước mắt là kiếm thật nhiều tiền rồi rời đi nơi xấu xa này.

Có người đẩy cửa tiến vào, Diệp Vũ mở mắt ra, thấy mẫu thân đi vào, thì ngồi thẳng người lại.

“Mẫu thân, có chuyện gì vậy?”

“Ta nghe Tiêu Tương nói về chuyện của con” Thiên Hề ngồi xuống mép giường, mặt thoa chút phấn có chút tái nhợt, “Kiếm nhiều tiền dĩ nhiên là chuyện rất tốt, nhưng mà nếu lúc đó mà thành bại, vậy không phải là...”

“Mẹ à, yên tâm đi, chuyện làm không được, con cũng không nói khoa trương lên đâu” Diệp Vũ trấn an, “Lầu Tiêu Tương chỉ là nơi ở tạm thời, chúng ta sẽ không ở đây lâu đâu”

Nhìn con gái mỉm cười tự tin, ánh mắt kiên định, Thiên Hề cảm thấy con gái mình đã thay đổi.

Con gái của chính mình có tính tình thế nào, bà không phải rõ nhất hay sao? Nhất gan, yếu đuối, nhẫn nhục, chịu đựng, rất ít biện giải, cho dù là cãi lại một câu thì cũng nói không hết, chỉ biết rưng rưng hai mắt, ầm ứ, mảnh mai, đáng thương... Chính vì yếu đuối như thế, mới bị bắt nạt những mười mấy năm nay.

Đã rời đi phủ tướng quân nhiều ngày rồi, tính tình con gái lại thay đổi lớn, trở nên kiên cường, mạnh mẽ, nhanh nhẹn, nhanh miệng, thần thái bay lên, làm việc rất có chừng mực. Bà suy nghĩ kỹ lại, tại sao tính con gái lại thay đổi lớn như thế chứ?

Diệp Vũ cười nói, “Mẫu thân, con có việc phải làm, nói sau nhé”

Thiên Hề nhìn chân nàng bước nhanh, càng không hiểu gì.

Lăng Vô Hương cùng mười mấy nam nữ đã ở trên lầu hai đợi, Diệp Vũ liếc mắt nhìn một lượt, mắt thấy toàn bộ những ánh mắt khinh thường, vì thế quyết định màn dạo đầu, khích lệ họ.

“Xin chào mọi người, ta họ Diệp, tên Vũ Sắc, mọi người có thể gọi ta là Diệp cô nương” Nàng cất cao giọng nói, “Ta biết mọi người đều có bản lĩnh múa rất vững chắc, chỉ có một số người đang nghi ngờ ta có bản lĩnh gì mà dạy dỗ mọi người. Ta có thể nói cho mọi người biết, ta dạy cho nhóm mọi người cùng những người cũ điệu vũ mà không giống như cũ, thậm chí còn vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, toàn bộ thành Kim Lăng, thậm chí toàn bộ nước Sở, sẽ chỉ có duy nhất một mình ta có bản lĩnh này, không có ai khác.. Đương nhiên, nhận sự dạy múa của ta, có lẽ còn cần cả một quá trình; quá trình luyện vũ cũng rất vất vả, các người phải chịu khó khổ luyện, cần tăng cường luyện tập, thậm chí không ngủ không nghỉ cũng cần phải nhảy múa cho được”

“Đây là yêu cầu mà ta đối với nhóm các người, còn các người sẽ hồi báo cái gì đây?” Nàng tiếp tục nói, biểu hiện của những người này nói cho nàng biết, đối với lời của nàng, họ cần cả một quá trình để tiêu hoá, “Chỉ cần các người dựa theo yêu cầu của ta mà làm, đạt được yêu cầu của ta, là các người đã được báo đáp lại rồi, không chỉ có thể sống tốt hơn những ngày trước, mà còn có thể trở nên nổi tiếng, có tiền đồ tốt đẹp”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nữ tử thần bí nhất

Trong phòng rộng lớn bỗng lặng ngắt như tờ, họ nghe hiểu được lời của nàng, mấy người khinh thường thì cổ gượng gạo chống đỡ.

Diệp Vũ lại lần nữa tăng thêm thuốc mạnh, “Ta nói như thế, tin ta thì ở lại; nghi ngờ ta thì hiện giờ có thể đi”

Họ nhìn lẫn nhau, nhưng không ai đi.

Đội một lát nàng nói trịnh trọng, “Nếu các vị đã lựa chọn ở lại, sau này phải nghe theo sắp xếp và mệnh lệnh của ta, không được kháng nghị, càng không được kêu mết, kêu vất vả. Đã nhớ kỹ cả chưa?”

Mười bảy người cùng đồng thanh đáp: Nhớ kỹ.

Tiếp đó nàng thể hiện động tác múa cơ bản, làm cho họ học, hiểu rõ, xem năng lực lĩnh ngộ của họ ứng biến thế nào.

Sau đó nàng chọn năm nam trong mười nam, cùng nhảy bài “Thanh Hoa từ” với Lăng Vô Hương, những người còn lại thì nhảy một điệu múa khác.

Thú vị ở chỗ là, sau khi họ nhìn động tác nàng múa xong không phải mở trừng mắt giật mình mà là không thể tin nổi, bộ dáng nghi hoặc hoặc quái dị nhìn nàng.

Như thế, họ tin những lời nàng đã nói trước: ta dạy cho nhóm các người điệu vũ khác với điệu cũ, thậm chí còn quá sức tưởng tượng của các người, toàn bộ thành Kim Lăng này, thậm chí toàn bộ nước Sở, chỉ có một mình ta có bản lĩnh này, không còn ai khác.

***

Chỉ trong vòng nửa tháng, nếu muốn nổi tiếng một lần thì phải lấy tay ra, bởi vậy, Diệp Vũ yêu cầu họ đặc biệt nghiêm khắc, muốn họ trong vòng mười ngày học được điệu nhảy này.

Lăng Vô Hương cùng năm nam từ ngày nào cũng luyện vũ khắc khổ, ngoài chuyện ăn, ngủ, nghỉ ra thì đều luyện tập cả.

Hai ngày sau họ học xong những động tác cơ bản, bắt đầu thử nhảy.

Ngày thứ ba Diệp Vũ dạy Lăng Vô Hương hát bài “Thanh Hoa từ”, muốn nàng trong thời gian ngắn phải hát thuộc bài này, đến lúc đó mới vừa đàn vừa hát.

Ngày thứ sáu, Diệp Vũ và Lâm Trí Viễn cùng hợp tác, ghi lại khúc phổ và lời ca.

Nàng quyết định đem bài “Tiêu Tương Vũ” của Hồ Ngạn Bân ra, tạo thành khúc chủ đề của lầu Tiêu Tương, bởi lời và ca Khúc đều rất phù hợp, giống như sáng tác ra vì lầu Tiêu Tương vậy.

Tiếp đó, nàng biên đạo một điệu múa từ bài “Tiêu Tương Vũ”, chọn bốn vũ kỹ và năm nam, vẫn để Lăng Vô Hương múa dẫn đầu.

Ngày thứ bảy, mọi đạo cụ đã chuẩn bị xong, chỉ còn mỗi trang phục múa, dùng tơ lụa đang khăn trương may.

Ngày thứ tám, nàng dùng tài nghệ vẽ của Diệp đại tiểu thư vẽ một cô gái nhẹ nhàng như mây khói, qua vài nét bút đã hiện lên trước mặt mọi người một cô gái xinh đẹp trẻ trung quyến rũ tuyệt trần, tóc đen mượt bay bay theo gió, trông thần bí mà lạnh nhạt. Tiếp đó, nàng lại viết vài câu tuyên truyền khá lớn: Mân ca múa cực rung động! Cô gái thần bí nhất! Hương yển tuyệt vời nhất! Thể nghiệm phấn khích nhất!

Sau đó nàng bảo người ta đem bức tranh dán lên trên một khối vải đỏ lớn, trên đó lại viết một câu: ngày hai mươi sáu tháng ba, lầu Tiêu Tương xin hân hạnh được đón tiếp.

Cuối cùng đem khối vải đỏ đóng lên bức tường ngoài lầu Tiêu Tương, lấy cái này làm tuyên truyền.

Ngày thứ chín, Lãnh Tiêu Tương xem qua họ luyện tập sự lo lắng trong lòng cũng đã bình ổn lại, hy vọng một ngày nào đó mau mau đến, bởi vì chuyện dựng vũ đài mà lầu Tiêu Tương đã đóng cửa mất vài ngày rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Choáng váng

Thiên Hề sau khi xem qua chuyện luyện tập, khiếp sợ cực đỉnh.

Những màn ca múa này đều là do con gái dạy cả sao? Tính tình, tài nghệ con gái, người làm mẹ là biết rõ nhất, sao Vũ Nhi lại có vũ đạo, ca khúc cổ quái kỳ lạ vậy chứ? Thật kỳ lạ quá.

Ngày thứ mười một, vũ đài đã dựng xong, Diệp Vũ bảo họ luyện tập trên vũ đài một lần, thử xem vũ đài có ổn không.

Lãnh Tiêu Tương nhìn họ luyện vũ trên đài, cuối cùng biết, Diệp đại tiểu thư không phải nói khoác mà có bản lĩnh thật sự.

Hai điệu nhảy này, hai ca khúc này, hương vị của nó cho thấy cũng chưa bao giờ được nghe đến, nhìn cả toàn bộ nước Sở cũng tin chắc rằng không thấy bao giờ.

Vất vả nhiều ngày, cuối cùng cũng có chút thành quả, Diệp Vũ thở dài nhẹ nhõm cả người.

May mà những chuyên gia múa nam nữ này đều phối hợp rất nhịp nhàng, dù có vất vả mệt nhọc, song họ cũng kiên trì luyện vũ, không một câu oán hận.

Trước mắt họ nhìn tiêu chuẩn đặt ra, so với kỳ vọng của nàng vẫn còn chút khoảng cách, nhưng hoàn toàn có thể rẩy nước lên trên mặt bàn rồi.

Mà họ đối với những động tác múa của nàng, đã ngạc nhiên ngay từ đầu, không hiểu, sau đó luyện tập mãi cũng thành quen, dần dần làm cho họ biến thành ngạc nhiên. Nhưng nàng dạy động tác múa điệu “Tiêu Tương Vũ” kia, mười người lại vẫn bị chấn kinh một trận.

Vì để cho màn biểu diễn chỉ một lần mà trở nên nổi tiếng, cần phải chuẩn bị rất nhiều này nọ, có thể nói là ngàn đầu, vạn chữ, cũng may là mấy năm nay nàng chạy ngược xuôi theo Hạ Phong, việc trong việc ngoài, đã học được rất nhiều, kế hoạch biểu diễn lần này, nàng cũng vì bản thân, cũng được tính là có tài lẻ riêng.

Nhìn thấy họ nhảy trông cũng rất giống, nàng cũng không biết mệt, mà ngược lại cảm thấy nhiệt tình tăng thêm mười phần.

Lãnh Tiêu Tương đi tới, “Vũ Nhi, vừa rồi trang phục tơ lụa người ta đã mang đến rồi, trang phục múa cũng làm xong rồi, cháu đi nhìn một cái xem nào, giả sử được, ngày mai có thể hoàn thành rồi”

Đối với việc biểu diễn ca múa mà nói, trang phục múa cũng quan trọng không kém, không thể xảy ra bất cứ sai sót gì.

“Hiện giờ con phải đi” Diệp Vũ muốn đi nhanh nhìn chiến bào này.

“Ăn tối xong đã, cứ ăn xong rồi hẵng đi cũng được”

“Không cần, con sẽ về nhanh lắm”

“Ta cử thêm người cùng con đi nhé”

“Không cần, con tự khác đi thôi”

Diệp Vũ không quen cho nha đầu đi theo, nhất là cái loại nha đầu ngốc nghếch kiểu này.

Cửa hàng may mặc ở ngay tại phố bên, đã đến rất nhanh. Ông chủ rất nhiệt tình đón nàng vào, bảo tiểu nhị lấy trang phục múa cho nàng kiểm tra.

Mấy ngày trước nàng vẽ ra ba kiểu trang phục múa, còn chọn loại vải tơ lụa, để ông chủ cắt may theo kiểu dáng y thế.

Nàng xem kỹ từng cái, trang phục múa của Lăng Vô Hương dần dần chưa được. “Ông chủ Chương à, cái này không được”

“Làm sao mà không được chứ?” Ông chủ Chương hỏi lại, “Đây là dựa theo kiểu dáng vẽ của cô mà thiết kế đó chứ”

“Chân váy rộng thùng thình quá, lại quá dài” Nàng giận bảo, “Chân váy này vừa nhìn thì đã thấy rộng rồi, mặc sao được? Ông không phải là không biết Lăng Vô Hương rất nhỏ hay sao? Cứ dựa theo người nhỏ thế để làm”

“Diệp cô nương, giả sử dựa theo dáng người nhỏ mà làm, vậy chiếc váy này không phải dán sát vào người hay sao?”

“Ông đừng tự cho là mình thông minh, ta muốn chính là dán sát vào người, chiều dài cũng không được dài quá, hiểu chưa?” Diệp Vũ nói mạnh, “Đây không phải là điều ta muốn, ông phải làm lại”

“Cái này... Được được được, ta sẽ làm bé lại” Ông chủ Chương bắt đầu dĩ lặc đầu, hạ giọng thì thầm, “Đến lúc đó mà không mặc nổi thì cũng đừng có trách ta đó”

Nàng cũng lười giải thích, “Hai chiếc này được rồi, mai đưa tới lầu Tiểu Tương, còn váy này khi nào làm xong đây?”

Ông ta đáp, “Từ buổi sáng nay trở đi sẽ xong”

Ngày kia cũng chính là ngày biểu diễn, hy vọng cũng không cần sửa sang lại gì nữa. Nàng dặn dò hai câu rồi cáo từ.

Các Quân Phụng ở đằng trước, không bằng đi nhìn một cái để khảo sát tình hình.

Nàng vào cửa hàng quần áo, mua thêm một bộ nam, thay xong quần áo thì tiến thẳng tới các Quân Phụng.

Vừa vào đại đường, có hai cô gái giọng nói ngọt ngào, môi hồng răng trắng đang ngồi xuống trước một cái bàn, giờ trò trên người nàng, mồm miệng lái nhai khen ngợi liên hồi.

Còn một cô thì lấy chén rót rượu, đưa cho nàng uống. Không thể chối được thịnh tình, nàng uống một ngụm, tán gẫu với các nàng, hỏi bóng gió về tình hình ở đây.

Không hiểu sao lại thế, nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, hôn mê, trước mắt càng ngày càng thấy mờ hồ...

Hai cô nương này đỡ lấy nàng đi, hướng vào bên trong, nàng định đẩy các nàng ấy ra, nhưng mà chân tay nàng cứ mềm nhũn, càng ngày càng chẳng có sức lực, càng ngày càng thấy choáng váng...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hôn lên ngực...

Không biết mê man bao lâu, lúc tỉnh lại, Diệp Vũ phát hiện ra bản thân đang nằm trên chiếc giường.

Đây là một gian phòng tối om, trên bàn có ngọn đèn mờ ảo tán ra bóng người.

Các Quân Phụng trối nàng lại ư?

Nàng đứng dậy ngay, nhắm vào cửa phòng đây, có người đẩy cửa tiến vào, nàng ngồi cứng ngắc trên giường, tim đập bình bịch loạn lên.

Người tới là một người đàn ông cao ngất khổng lồ, mặc một áo choàng màu tối, trên mặt che một tấm vải đen, chỉ lộ ra đôi mắt sâu thẳm.

Không dám lấy mặt thật ra, tất trong lòng có quỷ rồi.

Nàng cố ép sự e ngại trong lòng, hỏi, “Huynh đài làm ta hôn mê choáng váng, có gì xin chỉ giáo cho?”

Người đàn ông che mặt ngồi xuống trước bàn, ánh đèn chiếu lên miếng vải đen trên mặt hắn toát ra vài phần đáng sợ.

“Người là con gái cả của Diệp đại tướng quân sao?” Tiếng nói của hắn bị miếng vải đen ngăn trở, có vẻ nặng nề, rầu rĩ.

“Đúng thì thế nào, mà không đúng thì thế nào?”

“Không có gì cả” Giọng hắn lạnh như băng.

“Anh sẽ không thả ta ra chứ?” Diệp Vũ âm thầm suy nghĩ, đến tột cùng hắn là loại người như thế nào?

Hắn ngoắc tay ý bảo nàng qua, nàng đi tới, áp chế sự bối rối và e ngại lại. Vừa mới đến trước bàn, hắn ra chiều thần tốc, giữ chặt cổ nàng, nàng sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, lưng đổ mồ hôi, cổ găng trăn định, “Anh định giết tôi sao?”

Hắn đáp lãnh khốc, “Đúng”

Nàng nói chắc như đinh đóng cột, “Anh sẽ không giết tôi đâu”

Đôi mắt đen bóng của người đàn ông che mặt co rút kịch liệt lại, “Diệp đại tiểu thư can đảm thật trọng, có khí phách, có đảm lược”

“Quá khen” Nàng thân nhiên nói, âm thầm thở dài nhẹ nhõm, “Ta không bao giờ còn là Diệp đại tiểu thư nữa”

“Người cùng mẹ người bị công chúa An Dương đuổi ra khỏi nhà, lưu lạc thanh lâu, chính xác không còn là Diệp đại tiểu thư nữa” Hắn có hứng trí nói, “Ta nghe nói Diệp đại tiểu thư sắc đẹp tuyệt trần, song lại nhất gan yếu đuối, hoá ra lời đồn không thực chút nào”

“Ta đã nói rồi, ta rốt cục là Diệp đại tiểu thư bị mê hoặc. Gặp lại cố nhân, tính tình cùng tâm tình cũng có thay đổi chút” Bị một gã đàn ông không biết tên bóp chặt cổ họng, tánh mạng an nguy, nàng vừa ứng phó với hắn vừa nghĩ cách tự cứu.

“Phải thế không?”

Tiếng nói hắn vừa dứt thì tay kia của hắn đã nhanh chóng vung lại, vạt áo bên hông nàng bung ra, rơi trên mặt đất, áo choàng nam tử cứ thế mở rộng ra, hắn buông tay bóp cổ nàng ra, cởi hết áo choàng của nàng, áo trong áo ngoài đều bị hắn cởi ra hết, trên người nàng chỉ còn lại mỗi quần áo lót.

Các động tác liên tiếp, trôi chảy lưu loát sinh động như mây trôi nước chảy vậy, thần tốc tới mức nàng cũng chẳng kịp có phản ứng gì cả.

Vừa cảm giác được con lạnh xâm nhập, nàng đã bị hắn tóm chặt vào lòng.

Người đàn ông che mặt ôm nhanh nàng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chăm chăm.

“Mặt không đổi sắc, quả nhiên là có đảm lược” ừn không phải tán dương nàng mà hình như là trêu chọc nàng vậy.

Diệp Vũ không phải không e ngại, chỉ là hiểu được giấu kín tâm tư thôi.

Cởi hết áo của nàng, hắn đến tột cùng là muốn gì?

Nhìn qua tấm vải đen, tiếng nói người đàn ông này không thể nghe rõ được, nàng cũng không thể phán đoán ra được trước kia có tiếp xúc với hắn lần nào không. Hắn khôi ngô cao to, chân tay nhanh nhẹn, là loại người nào chứ?

“Chắc anh không phải là kẻ cướp hoa đó chứ?” Nàng cười gượng hỏi.

“Người nói đúng, ta chính là kẻ hái hoa tặc đó” Hắn thổi hơi bên tai nàng, cố ý làm cho nàng sốt ruột vậy, “Ta rất ngạc nhiên vì sao bản tính một người lại có thể thay đổi lớn đến vậy”

Nàng vẫn không nhúc nhích, âm thầm cân nhắc, chả lẽ hắn cảm thấy hứng thú với Diệp đại tiểu thư sao?

Người đàn ông che mặt đưa tay ra nắm lấy bộ ngực của nàng, úp lên trên khối no đủ của nàng, từ từ xoa nắn nhẹ nhàng...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hôn lên môi nàng

Tuy chỉ cách nhau quần áo lót nhưng nàng vẫn cảm nhận được nhiệt độ và sự nhục nhã trong lòng bàn tay hắn.

Trong lòng nàng bốc hỏa, lửa giận bỗng chốc bốc lên cao...

Hắn càng ngày càng dùng sức, tựa như vuốt ve chà đạp bộ ngực của nàng giống đồng bunn nhào ẩm ướt vậy.

Diệp Vũ thấy ánh mắt hắn kiên định như ngọc thạch, trong đó đầy lên hai ngọn lửa.

Khí huyết dâng cao, nàng nhấc đùi phải lên, nhắm vào thân dưới của hắn mà đạp. Hắn dường như cũng đã sớm chuẩn bị, né qua một bên tránh sự công kích của nàng; cùng lúc đó tay vùng lên, một tiếng đinh đang vang lên, nện tấ, cả phòng chìm vào trong bóng tối.

Nàng vẫn còn chưa thích ứng thì đột nhiên đã tối đen, bị hắn đẩy ngã, nằm ngửa trên mặt bàn thờ hồng hộc,

“Anh định thế nào?” Nàng cất tiếng nói run rẩy có chút nghẹn.

“Làm chuyện mà hái hoa tặc phải làm”

Hai chân hắn đè lên chân nàng, giữ chặt hai tay nàng trên đỉnh đầu, cúi xuống hôn, còn tay kia thì nhẹ nhàng chạm lên trán, mắt, mi, mũi, môi, cằm, rồi tiếp tục đi xuống, vuốt ve chiếc cổ trơn mềm non mịn và xương quai xanh tinh xảo...

Trong phòng rất tối, Diệp Vũ cảm thấy trước mặt chỉ có một bóng đen, tâm ý hoảng loạn, cả giận nói, “Nam tử hán đại trượng phu mà bắt nạt một cô gái, tính gì là anh hùng hảo hán chứ?”

Gã đàn ông có chút buồn cười, “Diệp đại tiểu thư cuối cùng cũng hoảng rồi, thú vị, thú vị thật”

“Anh có ý đồ gì, sao không đi thẳng vào vấn đề hả?”

“Ý đồ của ta là...” Hắn khê hôn lên khoé môi nàng, hơi thở nóng phủ lên trên mặt nàng. Hoá ra là vương miếng vải đen của hắn, thật giận là tối quá, căn bản nhìn không thấy.

Nàng ngẩng đầu lập tức áp lên môi hắn, chuẩn bị cho hắn hiểu được sự lợi hại của phụ nữ thế kỷ thứ hai mươi mốt thế nào.

Hắn rõ ràng cứng ngắc, giây sau thì có phản ứng lại, hung hăng phản kích, đem hôn sâu lên trên môi nàng.

Sự gắn bó chạm vào nhau, đầu lưỡi quấn quít, hơi thở cực nóng cứ lần lượt thay đổi, càng ngày càng dồn dập, càng ngày càng cuồng dã.

Chỉ một lát sau, trong lúc ngọn lửa giữa hai người bốc lên, nàng đánh mất quyền chủ động, lại mất cả đất đai, bị từng bước ép sát của hắn mà cố chống đỡ lại.

Việc này không nên để chậm trễ, nàng hung hăng cắn mạnh xuống.

Đầu lưỡi bị hươu, con đầu kịch liệt đánh úp lại, hắn ngừng phát đầu lên, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng.

Thừa cơ hội này, Diệp Vũ vùng tay đánh vào bóng đen đó, hy vọng vào đứng giữa hai má của hắn. Nhưng mà hắn phản ứng rất nhanh, một tay cầm cổ tay nàng, một tay lại nắm lấy vú phải của nàng, vô cùng tà ác thô bạo.

Nàng đau nhức khó chịu, tay kia cố gỡ tay hắn ra, “Người tốt nhất là giết ta đi, nếu có một ngày, ta sẽ báo thù ngày hôm nay”

“Ta đợi” Hắn cắn răng nói.

“Bỏ móng vuốt của ngươi ra!” Nàng cương quyết kêu gào.

Hắn lỏng tay, bỏ lực mạnh, nàng mượn sức hắn lỏng tay, đứng bật dậy, bất ngờ cúi xuống cắn mạnh xuống cánh tay hắn, dùng hết sức lực cắn, tốt nhất là cắn được một miếng thịt thật to ra.

Kỳ quái là hắn vẫn không động đậy mặc kệ nàng cắn, không rên tiếng nào, hình như không biết đau vậy.

Cho đến khi hết sức Diệp Vũ mới nhả ra, trong lòng lại thấy kỳ lạ, vì sao hắn không ngăn mình lại? Vì sao hắn lại ngoan ngoãn để cho mình cắn chứ?

Ngay sau đó thì sau gáy nàng đau đốn, nàng liền hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ma xui quỷ khiến

Lúc tỉnh lại thì đã ở trong tắm phòng của lầu Tiêu Tương rồi,

Diệp Vũ nghĩ mãi không ra, vì sao hái hoa tặc kia không “hái hoa”, ngược lại còn đưa nàng trở về nữa?

Nghĩ thế nào cũng không có đáp án, nàng đơn giản không muốn nghĩ nữa, ngẫm lại sau này khuếch trương kế hoạch mới là chuyện đúng nhất.

Hai điệu nhảy đã luyện thành thạo, hai bài hát cũng tập luyện rất được, mắt thấy tất cả đang từng bước từng bước hoàn thành, nàng yên tâm hẳn.

Trước một ngày biểu diễn, nàng cùng Lăng Vô Hương đi mua son. Ở cổ đại không có lông mi giả, kẹp mắt, bộ trang điểm mắt, không thể làm cho mắt có hiệu quả long lanh, chỉ đánh dùng lá vàng, son trộn với nhau để tăng cường hiệu quả.

Mua xong son, đang định đi ra cửa hàng, Diệp Vũ thấy một người đang bước nhanh trên đường đi qua.

Người đó... là... Tần vương, Sở Minh Hiền.

Sở Minh Hiền là Tứ hoàng đệ của Sở Hoàng, hai mươi tám tuổi, phong lưu phóng khoáng, thông dong tới mức không kìm chế nổi, đối quốc gia đại sự, chính sự triều đình thì không có tâm tư gì, chỉ suốt ngày chung tình với chuyện trai gái, thơ từ ca phú, trong phủ thì thiết thành đàn, còn nuôi không ít ca cơ, vũ kỹ, cùng hắn uống rượu mua vui.

Lúc đi đến gần thoáng nhìn, nàng chỉ biết, Tần Vương có một thân hình hoàn mỹ cao lớn, lộ ra gương mặt tuấn mỹ đến mê người.

Diệp đại tiểu thư thích hắn cái gì chứ? Nhưng mà tình yêu từ trước tới giờ đều mù quáng, có nhiều khi chẳng có lý do gì cả.

Đột nhiên nàng như ma xui quỷ khiến chạy vội đuổi theo Tần vương, cho dù nàng có ý đang tay ngăn lại, thì cũng đã không khống chế được rồi,

Ý nghĩ kia mạnh mẽ quá, bắt nàng không thể bỏ được.

Nhưng mà khoảng cách quá xa, còn Tần vương thì lại đi quá nhanh, đuổi theo tới một con phố thì bỗng không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia nữa.

Diệp Vũ cảm thấy một loại bi thương tuyệt vọng này dâng lên mãnh liệt, nhưng đây không phải là cảm giác của nàng, mà là cảm thụ và tâm tình của Diệp đại tiểu thư.

Rất quý dị.

Bỗng nàng thấy một người làm cho nàng thấy khiếp sợ vô cùng.

Người đó chậm rãi đi tới, mặc trên người áo choàng màu trắng thêu tinh xảo, váy dài phất phơ trong gió, làm cho con người ta có cảm giác ung dung thông dong. Mặt hắn như ngọc sáng, mày rậm anh tuấn, đôi đồng tử tối đen như mực, tuấn thì rất tuấn tú, cử chỉ trầm tĩnh, giống như là thần tiên từ trên tiên giới hạ phàm xuống vậy, quanh thân lộ ra một luồng tiên khí quanh quẩn.

Đôi mắt nàng kích động rung rung, định nói một câu, “Hạ Phong à, anh cũng ở đây sao?”

Cổ họng như có gì đó chẹn lại, nói không nên lời.

Nhưng mà một phần trí nhớ khác có nói cho nàng biết, nam tử đi tới phía nàng không phải là Hạ Phong, là Thẩm Chiêu, hữu tướng đương triều.

Vì sao Hạ Phong ở thế kỷ hai mươi mốt lại giống như Thẩm Chiêu ở thời không nước Sở chứ?

Thẩm Chiêu là người đi qua bên cạnh nàng đó, nàng nhìn mãi không chớp theo bóng hắn, nước mắt nóng trào ra, muốn gọi hắn lại, mà không dám.

Bỗng nhiên hắn ngừng bước, xoay người đi tới trước mặt nàng hỏi, “Cô là... con gái cả của Diệp tướng quân, Diệp cô nương?”

“Vâng...” Diệp Vũ lau những giọt nước mắt rơi xuống.

“Cô làm sao vậy? Trong phủ đã xảy ra chuyện gì sao?” Giọng điệu hắn nhẹ nhàng, chậm rãi, ôn nhu như thế, làm cho con người ta nghe cảm thấy rất thoải mái.

Nàng lắc đầu, tâm tình rối loạn, cả người bất động.

Nhìn kỹ thật ra thì hắn và Hạ Phong có vẻ khá giống nhau. Nói lại, hắn trông tuấn tú hiền lành hơn, còn người mà nàng thầm mến là Hạ Phong một ngôi sao nổi tiếng nhiều năm trong nước, gương mặt trông cứng cáp sắc sảo hơn.

Nhìn lệ rơi đầy trên mặt nàng, tự dung Thẩm Chiêu cảm thấy kỳ lạ, song tâm sự con gái, tốt hơn là không nên hỏi nhiều vì thế mới nói, “Diệp tướng quân đóng quân hàng năm bên ngoài, đã lâu không về phủ, cô nếu có gặp chuyện gì thì đến phủ Thẩm tìm ta”

Nàng gật đầu, vội vàng lấy khăn lau nước mắt. Chỉ là một lát sau, hắn đã đi trước rồi, dần dần biến mất khỏi tầm mắt nàng.

Trong kinh thành xa lạ mà gặp được một người có khuôn mặt tương tự giống Hạ Phong, là ông trời thương xót đến an ủi nàng đó ư?

***

Tấm biển lớn treo trước lầu Tiêu Tương đã được mấy ngày, thấy ai cùng dùng chân bàn tán rất nhiều.

Không ngoài dự đoán, tấm biển quảng cáo tuyên truyền màu đỏ kia đã đạt được hiệu quả.

Đêm nay ngày hai mươi sáu, màn đêm vừa buông xuống, còn có khá nhiều khách đi vào lầu Tiêu tương đèn đuốc sáng trưng. Trước buổi biểu diễn ca múa nhạc sắp bắt đầu, trên đại đường đã hết chỗ ngồi, lại đành phải xếp thêm khá nhiều chiếc ghế đi động nữa.

Nhìn toàn cảnh náo nhiệt này, Lãnh Tiêu Tương cười toe toét, trong lúc lo chu đáo cho khách khứa, lại tìm cách trấn an khách kêu gào.

Canh giờ đã tới, mọi chuyện đã sẵn sàng. Diệp Vũ gật đầu ra hiệu, tắt cả mọi đèn đuốc trong đại đường đều tắt, chỉ để lại bốn ngọn đèn trên vũ đài chiếu sáng.

Lâm Trí Viễn dẫn năm nhạc công đã sớm lên bên trái vũ đài, tiểu nhị thả bọc tơ tằm màu trắng chuyển lên trên đài, Lăng Vô Hương cùng năm vũ nam đi lên, ngồi ở trên ghế, đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

Giai điệu “Thanh Hoa từ” bắt đầu vang lên sống động, khúc nhạc rơi vào cảnh đẹp, phụ múa bắt đầu, lấy kỹ thuật nhảy hấp dẫn khác người thu hút ánh mắt mọi người.

Vũ nam khỏe khấn, áo vét tơ tằm, mặc quần bó, trong tay họ cầm quạt, nhìn nhảy trông cực đơn giản mà lại múa không dễ, hai tay xoè ra làm các động tác; lúc thì ngồi, lúc thì đứng, lúc thì xoè quạt, lúc lại thu quạt, lúc thì xoay người, lúc lại xoay cô, đem loại cô điển và hiện đại kết hợp với nhau, vừa mềm vừa cứng, lại có lực mạnh của nam tử, lại có ý vị mềm mại của nữ tử, đã đạt tới trình độ dung hợp tối cao.

Đúng vậy đây bài múa quạt “Thanh Hoa từ”

Diệp Vũ nhìn cảnh múa mờ màn trên vũ đài thấy mọi người thốt lên xuýt xoa, rất thích điệu nhảy này, đã nghiên cứu lại nhớ kỹ điệu nhảy này.

Mọi ánh mắt của khách đều đổ dồn nhìn, quên cả uống rượu.

Họ không ngờ, nam tử lại có dáng người và chân tay mềm mại đến thế; họ cũng chưa bao giờ được nhìn thấy một kiểu vũ đạo có tiết tấu thanh thoát tao nhã như vậy, chân và tay múa rất nhanh, quạt thì lại vận dụng linh hoạt, cả thân hình chữ S đều múa làm cho họ ngạc nhiên mãi không thôi. Xuất sắc nhất là Lăng Vô Hương

Nàng ấy mặc bộ đồ múa giống thế, mặt nạ con bướm long lanh hoa lệ, lấp lánh, làm cho người ta có cảm giác rất thần bí.

Khách xem cứ đoán mãi dung mạo của nàng ta, nghĩ đến khuôn mặt đẹp nhất.

Kể từ đó, loại tâm lý này cứ càng ngày càng trào lên mãnh liệt. Màn múa đã xong, cả đại đường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, cùng mọi tiếng kêu gào liên tiếp.

Đối với họ mà nói, điệu nhảy này rất kỳ lạ, cổ quái nhưng lại cũng tuyệt đẹp, ý nhị.

Cả sáu người biểu hiện đều như nhau, không ngoài dự đoán, màn mở đầu đã thành công.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Câu hồn đoạt phách

Diệp Vũ bố trí cho một cô gái xinh đẹp ra giới thiệu chương trình, nàng ấy lên đài nói, còn họ ở sau thì thay trang phục, sau đó lại tiếp tục màn ca múa biểu diễn, mời khách uống rượu, phần sau lại càng thêm phần kích hơn.

Dựa theo sự bố trí trước đó, Lăng Vô Hương đổi trang phục rất nhanh, trong khoảng thời gian đó, chính là thời gian để cho khách tiêu tiền.

Thời giờ cũng tới nhanh, một số khách nóng lòng sốt ruột đợi không nổi, thúc giục kêu to. Cô nương xinh đẹp kia tên là Ngọc Lan, lên đài nói, “Xin mời cô gái thần bí xinh đẹp tài hoa hơn người của chúng ta hát một bài êm tai vì các vị”

Cả đại đường an tĩnh trở lại, Lăng Vô Hương chân thành đi lên đài, ngồi xuống trước đàn tranh, ngón tay ngọc miết lên dây đàn, cất giọng hát.

Lâm Trí Viễn cùng đám nhạc công đệm đàn cho nàng, nhạc điệu đầy đủ, giai điệu tuyệt đẹp, tiếng ca thánh thót như chim oanh, thanh lệ mà không cứng nhắc, tràn ngập vẻ ưu tư tự nhiên, tựa như mưa phùn mềm mòng trong ngõ nhỏ ngày mưa có một cô gái mềm mại uyển chuyển hàm xúc đang đi đến.

Nàng mặc quần áo lụa thêu màu xanh, trên mặt vẫn đội mặt nạ con bướm, cả mái tóc cũng dùng chỉ tơ màu xanh buộc lên, nhìn mềm mại tựa như dùng lời “Nước trong ra phù dung, hoa văn trang sức tự nhiên”, điềm đạm hát bài “Thanh hoa từ”

Một khúc đã hát xong, dư âm còn vang mãi.

Mọi người vẫn chìm đắm trong từng lời ca cảnh đẹp, mãi cho đến lúc nàng đứng lên cảm tạ, mọi người mới bắt đầu vỗ tay hét lên chói tai.

Tuy khúc giống nhau, nhưng mới vừa rồi dẫn đầu múa với vừa đàn vừa hát lại có phong cách khác nhau, dĩ nhiên đã cảm động lòng người. Đây đều là những nam tử thích tìm hoa hồng liễu, tâm địa phong lưu, lại càng tăng thêm hứng thú hơn với Lăng Vô Hương.

Uống xong một vỏ rượu, ăn xong đĩa điểm tâm, bạc trắng dần dần đầy thùng, cả đại đường đều là không khí bốc lửa, đạt tới đỉnh cao nhất. Đã hai ba năm nay, lầu Tiêu Tương còn chưa xuất hiện rầm rộ như vậy, Lãng Tiêu Tương kích động tới mức nước mắt trào ra.

Buổi biểu diễn ca múa diễn ra rất tốt đẹp, đêm nay sau màn ca múa là đại tiệc.

Các loại nhạc khí cùng tấu lên, tiết tấu trừ tình lại mạnh mẽ cứ quẩn quanh trong đại đường, có ba cô gái đứng bên cánh gà cùng cất tiếng ca. Cùng lúc đó, có năm vũ nam mặc quần áo màu trắng toả ra từ năm hướng tiến lên vũ đài, trong tay cầm chiếc ô màu trắng, bắt đầu múa, nhảy thong thả tại chỗ, vũ điệu mềm mại mà sống động; Lăng Vô Hương cùng bốn vũ nữ nhảy ở giữa dáng mềm mại duyên dáng yêu vô cùng.

Các nàng mặc quần áo màu đỏ, tóc đen búi cao buộc dải lụa mềm, múa chậm rãi, mang theo chút mạnh nhẹ cùng sống động, dùng kiểu múa cột ở phương tây kết hợp nhảy thành điệu múa mềm mại.

Lăng Vô Hương vẫn đeo mặt nạ con bướm trên trau, trông rất thần bí.

Diệp Vũ thiết kế tỷ mỹ bộ đồ múa cho Lăng Vô Hương, mặc bên trong là bộ tơ tằm màu đỏ bó sát người, váy ngắn, bên ngoài là lớp quần áo dài đồng màu tới mắt cá chân, khiến cho hai chân nàng như ẩn như hiện, trêu chọc lòng người.

Cứ thế nàng cời từng chiếc từng chiếc một cho tới cời đến chiếc thứ năm. Da thịt lộ lộ ra từng tầng.

Đoạn múa này xen vào chút cảnh da thịt hở hang kèm theo động tác múa cơ bản, vũ nam thì bất động còn nam nhân dưới đài huyết mạch sôi trào sùng sục, kêu la điên cuồng, giọng hét chói tai, âm thanh hỗn loạn, buổi biểu diễn đêm nay đã được đẩy đến cao trào.

Nàng trở về vị trí cũ, quay lưng lại phía mọi người, giai điệu chậm rãi ngừng lại, hai vũ nữ kéo nhẹ ống tay áo mỏng của nàng ra, giặt mạnh, chiếc áo mỏng từ trên người nàng rơi xuống.

Dưới đài một trận tiếng kêu la mãnh liệt bộc phát, như sấm rền thác đổ, tất cả mọi người đều đứng lên, bị kích động đến hết mức.

Khúc nhạc đã biến tấu, giai điệu nhanh hơn, nàng nhảy theo từng tiếng nhạc, bước nhảy sôi động vô cùng.

Đoạn này, Diệp Vũ thiết kế một đoạn ngắn cũng đủ để cho đàn ông cổ đại máu mũi phun trào vì điệu múa phong tình.

Hai tay, bả vai, vòng eo, thân dưới, đùi thon, toàn thân Lăng Vô Hương đều chuyển động, mềm mại như không có xương vậy, lại tựa như tràn ngập sức mạnh, ánh mắt quyến rũ mọi người, nhảy điệu vũ câu hồn đoạt phách, làm cho con người ta lâm vào miền man bất định.

Đây là cảnh trần trường mà theo cảm quan của đàn ông đã chọn.

Tuy chỉ có mười động tác ngắn ngủi thôi, nhưng hiệu quả thì đã rõ.

Đại đường giống như một cái chảo nóng hầm hập vậy, lại giống như một đồng lửa tàn sát bừa bãi để lại đám cháy lớn, có thể nổ mạnh bất cứ lúc nào.

Lúc chấm dứt, dưới sự bảo hộ của vệ sĩ, Lăng Vô Hương nhanh chóng lui về hậu viện. Đoạn múa này đã khiến toàn trường xôn xao mãi, không ai kiềm chế nổi cả.

****

Rất nhiều khách đã yêu cầu mãnh liệt cô gái thần bí ra nhảy một lần nữa, cứ kêu gào không dứt, Lãng Tiêu Tương lại nói buổi ca múa đêm nay tạm dừng lúc này, đêm mai lại tiếp tục. Họ không từ bỏ ý đồ, bà đành phải bảo cô gái nhảy liên tục hai điệu vũ, cả người rã rời rồi, cần phải nghỉ ngơi.

Khuyến can mãi, họ mới dừng náo loạn.

Còn có một số ít khách vùng tiền lên như rác, muốn cô gái thần bí kia tiếp rượu, thậm chí còn vùng ra mười vạn lượng bạc để chuộc thân cho nàng nữa. Buồn cười hơn nữa là, có một số ít khách cứ đơn phương cạnh tranh, nhảy ra đấu nôm, suất nữa thì đã dùng nắm đấm rồi.

Diệp Vũ đứng trên lầu hai, nhìn cảnh đại đường lộn xộn và sắc mặt xấu xí của đám đàn ông, bỗng hoài nghi bản thân mình có phải đã hỗ trợ ngược rồi không? Mong muốn đạt hiệu quả đã được như ý, lầu Tiêu Tương cùng Lăng Vô Hương một đêm bùng nổ, sáng sớm hôm sau, lầu Tiêu Tương đã phản kích vì buổi biểu diễn và cô gái thần bí đã trở thành đề tài nóng bỏng nhất trong thành Kim Lăng. Quan trọng tiếp chính là làm sao duy trì được, đề phòng nhà khác bắt chước.

Diệp Vũ đã đoán được trước, chắc chắn có nhiều khách muốn Lăng Vô Hương tiếp rượu, hầu đêm. Nếu bị cự tuyệt, chỉ sợ đám quan to và khách quý cùng với số gia tài bạc triệu sẽ không bỏ qua, bởi vậy chỉ đành phải đưa ra một giá cao nhất để quy định, một vạn lượng bạc, là giá cao nhất, hơn nữa chỉ là tiếp rượu mà thôi.

Lãnh Tiêu Tương tinh thông cách kinh doanh, tin chắc bà ấy sẽ xử lý rất ổn.

Đang định về phòng, Lãnh Tiêu Tương mặt mũi cười tươi đi tới, cứ như một đoá hoa nở sáng lạn trên mặt bà vậy, “Vũ nhi, theo ta đi, có khách quý muốn gặp cháu”

“Cháu không muốn gặp” Diệp Vũ lạnh nhạt cự tuyệt, “Di Lãnh à, cháu đã nói là không cần lộ mặt ra rồi sao?”

“Vị khách quý này khác hẳn, là người mà ta không dám đắc tội. Họ hỏi màn ca múa này là do ai thiết kế, ta không thể không nói ra được” Lãnh Tiêu Tương kéo tay nàng, dỗ dành, “Ngoan nào, vị khách quý kia không phải là người không đứng đắn đâu, nói không chừng cháu còn biết người ta nữa đó”

“Không phải là quý nhân quan to hay sao? Cháu không gặp!” Diệp Vũ đáp cứng cỏi, kiên quyết không muốn nhúc nhủ đầu để ý tới lão già thói không óc này làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Khách quý đột kích

“Họ là người có quyền thế nhất trong thành Kim Lăng này đó” Lăng Tiêu Tương nói thần bí, “Gặp cũng không sao, nói không chừng cháu và mẹ cháu còn có thể trở về phủ tướng quân được nữa đó”

Trong lòng Diệp Vũ bối rối, nói vậy vị khách quý kia thật cao quý thế sao?

Cùng Lãnh Tiêu Tương đi vào tận trong lầu 3, phòng rất rộng, lịch sự tào nhã, Diệp Vũ thấy có hai đại hán đứng ở cửa, càng kiên định đoán được trong lòng. Cửa phòng mở ra, nhưng nhìn thấy ba nam tử ngồi ở bàn tròn, Lãnh Tiêu Tương cười làm lạnh khiêm tốn, giới thiệu, “Vị cô nương này chính là người mà ba vị muốn tìm đó”

Nàng nhận ra được, trong ba nam tử, nàng biết hai người, tướng Thẩm Chiêu, Tấn vương Sở Minh Hiền.

Thẩm Chiêu nhấc tay lên, ngón tay gõ gõ, Lãnh Tiêu Tương hiểu ý, nháy mắt với nàng rồi rời đi.

Không ngờ được biển quảng cáo bên ngoài lầu Tiêu Tương này cũng hấp dẫn ba vị nam tử có quyền thế nhất trong thành Kim Lăng tới xem xét.

Thẩm Chiêu và Sở Minh Hiền cùng mặc đồ trắng, đầu đội mũ ngọc, tuần tú, có thể nói là phong tư lỗi lạc, lãng tử. Còn một nam tử khác tuổi cũng khá cao, mặc áo màu sẫm, tướng mạo không giống họ lắm, gương mặt cứng rắn, ánh mắt sắc bén, thân hình cao lớn khoẻ mạnh, quanh người lộ ra luồng khí lạnh thấu xương, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.

Liếc mắt một cái có thể nhìn ra người đàn ông này không phải là nhân vật tầm thường.

Lúc nàng tiến vào, họ không quay đầu cũng không nhìn nàng.

Bảo nàng ngồi xuống, Thẩm Chiêu và Sở Minh Hiền không hện mà cùng nhìn nàng chăm chăm kinh ngạc, giật mình không nhỏ.

“Các người biết nàng ấy sao?” Vị nam tử lạnh lùng kia ngạc nhiên hỏi,

“Biết” Cả Hữu tướng và Tấn vương không hện mà cùng đáp.

“Ta thật ra tò mò ghê” Hắn buông một câu, môi tà nhìn bên phải, “Họ tên cô nương, sao không báo ra?”

“Diệp Vũ Sắc” Nàng mỉm cười đáp, “Gọi công tử thế nào đây? Sở công tử chăng?”

“Thú vị, thú vị lắm” Hắn trầm giọng cười khê, “Cô nương thông minh, lại có một linh cảm tuyệt vời, nhưng mà tên của cô... Sao mà lại cảm thấy có chút quen thế, hình như đã nghe qua ở đâu rồi vậy”

Công chúa An dương không phải đã nói đó sao? Không cho nàng mang họ Diệp, thì nàng sao có thể mang họ Diệp chứ? Vì thế cho thêm một từ nữa, biến thành Diệp Vũ Sắc. Hơn nữa, tên mới cũng là vì chuẩn bị sau này thành danh nổi tiếng.

Thẩm Chiêu ghé sát lỗ tai hắn hạ giọng thì thầm

Sở công tử bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Hoá ra là con gái cả của Diệp tướng quân ha. Sao ngươi lại ở nơi thanh lâu thế này? Màn ca múa này là do ngươi thiết kế sao?”

Diệp Vũ cười khẽ, “Vì sao ta ở đây, Sở công tử có thể hỏi công chúa An Dương, hoặc hỏi người trong phủ tướng quân chút, tin chắc ngài sẽ rõ cả. Còn về màn ca múa này, đúng thật là ta thiết kế”

Thú vị hơn là nghe được câu cuối cùng, họ đều toát lên vẻ khiếp sợ, hơn nữa Tấn vương ngồi trong tối cứ nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt.

“Không ngờ con gái cả của Diệp tướng quân lại tài hoa hơn người như vậy, làm kinh hãi thế tục” Sở Công tử cười nói, ánh mắt loé lên tia sắc bén.

“Sở Công tử khen sai rồi”

“Người có bản lĩnh đừng màn múa này, thật không thua gì kẻ đứng đầu trong cung, thậm chí còn hơn chút” Sở công tử nhìn về phía hai người, “Các người nghĩ thế nào?”

“Nghe đồn Diệp đại tiểu thư sắc đẹp tuyệt thế, cảm kỳ thi họa không gì không tinh thông, không ngờ lại còn có tài nghệ bậc này, làm cho người ta phải mở to mắt mà nhìn” Thẩm Chiêu cười nhẹ như mây bay gió thoảng.

“Đêm nay chính xác là đã được mở mắt, phóng mắt nhìn toàn bộ nước Sở này, tin chắc không tìm được tài nữ nào giống như Diệp cô nương đây” Sở Minh Hiền ca ngợi.

“Thật không dám nhận” Diệp Vũ khiêm tốn nói.

Lúc trước Tấn vương Sở Minh Hiền cự tuyệt tình ý của Diệp đại tiểu thư, đến mức mà nàng thương tâm muốn chết. Còn giờ đôi mắt hần lại nhìn về cô gái với cặp mắt khác hẳn xưa sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Không bán nghệ, lại càng không bán thân

Bỗng cái loại cảm xúc si mê, tuyệt vọng phức tạp chợt từ trong một góc bí mật trên người thoát ra, nhồi vào trong lòng và trong óc nàng – nàng thống khổ nhìn hần, một đôi mắt sáng rực rực lên.

Diệp Vũ không thể khống chế nổi luồng cảm xúc kia, cổ sức rời mắt đi nhưng vẫn không nổi. Làm sao bây giờ đây?

Thẩm Chiêu hỏi, “Diệp cô nương nghĩ thế sao ra được màn ca múa làm cho người ta có cảm giác mới mẻ đó chứ?”

Nàng vẫn nhìn Tấn vương, âm thầm cầu lên cánh tay mình, “TRên đời này, con người là thông minh nhất, có ý nghĩ nhất, không gì mà không nghĩ ra được chứ?”

Cuối cùng nàng lấy suy nghĩ mạnh mẽ để ngăn luồng cảm xúc kia,. Nhìn về phía Thẩm Chiêu, cười mệt mỏi.

“Màn ca múa này, nói vậy người cũng không biết ba người chúng ta có thể vinh hạnh tận mắt nhìn thấy tài nghệ của Diệp cô nương sao?” Sở công tử cười hỏi, giọng điệu như ra lệnh, không cho từ chối.

“Thật xin lỗi, ta không bán nghệ” Diệp Vũ thản nhiên từ chối.

“Vậy ngươi bán mình sao?” Sở Minh Hiền cười trêu tức.

“Ta không bán nghệ lại càng không bán thân, bán ý tưởng” Nàng chỉ vào đầu, bỗng nhớ ra đây là cổ đại, tiện nói luôn, “Ý của ta là, bán trí tuệ”

“Bán trí tuệ ư? Cách nói này thật thú vị, rất khác, chẳng giống người thường chút nào” Hần gật đầu cười, trong mắt hình như có chút khâm phục.

“Đây là sự kiên trì của ta, xin mời ba vị công tử rộng lượng cho” Nàng nói tạ lỗi.

“To gan!” Sở công tử đột nhiên đập bàn, trên mặt hiện lên sự giận tãi người.

Thẩm Chiêu đánh mắt sang Sở công tử ý bảo đừng có giận, cũng nháy mắt với nàng, khuyên nhủ, “Diệp cô nương, cô cũng biết thân phận của Sở công tử, cần gì phải tránh xa ngàn dặm vậy chứ? Chỉ có ba người chúng ta, cũng không phải ở đại đường gì”

Diệp Vũ cải biến chủ ý, “Vậy cung kính không bằng tuân lệnh, Ba vị công tử, xin mời thưởng thức một lần”

Về giận dữ của Sở công tử chưa tan, bùng ly rượu Bạch Ngọc lên, uống một hơi cạn sạch.

Sở Minh Hiền cũng đã uống rượu, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn nàng một cái, có chút suy nghĩ.

Nha hoàn mang đàn tỳ bà tới, nàng ngồi trên chiếc ghế đôn, tay ôm đàn tỳ bà, ngón tay ngọc khẽ gảy khúc thứ nhất vang lên.

Giai điệu nhẹ nhàng, tiết tấu mãnh liệt, hoàn toàn không giống khúc nhạc cổ điển. Nàng nhìn về phía Sở công tử lạnh lùng, Thẩm Chiêu hiền hoà, Sở Minh Hiền tiêu sái, trong lòng cười lạnh. Khúc nhạc dạo qua, nàng cất giọng hát lên,

Chờ đợi vì tam thế gia thân

Nói ta thức tỉnh tại đây một thế hệ

Tổ tiên vì ta khởi tên

Nhất định ta đem văn võ toàn tài

Âm phù phân chia của ta thế giới

Tà khởi bông đồ ăn

Hữu đến dao đài

Theo ta sinh ra bắt đầu liền giàu có tứ hải

Ta là mình lên ngôi hoàng đế

Có được cao nhất quyền lực

Quyết định xung đột vũ trang

Quyết định hưu sinh dưỡng tước

Quyết định quan lớn hậu tước

Quyết định chung thân nô dịch

Ta nghe được

Ngô Vương Vạn tuổi vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế

Cười lý xuân thu bao nhiêu lệ

Ngô Vương Vạn tuổi vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế

Nghe lầm cũng khi ta nghe đối

Ta diễn tấu màu đỏ giai điệu

Chứng minh giờ phút này đang cơ vì đế

Ta viết hạ màu đỏ giai điệu

Định niên hiệu vì “Vạn trung không một”

Nghe người ta giễu cợt ta Đồng Ngôn vô kỵ

Tà mất nhân nghĩa mất phải sắc bén

Theo ta quyết định bắt đầu liền chinh phục thiên địa

Bài hát này là bài “Hoàng đế”, cực kỳ hợp với tình hình.

Hát đến một nửa, họ nghe lời ca đã hiểu, Sở công tử sắc mặt càng ngày càng lo lắng, sắc mặt hai người khác cũng thay đổi.

Có lẽ, họ lý giải nàng hát lên khúc này có ý: châm chọc khiêu khích.

Một khúc hát xong, Sở công tử lại tức giận, đập bàn nói, “Làm càn!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thô bạo vạch áo nàng

Diệp Vũ cũng biết, hát bài này chẳng khác gì tự tìm phiền phức, thậm chí là tự tìm đường chết, nhưng nàng cũng tin Thẩm Chiêu là người tốt, cũng không để cho hoàng đế Sở quốc chém một thiếu nữ đâu.

“Nếu có chút mạo phạm, kính xin ba vị công tử thứ lỗi cho” Nàng buông ti bà, cười khẽ, “Chỉ cảm khái nhất thời mà thôi”

“Diệp cô nương lại làm ta khiếp sợ lần nữa, không những tài nghệ trác tuyệt, mà còn cả gan làm loạn” Sở Minh Hiền cười nói, còn khâm phục hơn lúc này.

“Diệp cô nương có can đảm, Thẩm mỗ bái phục” Thẩm Chiêu lại cười nói.

Diệp Vũ thấy, Sở công tử nháy mắt với họ, họ lại tiếp tục uống tiếp rồi kiếm cớ rời đi.

Tro mắt nhìn họ ra ngoài, trong lòng nàng không yên, lại không muốn bỏ qua, dung mạo Thẩm Chiêu gần giống Hạ Phong đã đi rồi, đi rồi...

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Sở công tử đứng bên cạnh nàng, chẳng giận hỏi, “Nàng đang nhìn Thẩm Chiêu hay là nhìn TẤn Vương thế?”

Diệp Vũ hoàn hồn, cúi đầu xuống, lòng thầm tính toán.

Hắn khá giống nam tử thần bí che mặt kia, giống vẻ khôi ngô tráng kiện, nhưng nàng cảm thấy hai người không phải là một.

“Nàng hẳn là biết thân phận của ta”

“Tiểu nữ tử có chút tài mọn, bệ hạ đại giá quang lâm, thật vinh hạnh” Nàng nói dâng hoàng.

Sở công tử cũng chính là hoàng đế Sở quốc, Sở Minh Phong.

Mười năm trước, hắn đăng cơ làm hoàng đế, lấy thủ đoạn tàn nhẫn lạnh khốc cùng trí tuệ tranh đoạt được ngôi vị hoàng đế hai huynh đệ, liên luy hơn mười vạn võ trọng thần, bị lưu đày, xét nhà, diệt môn, liên luy hơn một ngàn người, tạo thành thảm án nổi tiếng khắp bốn phương. Để giảm bớt không khí khản trương của triều đình, hắn đại xá thiên hạ, đề bạt hơn hai mươi quan viên có tài, đã nhanh chóng đạt được hiệu quả, dần dần trở nên vững chãi, rõ ràng.

Lúc đã bại đối thủ, ngồi trên ngôi đế, trong lúc ổn định triều đình, Thẩm Chiêu là tâm phúc cực trung thành và là cánh tay đắc lực của hắn.

Mà năm ấy, Thẩm Chiêu mới vừa trong hai mươi, còn Sở Minh Phong hai mươi sáu.

Sở Minh Phong nâng cằm nàng lên, mắt nhìn nàng chằm chằm, “Ngươi đã đoán được, hắn cũng có thể đoán được mục đích trẫm tới nơi này”

Nàng nhìn thẳng hắn, ánh mắt nhu hòa, “Tiểu nữ nữ ngu độn, xin bệ hạ minh xét”

“Thẩm Chiêu nói đúng, lá gan ngươi cũng không nhỏ” Hắn có ý tăng giọng điệu, “Ai cho ngươi lá gan lớn vậy?”

“Tiểu nữ tử xưa nay đã vậy, nếu có chỗ nào mạo phạm thiên uy, mong bệ hạ thứ tội cho” Nàng nói cẩn thận.

“Ngôn hành và khúc ca kia của ngươi, đã mạo phạm thiên uy rồi, TRẫm nên khiển trách ngươi thế nào đây?” Hắn bóp chặt cằm nàng.

Diệp Vũ trầm mặc chống đỡ, nhìn thẳng vào con ngươi đen hơi tối sầm của hắn.

Hắn không biết là đang châm chọc hay tán thưởng nữa, “TRẫm chưa từng bao giờ gặp được một nữ tử gan lớn như ngươi vậy”

Nàng nói bình tĩnh, “Bệ hạ tán thưởng, Bệ hạ muốn làm gì tiểu nữ tử không thể kháng cự nổi, nhưng bệ hạ là minh quân nhân hậu, tin rằng bệ hạ không làm khó một thiếu nữ”

“Ngươi tuy là thiếu nữ thật nhưng cũng là một nữ tử lợi hại nhất” Sở Minh Phong cười lộ lên, ngón tay đang bóp cổ nàng chậm rãi vuốt ve, “Đáng tiếc, Trầm chẳng phải là minh quân nhân hậu gì, bản lãnh lớn nhất của trầm là bắt nạt thiếu nữ”

“Bệ hạ có hứng thú với người An Dương công chúa ghét cay ghét đắng sao?”

“Nàng là nàng, trầm là trầm, không thể nói là một được”

Hắn thô bạo vạch vạt áo nàng ra, bắt giác trên vai toả ra mùi thơm ngát tự nhiên của cơ thể, nửa bộ ngực sữa lộ ra, cần cổ yêu kiều mê người phập phồng, khiến người ta muốn âu yếm thật nhanh.

Cả người trắng nõn nà như thế, người đời chỉ muốn có.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Vô vàn vết hôn

Hắn hít sâu một hơi, hôn nóng ẩm ướt dính bên má nàng, hơi thở nóng rực phả ra. Nàng vẫn không nhúc nhích, lạnh lùng cắn chặt môi.

Chẳng nói lời nào, hắn ôm chặt nàng vào, liếm láp phiến thân thể cứng ngắc mềm mại này, trên cổ nàng, trên vai nàng để lại vô vàn dấu hôn.

“Xem ra hậu cung bệ hạ thiên kiều bá mị cũng chẳng làm cho bệ hạ tận hứng lắm, vì thế bệ hạ mới ra cũng tìm hoa mua vui” Diệp Vũ nói thông thả trêu chọc, “Bệ hạ định nạp phi mới ư?”

“Trầm xác thực định nạp phi mới” Sở Minh Phong ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt tán thưởng, “Đêm nay trầm nạp ngươi luôn, sau đó cho người hồi cung theo trầm”

“Bệ hạ có tình như thế, tiểu nữ tử chỉ đành lấy cái chết bồi đáp”

“Nữ tử Sở quốc ai ai cũng vinh dự được thành phi tần của trầm, ngươi thật ra chẳng giống người thường chút nào”

“Mỗi người một chí mà thôi”

“Giới cho câu ‘mỗi người một chí’! Hắn nâng cằm nàng lên, mắt sáng quắc đánh giá nàng, “Dung mạo như thế, chẳng kém gì phi tần của trầm, tính tình như thế, bình tĩnh, lãnh ngạo, trí tuệ, thông minh, có can đảm, có cốt cách, thật chẳng giống người thường chút nào”

“Bệ hạ tán thưởng, tiểu nữ tử thật không dám nhận”

Sở Minh Phong hí mắt, “Trầm cần ngươi làm một chuyện. Chỉ cần ngươi làm tốt, trầm có thể cho ngươi và nương ngươi đường hoàng trở về phủ tướng quân”

Sở Hoàng dĩ nhiên muốn nàng làm việc!

Diệp Vũ uyển chuyển cự tuyệt, “tiểu nữ tử ngu dốt, chỉ sợ làm hỏng chuyện quan trọng của bệ hạ, kính xin bệ hạ chọn người khác giàu kinh nghiệm hơn đi ạ”

Hắn nhếch môi cười, uy hiếp, “Ngươi có thể cự tuyệt trầm, trầm cam đoan đệ đệ ngươi ở phủ tướng quân chẳng được yên, có thể chẳng may thiếu một cánh tay một cái chân đó”

Thật vô si!

Nàng biết đệ đệ Diệp Tuấn là mẫu thân yêu quý nhất, đệ đệ bị tội, mẫu thân sẽ bị thương vô cùng.

Nàng chỉ đành chịu thua, hắn nói nhỏ hai câu bên tai nàng, rồi bảo, “Sau này làm thế nào, trầm sẽ nói cho ngươi biết”

Một đêm này, lầu Tiêu Tương lại vớ được sáu ngàn lượng bạc trắng, Lãng vô hương bồi rượu được thưởng một vạn năm ngàn lượng còn chưa tính, Lãnh Tiêu Tương lại càng thêm hưng phấn kích động, kéo Thiên Hề nói mãi không thôi.

Diệp Vũ trở về phòng, với nàng mà nói, có thể uống rượu và tiếp thức ăn là hết khả năng, do phấn khích vì biểu diễn ca múa nên chẳng còn để ý gì.

Ngày tiếp theo, buổi biểu diễn ca múa sục sôi của lầu Tiêu Tương đã được truyền đi khắp nơi, ai ai cũng đều bàn luận về màn ca múa tuyệt luân đây

phần khích của lầu Tiêu Tương cùng với cô gái thần bí kia. Có người nói nàng quốc sắc thiên hương, xinh đẹp vô cùng, cũng có người nói dung mạo nàng rất bình thường, nên mới đeo mặt nạ con bướm TRân Châu, không dám lộ mặt ra, có người còn nói nàng là cô nương xấu nhất thành Kim Lăng, chỉ có đáng người là được, có tài ca múa là giỏi thôi. ...Tóm lại có hàng trăm lời đồn, còn có người bàn luận vũ nam, vũ nữ là giả, khúc múa hai ca khúc cũng được lưu truyền.

Tóm lại Lầu Tiêu Tương chỉ một đêm mà bùng nổ.

Buổi chiều có rất nhiều người lục tục tới tìm hiểu tin tức, hỏi tới qua màn ca múa này là do ai tạo ra.

Người đến tìm hiểu đều được tiêu nhị mời ra ngoài.

Lãnh Tiêu Tương lo lắng lầu Thiên Hương, quán Ý hồng, Quán Phương các nghe được biến đạo múa là Diệp Vũ, ép mạnh mua được một toà nhà, tới nàng và Thiên Hề đi nhìn toà nhà, hơn nữa nói sau này các nàng ở đây, bảo đó là nhà mình, Lãnh Tiêu Tương còn nói, có yêu cầu gì, cứ việc đề xuất, nàng nhất định sẽ thỏa mãn tất.

Thiên Hề uyển chuyển cự tuyệt, còn Diệp Vũ thì lại thoải mái tiếp nhận.

Ở tại Yên Hoa Chi tóm lại không tốt, ít nhất chẳng đủ thanh tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bắt ta chờ đợi.

Lãnh Tiêu Tương lo Thiên Hương lầu, Ý Hồng quán, Quán Phương các sai người tới học trộm ca múa, cũng bắt chước mà tiến hành biểu diễn như thế, vậy khách tới Tiêu Tương lâu sẽ giảm. Nàng nói ra điểm này lo lắng mãi.

“Đừng lo, cho dù nhóm họ có lòng học, cũng chẳng học được tới nơi tới chốn đâu” Diệp Vũ cũng không lo, “ngày mai bắt đầu luyện màn múa mới, năm ngày sau, lại diễn”

“Được được được, hoá ra Vũ Nhi đã an bài ổn cả rồi, ta không lo nữa. Thiên Hề, con gái bà là bảo bối đó” Lãnh Tiêu Tương cười tủm tỉm ca ngợi, “Nếu ta cũng có một cô con gái thông minh như vũ Nhi thì cả đời này không lo nữa rồi”

Thiên Hề cười ngĩ một đằng nói một nẻo, nhìn lại quá khứ chẳng giống con gái trước đây, mày cau lại.

Sáng hôm sau, Diệp Vũ đi tìm Lâm Trí Viễn.

Hắn đang đánh đàn, đó là khúc vũ Tiêu Tương. Lúc ngón tay hắn đang bay múa, khúc ai oán sắc đẹp, làm người ta chấn động. hơn nữa tiếng đàn cùng tiếng hát cất lên, giọng nam trầm lắng hoà với tình cảm phong phú, như khóc như cười, khiến người ta thấy phiền muộn, sầu não.

Có lẽ, hắn nhớ tới người đã từng yêu, mới có thể đàn được khúc tự xưng thế này.

Một khúc xong, nàng vỗ tay, “Đàn hay, hát tuyệt lắm”

“Diệp cô nương chê cười rồi” Lâm Trí Viễn đứng lên, hơi mỉm cười xấu hổ, “Lời khúc này hay lắm, ta đã đàn rồi, cũng muốn hát nữa”

“Không ngờ Lâm công tử lại hát hay thế, nếu có một ngày, ta mời công tử lên đài hát một khúc, huynh có bằng lòng không?” Diệp Vũ cười hỏi.

“Điều này... Ta là nhạc công, vẫn nên làm tốt bổn phận thôi” Hắn cười ngại ngùng, “Đúng rồi, lời khúc này là do người viết sao?”

Biết đáp thế nào đây?

Nếu nói “đúng” thì là vi phạm bản quyền, còn nếu nói “không đúng” thì nàng biết bảo là ai viết đây?

Ánh mắt hắn hơi trầm tư, làm cho người ta thấy hơi buồn, “Diệp cô nương tài nghệ trác tuyệt, không giống người thường, điều này không còn nghi ngờ gì”

Diệp Vũ không phủ nhận, cũng không thừa nhận, cứ để hắn nghĩ vậy đi.

Lâm Trí Viễn nói cảm xúc, “Trận mưa đó rơi trong lòng, đã nhiều năm vẫn chưa từng tan đi, chỉ gặp nhau một lần, mà đã định kiếp này kiếp sau. Trên tảng đá còn vết vỏ ngựa, ngày ước định khác trong tuổi thanh xuân cứ chậm rãi trôi, anh đa tình vô tâm rơi xuống, để em cứ mãi đợi chờ... Lời ca thật

đẹp, đẹp lắm. Nam tử tìm hoa văn liễu này nghe xong ca khúc này có lẽ cảm thấy ca khúc này đang viết về tình cảm cô gái phong trần và người lãng khách, nhưng ta lại thấy không chỉ có vậy mà ca khúc này còn viết về tình yêu đôi lứa trên thế gian này”

“Nói vậy ca khúc này khiến cho Lâm công tử nhớ tới một đoạn tình trước đây sao?”

“Nàng lại giễu cợt ta rồi” Hấn lắc đầu bật cười, “đúng vậy, tìm ta có chuyện gì?”

“Chiều nay mới bố trí múa mới, lại làm phiên nhạc công đứng đầu Kim Lăng phổ nhạc, viết lời rồi”

“Xin ngàn lần đừng nói vậy. Đã hợp tác hai ca khúc với Diệp cô nương rồi, cảm nghệ của ta cũng đã tăng tiến không ít đó”

Nàng cười ha hả, “huynh cũng biết tới từ ‘hợp tác’”

Hấn cười bảo, “Nghe thấy bất chước thôi”

Sau đó, Diệp Vũ đàn tỳ bà, hấn phổ nhạc.

Sau khi nhớ hết toàn bộ khúc nhạc rồi, nàng lại viết lời, Lâm Trí Viễn khen, “Khúc này lấy đề tài Hồng nhan, mà lại viết anh hùng. Từ xưa đến nay, tình cảm anh hùng và hồng nhan cứ đrock người đời nói mãi không dứt, khúc này có chút khí phách hùng hồn, khiến người ta rung động mãi”

Nói xong hấn giờ ngón tay cái lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tích hoa, hộ hoa là gì?

Nàng bảo, “Ta đang tìm một nam tử tới hát, hay là đề huynh đi”

Hấn xua tay liên tục, “Ta không thể được.....ta muốn đánh đàn...”

Nàng có ý trêu hấn, “Huynh có thể vừa đánh đàn vừa hát được mà”

Hấn lại cự tuyệt lần nữa, chết cũng không đồng ý, nàng cũng không muốn ép hấn.

Một nha hoàn tới bẩm báo có người ở đại đường tìm Diệp Vũ, nàng vội vã rời đi.

Hoá ra là Tấn vương phái người tới mời nàng, bảo có chuyện quan trọng cần thương lượng. Vì thế nàng lại ngồi lên kiệu tới phủ Tấn vương.

*****

Không phải đi phủ Tấn vương mà là tới biệt uyển Vân Thâm.

Đọc đường đi, Diệp Vũ lại nghĩ, Tấn vương nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, vậy có chuyện quan trọng gì chứ?

Biệt uyển ở gần vùng ngoại ô, phong cảnh thanh nhã, đi vào đã nhìn thấy toà núi giả hình thù kỳ lạ. Đi thẳng tới, lại thấy cây cối xanh tươi, hoa nở rộ, cầu kiều nhỏ nước chảy xen lẫn đình đài lầu các làm cho cảnh đẹp trở nên nhu hoà hơn, đẹp vô cùng.

Đi qua hành lang dài, qua cửa tròn, xuyên qua vườn hoa đỏ rực, tiến vào một mảnh sân xum xuê hao trái, người hầu dẫn nàng tới một cảnh thanh nhã, yên tĩnh hơn, đi tới đình Hướng Phong.

Tường trắng dài, hồ Bích Thủy yên tĩnh, từng bước là cảnh, khắp nơi như hoạ, giống như đi vào tiên cảnh vậy. Trong vườn hoa có trồng các loại hoa có quý hiếm, mùi hương thơm nức mũi. Tấn vương đứng giữa đình, đang thưởng thức mấy đoá hoa hải đường nở đỏ rực. Có một đoá hoa giữa đám hoa hải đường nhẹ nhàng lay động trong gió, cùng thi nhau khoe sắc, chiếm hết gió xuân. Mùi hoa nồng đượm nhẹ nhàng lượn lờ chớp mũi, lãng đãng trong không khí, dường như con người cũng biến thành một đoá Hải đường kiều diễm luôn vậy.

Người hầu rời đi, nàng bước vào trong đình, Tấn vương chậm rãi xoay người, khuôn mặt trắng nõn nở nụ cười tươi, “Diệp cô nương tới rồi”

“Bái kiến Vương gia” Diệp Vũ thực hiện đúng nghi lễ.

“Ngồi đi” Hấn vén áo bào ngồi xuống, trường bào trắng lay động như đám mây giữa bầu trời xanh, “Diệp cô nương sợ là việc quý nhân rồi”

“Vương gia đừng cười, chỉ nói băng quơ thôi” Nàng mỉm cười đáp.

“Vương gia truyền tiểu nữ tử tới không biết là có chuyện quan trọng gì không ạ?”

“Dĩ nhiên là chuyện quan trọng rồi” Hân mỉm cười, lời hân nói, cũng như tính tình của hân, thong dong không kìm được, “Đúng lúc Hải đường vừa nở, bốn vương nhớ rõ nàng thích nhất là Hải đường, mới sai người tới mời nàng tới biệt uyển ngắm hoa”

Chỉ e dụng ý của hân không đơn giản như vậy, nàng thầm nghĩ cười nói, “Tâm ý vương gia, tiểu nữ nữ xin ghi nhớ. Hải đường dù kiều diễm nhưng đã là cuối xuân, chỉ e đem hoa ra thì cũng chẳng đáng gì. Nhưng lúc đó tiểu nữ tử thích nhất là Hải Đường, mà lúc này tiểu nữ tử lại thích nhất là Hàn Mai”

Hon nửa tháng trước, ở phủ Tấn vương, hân cự tuyệt Diệp đại tiểu thư, hôm nay mời nàng tới ngắm hoa, điều này chẳng phải rất châm chọc sao?

Sở Minh Hiền cười lo lắng, bảo, “Hàn Mai Lăng Hàn nở rộ, băng thanh ngọc khiết, ngông nghênh Tranh TRanh, bốn vương lúc nào cũng thích. Diệp cô nương nói đã là cuối xuân, lấy hoa ra đúng là như thế. Bốn vương có ý tích hoa, bảo vệ hoa, Diệp cô nương nghĩ sao?”

Ý lời này nói ra chính là: Hân muốn bảo vệ nàng, có thể yểm trợ nàng rời Yên Hoa Chi.

Diệp Vũ nghe sao không hiểu chứ?

Nàng hỏi ung dung, “Vương gia tích hoa, bảo vệ hoa thế nào?”

“Bốn vương nghe nói, hon nửa tháng trước, công chúa An Dương thiết kế nói xấu nàng, đuổi hai mẹ con ra khỏi phủ tướng quân, tới nỗi các nơi lưu lạc thanh lâu” Hân nhấp ngụm trà, cất cao giọng, “Nếu nàng không chê, trong phủ bốn vương còn thiếu một người biên đạo múa tài nghệ trác tuyệt như nàng, hôm nay có thể nhập phủ luôn”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sống phần khích, tiêu sái

“Ý tốt của vương gia, tiểu nữ nữ không dám nhận”

“Nàng không muốn ư?” Hân kinh ngạc.

“Tuy tiểu nữ tử lưu lạc thanh lâu, nhưng cơm áo không phải lo”

“Song Yên Hoa Chi là trốn phức tạp, bốn vương lo cho nàng...”

“Tiểu nữ nữ không bao giờ để mười ngón tay này dính phải nước xuân của đại tiểu thư, Vương gia không cần lo” Diệp Vũ mềm giọng cãi.

Sở Minh Hiền im lặng chịu đựng, trong đình lâm vào lặng yên, chỉ có lụa mỏng theo gió bay phất phơ như mộng như mơ.

Nàng nhắc ly trà lên nhấp, nhìn thấy hân cau mày, như đang trầm tư. bỗng có một ý nghĩ trôi lên mãnh liệt, loại cảm xúc si mê này, lại từ đáy lòng nổi lên, ý muốn không chế năng, ép nàng kiệt lực, ép xuống...

Hân đặt ly trà xuống, lại rót thêm trà, “Diệp cô nương không thấy lo lắng nữa sao?”

Nàng chậm rãi lắc đầu.

Khuôn mặt đẹp như ngọc của hân lộ ra nụ cười mê người, như tỏa ra sức quyến rũ vô địch của hân vậy, “Giả sử bốn vương thật tình muốn giữ nàng lại trong vương phủ thì sao? Có lẽ có một ngày bốn vương sẽ thích nàng”

Diệp Vũ hơi kinh ngạc, song lại giấu rất nhanh, “Lời Vương gia từng nói qua ngài không còn nhớ rõ sao? Lời nói vẫn còn vang bên tai, Vương gia đã nhanh vậy đối ý rồi ư?”

Hon nửa tháng trước, ở phủ Tấn vương, Diệp đại tiểu thư với biểu hiện tâm tình của hân, hân không những không cảm động, mà còn quyết tuyệt nói ngay với nàng: cho dù người tài mạo song toàn, cho dù người không ngại thị thiếp vô số của bốn vương, cho dù người có thể chịu nổi bốn vương phớt lờ người, thì kiếp này bốn vương cũng sẽ không thích người, cũng sẽ không cho người vào phủ.

Chưa đến một tháng, hân đã thay đổi thái độ, nàng thật sự cảm thấy buồn cười.

Hiện giờ hân nói ra như vậy, có thể thấy hân có hứng thú với nàng.

Sở Minh Hiền cười bảo, “Bốn vương xác thực đã thay đổi tâm ý, nếu nàng hơi lo lắng, thì ba ngày sau trả lời cho bốn vương vậy”

Nàng chặn ngay ý nghĩ đó, “Không cần, ý tốt của Vương gia, tiểu nữ tử chỉ có thể thầm nhận”

Nụ cười mỉm còn đọng mãi trên mặt hắn, hắn căn bản không ngờ được nàng lại cự tuyệt mình, hắn nghĩ chắc hẳn nàng phải vui quá mà khóc đồng ý.... Vì sao nàng lại cự tuyệt chứ? Giờ khắc này hắn cảm thấy Diệp Vũ trước mắt nhìn rất quen mà lại thấy xa lạ.

“Lúc trước Vương gia cự tuyệt tiểu nữ tử, Vương gia không cần áy náy. Tiểu nữ tử đã rút kinh nghiệm xương máu, nghĩ thông suốt rồi. Con gái yếu đuối sẽ bị người khác bắt nạt, nếu muốn được sống yên ổn, vậy phải tự lực cánh sinh, dựa vào chính hai tay mình mà nuôi sống bản thân. Có như vậy mới có thể sống đầy phần khích, sống vô cùng thong song” Diệp Vũ ngửa cổ nói, trong giọng chất chứa ý kiêu hãnh.

“Bốp bốp bốp.....” Hắn vỗ tay khen ngợi, “Nói đúng lắm! Lời Diệp cô nương nói hoàn toàn mới mẻ, khiến người khác tỉnh ngộ”

“Nếu Vương gia cảm thấy tài ca múa của tiểu nữ tử đáng giá thưởng, vậy xin đến cổ vũ ở lầu Tiêu Tương ạ”

“Nhất định, nhất định rồi” Sở Minh Hiền giãn mày, “Diệp cô nương, bốn vương hơi tò mò chút, màn ca múa hoàn toàn mới câu hồn đoạt phách này, sao nàng lại nghĩ ra được thế?”

“Đây là bản lĩnh tiểu nữ tử tự lực cánh sinh, không thể nói, xin Vương gia thứ lỗi”

Hắn cười nhún mày, tỏ vẻ hiểu.

Nàng bảo có chuyện quan trọng, xin cáo từ trước, hắn cũng đúng lúc muốn ra khỏi cửa, tiện tiễn nàng một đoạn. Nhưng hắn lại muốn về phòng thay quần áo trước. Diệp Vũ đành phải đợi bên cạnh bờ hồ.

Trong đầm nước có đàn cá chép đỏ, nàng ném ít thức ăn xuống, đàn cá chép đỏ tranh nhau ăn, bơi qua bơi lại nhìn đẹp mắt.

Nàng ngẩn người không phát giác ra sau lưng có một cô gái còn trẻ đi đến. Nàng kia rón rén tới gần nàng, dùng sức đẩy nàng, nàng kêu lên một tiếng kinh hãi, rồi rơi xuống hồ.

Là kẻ nào đẩy nữ chính xuống chứ?

Lạnh.... Thật lạnh quá....

Cô gái trẻ chạy xa thật xa, còn Sở Minh Hiền thì đứng bên bờ đầm nhìn thấy tất cả.

Cả đầm sen bị tản ra, Diệp Vũ không còn thấy nữa.

Hắn định nhảy xuống đầm, vừa đúng lúc nàng trôi lên mặt nước, lau nước trên mặt, tiếp đó nàng lấy tư thế duyên dáng bơi về phía bờ.

Vì sao kỹ năng bơi lội của nàng lại trở nên tốt vậy chứ?

Trong lòng hắn nổi lên nghi ngờ – có một lần hắn đi thuyền hoa du sông Tần Hoài, nàng vô tình rơi xuống nước, hắn trùng hợp thấy, cứu nàng. Khi đó nàng căn bản không biết bơi, chỉ kém chút là chết chìm. Mà giờ nàng bơi lại còn tốt nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Chương bị nhảy nguồn. Mời các bạn đọc chương kế tiếp nhé !

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hai bên lưu luyến

Ngày ấy, sau khi Diệp Vũ uống xong thuốc thì về lầu Tiêu Tương.

Sở Minh Hiền tự mình hộ tống, ngồi trong xe, ôm nàng vào lòng, dùng áo choàng dày bọc nàng.

Dọc đường đi, nàng giả vờ mơ màng, thật ra, chứng cảm lạnh của nàng cũng không nặng lắm.

Hắn quan tâm nàng, ôm nàng, cũng có nghĩa là hắn có tình cảm nam nữ với nàng.

Lăng Vô Hương muốn luyện múa mới, múa dẫn đầu bài “Thanh Hoa” cũng chỉ có thể đổi người, để cho Ngưng Sương tuổi trẻ xinh đẹp, trọng huy vinh thay.

Màn ca múa lầu Tiêu Tương biểu diễn ở thành Kim Lăng gặt hái được thành công lớn, nổi tiếng khắp thành, những cô nương thanh lâu khác cùng các vũ kỹ vũ phường đều đến xin được trở thành một phần lầu Tiêu Tương. Diệp Vũ chọn vài cô nương có năng khiếu ca múa, trong đó chọn lấy Phấn Phấn có thực lực mạnh nhất ở Quần Phụng các, nàng để cho Phấn Phấn và Lăng Vô Hương cùng nhau tập múa mới, lại tìm thêm một vũ công nam tới hợp tác nữa.

Không ngoài sự đoán, lầu Thiên Hương, Quần Phụng các mấy thanh lâu cũng bắt chước theo, chỉ học được năm phần, đại đa số khách cũng không đông, lầu Tiêu Tương làm ăn thêm thịnh vượng.

Ba ngày sau, Tấn vương đi vào lầu Tiêu Tương, đi thẳng tới tắm phòng của Diệp Vũ.

“Vương gia đại giá quang lâm, sao không thương thức mà múa ở sảnh lớn ạ?” Nàng tự mình pha trà nóng rót mời hắn.

“Bỏn vương đến không phải vì màn ca múa” Hắn thần nhiên cười, “Sức khoẻ nàng cũng đỡ rồi chứ”

“Hôm qua đã khoẻ lắm rồi, cảm ơn Vương gia đã lo lắng” Nàng đem ly trà cho hắn, “Vương gia tới đây, chỉ hỏi bệnh tình của ta sao?”

“Bỏn vương nhớ thương nàng” Hắn định nói thẳng ý tứ ra là: Hắn lo cho nàng, nhớ tới nàng.

“VẬy thật vinh hạnh cho ta quá” Nàng cười nhạt.

Sở Minh Hiền lúc nào cũng mặc quần áo trắng, khiến người ta có cảm giác thanh nhã, “Diệp cô nương, nàng không thấy lo chút nào sao?”

Nàng đứng dậy bước tới cửa sổ, nhìn đèn đuốc sáng rực trên đường, “Con người vốn sẽ thay đổi, sau khi rời phủ tướng quân, ta cũng sẽ không còn là Diệp tại tiểu thư mơ màng nữa, chắc Vương gia hiểu”

Hắn đi tới sau lưng nàng, đưa hai tay ra ôm nàng vào lòng, “Bỏn vương dĩ nhiên là hiểu”

Nàng không kháng cự, chậm rãi nhắm mắt lại, mặc cho luồng cảm xúc chua xót vui sướng tuôn trào, mặc cho tình cảm si mê lưu luyến của Diệp đại tiểu thư với hắn tràn ra.

“Nàng không thay đổi. Giả sử nàng thay đổi, cũng sẽ không khinh thường bỏn vương” Giọng hắn trầm thấp.

“Không...Không phải thế...”

Hắn ôm chặt lấy người nàng, nói ôn nhu chân thành, “Ngày ấy, nàng cũng khóc thương tâm như vậy, nhưng bỏn vương biết hiện giờ là nước mắt vui sướng”

Diệp Vũ buồn bã nhìn hắn, xương cốt đau nhức, nước mắt làm mắt mờ hồ.

Sở Minh Hiền ôm lấy mặt nàng, môi mỏng hôn nhẹ, hôn lên nước mắt trên mặt nàng, thật nhẹ thật cẩn thận, như bao hàm cả thân tình vậy.

Tay nàng ôm vòng lấy thắt lưng hắn, “Vương gia từng nói làm tổn thương người, vì sao lại...”

Trong mắt hắn đan xen cảm xúc phức tạp, “Đều không như nàng nghĩ đâu. ... Trong khoảng thời gian ngắn, bỏn vương rất khó hiểu ra. Bất luận thế nào, bỏn vương cũng muốn nàng nhớ rõ, bỏn vương đối đãi với nàng là thật lòng”

Rốt cuộc lòng tối đen được khai sáng, nàng mỉm cười ngập lệ.

Hắn ôm nàng vào lòng, nàng dựa vào ngực hắn, coi như hai bên tình lưu luyến.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ôm hương thơm mềm mại trong ngực.

Chậm rãi nàng ép cảm xúc Diệp đại tiểu thư xuống, khoé môi nở nụ cười khế.

Mãi lâu sau, Sở Minh Hiền mới trầm giọng bảo, “Vũ Nhi, nàng mười tám rồi, hay là bốn vương chọn ngày lành, tới cưới nàng nhập phủ”

“Tuy tâm ý không đổi, nhưng tâm tình đã đổi lại” Diệp Vũ giỡn ra khỏi vòng ôm của hắn, “thị thiếp phủ Tấn vương, người đẹp vô số, ta cũng không muốn tới góp vui”

“Vi sao?”

“Bởi vì Diệp Vũ ta cũng không muốn chung phu quân với phụ nữ khác, lại càng không muốn tranh tình cảm với người phụ nữ khác”

“Nàng lại có tâm tư vậy ư” Hắn thấy kinh ngạc, “ngày ấy nàng nói không sao, bốn vương còn tưởng là...”

“Vương gia nên biết, thời gian trôi đi, cảnh còn người mất”

“Vậy nàng muốn bốn vương làm sao đây?”

Nàng mỉm cười thản nhiên, “Vương gia không cần làm gì cho ta, việc nhân duyên, không nên cưỡng cầu, cứ thuận theo tự nhiên thôi”

Sở Minh Hiền không rõ, “Nàng đang ở Yên Hoa Chi, tổn hại tới danh dự, bốn vương lo có kẻ háo sắc coi trọng nàng...”

Nàng chậm rãi cười, “Ta và mẫu thân cũng không ở tại lầu Tiêu Tương, huống hồ lại có biết bao người biết được màn múa này có liên quan tới ta chứ? Đồ háo sắc này tìm đi nhiên là cô gái ca hát, khiêu vũ rồi”

Hắn không thuyết phục được nàng, chỉ đành chấp nhận vậy. Nhưng hắn thật sự không rõ, nàng trước sau như một thích mình lại không vào phủ, không gả cho hắn, thế này là vì sao chứ? Nàng tốt cùng muốn thế nào?

Ôm người ngọc mềm mại trong ngực, ngửi mùi hương thơm cơ thể nàng, hắn lại cảm thấy mình không biết nàng, cũng hoàn toàn không có được nàng.

***

Màn múa mới được tập luyện rất thuận lợi, diễn xuất tới lúc mặt trời đã lên cao, hát khúc “hồng nhan”. Phan Vũ uống lắm rượu, họng bị đau, nói tiếng khàn khàn, không thể lên đài hát được. Hắn hối hận mãi, hận chính mình nhìn không rõ ly trà trong phòng là ly rượu. Lâm Trí Viễn nói, đêm nay sẽ biểu diễn, chỉ cần tìm được một người thể thân là được.

Nhưng dù có tìm được một người có họng tốt để hát, thì chỉ ngắn ngủn trong vài tiếng cũng luyện không xong.

Diệp Vũ bỗng dưng nhớ tới Lâm Trí Viễn hát cũng được, hát khúc “hồng nhan” này rất phù hợp.

Hắn cự tuyệt mạnh mẽ, cho dù nàng thuyết phục ra sao hắn cũng quyết không lên đàn hát vào buổi tối.

“Lâm đại ca, đây chỉ là tình huống đặc thù thôi mà, xin huynh thương dùm đi, đêm nay chỉ là một lần ngoại lệ, ta van huynh đó” Nàng đau khổ cầu xin, lấy nỗi khổ lay động hắn, nói như pháo liên thanh, “Nếu bình thường ta tuyệt đối cũng không ép huynh, nhưng đây chẳng phải là tình trạng đặc biệt sao? hơn nữa huynh quen thuộc ca khúc này nhất, lại có cảm giác, huynh là thích hợp nhất! Nếu chúng ta không phát triển bước ca múa mới này, lầu Tiêu Tương sẽ thiếu mất nửa đám khách, cũng bị người khác cướp khách đi. Hơn nữa, họ đã luyện tập vất vả và thể, nếu vì mặt ca hát này mà làm hỏng cả toàn bộ mà ca múa, huynh sao nhẫn tâm cho được, có đúng không?”

“Lâm đại ca, đừng do dự nữa, cứ định vậy đi, đêm nay huynh ra diễn, sau này ta tuyệt đối không ép huynh nữa” thấy hắn trầm mặc, nàng tiếp tục khuyên bảo, dùng toàn lực, “Như vậy đi, coi như cá nhân ta cầu huynh, cầu huynh mở lòng từ bi, cứu vớt cả đám người chúng ta được không? Lâm đại ca, đồng ý đi, đồng ý đi, đồng ý đi mà...”

“Được được được, đêm nay ta lên, nếu ngày mai họng Phan Vũ đỡ hơn, thì để hắn hát” Lâm Trí Viễn chịu không nổi những nhéo của nàng đành chịu thua.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tuyệt đối không dựa vào đàn ông.

Nàng cười vui vẻ, “thật ra huynh vừa đàn vừa hát lại càng hay, biết đâu có người lại để ý tới huynh chứ”

Hắn bắt đầu đi lờm nàng, nàng vỗ vai hắn, nhảy nhót nói, “Ngay từ đầu ta đã muốn cho huynh hát rồi, đến hôm nay huynh quả thật muốn hát khúc này, đây cũng là do trời xanh đã định, huynh cứ nhận mệnh đi”

Hắn gõ nhẹ đầu nàng, “Ta hát một lần, nàng nghe chút, nếu có gì không ổn, nàng cứ nói ra”

Diệp Vũ thật sự đã nghe một lần rồi, không ngờ hắn lại có thiên phú ca hát, vừa nghe đã thấy rất được, hắn hát rất hay, chẳng có chút tỳ vết nào.

Sau đó nàng nhìn đám người Lăng Vô Hương tập luyện, lại có một tiểu nhị tới nói mẫu thân tìm nàng có việc.

Diệp Vũ đi theo tiểu nhị tới sông Tần Hoài, lên thuyền hoa, bất giác nghĩ, sao mẫu thân lại gọi nàng tới nơi này làm gì chứ?

Con gái bận quá, vì muốn được tâm sự với con gái, Thiển Hề thuê một chiếc thuyền hoa ở sông Tần Hoài, đợi con gái đến.

Thuyền hao đậu bên bờ sông, khoang thuyền được bố trí thanh nhã, Thiển Hề ra hiệu cho con gái tới ngồi bên cạnh, nói, “Vũ Nhi, gần đây con vất vả quá”

“Không sao đâu ạ. Mẫu thân, có chuyện gì vậy? Con còn đang muốn xem họ luyện múa nữa...”

“Ta muốn hỏi con một chuyện, ở đây không có ai làm phiền chúng ta”

“Mẫu thân, làm sao vậy?” Diệp Vũ biết, nàng rất cục nịnh không được.

“Nói thật nhé, Vũ Nhi à, ta cảm thấy con khác hẳn với trước đây... Giống như là một người khác vậy...” Thiển Hề lo lắng nói thẳng ra làm tổn thương con gái, đắn đo mãi.

“Con đúng là đã thay đổi, nhưng vẫn là con gái của mẫu thân. Mẫu thân muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi ạ”

“Tình tình con thay đổi”

“Tần vương làm tổn thương con, công chúa An Dương lại vu hãm cho con, đuổi chúng ta ra khỏi phủ, con thề, từ nay về sau, Diệp Vũ con tuyệt đối sẽ không yếu đuối nữa!” Tuyệt đối không dựa vào bất cứ ai, nhất là tuyệt đối không dựa vào đàn ông!” Diệp Vũ đã sớm chuẩn bị tốt lí do thoái thác.

“Hoá ra là vậy. Con từ nhỏ đã thích cái này cái kia, cái gì cũng đều học qua, nhưng mà ta chưa từng bao giờ thấy con biết cái này.... Chẳng giống màn múa thường tý nào, con học từ đâu vậy?”

“Hai năm trước, con mua được hai quyển sách giới thiệu về quốc gia khác, trong sách giới thiệu những màn ca múa thú vị lạ kỳ, con nhớ rất kỹ, khi đi tới lầu Tiêu Tương, thì mới phát huy công dụng”

“Nói vậy, màn ca múa này là quốc gia phía tây sao?” Thiển Hề thật ra lại tin.

Diệp Vũ gật đầu, chỉ đành bịa ra thế vậy. “Mẫu thân đừng lo, con chỉ là vì hắn mới làm áo cưới, sẽ không có tiểu xảo gì. Con đường đường là con gái của đại tướng quân nước Sở, sao có thể ở Yên Hoa chỉ làm xiếc chứ?”

Thiển Hề yên tâm cười, nắm tay con gái bảo, “Lầu Tiêu Tương người tới người đi, vô cùng phức tạp, nếu được, chúng ta vẫn nhanh rời khỏi nơi này đi”

Diệp Vũ cười nói, “Đợi con kiếm đủ tiền, sẽ lập tức rời đi, mang đệ đệ tới đó, chỉ ở một nơi thuộc về chúng ta an hưởng lâu dài”

Thiển Hề vỗ tay con gái nhẹ nhàng, bỗng có người lên thuyền, vừa nhìn thì thấy một gã sai vặt đứng ở khoang thuyền thờ dài, “Diệp phu nhân, Diệp cô nương”

“Ngươi là...” Thiển Hề hoài nghi nói.

“Tiểu nhân phụng lệnh Hữu tướng đại nhân tới mời Diệp cô nương lên thuyền, đại nhân có chuyện quan trọng cần thương lượng với Diệp cô nương”

Diệp Vũ để mẫu thân về trước, sau khi tiễn bà đi rồi, thì đi theo sau gã sai vặt lên một thuyền hoa bên cạnh.

Chiếc thuyền hoa này lịch sự tao nhã hơn, bố trí trong ngoài tinh mỹ, đẹp đẽ bằng trúc, ngăn ánh mắt người ngoài nhìn vào.

Thẩm Chiêu đang pha trà, thần nhiên tự đắc, thấy nàng vào, ý bảo nàng ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tim vỡ từng mảnh nhỏ

Dưới một người, trên vạn người, lại nhân nhả thoải mái ngồi thuyền hoa pha trà, sao mà thanh nhàn thế. Nhưng thấy thần sắc chăm chú của hắn, tư thế tao nhã, nhìn tồn thể, hần hần là tận tình trở thành văn nhân nhã sĩ thông dong ngắm cảnh mà không phải ngồi trên ngai quyền cao chức trọng.

Dung mạo ấy giống như nam tử Hạ Phong pha trà, nàng nhìn xuyên qua khuôn mặt này, thấy Hạ Phong.

Hạ Phong à, cho dù chúng ta không cùng một thời đại, ta vẫn không có cách nào quên được anh.

Trong khoảng thời gian ngắn, tâm tình của nàng rơi xuống thật thấp.

Nước nóng đã có, Thảm Chiêu châm trà xong, lá trà cuộn như con sâu, màu nước trà xanh biếc, trong suốt sáng ngời, mùi hương trà thơm ngào ngạt, khiến con người ta muốn nẩy lòng nhắm nháp. Nàng tiếp nhận ly trà, thường thức mùi thơm ngát, sau đó chậm rãi nhấp.

“Ngọt lành mát mẻ, như được về chốn cũ, trà ngon, trà ngon” Diệp Vũ cười to tán thưởng, “Đây là trà gì vậy?”

“Cổ chữ Từ Duẩn” Hần nheo mắt lại say mê ngửi mùi hương trà.

“Hoá ra là Công Trà” Nàng quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Ngoài phẩm trà ra, đại nhân còn có gì chỉ giáo?”

Hần uống xong một ly, lại rót thêm ly nữa, “Tấn vương đã nói chuyện các người với ta rồi, người vì sao không chịu vào phủ Tấn vương?”

Nàng trêu: “Đại nhân ngực mang Nhục Cốc, lòng đặt hết lên quốc gia, quan tâm hẳn phải là đại sự triều chính, chứ không phải tư tình nam nữ chứ”

Thảm Chiêu cất cao giọng nói, “Diệp đại tướng quân hàng năm đóng ở biên cảnh, chính trực trung nghĩa, lòng dạ son sắt, công trạng lớn lao, ta kính ngưỡng vô cùng. Tướng quân không ở trong phủ, người là viên minh châu của tướng quân, ta dĩ nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn được”

Diệp Vũ cười không nói.

“Theo ta biết, người cuồng đại với Tấn Vương, nay Tấn vương nguyên ý cưới người, vì sao người lại không muốn gả chứ?”

“Ta nghĩ thời điểm gả thì ngài ấy lại không muốn cưới, lúc ngài ấy muốn kết hôn, ta lại không muốn gả, chỉ đơn giản vậy thôi”

“Đây đâu phải là nguyên nhân chính chứ” Hần nói chắc chắn.

Hần và Tấn vương đều thích màu áo trắng, tính tình cũng tương tự như nhau, ôn nhuận hiền hoà, nhưng Thảm Chiêu trầm ổn hơn chút, Sở Minh Hiền lại thông dong tới mức không kiềm chế nổi, cả tâm tư đều hiện hết trên mặt, trong mắt.

Nàng dùng giọng nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy vừa ăn no miệng bị thương tổn nói, “Làm một người bị người trong lòng hung hăng giẫm mạnh lên tâm ý và tôn nghiêm, lòng nàng đã tan nát từng mảnh nhỏ, rốt cuộc không trở lại được nữa, Nàng thề, sẽ không thương tâm vì loại người này, cũng không chảy một giọt lệ vì hắn nữa”

Thảm Chiêu chậm rãi chớp mắt, “Ta hiểu. Diệp cô nương, nàng định ở lại lâu Tiêu Tương sao?”

Nàng hỏi ngược lại, “Tự lực cánh sinh, có gì không thể chứ?”

“Nếu nàng nguyên ý, ta bảo Dĩ An sắp xếp cho nàng và mẹ nàng...”

“Không cần, ta ở lâu Tiêu Tương cũng chẳng phải ở không”

“Diệp cô nương thật đặc biệt” Hần cười từ tốn, cười như gió xuân.

Khoang thuyền yên tĩnh, hai người phẩm trà, đầy tâm sự.

Mãi một lúc sau, Diệp Vũ nghĩ ngợi rồi nói, “Có rượu không? Ta muốn uống rượu”

Lúc này hần mới bảo gã sai vật đi mua rượu, rất nhanh đã mang về một vò nữ nhi hồng tới, nàng rót một chén nói, “Đã lâu chưa được uống rượu, hôm nay muốn uống cho say. Từ lượng đại nhân thế nào?”

Hần mỉm cười nói, “Cũng khá”

Nàng bung ly rượu lên, nói sảng khoái, “Từ lượng rượu ta nhất định hơn ngài, nào, uống!”

Sau khi chạm cốc, nàng uống một hơi cạn sạch. Hần khuyên nàng uống chậm chút, nàng lại không nghe, cứ hết ly này tới ly kia rót vào họng.

Tửu lượng Diệp Vũ tốt lắm, mà tửu lượng Diệp đại tiểu thư thì không được tốt. Chỉ sau bảy chén càng ngày càng mê muội, nàng đã biết mình say năm phần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hôn hấn lạnh môi

“Nàng đã say rồi, đừng uống nữa” Thẩm Chiêu giật ly rượu nàng xuống.

“Đại nhân có hai khuôn mặt, à không, có ba...” Nàng cười hi hi, lão đảo đứng lên, ợ một cái, “Đại nhân, thuyền này sao lại rung hết như vậy chứ?”

“Nàng ngồi xuống...” Hấn lo lắng nhìn nàng.

“Rượu gấp tri kỷ ngàn chén, ta còn có thể uống...ta ngàn chén không say...Tửu lượng của ngài không được, không giỏi bằng ta...” Nàng vừa cười vừa lão đảo nghiêng trái nghiêng phải, bộ dạng say khướt khiến người ta thương tiếc, “Đại nhân à, ta bố trí mà ca múa có đẹp không? Ta nhảy cho ngài xem nhé, được không?”

“Nàng say rồi” Ánh mắt hấn cau chặt, trong mắt ưu tư.

Nàng bắt đầu múa, tay chân lơ lửng, nhẹ nhàng chậm rãi múa, lúc lắc eo nhỏ, liếc mắt nhìn hấn, lấy kỹ thuật nhảy mị hoặc dụ dỗ hấn.

Thẩm Chiêu ngờ ngác nhìn nàng không rời, mắt bình tĩnh.

Loại kỹ thuật nhảy này, Diệp Vũ dễ như trở bàn tay, chỉ vài động tác nhỏ có thể thu hút ánh mắt của hấn.

Thật ra, nàng vẫn còn chút lý trí, uống rượu vì muốn mượn rượu để dụ dỗ nam tử có định lực siêu tốt này.

Bỗng nàng có ý hơi ngả xuống; hấn vội vã đi tới đỡ nàng đứng lên, lại đỡ không nổi, đành phải ôm nàng.

Nàng ôm cổ hấn, đứng lên, lảng lạng chăm chú nhìn hấn.

Ánh mắt giăng co như vậy, cả hai cùng nhìn, như mãi không rời.

Hấn thấy má nàng đỏ hồng, giống như nắng chiều tình diễm say động lòng người, đôi mắt trong veo trở nên mờ ảo như sương khói, câu hồn người.

Nàng thấy yết hầu hấn giật giật, ánh mắt trầm định đã không còn bình thản mà như băng hoà giao hoà.

Mãi lâu sau, Thẩm Chiêu mới bừng tỉnh, xấu hổ né nhìn, đỡ nàng ngồi xuống.

Vào lúc hấn buông tay ra, Diệp Vũ đột nhiên ngã người, ôm lấy hấn, hôn lên môi lạnh của hấn.

Toàn thân hấn cứng đờ, không đoán trước được là nàng lại gan lớn như thế, trong phút chốc quên mất đẩy nàng ra.

Nàng mút đôi môi hồng của hấn, chậm rãi nhắm mắt, như đang hôn Hạ Phong nàng thầm mến nhiều năm mà quên đi tất cả.

Mùi rượu quần quít ngập tràn, hơi thở hai người càng dồn dập, nàng tiến quân thần tốc, chọn đầu lưỡi hấn dây dưa, hấn chợt bừng tỉnh, ra sức đẩy nàng ra.

Nàng giả vờ say mơ hồ, gục lên vai hấn.

Vừa rồi nàng xem như đạt được mong muốn, hấn cũng không kháng cự.

***

Ngày ấy tập luyện mà múa mới bắt đầu, lầu Tiêu Tương ngoài đăng hình quảng cáo.

Có loại kích thích khiến người ta mặt đỏ tim đập, có loại nóng bỏng khiến người ta không thể chống đỡ nổi, có loại dụ hoặc khiến huyết mạch con người ta sôi sục.

Lầu Tiêu Tương ước hẹn cùng người, còn năm ngày nữa.

Mỗi ngày một rút dần, khiến người ta cảm thấy thật gấp gáp.

Chỉ mấy câu nói đó lại làm cho nam nhân thành Kim Lăng bàn luận sôi nổi.

Đêm nay, lầu Tiêu Tương lại chật kín chỗ.

Mở màn múa vẫn là bài “Thanh Hoa từ” tiếp đó là “Tiêu Tương vũ”, cuối cùng mới là màn múa mới.

Dù có rất nhiều khách điền cuồng kêu gào, tỏ vẻ bất mãn, nhưng chẳng nề hà gì, chỉ đành tiếp tục đội, nếu không mất trắng ngân lượng.

Đại đường lại trầm xuống, chỉ có trên vũ đài treo ba chiếc đèn hoa đào, khiến cho cả vũ đài bao phủ một màu hồng, màu sắc rực rỡ lại toả ra hình ảnh mộng lung.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Màn múa nóng người

Ở cổ đại không có nhiều thiết bị ánh sáng như hiện đại, cũng không làm ra được ánh sáng nhiều màu sắc, màu huyền bí phục vụ cho màn múa chỉ có thể.

Không rõ vì sao, trong không khí toả ra một mùi hương hoa đào thơm ngát.

Mọi người hết nhìn đông lại nhìn tây tìm kiếm mùi hương hoa đào bay ra từ đâu, lúc này, các loại nhạc khí đã vang lên, giai điệu thông thả tràn ngập cả đại đường, tiếp đó một cô gái từ bên trái bước lên vũ đài.

Nàng đeo một chiếc mặt nạ màu đỏ, mặc quần áo lụa đỏ mỏng, tay cầm một nhánh hoa đào, lấy hoa đào làm đạo cụ, nhảy điệu múa hoa đào. Dáng người mềm mại, nhẹ nhàng như chim yến, uốn lượn, xoay tròn, như mây bay nước chảy, hình ảnh lưu loát sinh động mà tuyệt đẹp. Người này đúng là Lăng Vô Hương.

Tiếp đó là Phán Phán đi lên từ bên phải vũ đài.

Nàng đeo một chiếc mặt nạ cầm lông chim, quần áo lụa màu xanh, tay phải cũng cầm một cành hoa đào, kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp.

Hai người múa này cũng không hoàn chỉnh, như là các nàng đang tranh cướp gì đó, tranh tới tranh về, lại tăng thêm chút tình ý thú vị.

Tiếp đó, tiếng nhạc bỗng ngừng, các nàng đứng một bên, giơ cao cành hoa đào lên, tạo ra tư thế một gốc cây đào.

Tiếng cầm cổ vang lên, một nam tử mặc áo đen che mặt nhảy lên đài múa, tay cầm kiếm sáng loáng, bắt đầu múa.

Đây là màn múa kiếm ngắn, vừa nhu vừa cương, thiếu phần thực chiến, mà có tính kiên cường.

Cả đại đường lặng ngắt như tờ, ai cũng nhìn chăm chú, cũng không có tiếng kêu kích động, sợ hãi.

Nếu màn múa này có tên là “Hong Nhan” thì đúng là thế, chẳng có gì ngạc nhiên.

Tiếng trống ngưng, là giai điệu “Hong Nhan” vang lên. Hai cây đào tĩnh lại, thấy nam tử múa kiếm, đặt cành hoa đào ngang miệng, cắn, tiếp đó hướng về phía nam tử...

Lâm Trí Viễn cất giọng ca, “Kiếm nấu rượu vô vị, uống một ly vì ai...”

Hai cô gái đứng cạnh nam tử, một trái một phải, nhảy đẹp nhất, múa mê người nhất, đem hết mọi chiêu thức nhằm chiếm được ưu ái của hắn. Đây cũng là ba người phối hợp.

Dưới đài vẫn im ắng, khách nhìn không chớp mắt màn múa, nhất thời quên cả uống rượu, uống trà.

Sau đó, nam tử phân biệt phối hợp múa với các nàng, đầu tiên là Lăng Vô Hương. Chỉ thấy họ mặt đối mặt đứng, bước theo từng tiết ấu mà múa.

Đôi nam nữ không xương mềm mại như thế khiến người ta mơ màng ngàn dặm.

Lúc thì mặt kề sát nhau, lúc thì tay giơ cao lên, lòng bàn tay úp vào nhau, rồi chậm rãi hạ xuống, lúc thì nhảy nhẹ nhàng từng bước, lúc thì xoay quanh ái muội... Tay nàng đặt trên vai hắn, chậm rãi lướt xuống, có ý hàm xúc nồng đượm.

Không ngoài dự đoán, dưới đài bùng lên hưởng ứng nhiệt liệt, có tiếng kêu lên sợ hãi, tiếng kêu gào dâng lên như thủy triều.

Toàn bộ ánh mắt khán giả nhìn không chớp, mãi bung ly rượu lên đưa vào miệng, bởi lúc này kỹ thuật nhảy múa của đôi người ngọc này đã khiến họ miệng đắng lưỡi khô rồi.

Toàn bộ khán giả đồng loạt đứng lên nhìn, nhưng kẻ khác nhìn không tới, biến thành một biển người đứng lên, cùng cất tiếng kêu la.

Nam tử phối hợp múa cùng Phán Phán cũng thế, động tác tự nhiên không đồng nhất, cũng ái muội như vậy.

Tiếp đó là ba người cùng múa, phối hợp với nhau nhuần nhuyễn, được từng trận vỗ tay hưởng ứng.

Sau màn múa xong, cả ba đã lùi ra sau vũ đài, còn những khán giả thì vẫn chưa muốn giải tán, cả đại đường tràn ngập đủ loại la ó, hỗn loạn ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Kim công tử không gì không biết

Màn ca múa này đã làm cho mọi đàn ông trong thành Kim Lăng thích thú truy tìm, địa vị lầu Tiêu Tương càng ngày càng được củng cố vững chắc.

Đây cũng có nghĩa là từ nay trở đi cũng sẽ bắt tay vào tập luyện màn múa mới.

Diệp Vũ đứng trên lầu hai thấy Lâm Trí Viễn nhìn về phía mình cười cười, giơ ngón tay cái lên, nàng đáp lại bằng cách giơ hai ngón cái, rồi sau đó trở về phòng, hoàn thiện cấu tứ màn múa thứ tư. Nhưng vừa vào phòng đã bị người ta bịt mũi miệng. Nàng giật mấy cái rồi lâm vào hôn mê.

***

Khi tỉnh lại, Diệp Vũ khiếp sợ phát hiện ra là vị nam tử che mặt kia trời nàng lại. Cùng ở trong tấm phòng lại không rõ là ở Quán Phương các hay không.

Nàng ngồi xuống, bỗng thấy một bóng đen ập xuống, nàng ngẩng đầu lên, thấy một nam tử đeo mặt nạ màu vàng xuất hiện trước mặt như từ trên trời xuống, dọa nàng nhảy dựng lên. Hắn vì sao trời nàng chứ?

Lần này nàng thấy rõ mũi hắn, mặt nạ vàng chỉ tới chớp mũi, lộ ra miệng và cằm. Miệng hắn dày, góc cạnh rõ ràng, cứng như đá, vuông thành góc cạnh nhìn rất rõ, biểu hiện ngang ngạnh.

Nàng đoán không nhầm thì nam tử che mặt này không phải là Sở Hoàng Sở Minh Phong.

Hắn lùi ra sau ngồi xuống, nàng không lên tiếng quyết lấy tình chế động.

“Mấy ngày không gặp, Diệp Vũ cô nương đẹp hơn rồi” Nhìn nàng một lát, rót cuộc hắn cũng mở miệng.

“Cám ơn đã ca ngợi” Nàng nói lạnh lùng.

“Ta biết, nàng không muốn thấy ta”

Nàng không nói nghĩ thầm: Coi như người thông minh.

Ánh mắt hắn tập trung trên mặt nàng, tay vẫn đang bung ly trà, uống một ly, “Người có thể gọi ta là Kim công tử”

Diệp Vũ cười lạnh, “Đeo mặt nạ vàng, dĩ nhiên là Kim công tử rồi, nhưng ta chẳng có hứng muốn biết”

Hắn chậm rãi mỉm môi mỉm cười tà khí, “Nhưng người sẽ thấy hứng muốn biết ta ép người tới đây có mục đích gì thôi”

Nàng chẳng thèm để ý nói, “Người muốn nói, ta sẽ nghe kỹ đây”

“Lầu Tiêu Tương lần đầu tiên biểu diễn mà ca múa đêm đó, có ba khách quý tìm người. Bọn họ là Sở Hoàng, Tấn vương và Hữu tướng, ta nói đúng chứ”

“Đúng thì sao?” Nàng hơi chút kinh ngạc.

“Họ ngồi ở ghế lô xem múa, Sở Hoàng và người ngồi một mình với người” Kim công tử phỏng đoán nói, “Sở Hoàng hẳn là chưa sủng hạnh người đi”

“Chẳng lẽ ngươi rình coi sao?”

“theo ta được biết, Sở Hoàng cũng chẳng thích sắc đẹp, hậu cung chỉ có tám hậu phi. Hắn muốn ngươi làm việc, có phải thế không?”

Nàng không đáp, với bản lĩnh của hân nàng lại khiếp sợ bội phục.

Hắn lại nói tiếp, “Vài ngày sau, Tần vương lại mời ngươi tới biệt uyển, cố ý giúp người rời khỏi Yên Hoa Chi, nhưng ngươi lại khéo từ chối”

Diệp Vũ càng kinh ngạc hơn, chẳng lẽ hắn vẫn theo dõi mình sao?

Kim công tử lại nói, “Hôm nay hữu tướng gặp ngươi ở sông Tần Hoài, nói chuyện trên thuyền hoa rất lâu”

Nàng thế mà chẳng phát hiện ra có người theo dõi, giận dữ hỏi, “Ngươi theo dõi ta?”

Đôi mắt sâu không đáy của hắn như có thể cắn nuốt người, “Ngươi làm gì, đi đâu, ta đều biết rõ cả. Để cho ta đoán xem nhé, Sở Hoàng hẳn là bảo ngươi xen giữa Tần vương và Hữu tướng, gây hiềm khích giữa hai người họ”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tình độc mất hồn trên đời

Nàng kinh hoàng nói không nên lời, hắn đoán đúng – Sở Minh Phong bảo nàng làm chuyện là: quyến rũ Tần vương và hữu tướng, khiến họ yêu nàng. Vì sao hắn lại biết nhiều như vậy chứ?

“Trước mắt, Tần vương đã bị ngươi hấp dẫn. Thẩm Chiêu cũng bắt đầu để ý tới ngươi” Kim công tử cười cực kỳ khinh thường, “Chỉ cần ngươi thêm chút sức nữa, họ chính là thần tử nằm dưới vẫy ngươi”

“Kim công tử lo cho chuyện của ta, chi e là không phải tò mò rồi” Diệp Vũ không nghĩ ra nổi nam tử thần bí này rốt cuộc có mục đích gì.

“Ta cần ngươi làm việc cho ta” Hắn đi tới đứng trước nàng, thân hình khỏe mạnh khô ngô vững chãi như núi.

“Chẳng ai ép ta nổi” Nàng ghét nhất là bị người hiếp bức.

“Với ngươi mà nói, đây là chuyện rất dễ, không tốn thời gian, hao tâm tốn sức lo lắng”

“Kim công tử muốn ta làm gì?”

“Ta muốn ngươi nghe lệnh ta!” Hắn đột nhiên nâng cằm nàng lên, lạnh ngạo, “Ta bảo ngươi làm gì thì ngươi làm cái đó”

Nghe lệnh y, chẳng phải biến thành quân cờ của y rồi sao?

Diệp Vũ không sợ nói, “chẳng bằng ngươi giết ta đi”

Kim công tử túm lấy tóc đen của nàng, giật lại làm nàng ngửa đầu ra, đau kêu thành tiếng, “Đau quá...”

Hắn mạnh tay đập trán nàng vào tường, hung hăng đè mạnh đầu nàng, nói “Ta sao mà giết ngươi được chứ?”

Tường cứng như vậy, đầu nàng rất đau rất đau, “Ngươi muốn ta làm gì?”

“Sở Hoàng muốn ngươi làm gì, thì ngươi làm cái đó, làm việc cho tốt. Còn nữa, ta muốn ngươi tra một quyển sách, “Thần Bình Phổ”

“Thần Bình Phổ” là sách gì?”

“Ngươi không cần biết, quyển sách này không ở trong ngự thư phòng, có lẽ được dấu chỗ bí mật trong cung điện, có lẽ là ở Tả tướng phủ, cũng có lẽ ở phủ Tấn Vương, ta muốn ngươi tra ra nơi giấu sách”

“Ngươi tìm không ra, ta sao có thể tìm được chứ?”

“Ngươi và Sở Hoàng, Tần vương, Hữu tướng có quan hệ không tầm thường, nếu ngươi tìm không thấy thì có ai còn có thể tìm được nữa?” Kim công tử buông nàng ra, ngồi ở mép giường, mắt sáng quắc như mắt sói, giao hoạt mà thô bạo.

Diệp Vũ uất ức nói, “Ta thật sự chẳng biết bắt đầu tìm thế nào nữa, chẳng lẽ ta lại hỏi thẳng họ cho ta mượn “Thần bình phổ” để xem sao?”

Hắn mắt bình tĩnh nói, “Nếu ngươi đi Sở cung, phù Tấn vương và phù Hữu tướng, nên tới thư phòng tìm”

Nàng gật gật đầu, nghĩ hiện giờ đồng ý với hắn ta, đến lúc đó qua loa đại khái cho xong.

Hắn lại sai bảo, “Còn một việc, nếu Sở Hoàng triệu kiến ngươi, ngươi phải tìm hiểu xem hắn thích gì”

“Thích ư?”

“Yêu thích mọi thứ”

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, như sợ hắn lắm vậy.

Kim công tử túm nàng tới trước ngực, túm lấy gáy nàng, nói ác độc, “Ngươi trăm ngàn lần đừng có nghĩ qua loa mà xong chuyện! Chẳng dễ thế đâu, nếu dám can đảm phản bội ta, ngươi sống không bằng chết! Bởi vì vừa rồi lúc ngươi hôn mê, ta đã hạ một loại độc cực độc nhất trên đời này rồi”

Lòng Diệp Vũ chấn động, “Độc gì?”

“Bộ lạc Tây Nam có một cỏ độc, gọi là tình độc. Chỉ cần trúng cỏ độc, nếu không có người giải độc, thì cả đời đừng mơ tưởng thoát thân nhé” Mắt hắn sắc bén đâm thẳng vào mắt nàng, “Trúng tình độc, nửa tháng không dùng nửa viên giải độc đặc chế, nhất định phải giao hoan với nam tử, nếu không sẽ khát khô cổ mà chết. Hai tháng không dùng thuốc giải, cho dù ngươi có giao hoan với nam tử cũng sẽ bị độc mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chà đạp cuồng loạn

“Ngươi hạ độc ta thế nào?” Nàng run giọng hỏi, nuốt sợ hãi trong lòng lại.

“Ngươi có biết lúc độc phát là thế nào chưa?” Giọng hắn lạnh băng, lạnh thấu xương, “toàn thân ngứa ngáy, đau đớn, như có vạn con kiến đi trên người, lại giống như có vạn con sâu cắn. Loại ngứa này, đau, cứ ba ngày ba đêm, làm ngươi bị tra tấn đến hấp hối. Cuối cùng, toàn thân ngươi thối rữa, khuôn mặt đẹp như hoa sẽ trở nên thê thảm vô cùng...”

“Đừng nói nữa...” Nàng kêu lên sợ hãi.

Kim công tử cười tủm tỉm nói, “Kết cục phản bội ta là thế đó. Ngươi trăm ngàn lần đừng có phản bội ta, nếu không, ngươi và nương ngươi sẽ có kết cục như thế”

Nàng theo dõi hắn quật cường, hận tới mức nghiêng răng trèo treo.

Hắn thế mà lại cười, “Không tin sao? Hiện giờ cho ngươi ném thử tư vị tình độc”

Diệp Vũ định nói, “Ta tin” thì hắn đã thô bạo giật áo nàng ra, cả quần lót tơ tằm cũng bị hắn giật ra. Nàng theo bản năng ôm lấy ngực, hắn túm chặt tay nàng áp đảo.

Hắn đưa tay lưu loát, nhanh chóng như chỉ trong nháy mắt vậy, mà nàng chẳng có đường phản kháng lại.

Bị hắn đặt dưới thân, nàng kinh hãi giãy dụa, “Ta tin....buông ra...”

“Ngươi đừng tưởng là ta chỉ hù dọa ngươi thôi nhá”

Vừa dứt lời, Kim công tử đã hôn lên thân thể mềm mại.

Môi như đao, lưỡi như kiếm xoẹt qua cổ nàng, cắt vào xương quai xanh của nàng, mang theo một luồng ác độc, cắn quết tất cả.

Hắn ác độc và cuồng hân, kiểm chế thân thể nàng, làm nàng rất đau, trên da thịt đau ngập tràn, khuất nhục trong lòng quay cuồng...

Có một lần, nàng bị Diệp Tuấn tính kế, ý thức mơ hồ hỗn loạn, vì mạng sống mới cùng cái gã nam tử thần bí kia điên cuồng; lần này nàng lại bị hại, cả người trúng tình độc, bị Kim công tử thô bạo lăng nhục, tính chất khác hoàn toàn.

Nàng vừa sợ vừa giận, hận muốn băm vằm hắn thành trăm mảnh!

Tay hắn vuốt ve bầu ngực nàng, khiến hai ngọn phấn hồng đứng thẳng, nàng muốn đẩy hắn ra nhưng lại vô lực.

Đau quá!

Hắn thế như dùng răng nanh cắn!

Diệp Vũ điên cuồng chống cự, Kim công tử túm chặt nàng, mút chặt đôi môi mọng của nàng, chà đạp cuồng bạo.

Bỗng nàng không biết vì sao lại thế, tự dưng không muốn kháng cự, mà ngược lại ôm chặt lưng hắn, còn hôn lại hắn, trở nên mềm mại như nước.

Nói chính xác là nàng không không chế được thân mình. Hai thân hình cuốn lấy nhau, như tình thâm lưu luyến.

Nàng như lâm sâu vào kích tình của hắn, cuộn hôn môi hắn, phối hợp với hắn, thò lưỡi thom tho ra truy đuổi cùng hắn, triền miên... Hơi thở dần nặng nhọc, càng ngày càng ồ ồ, nụ hôn này càng ngày càng nóng bỏng, cuồng nhiệt.... Vì sao lại thế?

Rõ ràng là tìm mọi cách kháng cự, vô cùng ghét cay ghét đắng, cả người lại không như ý nguyện, chìm đắm trong bể dục của hắn.

Kim công tử ngẩng đầu, đôi mắt đen đẹp mỉm cười lạnh lẽo, “Tur vị này thế nào? Có thật mất hồn không?”

“Cầm thú!” Diệp Vũ gào lên.

“Ngươi ở trên thuyền hoa hôn hữu tướng, dụ dỗ hắn, giao hoan cùng ta thì sao không được chứ?” Hắn nói châm chọc, vuốt ve cánh môi nàng.

“Như thế giống nhau sao?” Nàng nói quần bách.

Thường nam nữ hoan ái đến mất hồn mới có thể bỏ qua.

“Có gì mà không giống chứ? Ngươi bày ra loại mị hoặc quyến rũ này, mị hoặc nam nhân ca múa, lại chủ động hôn nam nhân, ngươi tận xương là một nữ nhân phóng đảng vô liêm sỉ chẳng có lễ nghĩa”

“Ta không phải!” Nàng thề thốt phủ nhận, lại lười giải thích với hắn, dù sao có giải thích cũng chẳng được.

Hắn coi như chẳng có hứng thú với nàng, ngồi dậy nói lười biếng, “Thường thì tình độc tur vị tới. Cả người ngươi trúng độc, cho dù không tình nguyện giao hoan cùng ta thì sao, nhưng thân hình ngươi là thành thật nhất, lại quần lấy ta, cảm nhận tư vị nam nữ hoan ái tới tận cùng mới thôi”

Diệp Vũ đã biết, vừa rồi không không chế được thân thể, hắn nói như vậy.

Kim công tử xoa nhẹ hai má nàng, “Ngoan ngoãn nghe lệnh ta, làm việc cho ta, ngươi không sao. Quên nói cho ngươi, tình độc này lúc bộc phát, ngoài thuốc giải có thể cứu ngươi một mạng, còn cần ta là người hạ độc giao hoan với ngươi, ngươi mới có thể giải thoát hoàn toàn, không còn độc nữa. Bởi vậy, ngươi trăm ngàn lần đừng có phản bội ta, thì độc sẽ không phát, nếu không ngươi hối hận cũng không kịp!”

***

Diệp Vũ vẫn không biết phòng đó có phải ở Quần Phương các không nữa. Kim công tử dùng miếng vải đen bịt kín hai mắt nàng, rồi mới đưa nàng về phủ.

Thầy thuốc có y thuật tốt nhất thành Kim Lăng tới bắt mạch cho nàng, nói cả người nàng không đáng ngại nữa.

Chẳng lẽ thầy thuốc không nhìn ra nàng trúng độc sao? Chẳng lẽ loại tình độc này không thể nhìn ra từ mạch đập sao? Hay căn bản nàng không trúng độc?

Nhưng nàng rất rõ nàng không không chế được chính bản thân mình.

Lo nghĩ liên miên, nàng vẫn cảm thấy Kim công tử không lừa mình, chỉ đành tuân mệnh làm việc.

Màn múa mới “Hồng Nhan” đã đạt được thành công lớn, vang dội khắp nơi, sau này không cần quảng cáo, người tìm hoa văn liễu, thích xem biểu diễn ca múa tự nhiên khắc tới lầu Tiêu Tương.

Có không ít người có bản lĩnh vũ đạo, trời phú ca hát tới xin thử, lầu Tiêu Tương phát triển, hy vọng có thể có cơ hội được tham gia biểu diễn ca múa.

Diệp Vũ chọn vài người, quyết định chuyển thành ký kết khế ước ba năm để phòng bỏ chạy giữa chừng.

Năm ngày sau vừa lúc mà múa mới biểu diễn, Lăng vô Hương chỉ biểu diễn “hồng Nhan” ba ngày còn từ đó để Ngưng Sương thay thế, chuyên tâm luyện tập màn múa mới.

Múa mới vẫn là ca khúc Hồ Ngạn Bân, một nữ 6 nam.

Có một ngày Lâm Trí Viễn cầm nhạc phổ tới cho nàng xem, khó hiểu hỏi nàng vì sao nàng lại có nhiều lời thông tục dễ hiểu và lại tuyệt đẹp đến thế.

Nàng mỉm cười nói, đọc lướt qua từng quyển sách khác nhau của các quốc gia, trong sách người ta giới thiệu rất nhiều ca khúc thể này và vũ đạo, nàng cứ nhớ y nguyên bất chước như thế, hơn nữa còn tưởng tượng mới tạo thành màn ca múa như vậy.

Hắn cười hiểu rõ, may là dân phong Đại Sở ta rộng mở, nam nữ nếu có tình đều có thể bày tỏ lòng mình, nếu không, màn ca múa này đã sớm bị già trẻ gái trai ném đá, nói không chừng lâu Tiêu Tương đã sớm bị nha môn đóng cửa rồi.

Hắn còn nói, thời tiền triều dân phong chưa từng mở rộng thế, các tiểu thư khuê các không bao giờ ra khỏi cửa, cũng không thể tiếp xúc với bất kỳ nam tử xa lạ nào, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó.

Diệp Vũ hiểu may mà dân phong mở ra, nếu không kế hoạch nàng tạo ra showbit ở thế giới cổ đại này đã bị chôn vùi.

Màn múa mới luyện tập được ba ngày, sáng sớm đã có nha hoàn mang một bức thư hàm tới, nàng mở thư ra xem có chút ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Hôn nhụy hoa, cánh môi mềm

Phía dưới chữ ký vẽ một thanh chuỳ thủ, ý tứ sắc bén, như vậy cho thấy, Sở Minh Phong phái người đưa bức thư hàm này tới.

Hắn muốn nàng sau nửa canh giờ nữa tới sông Tần Hoài làm gì nhỉ?

Tuy trong lòng hơi nghi hoặc nhưng nàng vẫn đi, hơn nữa vẫn cho rằng phải đi.

Điều này không rõ sông Tần Hoài thời đại này và sông Tần Hoài ở Nam Kinh có giống nhau không, rặng liễu rủ đôi bờ, nở hoa, màu sắc xanh mướt, sóng nước nhộn nhạo, lấp lánh muôn màu; quán xá bên bờ sông sáng rực, một chiếc thuyền hoa xa hoa, tao nhã lịch sự hoặc đi hoặc ngừng bên bờ, hoặc chạy chậm rãi, cả sông Tần Hoài nhộn nhịp thật sự.

Trời tháng tư nắng nhuộm vàng tình diễm, soi xuống mặt sông lấp lánh ánh vàng, như chọc mắt người ta vậy. Giữa sóng nước nhấp nhô, lăn tăn, lấp lánh, cả một mảnh rực rỡ muôn màu.

Sở Hạ Phong hơi lo, Diệp Vũ đứng ở trước mũi thuyền hoa, nhìn ra phía xa xa.

“Vũ Nhi”

Âm thanh này có chút quen thuộc, hẳn là Sở Minh Hiền rồi. Nàng chậm rãi quay người, cúi người làm lễ, “Bái kiến vương gia”

Hắn vội vã đỡ nàng lên, “Đây đang ở bên ngoài, không cần giữ lễ tiết”

Nàng hiểu, hoá ra, Sở Hoàng muốn nàng đến sông Tần Hoài là để tạo mọi điều kiện cho nàng nắm chắc cơ hội.

“Nàng là người nhiều việc, cũng có lúc nhàn hạ đi ngắm cảnh sao?” Sở Minh Hiền hỏi, cười tươi rực rỡ.

“Vương gia cũng là người nhiều việc, sao lại cũng nhàn nhã đi du ngoạn ngắm cảnh chứ?” Nàng cố ý lặp lại lời hắn.

Trong mắt hắn mỉm cười như xuyên thẳng tim, “Tới thuyền bốn vương uống trà thấy thế nào?”

Diệp Vũ đi theo hắn bước sang một chiếc thuyền hoa, trong khoang thuyền được bố trí chẳng khác con thuyền của Thẩm Chiêu kia lắm, xem ra hai nam tử tuấn mỹ yêu nghiệt này đều là những kẻ phong nhã.

Thuyền hoa chậm rãi chạy, hắn ngâm trà vào chén sứ xanh xong đưa cho nàng, “Ném thử xem trà bích loa xuân này thế nào”

Nàng nhấp một ngụm, khen, “Đây quả đúng là bích loa xuân tốt nhất”

“Hoá ra vũ Nhi cũng biết rõ trà. Bốn vương muốn vẽ một bức cho nàng, chẳng biết có được không?”

“Được”

Dọn xong bàn nhỏ, trải rộng giấy tuyên thành, mài xong mực, Sở Minh Hiền bảo nàng ngồi trước cửa sổ, nhĩ ra bên ngoài sau đó bắt đầu vẽ.

Hôm nay nàng cố tình mặc bộ quần áo lụa màu xanh biếc, vấn tóc xinh đẹp, thoát trông nhìn rất thanh tú và quyến rũ.

Vừa rồi hần đứng bên bờ, thấy nàng đứng ở đầu thuyền, tóc mai bay lên, váy cũng bay lên, dáng người thon thả, mùi lan thơm dịu khiến tim người ta đập thình thịch, lại càng làm cho hần khó quên được là nàng thông minh hơn người, tính tình lãnh ngạo của nàng, và sự tự lập kiên cường của nàng nữa.

Nếu được chọn, nàng trước đây, nàng hiện tại, hần lại càng thích nàng hiện tại hơn.

Trong lòng như có mối nọ cười cái cau mày của nàng, chỉ một đường lia, hần hạ bút như thần, trên tờ giấy dần dần hiện ra một cô gái như tiên nữ.

Chiếc cần cổ cao tao nhã kia, đôi vai thon mềm tinh xảo như ngọc kia, tóc đen như mực, mặt cười kiêu kỳ, mi cong đen láy, môi như cánh sen nở; ánh mắt nàng nhìn ra xa như thơ như họa, thần sắc nàng đậm nhạt bình thản, trắng như tuyết, mềm mại như nước, chẳng giống người thường chút nào.

Diệp Vũ không thấy trong tranh vẽ mình, bởi khoang thuyền rất im lặng, ngồi mãi nàng thấy buồn ngủ đã ngủ.

Sở Minh Hiền ngồi cạnh bên nàng, nhìn nàng si ngốc. dung nhan yên bình như có một loại ma lực, dụ dỗ hần cúi đầu xuống, hôn lên nhụy hoa, cánh môi mềm kia.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thâm trầm dây dưa mãi

Môi nàng có một mùi thơm tự nhiên, hần hôn mềm nhẹ như làm gió, lại nhịn không được chọc đốt lửa, dần dần hôn càng sâu hơn, nhắm nháp mãi vị môi ngọt của nàng. Nhưng đột nhiên nàng tỉnh giấc, kinh ngạc nhìn hần, hần cũng không rút lui, ôm chặt lấy nàng, hôn ôn nhu biến thành thâm trầm dây dưa mãi.

“Vương gia, đừng làm như thế...”

Nàng tránh, mở miệng nói, hần được dịp xông tới, càng hôn thêm sâu hơn...

Tay hần đỡ sẵn sau gáy nàng, nàng động đậy không được, lại càng hết cách tránh, chỉ đành để hần được “đền bù như mong muốn” vậy.

Đội nhiệt tình tan dần, Sở Minh Hiền ôm nàng, dường như rất thích hưởng thụ thời khắc ôm nhau này.

Diệp Vũ tránh vài cái cũng tránh không được, nghe giọng hần khàn khàn, “Bỏ vương không muốn buông tay...”

***

Cảm giác đã rất lâu rất lâu, toàn thân đều cứng đờ, Sở Minh Hiền mới buông nàng ra. Diệp Vũ đứng lên, duỗi chân tay, “Ra ngoài nhìn đi”

Đi ra bên ngoài mới biết thuyền hoa đã cập bờ, thuyền phu chẳng thấy bóng đâu.

Nơi này không phải nơi sông Tần Hoài du ngoạn, hần cũng chưa từng tới. Trước sau đều chỉ thấy nước là nước, sông chảy mãi, hai bên bờ chỉ có rừng cây, không có nhà, cũng không có bóng người nào, yên tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng gió. Thật kỳ lạ!

Hần ảo não, tự trách mình trầm mê, chẳng để ý tới mọi chuyện.

Bồng thuyền hoa như chìm xuống, hai người đều cảm giác được kinh dị nhìn đối phương.

“Sao lại thế?” Nàng kinh hoàng hỏi.

“Có người ở dưới nước chọc thùng thuyền hoa”

Thuyền hoa chìm xuống rất nhanh, Sở Minh Hiền cầm tay nàng, nhìn nàng thật kỹ, rồi tiếp đó cùng nhảy xuống sông.

Bờ thuyền hoa còn cách bờ một đoạn ngắn, họ chỉ còn cách nhảy xuống sông, bơi vào bờ.

Vừa lên bờ, đã có hai kẻ áp đen che mặt như từ trên trời giáng xuống, hiện lên trước mặt họ. Phía sau họ lại có hai gã áo đen lên bờ, hình thành bốn phía bao vây, sát khí lạnh thấy xương tràn ra từ trên người họ, áp thẳng tới.

Chiếc thuyền hoa kia cứ chìm xuống giữa sông Tần Hoài, không còn thấy bóng, có thể thấy sông này rất sâu.

“chư vị phụng mệnh tới giết ta, hay là nhận tiền của người khác?” Hần không loạn hỏi, không chút nào sợ.

“Người sắp chết, không cần biết” Một gã áo đen đáp.

Diệp Vũ còn chưa thấy qua sát thủ thật sự, rốt cuộc là sợ, cảm giác này là sát thủ rất hung ác, giết người không chớp mắt.

Cho dù Tấn vương có võ nghệ cao cường, nhưng tay không tác sát, lấy một đánh bốn, thắng sao được? Họ có thể chết hay không?

Hắn đứng thẳng như cây tùng, bình tĩnh, coi như chúng chẳng ra gì. Hắn xua tay bảo nàng đứng sang một bên, nàng chậm rãi rời khỏi vòng vây, phát hiện ra ánh mắt hắn đã thay đổi, chẳng còn ôn nhuận nữa, tiêu sái, sắc giọng, đầy sát khí. Gió lay ngọn cây, tiếng sần sật là âm thanh duy nhất vang lên giữa khung cảnh tĩnh mịch.

Có tiếng chim cất cánh bay lại như bị sát khí lạnh băng dọa vậy.

Từ trong cành lá rậm rạp rót xuống tia nắng, dừng trên đao loé sáng chói mắt.

Giằng co một lúc, như trải qua rất lâu vậy, cả bốn người áo đen cùng lúc tấn công, phối hợp ăn ý, cùng giáp công xung quanh, ra chiêu mau lẹ, thu chiêu cùng lúc, hơi vô ý tứ sẽ bị gây tay đứt chân, thân thủ dị thường.

Sở Minh Hiền né phải tránh trái, lấy thân hình linh hoạt biến hoá tránh thoát lưỡi đao sắc bén, chỉ đỡ chứ không tấn công, trông rất tài giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cao thủ trong cao thủ

Toàn thân ướt đầm, trong lúc xô dịch áo bào bay lên, vẩy ra bọt nước, dưới ánh nắng sáng lập lòe.

Mấy chục chiêu trôi qua, đao phong của kẻ áo đen cũng không chạm được tới một góc áo của hắn. Tâm tư Diệp Vũ bội phục, võ nghệ Tấn Vương như vậy thật giỏi.

Trong rừng gió lạnh buốt, sát khí tràn ngập, giữa ban ngày lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Bỗng thân hình hắn thay đổi, tốc độ nhanh như chớp di chuyển, xuyên qua giữa đám áo đen, đoạt đao bất ngờ. Rõ ràng, cái kẻ áo đen bị đoạt đao kia chẳng kịp phản ứng, đợi khi phát hiện ra tay không còn vũ khí, mặt mũi đã bị đánh nát.

Sở Minh Hiền chuyển phòng thủ sang tấn công, lấy chiêu nhanh kinh người đánh kẻ địch.

Loại tốc độ ra chiêu này đã đạt tới đỉnh, nhanh tới mức khiến người ta không nhận ra.

Thêm nữa, ngoài nhanh ra, chiêu thức của hắn vừa chính xác vừa độc, đã đạt tới đỉnh cao nhất một chiêu trí mạng.

Hai mắt nàng chẳng kịp nhìn, tim đập quá nhanh, tay nắm thật chặt lại. Cuộc chiến lâm vào hiểm ác, lơ dềnh một cái sẽ chết ngay, nàng lo cho hắn, cũng lo mình sẽ chết ở chỗ này.

Nhóm áo đen là cao thủ, Tấn Vương lại là cao thủ trong cao thủ.

Không thể ngờ nổi một Tấn vương phong lưu tiêu sái lại dĩ nhiên là cao thủ tuyệt đỉnh.

Tiếng đao chạm nhau vang leng keng sắc nhọn, ánh sáng loé lên làm chói mắt.

Một trăm chiêu, Sở Minh Hiền kiên quyết bay lên, tựa như chim ưng, lấy khí thế bao trùm quan sát, đao múa như mưa, quét ngang ngàn quân.

Bốn kẻ áo đen đều đồng loạt ngã xuống, tất thảy, trên cổ đều có một vết đỏ là miệng đao kiếm tạo thành.

Hoá ra chiêu cuối cùng mới là tuyệt chiêu lợi hại nhất, một chiêu lấy bốn mạng.

Nàng tròn tròn mắt há hốc mồm nhìn, thân thủ này thật sự là thần!

Hắn kiểm tra thi thể, không tìm được chứng cứ chứng minh thân phận của chúng.

Tiếp đó hắn lại kéo bốn cái xác tới cách đó không xa, đỡ nhìn chường mắt.

Lúc hắn trở lại nàng vẫn còn chưa hoàn hồn, đến khi hắn gọi hai câu nàng mới bừng tỉnh, hắt xì một cái.

Họ tìm ít nhánh cây ở bên cạnh, đốt lửa, hong khô quần áo.

Cả hai đều mặc quần áo trong màu trắng, hai tay xoa xoa cho nóng lên, Diệp Vũ nhìn không được tò mò hỏi, “Sát thủ này hẳn đã có tính toán, Vương gia, sát thủ là loại nào thế? Vì sao giết ngài?”

“Bốn vương nhớ rõ cũng chưa từng đắc tội một ai, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ tới kẻ nào muốn mạng bốn vương” Hần nói luôn, như trận kịch chiến vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

“Biết đâu chừng lái thuyền cũng là người của chúng, hoặc là bị mua chuộc rồi”

“Chắc thế” Sở Minh Hiền cười lấp lánh, “Vũ Nhi, nàng thật ra không sợ nhỉ?”

“Thần thủ vương gia giỏi như thế, sợ gì chứ?” Nàng nhìn sâu vào trong rừng, “Làm sao đây? Quần áo ướt rồi, chẳng bằng đi vào trong rừng chút, có lẽ phía cuối rừng có đường đi đó”

“Phiến rừng cây này rất rộng, chẳng dễ ra ngoài. Chỉ sợ chúng ta còn chưa ra khỏi rừng thì trời đã tối. Rừng rậm còn nguy hiểm hơn cả đây, vẫn nên đợi ở đây an toàn hơn”

“Cũng đúng, biết đâu lại có thuyền đi qua chứ”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thật khốn nạn

“Ở đây sông không thiếu cá, hẳn là có người tới đây bắt cá. Yên tâm đi, chậm nhất ngày mai chúng ta có thể trở về rồi” Sở Minh Hiền trầm tư nói, “Đội lát nữa quần áo khô, bốn vương đi bắt mấy con cá dưới sông, nướng cá thơm lừng, cam đoan nàng chưa từng được ăn bao giờ”

Diệp Vũ cười cười, “Ta đây sẽ đợi ăn” Do dự lát, nàng lại nói, “Vương gia, mấy ngày trước, ta vô tình nghe được một người khách nhắc tới một quyển sách có liên quan đến thần binh lợi khí, gọi là gì nhỉ. ... A đúng rồi, gọi là “Thần Binh Phổ” Trên đời này thật sự có quyển sách này sao/

Lúc trước nàng có hỏi qua mẫu thân, Lâm Trí viễn và Lãnh Tiêu Tương, họ đều nói chưa từng nghe thấy quyển sách này.

Nàng nhìn thấy sắc mặt Tần vương khê đổi.

Nụ cười trên mặt hắn biến mất không dấu vết, “Kẻ nào nhắc tới quyển sách này thế?”

Nàng lại cười bảo, “Ta đi qua cửa một ghé lô, cửa phòng không đóng, trong lúc vô tình nghe được. Lâu Tiêu Tương có ghé lô dành cho khách to quyền quý, chỉ có kẻ giàu có, nhưng ta chưa từng bao giờ biết ai cả”

Nhìn thần sắc của hắn, xem ra bản “Thần Binh Phổ” này nhất định không đơn giản.

Nàng lại hỏi, “Quyển sách này có gì bí mật không ai biết sao?”

Sở Minh Hiền không phản ứng, nàng xấu hổ cúi đầu, “Nếu chẳng tiện nói, Vương gia cứ coi như ta chưa nói”

“Thần Binh Phổ” là một cao nhân lính đời thích soạn ra, cao nhân lính đời này soạn bày binh bố trận, chiến thuật mưu phạt, đã bị bệnh chết nửa năm trước, ông ta đem tuyệt học cả đời soạn thành một quyển sách, cái đó gọi là “Thần Binh Phổ”. Trong sách ghi lại mọi chiến thuật, chiến lược quan trọng cùng bản vẽ các vũ khí thần binh, viết cách chế tạo, chỉ cần làm y như sách ghi chép, sẽ tạo ra vũ khí thần binh lợi hại, có thể tăng thêm sức chiến đấu cho các binh sĩ, hai nước giao chiến trên chiến trường có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, được gọi là Phách Thiên Hạ” Hần cất cao giọng nói.

“Sách này lợi hại vậy sao?” Nàng làm vẻ không hiểu, cái vị Kim công tử kia tìm quyển sách này làm gì nhỉ? Chẳng lẽ hắn muốn được xưng Phách Thiên Hạ ư? Hẳn là loại người nào? Nàng bất giác rung mình một cái, hỏi tiếp, “Nói vậy ai có được quyển sách này thì có thể có được thiên hạ ư?”

“Thiên Hạ này chia ba phần, Đại Sở ta ở Giang Nam, phía Bắc có Ngụy quốc, phía Tây có Tần quốc. Theo bốn vương được biết, Ngụy Hoàng lòng lang dạ thú, sớm muốn xưng bá Thiên Hạ, thống nhất thiên hạ, luôn tìm quyển “Thần Binh Phổ” khắp nơi” Hần nói chậm rãi, như chỉ điểm, xem ra hắn với tình thế quốc gia, thiên hạ đại thế thật chẳng phải hoàn toàn vô tâm.

“Chuyện triều chính gì đó, đại sự quốc gia, ta không hiểu lắm”

Giả sử cái vị Kim Công tử kia không phải người nước Sở, như vậy cũng không phải người nước Ngụy, thì chắc là người Tần quốc rồi. Hần ần núp trong thành Kim Lăng tìm kiếm “Thần Binh Phổ”, biết đâu là phụng mệnh làm việc cũng nên.

Như vậy, Diệp Vũ giúp hắn tìm sách, chẳng phải là vẽ đường cho hươu chạy sao?

Nhưng hấn dùng tình độc khổng chế nàng, bức nàng nghe lệnh y, nàng phải làm thế nào đây? Còn lựa chọn nào khác sao?

Chỉ có thể nói, Kim công tử thật khôn nạn!

*****

Sau khi quần áo đã khô, Sở Minh Hiền đi bắt cá, sau đó nướng cá, hai người ăn uống no nê.

Trưa qua, chiều xuống. ... Trời càng ngày càng tối đen, phong cảnh càng ngày càng ảm đạm, không có một con thuyền nào đi qua đây, họ chỉ cò thể bắt đắc đi đội, hết cách.

Hoàng hôn buông xuống, trong rừng càng ngày càng tối, gió lạnh thổi xuyên qua người lạnh lẽo, tiếng quạ đen kêu thê lương khàn đục.

Họ đi kiếm rất nhiều củi, đốt lửa, hấn cũng đủ dùng một đêm.

Diệp Vũ lẳng lẳng ngồi, dựa vào cây, nhắm mắt lại, hấn cũng giống nàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Ôm cứng luôn

Vừa rồi, hấn nói thao thao bất tuyệt về tin đồn thú vị ở thành Kim Lăng, hiện giờ lại có vẻ im lặng thật sự.

Hôm nay Diệp đại tiểu thư có cảm xúc si mê lưu luyến với Tấn vương, không biết có bao nhiêu điều trào ra, nàng ngăn chặn lần lượt, mỗi một lần càng độc hơn, mãi mới khổng chế được.

Gió lạnh thổi tới, nàng lại hắt xì hơi một cái.

Sở Minh Hiền bắt giác phản trần xoay người, ôm nàng vào lòng, dùng áo bào bọc lấy nàng, còn đặt đầu nàng vào ngực. Tim nàng đập mạnh, đập rất mạnh, đập bình bịch như sắp nhảy ra khỏi ngực.

Tình hình kiểu này, Sở Minh Phong rất hài lòng.

Thật ra, nàng biết Tấn vương và Hữu tướng đều là người tốt, hơn nữa Thẩm Chiêu rất giống Hạ Phong, nàng gần như không muốn quyến rũ họ, dùng tình nhi nữ ly gián họ. Nhưng Sở Minh Phong lại là hoàng đế có quyền sát sinh lớn trong tay, nếu nàng không làm theo, hấn sẽ không bỏ qua cho mẫu thân và đệ đệ nàng.

Ở cổ đại, hoàng đế là trời, là công lý, chính nghĩa, cũng là luật pháp, nàng đối nghịch với trời chỉ có con đường chết.

Sở Minh Phong và Kim công tử đều bức nàng làm việc, đơn giản là nhìn trúng thân phận và tài nghệ đặc thù của nàng, hai người này đều rất đáng ghét.

Cuộn tròn nằm trong lòng Sở Minh Hiền, tuy không lạnh, thời gian quá lâu lại không thoải mái, chân tay tê mỏi, Diệp Vũ động mấy cái lại nghe giọng hấn khàn khàn, “Đừng lộn xộn”

Ôm một lò lửa, đương nhiên là tốt, nhưng chẳng lẽ cứ vậy mà ngồi cả đêm sao?

Tay nàng lên rồi xuống, xoa bóp đùi ê ẩm, nhưng mà nàng lại sờ phải cái gì nhỉ?

“Còn nhúc nhích nữa?” Sở Minh Hiền thở hổn hển.

“Ta...”

Ánh sáng chợt loá, trong nháy mắt nàng hiểu ra, hấn cứng lên!

Tấn vương này tự xưng...ôm thôi mà đã cứng lên rồi?!

“Ta không lạnh...Vương gia đừng mà...”

Nàng nói lấp bắp, má đỏ hồng, tựa như đoá hoa hồng đỏ rực vậy.

Hấn bị nàng gây dựa đằng trước, càng ôm chặt hơn, dòi đầu qua hôn lên đôi môi thơm của nàng.

Diệp Vũ ngây người, định đẩy hắn ra, nhưng lại không được, tuy nàng hận chết bản thân, hận mình quá khốn nạn.

Sở Minh Hiền hôn rất sâu, môi nàng thật ngọt, mùi vị của nàng thật mê người, khiến hắn không chế không nổi, càng muốn hôn sâu hơn cướp đoạt đẹp đẽ, mùi hương của nàng... Hắn cuốn chặt chiếc lưỡi thơm tho của nàng, nuốt hết mật dịch vào...Hơi thở càng ngày càng nặng nề, dồn dập, ồ ồ, thời gian gần bó càng thêm ẩm ướt nóng bỏng, lửa lớn trong người hắn càng ngày càng bốc cao...

Nàng không đáp lại, cũng không kháng cự, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Trong lòng rối cuộc thấy bất đắc dĩ, bị thương, gặp Sở Hoàng, Tấn vương, Kim công tử và Hữu tướng, không phải bị ép buộc thì cũng bị thứ cứng rắn kia chọc tới, chỉ có Thẩm Chiêu là nàng tự nguyện.

Vì sao lại bị ép buộc như vậy chứ? Khi nào thì nàng mới được tự mình làm chuyện chính mình chứ?

Hắn khoá chặt nàng ngồi trên đùi hắn, chặn lời nàng lại, lưỡi trườn xuống cổ, vai, xương quai xanh, trần trọc...

Nàng thấy hắn mất hiếp lại nhiễm đỏ tình dục, khuôn mặt trắng nõn cau chặt, cũng ngập tràn tình dục. Nàng đơn giản nhắm mắt không nhìn hắn, bản thân chặt vật...

Ở dưới càng ngày càng sưng to, làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cởi áo vì bốn vương.

Sở Minh Hiền đẩy ngã nàng ra, ôm lấy bờ mông tròn của nàng, vùi sâu vào bộ ngực no đủ của nàng, một mùi thơm ngan ngát của cơ thể chui vào mũi...Máu chảy xuống, hắn cố sức không chế mới nổi, liếm đỉnh sen hồng...

Cả người nàng thật đẹp thật hoàn mỹ, thật mê người, dù hắn duyệt vô số mỹ nữ, cũng chưa bao giờ thấy mất kiểm soát và say mê như bây giờ.

Cảm xúc hương vị mềm mại ngọt ngào, khiến hắn rối cuộc chống đỡ không nổi, cô gái tự tục tự cường, kiêu diễm quyền rũ này, đã chạm vào huyết mạch của hắn... Hắn cời quần áo lụa của nàng, nói khàn khàn. “Vũ Nhi, cởi áo vì bốn vương nào...”

Nghe được thế, Diệp Vũ biết nếu không ngăn lại, hậu quả chắc không tưởng nổi.

Nàng nói bình tĩnh, “Nếu vương gia lúc này muốn ta, sau này ta biết dung thân đâu đây? Đối mặt với Vương gia thế nào đây?”

Hắn cứng đờ người, chẳng hôn nàng nữa.

Ngây người một lát, hắn mặc lại quần áo cho nàng, nàng rời khỏi sự ôm ấp của hắn, ôm gối ngồi, nhìn đồng lửa.

Lửa nóng và kích tình của Sở Minh Hiền chậm rãi lui dần, cũng nhìn ngọn lửa bốc lên tùy ý, im lặng không nói.

Nàng nói đúng, giả sử hắn không cho nàng được danh phận, hoặc là nàng không muốn hắn cho danh phận, hắn sao có thể cưỡng ép nàng chứ?

***

Họ ở sông Tần Hoài qua một đêm.

Sáng hôm sau, có thuyền đi qua, mang họ trở về.

Sở Minh Hiền đưa nàng tới trước cửa nhà, nắm tay nàng, lưu luyến không rời, trong mắt hình như có muôn ngàn lời nói.

Diệp Vũ bảo hắn mau trở về, nếu không phủ Tấn vương chắc muốn tung trời rồi.

Hắn cười, bảo ngày khác tới tìm nàng, sau đó lên xe ngựa rời đi.

Lúc về phòng rửa mặt chải đầu, nàng bất giác nhớ tới đêm qua hắn tuân thủ nghiêm ngặt chuyện nam nữ, có thể thấy hắn rối cuộc cũng tôn trọng ý nguyện của nàng.

Màn múa mới thành công, lại lần nữa làm nổ tung toàn trường, khiến cho khách tới không ngừng.

“Hò Ngạn Bân, Táng Anh Hùng và ca khúc “Hồng nhan” có sự liên hệ kỳ diệu, cũng hình thành sự đối lập mãnh liệt.

“Hồng Nhan” là hai nữ một nam, còn “Táng anh hùng” là một nữ sáu nam, người múa dẫn đầu là Lăng Vô Hương, hát là Phan Vũ.

Hôm nay hết hạn, đã có bốn màn ca múa, “Thanh Hoa từ” “Tiêu Tương vũ”, “Hồng Nhan” và “Táng anh hùng”, bắt gặp thời gian trôi qua, Diệp Vũ tạm dừng diễn xuất “Thanh Hoa từ”. Hơn nữa, diễn liên tục như vậy, khách nhìn nhiều cũng nhàm, để sau diễn lại.

Màn múa mới bắt đầu, hai mặt cổ đại vang lên như sét đánh chấn động lòng người.

Sáu vũ nam cầm trong tay trường kích, vung lên đồng loạt, mạnh mẽ có lực. Mặc dù họ mặc áo đen, áo choàng cũng đen, biểu hiện lại đầy khí thế anh hùng hào kiệt, họ đều đeo mặt nạ quý màu trắng, tăng thêm mấy phần thần bí.

Cùng với mấy tiếng kêu ngắn “rống rống”, trường kích vung lên toả ra hào khí nam nhân, nhiệt huyết anh hùng tuôn trào, người nhảy nhiệt huyết sôi trào, người xem cũng nhiệt huyết trào sôi.

Tiếp đó, họ hạ trường kích xuống, tiếng trống nhanh hơn, họ lại nhảy múa đầy nóng bỏng.

Tư thế đều nhau, cùng một bước múa, tiết tấu sống động, kỹ thuật nhảy độc đáo, kỹ thuật múa tỷ mỷ, khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ. Đây là ca khúc nóng bỏng mà thế kỷ hai mươi một đang thịnh hành, đó là Thiếu Kính ca.

Cường đã nóng bỏng, kích thích, sôi động.

Kích tình như thế bắn ra bốn phía, làm khán giả nhìn tràn đầy cảm xúc, khiến cả sảnh đường ồn ào, không khí tung bừng vọt lên.

Màn múa nóng bỏng chấm dứt, họ đứng ở sáu vị trí trên vũ đài, bày ra đủ mọi tư thế, tiếp đó lên sân khấu dĩ nhiên là Lăng Vô Hương.

Tối nay, nàng ấy mặc quần áo tím múa, thân trên ngực bó sát, phần dưới quần xoè ra rộng thùng thình, lộ ra hình rốn hoàn mỹ và trắng nõn, vòng eo mảnh mai. Giai điệu “Táng anh hùng” cất lên chậm rãi, thanh thoát, sau làn điệu mạnh mẽ là giọng ca Phan Vũ trầm thấp, thuần hậu, “Tham nhất danh Thế Anh, nga truy mây khói quyền quý...”

Nàng ấy xuất hiện, có hàng loạt tiếng vỗ tay hưởng ứng nhiệt liệt.

Diệp Vũ tỷ mỷ bố trí điệu nhảy này, kết hợp múa cổ điển với hiện đại, sáng tác ra một loại vũ đạo riêng, vừa có sự mềm mại cổ điển, lại có cả sự mạnh mẽ của hiện đại, quan trọng nhất là nghệ thuật và thị trường hợp nhất, khiến người xem thưởng thức nghệ thuật vũ đạo đẹp tuyệt, có sức làm người múa nhiệt huyết dâng trào, muốn ngừng mà không được.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Như thế mới là hoàn mỹ

Bởi vậy, nàng yêu cầu với mỗi diễn viên múa rất cao nghiêm khắc, bởi vì càng nghiêm khắc thì mới càng xuất sắc.

Lăng Vô Hương đã hoàn thành điệu nhảy xuất sắc, có thể nói là hoàn mỹ.

Tắm lụa mỏng che khuôn mặt đẹp, kỹ thuật nhảy nghiêng nước nghiêng thành, trêu chọc quyền rũ lòng người, nàng ấy và vũ nam nóng bỏng cuồng dã, hỗ trợ kích thích hương diễm, cùng múa trên đài, dưới đài bầu không khí sôi trào.

Lăng Vô Hương này, ai cũng đều biết, cả nam tử toàn thành đều mê muội với cô gái kiều diễm, hoàn toàn xứng đáng là vũ khôi, thắng được phần đông sự truy đuổi cuồng nhiệt của nam tử, lại càng khiến cho không ít nữ tử oán hận.

Dĩ nhiên thân thể nàng ấy giờ không giống trước đây nữa, dù sao đã tới ba vạn lượng rồi. Ba vạn lượng, chỉ là bằng giá tiếp rượu nửa canh giờ mà thôi.

***

Lúc mà ca múa biểu diễn, Diệp Vũ chưa từng tới đại đường, lần nào cũng đều ở lầu hai quan sát. Từ cửa hông lầu Tiêu Tương rời đi, xe ngựa dừng trước cửa, lại có một hán tử đi tới, nói với nàng, “Diệp cô nương, chủ nhân cho mời”

Chủ nhân? Vậy hẳn là Sở Minh Phong rồi.

Để hán tử tùy ý đi trước, lên một chiếc xe ngựa xa hoa, người trong xe đứng là Sở Hoàng.

Màn che lại, trong xe tối om, ánh đèn bên ngoài hắt vào mới có chút ánh sáng le lói.

Nàng ngồi đối diện, cúi đầu, tạo ra bộ dạng kính cẩn nghe lời.

Sở Minh Phong dựa vào trên gối thêu cao, lười biếng hỏi, “nghe nói lâu Tiêu Tương mỗi đêm đều hết chỗ, đêm bốc lửa, xem ra người làm lão bản đảng sau rất có tác dụng”

“Bệ hạ chê cười rồi, là do bà con cô bác cổ động thôi. Thêm nữa, đây cũng là nhờ hồng phúc của bệ hạ”

“Hả? Nói thế là sao?”

“Nếu không có bệ hạ anh minh, cần cho triều chính, Đại Sở ta cũng sẽ không mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, nếu không như thế, thành Kim Lăng sao có cảnh tượng phố phường phồn vinh chứ? Sao có cảnh tượng trăm nghiệp hưng vượng chứ? Lâu Tiêu Tương cũng sẽ không có được khí thế rầm rộ như thế, bởi vậy đây là do bệ hạ có cách trị quốc đó”

Lời nói này tuy chỉ là lời khen đầu môi trót lưỡi, nhưng cũng là sự thật.

Nhưng hần lại chẳng thấy thích thú, “Một lời a dua nịnh hót như thế, nghĩ một đảng lại nói một nẻo rồi”

Diệp Vũ lại không nghĩ nhiều, hỏi ngay, “Ban đêm bệ hạ ra cung có chuyện gì quan trọng cần sai bảo sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phong lưu thành tính

Sở Minh Phong hừ lạnh, “Đây mới đúng là thật tình của người” Hần ngoắc tay ý bảo nàng ngồi lại gần chút, nàng đành phải lê ra giữa thấy tay phải của hần cầm một viên ngọc xanh biếc, vuốt ve, nhàn tản. Hần không chút để ý hỏi, “Người và Tần vương ở sông Tần Hoài xảy ra chuyện gì, bẩm báo cho cận kề”

Nàng sớm đã đoán được hần ra cung là vì chuyện này.

Vì thế, nàng nói tóm tắt, dĩ nhiên là lược bớt đi chút ít tình tiết.

“Như người chúng kiến, Tần vương mang trên người võ công tuyệt đỉnh sao?” Trong bóng tối, mắt hần hiểm ác như con sói hoang cô độc.

“Tần vương một người giết chết bốn kẻ áo đen, thân thủ giỏi lắm, sát thủ giang hồ bình thường không giết được ngài ấy đâu”

“Võ nghệ của hần có chỗ nào hơn người chứ?”

“Nhanh, ác, độc. Nhưng nếu không quan trọng, Tần vương cũng sẽ không sử dụng chiêu thức âm độc quá mức” Nàng nói chi tiết, bỗng cảm thấy chuyện hần hỏi võ nghệ Tần vương có chút bất thường.

Sở Minh Phong khẽ gật đầu, “Hần có biết thích khách là kẻ nào không?”

Diệp Vũ lắc đầu. Con người đen của hần ngưng tụ lại sẵn giọng, “Trẫm đã sớm đoán được Tần Vương có võ, hần có ý lừa trẫm, trên đời này giả vờ nhu nhược yếu đuối không chịu nổi, thật ra lại âm thầm luyện võ, lại còn luyện được một thân võ nghệ giỏi nữa”

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng, chẳng lẽ hần phải ám sát Tần Vương ư? Chẳng lẽ ngày ấy bất ngờ đều do hần bố trí hết sao? Hần làm vậy, chỉ vì điều tra Tần Vương có mang võ nghệ tuyệt đỉnh trên người không ư? Nếu thật là hần, như vậy Sở Hoàng này thật đáng sợ.

“Còn chuyện gì xảy ra nữa không?” Hần hỏi lạnh lẽo.

“Hết rồi” Nàng thần nhiên đáp.

“Người cũng biết lừa gạt trẫm có hậu quả gì chứ?”

Nàng còn chưa kịp trả lời đã bị hần túm lấy giam trong ngực.

Tay trái của Sở Minh Phong tóm chặt lấy cằm nàng, khiến nàng phải ngẩng đầu lên, “Tần vương phong lưu thành tính, đều chẳng phải là chính nhân quân tử, hần ở cùng một chỗ với người lâu vậy, sao lại không làm gì chứ?”

Diệp Vũ đi dự có cần nói ra không?

Hắn uy hiếp bảo, “Người định ném thử mùi vị bị trảm sủng hạnh trong này sao?”

Lúc này nàng thật ra lại không sợ, “Nếu bệ hạ sủng hạnh tiểu nữ tử, vậy tiểu nữ tử còn biết làm thế nào mà quyến rũ Tấn vương và Hữu tướng nữa chứ?”

Hắn bóp chặt má nàng, “Trẫm cho người quyến rũ chúng cũng không phải cho người trèo lên giường chúng, người nhớ kỹ cho trẫm!”

Nàng đáp ngoan ngoãn, “Nhớ kỹ”

Ngày tiếp theo, Diệp Vũ vừa mới vào cửa ngạch lầu Tiêu Tương, đã có một cỗ kiệu lớn dừng trước cửa chính.

Một quân gia đặc biệt tới mời nàng đến quý phủ một chuyến, bảo Vương gia mời.

Không phải Tấn vương mà là Thụy vương.

Toàn bộ thành Kim Lăng đều biết, Thụy vương đã hơn năm mươi tuổi, là hoàng thúc Sở Hoàng Lục, từ nhỏ ở trong quân đội, hai mươi tuổi được phong làm đại tướng quân, ba mươi tuổi thống lĩnh hai mươi vạn quân, chiến công hiển hách, có uy cực kỳ trong quân. Ba năm trước đây ông ta bị bệnh đầy người, lúc này mới ở kinh thành dưỡng bệnh, trong triều có hơn nửa văn thần võ tướng đều lấy ông ta làm chủ, sai đâu đánh đó, nếu có chút đại sự hoặc chính lệnh, thường tới hỏi ý ông ta. Như vậy, ông ta nổi tiếng ở trong triều đình, trước mặt Sở Hoàng rất ương ngạnh kiêu ngạo, cả vú lấp miệng em, vẩy cánh và đầy tớ gây ra không ít chuyện tổn hại tới pháp luật và kỷ luật.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Rất hợp ý bốn vương

Cả ông ta cũng cuồng vọng tới cực điểm, Sở Minh Phong cũng đành một mắt nhắm một mắt mở cho qua không nghiêm trị. Bởi vì không dám.

Bởi vì Sở Minh Phong có thể ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế, trên ngai vàng yên ổn thì phải kể tới công vĩ đại của Thụy vương – lúc tiên hoàng băng hà, ông ta phụng lệnh di chiếu đăng cơ, hai đệ đệ hắn giả mạo chỉ dụ của vua, có ý định tạo phản. Đúng lúc này, Thụy vương trong tay cầm năm mươi vạn binh mã Sở quốc, dẫn năm vạn tinh binh hồi kinh, nửa số canh bên ngoài, dẫn một vạn tinh binh vào thành, hai đệ đệ mới không dám lỗ mãng, án binh bất động.

Thụy vương phái người tới mời nàng đi vương phủ, có mục đích gì?

Cánh cổng lớn phủ Thụy vương khí khái, bên trong hào hoa xa xỉ, hẳn không thua hoàng cung.

Diệp Vũ được người hầu đưa tới thư phòng, ước chừng đợi hai ấm trà, ông ta mới khoan thai đi tới.

Ông ta hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang tiến vào thư phòng, cùng với tiếng cười hào sảng, “Bốn vương tới chậm, Diệp cô nương thứ lỗi cho”

“Vương gia khách sáo rồi. Vương gia quý nhân bận rộn, tiểu nữ tử chờ thêm chút cũng không sao”

“Cha người có khỏe không, có hay về nhà không?”

“Trước đây còn ở phủ tướng quân, phụ thân có về nhà một lần”

Nàng biết, phụ thân là thuộc hạ cũ của Thụy vương, đi theo ông ta hai mươi năm, sau khi ông ta hồi kinh dưỡng bệnh, phụ thân mới tiếp nhận binh phủ, đóng ở biên cảnh.

Thụy vương xuất thân là võ tướng, hình dáng khôi ngô, rắn chắc, cũng không có dáng vẻ lão già tuổi trung niên mập mạp, vừa nhìn thấy rõ nhanh nhẹn, mạnh mẽ, có phong cách võ tướng đầy nhiệt huyết trên sa trường. Ông ta ngồi ở chiếc ghế chạm trổ sau thư án, “tính ra, người là cháu gái của Bản vương, ngồi đi, không cần câu nệ”

Nàng mỉm cười ngồi xuống.

Hắn cười ha hả nói, “Công chúa An dương cả vú lấp miệng em, bạc đãi người và người nương, vì sao người không tìm tới bốn vương? Nếu người sớm tìm tới bốn vương, bốn vương nhất định làm chủ cho mẹ con người. Công chúa An Dương gọi bốn vương là “Hoàng Thúc”, bốn vương nói một câu, nàng ta sao không dám nghe chứ”

“Tạ vương gia quan tâm” Diệp Vũ khéo léo nói, “Vương gia là hoàng thúc của bệ hạ và công chúa An Dương, trong triều rất quan trọng, nhất định sẽ ra

sức làm chủ cho tiểu nữ tử, nhưng mà mẫu thân không muốn phụ thân phiền lòng vì chuyện nhà, nên tự nguyện rời khỏi phủ tướng quân. Chỉ cần công chúa An Dương không đuổi tận giết tuyệt, mẫu thân và tiểu nữ tử ở đâu cũng giống nhau cả thôi”

“Cũng là người nương biết điều, trách không được cha người lại thích người nương như thế” Thụy vương cười hiền hoà, “Công chúa An Dương rất kiêu căng vô cùng, thái hậu đều bó tay với nàng ấy. Nếu sau này nàng ấy lại gây khó dễ với các người, cứ tới vương phủ tìm bản vương, có biết không?”

“Vâng, đa tạ vương gia quan tâm”

“Tuy bản vương không ra khỏi cửa, nhưng cũng nghe được một số việc. Gần đây lâu Tiêu Tương một đêm bốc lửa, cũng làm cho không ít người choáng váng não nhiệt, ca múa thu hút linh hồn, bản vương nghe được màn ca múa này là do người bố trí” Ông ta hơi tán thưởng, “Hồ phụ vô khuyến nữ, con gái có chí như thế, người tài ba như thế, vạn dặm mới tìm được có một thôi”

Ông ta cười tươi, hoà ái thân thiết, chẳng giống với kẻ kiêu ngạo ương ngạnh trong truyền thuyết, nhưng cũng không thể nhìn bề ngoài.

Diệp Vũ nói khiêm tốn, “Vương gia chê cười rồi, chỉ có chút tài mọn, múa rìu qua mắt thợ thôi”

Thụy vương không đồng ý bảo, “dân phong Đại sở ta mở ra, thanh niên nam nữ đều mở rộng lòng, chỉ cần không quá phận, cũng sẽ không sao. Người bố trí màn ca múa này, chính là hợp ý bản vương”

Nàng cân nhắc xem ý ông ta là gì, “Vương gia tán thưởng rồi”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Người là người của bản vương

“Bản vương bị thương bệnh tật đầy mình, không được ra cửa, bởi vậy muốn mời người ở lâu Tiêu Tương tới phủ biểu diễn một trận” Ông ta không hỏi mà dùng giọng thương lượng nói, còn nói cho nàng biết một sự thật, “Lão phu nhân và vương phi, còn có người trong nhà, đều rất thích màn ca múa của các người, nếu có thể biểu diễn trong phủ một buổi thì đã thoả mãn các bà ấy rồi”

“Vương gia, có thể tới phủ biểu diễn cho Vương gia và người nhà Vương gia, lão bản lâu Tiêu Tương Lãnh Tiêu Tương nhất định cảm thấy rất vinh hạnh ạ”

“Trong phủ cũng đã lâu rồi chưa từng náo nhiệt, lão phu nhân chắc sẽ rất vui. Bản vương còn có thể yêu cầu bệ hạ tới vương phủ thưởng thức ca múa nữa, các đại thần văn võ trong triều cũng tới cổ động, như thế cũng giúp lâu Tiêu Tương các người tăng thêm danh tiếng” Thụy vương cười to nói.

“Vậy tiểu nữ tử xin được về nói một câu với lão bản, để họ chuẩn bị thật kỹ”

Diệp Vũ nghĩ cũng chỉ có chuyện thế thôi ư?

Ông ta đứng lên, đi tới, “Bản vương biết tài nghệ của người trác tuyệt, màn ca múa này nếu được người nhảy, thì thật cũng đáng xem” Ông ta kéo nàng đứng dậy, lấy bộ dạng trưởng bối nói, “Vũ Nhi, bản vương muốn người khỏi đau, nhảy một điệu cầu hôn đoạt phách”

Nàng kinh ngạc hỏi, “Vương gia an bài như thế có lợi gì?”

Thụy vương mặt lạnh, “Bản vương muốn người mê hoặc một người, chỉ cần hẳn ta bị người mê hoặc, bản vương sẽ đưa người tiến cung, trở thành phi tần thiên tử. Như vậy, người nương và đệ đệ của người có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, không phải bị người ta bắt nạt, nếu không, bản vương cho chúng sống không bằng chết”

Câu cuối cùng, nói năng đầy khí phách, như thép nguội vậy. Hoá ra, ông ta muốn nàng quyến rũ, mê hoặc Sở Minh Phong.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Buồn cười thật

Sở Minh Phong muốn nàng quyến rũ người khác, lại có kẻ muốn nàng quyến rũ Sở Minh Phong, thật hoang đường.

Vì sao Thụy vương lại dùng mỹ nhân kế chứ? Có ý đồ, âm mưu gì?

Nàng không hiểu những kẻ trên tận cao đó, tay cầm quyền, vì sao bọn họ lại cứ tranh đấu gay gắt, tính kế nhau vậy chứ?

“Vương gia muốn tiểu nữ tử quyền rũ...bệ hạ ư?” Diệp Vũ thật sự khiếp sợ.

“Chỉ cần ngươi mê hoặc được bệ hạ, được bệ hạ đề ý, ngươi còn được hưởng vinh hoa phú quý vô vàn nữa” Ánh mắt ông ta như mãnh hổ hung ác, giọng điệu trở nên khô khốc, lạnh lẽo,. “Ngươi nhớ cho kỹ, ngươi là người của bản vương, bản vương bảo ngươi làm gì thì ngươi nhớ kỹ phải làm”

“Chỉ e là tiểu nữ tử tử có lòng mà chẳng còn sức, không mê hoặc nổi bệ hạ đâu” Nàng nói yếu ớt.

Nàng cũng chẳng muốn quyền rũ cái tên âm tình bất định Sở Vô Phong kia đâu, ở một chỗ với hắn ta, đúng như cùng sói cùng múa vậy, vào hậu cung sẽ khó mà ra, bị nhốt tại nhà giam đẹp đẽ đó, làm gì còn chuyện phú quý nữa.

Thụy vương nâng cằm nàng lên, nói lạnh băng, “Bản vương bảo ngươi được, thì ngươi phải được!”

Nàng uất ức nói, “Tiểu nữ tử chỉ thầm muốn cùng mẫu thân sống bình an, bình thân, qua ngày, cầu vương gia thành toàn”

Tay ông ta xiết chặt làm nàng rất đau, mặt ông ta thay đổi rất nhanh, đen sì, sự tàn nhẫn và vô tình được đúc kết sau nhiều năm tung hoành trên sa trường... Nói mặt biến sắc thì biến sắc luôn, về hiền hoà chỉ là giả dối.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt ông ta co giật kịch liệt, con thịnh nộ phủ đầy mặt ông ta. Đột nhiên ông ta vung tay một cái, tát mạnh lên má nàng. Lực rất mạnh, không thể tưởng nổi.

Diệp Vũ bị ông ta đánh một chưởng ngã bay xuống đất, khoé miệng máu tươi chảy ra, trên mặt in hằn dấu tay, nhìn kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Không nhảy cũng phải nhảy

Thụy vương lạnh lẽo nhìn nàng chăm chăm, nàng cố sức đứng lên, chịu đựng cơn đau trên mặt, nghĩ ông ta hẳn cũng không từ bỏ ý đồ.

“Có nhảy không?” Ông ta quát hỏi, bộ mặt thay đổi hoàn toàn.

“Vương gia vẫn cứ nên chọn người nhiều kinh nghiệm đi ạ”

“Bản vương bảo ngươi phải làm chuyện này”

Ông ta bước dài tới, tóm chặt lấy miệng nàng, dùng chín thành lực đạo, bóp lõm hai bên. Thật là đau, nàng liều mạng chịu đựng, kiên quyết không chịu khuất phục.

Gương mặt ông ta vằn vẹo như mãnh hổ rít gào trông thật đáng sợ, “Không nhảy cũng phải nhảy! Bản vương nói cho ngươi biết, ngươi không còn cách nào đâu!”

Diệp Vũ quát cường trừng mắt nhìn ông ta, không nói câu nào. Thụy Vương xiết hai má nàng như xiết một đám bông vậy, “Ngươi thà chết chứ không chịu khuất phục hử, bản vương sẽ có cách làm cho ngươi khuất phục!”

**

Diệp Vũ bị quản gia phủ Thụy vương ném vào trong hầm băng.

Quản gia bỏ lại một câu rồi ngênh ngang rời đi, “Diệp cô nương, đây chính là chuyện sống chết, cô tốt nhất phải hiểu rõ chứ”

Nàng không tin, nàng có chết cũng không đồng ý, Thụy vương thật sự sẽ giết chết nàng.

Hầm băng là một thế giới trong suốt, toàn là tảng băng, hình thù sắc nhọn, kỳ lạ, nhìn ra khắp toàn bộ hầm trong veo, sương mù màu trắng lượn lờ.

Nàng ngồi ở cửa sắt, hai tay ôm lấy vai, không khí lạnh cứ lan ra tận đầu ngón tay, mũi chân, cho tới tận lục phủ ngũ tạng, vậy chặt lấy trái tim... Chẳng bao lâu chân tay nàng lạnh băng, biết là không thể chống đỡ bao lâu nữa.

Nàng nghĩ tới một cách chống lại cái lạnh: là nhảy tại chỗ hoặc khiêu vũ.

Càng hoạt động không ngừng thì càng sinh ra một ít nhiệt lượng, khiến nàng có thể chống đỡ được chút ít, nhưng băng lạnh như nước vọt tới, lại chẳng còn cách nào vẫn động được, ... Dần dần nàng không nhảy được nữa, đứng không nổi, đành ngồi xuống đất cuộn tròn lại, lạnh run, phủ tạng như bị co lại thành một cục, đau đớn khó chịu vô cùng.

Cảm giác đã qua thật lâu, Thụy vương cũng không phải người tới hỏi xem nàng có thay đổi ý kiến gì không. Nếu thật sự có người tới hỏi, nàng sẽ đổi ý sao? Anh hùng cũng không muốn bị khổ, có lẽ là vậy.

Nhưng nàng càng hy vọng có người sẽ đến cứu nàng, hy vọng hần sẽ xuất hiện.

Dần dần nàng cảm thấy toàn thân cứng ngắc, giống như khối băng vậy, cứng quá, mất đi sự ấm áp, đã không còn hơi thở nữa, chỉ còn một ý nghĩ trong đầu: Vì sao hần còn chưa tới?

Quá trình dày vò thật khó khăn, nàng cố nghĩ mà chống đỡ, lại kiên trì tới cùng, nhưng thời gian lâu vậy, bộ dạng cũng cùng quẩn. ... Nàng chỉ không muốn nhảy múa, không muốn múa để mê hoặc Sở Minh Phong, vì sao lại bị tra tấn như vậy chứ. ...

Diệp Vũ hy vọng trong lòng người xuất hiện kia là Thẩm Chiêu.

Hôm nay tan triều có vẻ muộn, ra ngoài cung đã gần trưa, Hần vừa xuống kiệu thì đã thấy một nha hoàn lạ chạy vội tới trước mặt, thất kinh hành lễ.

“Đại nhân, nô tỳ là người ở lầu Tiêu Tương” Nha hoàn hoang mang lo sợ.

“Có chuyện gì sao?” Thẩm Chiêu kinh ngạc hỏi.

“Đại nhân, ngài nhất định phải cứu Diệp cô nương. ... Nô tỳ cầu xin ngài, xin ngài thương xót, cứu Diệp cô nương đi. ...” Nàng ta kéo tay áo hần, lo lắng.

“Ngươi cứ từ từ mà nói, chuyện gì đã xảy ra? Là Diệp Vũ sao?” Trong đầu hần xuất hiện một ý nghĩ, đó là Diệp Vũ đã xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Xông vào phủ Thụy Vương

Nha hoàn nói, “Sáng nay Diệp cô nương vừa xong ở lầu Tiêu Tương, đã được Thụy vương mời tới vương phủ. Cô nương trước khi đi có nói nhỏ với nô tỳ, giả như trong vòng một canh giờ không thấy cô ấy về thì tìm đại nhân giúp đỡ”

Hần nghe hiểu rõ, Diệp Vũ lo mình gặp chuyện không may, đề phòng chu đáo, bảo nha hoàn tìm hần. Nhưng nàng sao biết Thụy Vương sẽ gây bất lợi với nàng chứ?

Theo lời nha hoàn nói, nàng đi phủ Thụy vương, đã gần như sắp hết một ngày rồi.

Thẩm Chiêu lập tức đến phủ Thụy Vương, đợi mất một ly trà nhỏ, mới thấy Thụy Vương.

Thụy vương đang tự nói là bồi lão phu nhân dùng bữa, đã để hần đợi lâu, rất có lỗi, nói tiếp, “Đại nhân là cánh tay lương thần của Đại Sở ta, hôm nay tới chơi, chẳng hay có gì dạy bảo?”

“Đã mạo muội tới, xin Vương gia thứ lỗi cho” Thẩm Chiêu cũng bình tĩnh nói, “Là vậy, Thẩm mỗ và Diệp cô nương lầu Tiêu Tương ước hẹn hôm nay bàn chuyện quan trọng, đi tới lầu Tiêu Tương mới biết được, Vương gia đã mời cô ấy tới vương phủ. Nghe nói nàng đã đi vương phủ hơn hai canh giờ rồi, Thẩm mỗ lo nàng nói năng lỗ mãng, chạm tới Vương gia, liền tới xem sao. Vương gia, xin mời Diệp cô nương xuất hiện đi”

“Há? Cô ấy vẫn chưa về lầu Tiêu Tương sao?” Thụy Vương cảm thấy kinh ngạc, “Một canh giờ trước, cô ấy đã đi rồi mà”

“Thật ư?” Thẩm Chiêu cũng ra vẻ kinh ngạc, “Nhưng Diệp cô nương cũng chưa có về tới lầu Tiêu Tương mà”

“Có lẽ nàng đang dạo chơi trên đường chẳng, sao đại nhân không đi tìm trên đường xem sao?”

“Chuyện này... Thật ra Thẩm mỗ đã sơ suất rồi” Thẩm Chiêu biến sắc hỏi, “Vương gia chắc chắn nàng đã rời khỏi vương phủ rồi chứ?”

“Thẩm Chiêu, đây là phủ Thụy Vương, không phải phủ Hữu tướng” Thụy vương mặt lạnh xuống, nói mát, “Đường đường là Hữu tướng thế mà dám tìm một nữ tử Yên Hoa Chi trước mặt mọi người, ngài không sợ bị đồng nghiệp chế nhạo sao?”

Thẩm Chiêu mỉm cười tuy ôn hoà nhưng đã đầy chính khí, “Diệp cô nương là con gái của Diệp đại tướng quân, xuất thân danh môn. Chuyện này liên

quan đến tướng và binh sĩ đang trấn giữ biên cương, chẳng phải là chuyện đùa. Nếu nàng có chuyện gì xảy ra, nghe nói bệ hạ cũng sẽ cho người điều tra ra”

Thụy vương sắc mặt không đổi nói, “Đó là dĩ nhiên, vậy Hữu tướng đại nhân không mau phái người đi tìm xem”

Thẩm Chiêu lời lẽ chính nghĩa nói, “Thẩm mỗ hy vọng Diệp cô nương không ở trong vương phủ, bằng không Thẩm mỗ nhất định sẽ bắt tấu với bệ hạ!”

Thụy vương đáp lạnh lẽo, “Không tiễn”

***

Diệp Vũ không về lâu Tiêu Tương, cũng không về phủ, lâu Tiêu Tương đã rối loạn hết cả lên, mặc dù Lãnh Tiêu Tương thân đầy kinh nghiệm nhưng cũng hoảng loạn cả. Thiển Hề nghe nói không thấy con gái, tâm hoảng ý loạn, chẳng thờ nổi, liền hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Chiêu phái lâu Tiêu Tương và gia đình trong phủ đi khắp mọi ngã đường tìm người, nhưng đã qua một canh giờ mà vẫn không có tin tức gì của Diệp Vũ.

Nàng không phải là người bất cần, đã lâu vậy nàng cũng không trở về, vậy chỉ còn một khả năng, nàng vẫn còn ở Thụy vương phủ. Nhưng biết làm cách nào tìm người công khai ở Thụy vương phủ đây? Nếu kinh động tới bệ hạ, vậy là tốt rồi, chẳng bằng... Vì thế, hấn lại tới phủ Thụy vương.

Thụy vương đứng chặn trước viện lúc hấn mang tới hơn mười quan binh, mặt giận tím lại, quát lớn, “Thẩm Chiêu, ngươi đây có ý gì hả? Mang theo quan binh xông vào phủ Thụy vương, ngươi có coi bốn vương ra gì không? Ngươi muốn làm phản hả?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Giấu đầu lòi đuôi.

“Xin Vương gia thứ lỗi cho, Thẩm mỗ cũng là bị bắt đắc dĩ thôi” Ở phía sau, Thẩm Chiêu thề mà vẫn cười, “Hôm trước Tấn vương và Thái hậu có nhắc tới tài nghệ của Diệp cô nương, đã hơn một canh giờ rồi, thái hậu đột nhiên hưng phấn muốn được gặp con gái của Diệp đại tướng quân”

“Người người cần tìm, cứ đi tìm trên đường đó, tới lâu Tiêu tương mà tìm, chẳng có liên can gì tới bốn vương cả” Thụy vương tức giận bức người.

“Vương gia, Thẩm mỗ đã lần tìm từng góc ngách của thành Kim Lăng này rồi, lần tìm cả lâu Tiêu Tương nữa nhưng cũng chẳng tìm thấy Diệp cô nương, chỉ có Diệp cô nương sáng nay tới phủ Thụy vương là chưa đi tìm. Do muốn giao người sớm cho Thái Hậu, cũng vì sự an toàn của Diệp cô nương, Thẩm mỗ cũng chỉ đành đắc tội Vương gia mà thôi”

“Bốn vương đã sớm nói rồi, Diệp cô nương đã sớm rời vương phủ rồi”

“Tuy là nói thế, Thẩm Mỗ vẫn muốn tìm chút, nếu không thái hậu hỏi tới, Thẩm mỗ biết trả lời thế nào đây?” Thẩm Chiêu nói vung lên, “Vương gia cũng biết tính thái hậu rồi đó, nghĩ gì thì cũng phải làm, tuyệt không để kéo dài. Thẩm mỗ cũng vì phụng mệnh làm việc, chỉ đành đắc tội vương gia trước, sau lại xin bồi tội với Vương gia vậy”

“Bốn vương tuyệt không cho phép có kẻ nào quấy rối trong vương phủ!” Thụy vương nói kiên quyết, giọng điệu và khuôn mặt lạnh băng.

“Phụng khẩu dụ của Thái Hậu, cần tìm bằng được Diệp cô nương, tìm!”

Thẩm Chiêu lúc nào cũng ôn hoà khiêm tốn, khó có thời khắc lại cường ngạnh và giọng điệu phản bác kiên quyết thế. Nói đúng là, giống như giải quyết dứt khoát, lười không xuong vậy.

Hơn mười người nghe theo lệnh hấn, đi vào tìm người, cho dù Thụy vương và hộ vệ ngăn cản, cũng không ngăn được nhóm hấn xông vào. Thẩm Chiêu đi thẳng vào trong phủ, Thụy Vương đi sát đằng sau.

Pủ Thụy vương rất rộng, lại có sân và bốn toà nhà, nếu muốn tìm cẩn thận, cũng không bỏ sót góc nào, phải cần tới hai canh giờ.

Không thấy ai tới báo lại, cũng chính là không tìm được Diệp Vũ, Thẩm Chiêu vừa đi vừa nghĩ, chỗ nào mới là chỗ bí ẩn nhất đây?

Lững thững trong sân vắng, trong đầu loé lên một nơi âm u. Mắt Thụy Vương loé sáng, tức tối quát lên, “Thẩm Chiêu, giả tới tìm người, ngươi thỉnh tội thế nào với bốn vương đây?”

Nhất định phải là nơi cực bí ẩn!

Thẩm Chiêu cuối cùng đã nghĩ ra, với Thụy Vương coi như không nghe thấy cứ bước nhanh tới.

Thụy Vương đi theo hần vào trước cửa hầm băng, kinh hãi, “Thẩm Chiêu người tới đây làm gì?”

“Mở ra!” Thẩm Chiêu sai một cấp dưới bỏ khoá sắt ra.

“Thẩm Chiêu, bốn vương đã nói rồi, hầm băng không có người” Thụy Vương nói nhanh.

“Có người hay không cứ tìm rồi biết” Thẩm Chiêu hạ lệnh, “Bỏ ra!”

“Loảng xoảng” một tiếng, khoá sắt vỡ, Thẩm Chiêu lập tức mở cửa ra, lại bị Thụy Vương tóm lại.

“Không được bản Vương cho phép, ai cũng không được vào!” Thụy Vương tung hoành sa trường hai mấy năm, khí thế dĩ nhiên lớn hơn hẳn.

“Hay vương gia đang chột dạ?” Thẩm Chiêu nói kiên quyết, “Đây gọi là chiêu “Giấu đầu lòi đuôi đó”

Một cấp dưới đứng ở một bên dẫn đầu tiến vào hầm băng, cả kinh kêu lên, “Đại nhân, đã tìm thấy Diệp cô nương rồi”

Việc đã đến nước này, Thụy vương cũng chẳng ngăn cản nữa, buông Thẩm Chiêu ra.

Thẩm Chiêu vọt vào, thấy Diệp Vũ ngã trên mặt đất, nằm nghiêng cuộn tròn như con tôm. Hần ngồi xuống, ôm nhẹ lấy nàng, thấy nàng còn thở, may mắn lắm sao, chưa tắt thở.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Xoa mặt và thân nàng

Nàng hôn mê, bất tỉnh nhân sự, hần gọi mấy câu mà nàng chẳng đáp lại. Tóc nàng đen, lông mi cong đông lạnh, đôi môi lạnh tím tái, quần áo cũng lạnh cứng lại.

Nhìn tình hình như thế, mạng nhỏ của nàng thật mong manh, phải cấp cứu, tìm đường sống cho nàng. Hần ôm lấy nàng, chạy rời khỏi phủ Thụy vương.

***

Thẩm Chiêu có một biệt quán suối nước nóng, gần ngoại ô, bình thường thỉnh thoảng có đi một lần, lần này có công dụng rồi.

Đã bảo người hầu đi mời thầy thuốc, còn hần ôm lấy Diệp Vũ đã hôn mê đi thẳng tới “Kiềm Gia canh”, bảo thị nữ lui cả, đi xuống nước đang bốc khói nghi ngút. Hần nắm tay nàng, cởi sạch quần áo trên người nàng – nàng bị đông cứng như vậy, sống chết mong manh, phải nhanh, hữu hiệu cấp cứu là cách tốt nhất, đó là ngâm mình trong nước ấm làm băng tan ra, mà suối nước nóng là cách lựa chọn tốt nhất.

Mà nếu vẫn còn mặc quần áo đóng băng, e là với thân thể sống chẳng ích gì, mà ngược lại còn hại thêm.

Hần dựa vào vách bể, hơi ngồi xuống, để cả người nàng ngâm mình vào trong nước ấm áp, ngập tới cổ.

Tuy thấy cả người nàng, nhưng đây cũng là bất đắc dĩ, cứu người như cứu hỏa, hần chỉ đành làm vậy.

Nước ấm bốc hơi nghi ngút ngập tràn trên thành bể, lấp lánh sáng loá, bóng ánh lóe lên kiêu diễm như mộng.

Chẳng biết bao lâu, hần hy vọng nàng mau tỉnh lại, nhưng nàng chẳng hề động đậy, không khí trầm lắng.

Hần đã sờ mặt và cánh tay nàng liên tục, khiến khí lạnh trong cơ thể nàng tan đi, chỉ là nàng vẫn không mở mắt ra. Làm sao đây? Chẳng lẽ nàng cứ vậy chết rồi? Không! Nàng sẽ không chết!

Thẩm Chiêu thả búi tóc đen của nàng xuống, rưới đầy nước, tiếp đó lấy lực đạo vừa phải xoa bóp mặt nàng và thân thể nàng... Hần nói với chính mình, không thể buông tay, không thể buông tay...

Mọi tâm tư của hần đều đặt hết trên người nàng, trong đầu trống rỗng, tuy ôm một khối thân hoàn mỹ trần trụi, da thịt nõn nà... hần cũng chỉ có một ý nghĩ trong đầu, đó là cứu nàng tỉnh lại.

Diệp Vũ chỉ nhớ rõ, trước mặt khắc hôn mê, chỉ cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, tay chân cứng ngắt như băng, tim rất đau, thờ không nổi, cuối cùng một chút ý thức cũng rời xa bản thân. .... Nhưng mà không biết sao lại thế, băng tuyết biến mất, khí lạnh tận xương cốt chậm rãi tiêu tan, khắp nơi ấm áp dào dạt, còn có nước ấm bao quanh người, khiến cho lục phủ ngũ tạng nàng dần ra, làm cho chân tay nàng tràn ngập nhiệt lượng.

Chậm rãi mở to mắt ra, lại phát hiện, hàm băng biến thành một nơi vô cùng cổ quái.

Phía trên nóng hôi hổi, bề được tạc bằng bạch ngọc, bên trên là những tấm màn lụa mỏng bay bay, như một nơi trong trời đất vậy. Giống như trong mộng, bầu không khí mờ ám, đây là nơi nào? Lúc nàng nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc tuần tú lộ ra, vui mừng nổi lên. Thẩm Chiêu. Cuối cùng nàng đã đợi được người đàn ông này tới cứu nàng rồi!

“Diệp cô nương, rốt cuộc cô tỉnh rồi, thật tốt quá” Thẩm Chiêu cười vui sướng, giống như thổi phào nhẹ nhõm vậy.

“Ta....Đại nhân...” Vừa mở miệng, nàng mới biết cổ họng đau vô cùng.

“Không sao, cô cảm thấy không khoẻ sao?”

“Cảm thấy ... cả người vô lực...”

Hắn ôm chặt nàng sợ nàng tuột xuống, nhưng hắn bỗng dưng nhớ ra nàng đang trần truồng, ôm nàng vậy có vẻ không ổn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Thân thể trơn mềm

Ánh mắt nhìn xuống, hắn thấy nàng lung linh hứng thú, đằng sau thân thể mềm mại, thấy bầu ngực đẹp tròn đầy của nàng, thấy chiếc eo thon nhỏ, mà lòng bàn tay hắn đang ôm sát bên eo nàng.... Yết hầu hắn khẽ động, bỗng cảm thấy khối thân thể mềm mại này như lửa nóng, sẽ thiêu đốt bản thân.

Trắng nõn mềm mại, mùi thơm cơ thể thoang thoảng, câu hồn đoạt phách người. Hắn không phải cố ý...mà chỉ vô tình thấy... Bên tai nóng lên, mặt mũi đỏ bừng, hắn cảm thấy cả người rất khó chịu.

Diệp Vũ nhìn theo mắt hắn, thấy mình trơn trượt, hơn nữa lại bị hắn ôm như vậy, thấy vô cùng quẫn bách, mặt mũi đỏ bừng lên, thẹn thùng lại càng làm mê người.

Thẩm Chiêu xấu hổ buông tay, nàng bị bất ngờ, mất đi sự chống đỡ của hắn, hơn nữa thể lực chưa được khôi phục, lập tức chìm vào trong nước. Hắn nhanh mắt đưa tay ra đỡ nàng, bắt đặc dĩ nắm eo nàng, “Nàng còn yếu lắm... Nàng đã đợi trong hàm băng hơn ba canh giờ rồi, đã hôn mê bất tỉnh... Ta chỉ biết là ngâm trong nước ấm mới có cách cứu... Ta đều không phải cố ý, xin thứ lỗi cho....”

“Ân cứu mạng của đại nhân, ta sẽ ghi nhớ trong lòng”

Trong lòng nàng như có một ý nghĩ không hay xuất hiện: nàng theo bản năng cho hắn vốn là Hạ Phong, cho rằng với Hạ Phong là một người, hy vọng thời gian đằng trời, hy vọng được gần bó lâu hơn chút, hy vọng Hạ Phong sẽ từ từ thích nàng.

Nhưng sự chờ đợi trong lòng cũng chẳng biến thành sự thật.

Hắn ôm nàng đi lên bờ, cảm áo choàng của mình bọc lấy nàng, ôm nàng đi vào tắm phòng.

Vừa ra khỏi “Kiềm Gia canh” đã có người phi nước đại tới, như trận gió rút xuống trước mặt.

“Này...Các người...” Sở Minh Hiền trợn mắt há hốc mồm không thể tin nổi thấy cảnh trước mặt.

“Ta mang Diệp cô nương tới tắm phòng nghỉ ngơi trước” Thẩm Chiêu dĩ nhiên là thấy thần sắc khiếp sợ của hắn.

Sở Minh Hiền đứng lặng nhìn hắn đi ra, nhìn mãi không thấy mới tỉnh ngộ đuổi theo. Tại sao lại vậy chứ?

Thẩm Chiêu vì sao lại ôm Diệp Vũ quần áo sộc xệch chứ? Hắn ta chẳng phải là đi phủ Thụy vương tìm nàng ấy sao? Nàng ấy sao lại biến thành bộ dạng này chứ?

****

Thẩm Chiêu đặt Diệp Vũ lên giường, đắp chăn cho nàng, bảo thị nữ tới hầu hạ nàng rồi rời khỏi tắm phòng.

Sở Minh Hiền lập tức nhào tới hỏi, “Vũ nhi sao rồi?”

Thẩm Chiêu vẫn chưa đáp vì vừa rồi thấy hắn ta bắt gặp mà thấy xấu hổ, “Sau khi thầy thuốc ra, ta sẽ bảo thị nữ tới hầu hạ cho nàng ấy”

Hai thị nữ nghe xong lệnh, cùng vào phòng.

Còn hai nam tử ôn nhã đi tới trước, tới ngồi dưới giàn hoa Tử Đằng.

“Vũ Nhi thật sự bị Lục hoàng thúc giam sao?” Sở Minh Hiên hỏi, lòng tuy có nhiều nghi ngờ, nhưng cũng chỉ đành hỏi từ từ.

“Thụy vương đem nhốt Diệp cô nương tại hầm băng, lúc ta tìm thấy cô ấy, cô ấy đã đông cứng lại rồi, hôn mê bất tỉnh”

“Lục Hoàng thúc thật độc ác làm sao!” Sở Minh Hiên nghiêng răng trèo treo nói.

Một canh giờ trước hần đi phủ Hữu tướng, lại trên đường đụng phải gia đình của phủ hữu tướng, hỏi ra mới biết được không thấy Diệp Vũ. Hần tìm được Thẩm Chiêu hai người ngẫm nghĩ, nguy cấp vô cùng, chỉ đành giả xưng khẩu dụ của thái hậu, rồi sẽ tìm thái hậu nói rõ tình huống sau, để tránh sau này Thụy vương hỏi tới Thái Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Vì sao lại cởi hết quần áo

Thẩm Chiêu giải thích, “Diệp cô nương chỉ còn một hơi thở cuối, ta ôm nàng ngâm trong nước ấm, nàng vừa tỉnh lại, coi như kéo một mạng nhỏ trở về”

Sở Minh Hiên định hỏi, vậy vì sao lại cởi sạch quần áo ra chứ? Không trần truồng không được sao?

Tuy trong lòng thấy rất khó chịu, nhưng chung quy hần không hỏi, cũng không muốn lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Lục hoàng thúc thế mà dám dùng thủ đoạn bỉ ổi để đối phó với một cô gái, hần là ông ta ép Vũ nhi làm việc cho ông ta, Vũ nhi không chịu, nên mới bị giam trong hầm băng” Hần nói oán hận.

“Hần là vậy, đợi lát nữa tới hỏi Diệp cô nương chứ”

Thẩm Chiêu nghe rất rõ, hần ta gọi Diệp Vũ là “Vũ nhi”, có thể thấy quan hệ giữa hần ta và nàng ấy rất thân mật.

Thầy thuốc tới, họ đi theo vào trong tấm phòng. Thầy thuốc nói, Diệp cô nương bị khí lạnh xâm nhập, cả người yếu ớt, cần phải điều dưỡng cho tốt, nhất là đêm nay, không nên trúng gió; qua được đêm nay, không ngại gì, hần sẽ không sao. Như thế thầy thuốc viết đơn, bốc thuốc.

Sở Minh Hiên ngồi ở mép giường, nắm tay nàng, “Tay lạnh như vậy, sắc mặt tái nhợt, Vũ nhi, có thấy lạnh không?”

“Tốt hơn nhiều rồi, đa tạ Vương gia quan tâm” Diệp Vũ nói khẽ chậm chạp, tuy không muốn biểu hiện thân mật trước mặt Thẩm Chiêu, lại cũng không nên rút tay về như vậy, nàng hướng về Thẩm Chiêu, “Ôn cứu mạng của đại nhân, suốt đời không quên”

“Chỉ đơn giản thôi, cũng chẳng phải công lao mình ta, Vương gia cũng bỏ ra không ít sức” Thẩm Chiêu thấy trong mắt nàng mắt tự nhiên bảo.

“Nếu bốn vương sớm biết Lục Hoàng thúc giam nàng trong hầm Băng, bốn vương cũng muốn xông vào!” Sở Minh Hiên tức giận nắm chặt tay.

“Thụy vương đức cao vọng trọng, có uy vọng cực lớn trong triều, cũng là trưởng bối Vương gia, vương gia không cần vì ta đắc tội hần” Nàng mượn cơ hội rút tay ra, vỗ lưng hần một cái, rồi lùi lại chui vào trong chăn.

“Đắc tội ông ta thì sao? Bốn vương sợ ông ta chắc?” Khuôn mặt tuấn tú Sở Minh Hiên giận bừng bừng.

“Vương gia đừng hành động theo cảm tính” Thẩm Chiêu ôn hoà khuyên nhủ, “Đúng rồi, Diệp cô nương, Thụy Vương có bức cô làm chuyện gì không?”

Diệp Vũ sớm biết hần sẽ hỏi, nên bảo, “Cũng chẳng có gì nhiều, là ta tự tùy hứng thôi. Thụy vương bỗng dưng hứng trí, bảo ta nhảy một điệu múa cho ông ta xem, ta không chịu, ông ta giận tím mặt, đem nhốt ta tại hầm băng”

Hần cười khê, “Nghĩ tới Thụy Vương chắc không rõ tính nết cô lắm rồi, chỉ nghĩ đùa cô, cô cũng không dám cãi lời ông ta. Diệp cô nương, tuy kiên trì là ước nguyện ban đầu chẳng có gì đáng trách cả, nhưng chuyện sống chết trước mắt, cần hiểu rõ mới đáng”

Con giận Sở Minh Hiên còn sót lại chưa tan, thở phì phì bảo, “Vậy Lục Hoàng thúc cũng không ép được chứ! Vũ Nhi, nếu có lần sau, nàng phải sai người tới báo cho bốn vương, bốn vương sẽ nói với Lục Hoàng thúc!”

Nàng cười chậm rãi không nói gì.

Thẩm Chiêu lại bảo, “Vương gia, sức khoẻ Diệp cô nương vẫn còn yếu, trước để cô ấy nghỉ ngơi đã, không bằng ngài và ta đi nói chuyện tiếp”

Sở Minh Hiền rất thân thiết vỗ vỗ vai nàng, “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, muộn chút bốn vương lại tới thăm nàng”

Diệp Vũ gật gù đầu, nhìn theo họ rời đi.

Vừa rồi, Sở Minh Hiền thấy cảnh Thẩm Chiêu ôm nàng, chẳng biết có ghen hay không nữa?

Nếu có thể khiến họ nghi kỵ lẫn nhau, như vậy, chuyện Sở Minh Phong giao cho nàng đã hoàn thành rồi chẳng?

Chẳng bao lâu, thị nữ bưng chén thuốc tới, sau khi hầu nàng uống xong thuốc thì lui ra ngoài, nàng buồn bã nghĩ, Thụy vương sẽ từ bỏ ý đồ sao? Nghĩ mãi nàng lại chìm vào mộng đẹp.

Chẳng biết ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại nàng kinh ngạc thấy Sở Minh Hiền ngồi bên mép giường, đang lẳng lặng nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Vận mệnh của ta tự ta nắm

Ánh mắt thâm trầm như vậy, nàng chưa từng thấy trên người hắn; thần sắc nặng nề, hắn chẳng có biểu hiện ra quá. Hắn sao vậy”

“Vương gia sao còn chưa về phủ ạ?” Nàng thấy sắc trời cũng gần tối không khách sáo, hoàng hôn sắp xuống.

“Vũ Nhi, bốn vương mang nàng về phủ chăm sóc thật tốt có được không?” Hắn chân tình hỏi.

“Thầy thuốc nói tối nay nên tránh gió, vẫn nên nghe lời thầy thuốc là tốt rồi”

“Bốn vương sẽ không để nàng bị gặp gió”

“Vương gia có phải đang lo thị nữ ở đây chăm sóc không chu toàn phải không ạ?”

“Không phải, bốn vương lo....sẽ có chuyện đồn vớ vẩn...”

Diệp Vũ đã hiểu, cảnh kia vẫn chọc mãi trong lòng hắn không tan, vì vậy nói, “Thẩm đại nhân làm người, Vương gia không thể tin được sao?”

Sở Minh Hiền nói buồn bã, “Không phải là không tin được ngài ấy, mà là không tin được miệng người khác”

Nàng bật cười, “Ta chỉ ở trong này dưỡng thương, người khác nói gì chứ? Vương gia, ngài lại lo buồn vô cớ rồi”

Hắn không nói gì nữa, chỉ yên lặng nhìn nàng.

Nàng thấy kinh ngạc, khó hiểu hỏi, “Sao vậy?”

“Thẩm Chiêu bảo, ngài ấy ôm nàng ngâm trong nước ấm. ...Ngài ấy đã nhìn thấy toàn bộ nàng, nàng có biết không?” Ánh mắt hắn thống khổ cau lại, nắm tay nắm mạnh lên chấn động.

“Ta cũng tỉnh lại mới biết được” Hoá ra là vì chuyện này, nàng tìm từ cẩn thận, “Thẩm đại nhân là chính nhân quân tử, lúc ấy ta đang lâm vào cảnh sống chết chưa rõ, nói vậy cũng là ngài ấy bất đắc dĩ rồi. Vì chuyện này mà Vương gia thấy buồn ư?”

“Ta biết ngài ấy là chính nhân quân tử, nhưng bản vương vẫn cảm thấy...” Sở Minh Hiền như nói không nổi, hoặc như không biết nói thế nào, “Nàng là người của bốn vương, sao có thể để nam tử khác nhìn thấy hết chứ?”

Diệp Vũ khẽ nói, “Vương gia, ta chỉ thuộc về chính mình, chẳng phải là của bất cứ ai”

Giọng tuy đã nhu hoà, nhưng có độ yếu mạnh rõ ràng. Hắn kinh ngạc nhìn nàng, lời này có ý gì?

Nàng nhấn giọng thêm, âm lạnh lạnh, “Vương gia, ta không muốn, cũng không nghĩ sẽ dựa vào bất kỳ nam tử nào! Ta không phải là người của bất cứ ai, mà chỉ thuộc về chính mình! Vận mệnh của ta là do ta tự nắm lấy!”

Hắn ngậy người khiếp sợ, không tin nổi những lời nàng nói ra vậy.

Từ xưa đến nay, phụ nữ đều dựa cả vào nam tử mà sống, sao nàng lại có ý nghĩ như vậy chứ? Rất kỳ quái.

Là do hắn không hiểu rõ nàng hay là do nàng thay đổi quá lớn?

Nhưng lời này còn có ý gì nữa? Nàng thật sự không thích hắn sao?

“Vũ Nhi, nàng có tâm ý với bốn vương, hay đã thay đổi rồi?” Sở Minh Hiên hỏi tới nghĩa.

“Vương gia thấy thế nào?” Diệp Vũ hỏi lại, thăm nghĩ hắn là nên trả lời ra sao.

“Bốn vương không biết...”

“Vương gia vốn làm tổn thương người, ta vẫn còn nhớ rất rõ, nhưng ta vẫn không hiểu, sao vương gia lại thay đổi tâm ý chứ?” Vấn đề này vẫn là nỗi thắc mắc trong lòng nàng.

“Bốn vương sẽ nói rõ với nàng ngay”

Hắn thở dài, đỡ nàng ngồi xuống, cẩn thận sửa chấn đáp cho nàng, cầm bàn tay bé nhỏ của nàng, bảo, “Thật ra, bốn vương lần đầu gặp nàng, bóng hình xinh đẹp của nàng đã khắc sâu trong đầu bốn vương”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Nhấn tâm cự tuyệt

Nàng biết, mùa thu năm trước, Diệp đại tiểu thư đi du ngoạn trên sông Tần Hoài, vô tình rơi xuống nước, may được hắn ra tay cứu, mới thoát khỏi khó khăn. Cũng bởi lần gặp nhau đó, Diệp đại tiểu thư mới vừa gặp đã yêu mãi với hắn, đem Tấn vương phong lưu phóng khoáng trong truyền thuyết, kết hợp với nam tử ôn nhuận với nhau, cuối cùng không cách nào quên được.

Bất luận là tấu cầm, hay viết chữ, hay chăm sóc hoa cỏ, hay nằm nghỉ giữa trưa, Diệp đại tiểu thư đều lúc nào cũng nhớ tới hắn; thậm chí hắn còn xuất hiện trong mộng của nàng, cùng nàng thâm tình, chiếm trọn trái tim nàng.

Nàng có tình ý với hắn, mà hắn thì lại chẳng biết gì. Ngày ngày tưởng niệm, đêm đêm day vò, nàng không bao giờ muốn thừa nhận sự tra tấn ấy, tháng ba năm nay, nàng quyết định gặp hắn để bày tỏ tâm ý, giữa họ có nhân duyên hay không, thì do ông trời quyết định.

Tiếc thay, kết quả Diệp đại tiểu thư mong đợi được là, ngày nhớ đêm mong đều bị Tấn vương cự tuyệt mạnh mẽ.

“Nàng tài mạo song toàn, cả thành Kim Lăng ai cũng biết, bốn vương sao lại không biết chứ?” Sở Minh Hiên cười hiền hoà, “Nàng là người biết trên dưới, dịu dàng khả ái, bốn vương vừa gặp đã yêu rồi”

“Nhưng vì sao...” Diệp Vũ cảm giác được, luồng xúc động sâu trong lòng ấy đang gây dựa kịch liệt, muốn biết rõ tình hình cụ thể lúc đó, nàng cố ép xuống, hỏi giùm Diệp đại tiểu thư.

“Lục hoàng thúc hồi kinh dưỡng bệnh, cha nàng Diệp đại tướng quân tiếp nhận binh quyền, đóng ở biên cảnh. Hoàng huynh vì củng cố địa vị quyền lực hoàng gia, lại không muốn làm cho võ tướng xuất hiện một Lục hoàng thúc kiêu ngạo thứ hai, vì thế âm thầm phái người điều tra văn võ trong triều có lui tới chỗ cha nàng không. May cha nàng là người chính trực trung thực, lại tận tâm và trung thành với Đại Sở ta, cũng không có cấu kết bí mật với các đại thần khác, kết bè kết cánh”

“Vậy thì sao?”

“Giả sử nàng gả cho bốn vương, phù Tấn vương và phù tướng quân kết thành thông gia, hoàng huynh sẽ như gặp phải địch lớn, sẽ coi bốn vương như mãnh thú, hồng thủy” Hắn cười chua xót, “Hoàng huynh sẽ không cho nàng gả cho bốn vương, bởi hoàng huynh lo lắng năm mươi vạn quân trong tay cha nàng sẽ trở thành hậu thuẫn của bốn vương, âm mưu oán vị”

Nàng hiểu rồi, vô tình nhất là để Vương gia, con gái quan lại bình thường cũng chẳng có hôn nhân tự do.

Sở Minh Hiên nhìn nàng chăm chú, “Một khi gả nàng cho bốn vương, không những hy sinh hạnh phúc cả đời, mà thậm chí phù Tấn vương và phù tướng quân sẽ gặp họa diệt môn”

Diệp Vũ hết hồn, “Vi cùng cố ngôi vị hoàng đế, vì đề phòng hoạ chưa xảy ra, bệ hạ cũng không muốn cho cha ta trở thành nhạc phụ của Vương gia”

Hắn gật đầu, “Bản vương thích nàng, cũng biết nàng ái mộ bản vương, chỉ tiếc là... Vì sự an toàn của người hai phủ, bản vương đành hy sinh đoạn tình duyên giữa nàng và bản vương, chỉ đành nhẫn tâm cự tuyệt nàng”

Nàng bỗng nhớ tới một chuyện, “Hiện giờ Vương gia không lo nữa sao? Nói vậy bệ hạ cũng biết Vương gia và ta...”

Đôi mắt hắn đen xì nhìn khắp nơi, “Nàng lưu lạc thanh lâu, bản vương sao để mặc nàng được chứ? Còn nữa, cho dù hoàng huynh có nghi ngờ bản vương, bản vương cũng không muốn lại mất nàng nữa. Vũ Nhi, có lẽ ông trời không đành lòng để bản vương bỏ qua nàng, mới để nàng rời khỏi phủ tướng quân, bản vương sẽ nắm chắc cơ hội này, nghĩ cách cưới nàng vào phủ”

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, có chút nghĩ ngợi. Hoá ra, Tần vương cũng không phải vô tình với Diệp đại tiểu thư, mà là lo lắng tới hơn chín mươi mạng người nên mới nhân tâm với nàng. Hắn một lòng muốn cưới nàng, vậy Sở Minh Phong sẽ thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tình cảm hôn cuồng nhiệt

Sở Minh Hiền vẫn đành để cho Diệp Vũ qua một đêm ở biệt quán. Một đêm này, Thẩm Chiêu ngủ lại biệt quán, nhưng chưa từng tới nhìn qua nàng một lần, có lẽ là vì tị hiềm đi.

Sáng sớm hôm sau, nàng hỏi thị nữ thị nữ nói hắn đã vào triều sớm. Nàng cảm thấy hôm nay đỡ hơn nhiều, thể lực cũng khôi phục được một nửa, tới chiều tà có thể trở về lầu Tiêu Tương được rồi. Vừa ăn sáng xong, Tần vương đã tới.

“Vương gia sao tới sớm thế?” Nàng cười hỏi.

“Bản vương tới đón nàng” Hắn cười mắt lấp lánh như nắng.

“Đã nói qua với Thẩm đại nhân rồi sao?” Nàng kinh ngạc.

“Bản vương luôn làm trước nói sau, không cần để ý đến ngài ấy” Hắn mạnh mẽ cầm lấy quần áo nàng, muốn hầu nàng mặc quần áo.

“Vẫn cứ để thị nữ tới đây đi, xin Vương gia giữ ý cho”

Sở Minh Hiền lui ra phòng ngoài, thị nữ tới giúp nàng. Chẳng bao lâu hắn vào phòng đem áo choàng quàng lên người nàng, còn đội mũ trùm đầu cho nàng, sau đó chẳng nói lời nào ôm lấy nàng.

Diệp Vũ cả kinh nói, “Vương gia làm gì vậy? Để ta xuống”. Hắn nói nghiêm trang, “Bản vương ôm nàng về phủ”

Nàng không ngờ một kẻ phong lưu tiêu sái như Vương gia vẫn là một chủ nhân bá đạo. Dưới con mắt của kẻ hầu, nàng bị hắn ôm ra biệt quán, lên xe ngựa, nàng xấu hổ má nóng lên.

Xe ngựa đi trước, hắn vẫn ôm lấy nàng, cố tình không buông. Nàng ôm lấy cổ hắn, nhìn cái cảm kiên nghị của hắn, mũi thẳng, hạ giọng bảo, “Hôm nay ta gần như khoẻ rồi, ta có thể tự ngồi được”

Hắn cúi đầu, nhìn chăm chăm vào mắt nàng mà đen xì lại, như chạm thẳng tới tận sâu trong lòng nàng, sâu tới tận linh hồn bên trong của nàng.

“Bản vương nhớ nàng”

Vừa dứt lời, môi hắn đã áp xuống. Cánh môi mềm mại quyến lại, dây dưa, hắn trầm mê nhắm mắt lại, hận không thể nuốt gọn toàn bộ môi nàng vào.

Diệp Vũ chẳng những không cự tuyệt mà ngược lại đáp lại hắn, híp nửa mắt, quan sát về mặt hắn.

Giai nhân mong nhớ đêm ngày trong lòng, hắn có thể tận tình hưởng thụ sự động tình trong một khắc này, hôn tình cảm nồng nhiệt, hơi thở quấn quanh.

Mãi cho tới khi hai người thờ hồng học, Sở Minh Hiền mới thả nàng ra, mắt tối đen, “Bản vương lúc nào cũng nhớ tới nàng”

Nàng rũ mắt xuống, má đỏ bừng lên, mặt đầy xấu hổ.

Trở lại phủ Tần vương, hắn ôm nàng vào phủ, mặc kệ hàng đồng người hầu nhìn. Nàng muốn xuống, ra sức giãy dụa và khuyên bảo nhưng chẳng có kết quả, chỉ đành nằm trong lòng hắn để hắn bồng vào trong Thủy Nguyệt Hiên, rồi được hắn ôm vào trong phòng khách. Còn tám phòng của hắn, nhanh chóng trở thành phòng khách của nàng.

Tiếp đó, thị nữ hầu hạ nàng thay quần áo, rồi tiếp theo, thầy thuốc tới bắt mạch; rồi tiếp nữa nàng ngủ ngay lập tức cho tới tận lúc ăn trưa.

Hắn sai người hầu đem bữa trưa tới phòng nàng, cùng nàng dùng bữa. Sau bữa trưa, hắn đi thư phòng xử lý một số chuyện, rồi ra ngoài, để nàng an tâm ở nơi này.

Sau bữa tối hắn vẫn chưa về, Diệp Vũ đành để cho hai thị nữ lui, xuống giường mặc quần áo, chuẩn ra tắm phòng.

Thư phòng ở ngay phía trước, nàng đứng trong tối, quan sát bốn phía. Canh giờ vẫn còn sớm, Thủy Nguyệt Hiền có không ít người đi lại, nhưng nơi này là chỗ Tần vương ở, kẻ hầu cũng không dám đi lại chung quanh, bởi vậy rất im ắng, chỉ có mấy bóng đèn bọc vải lụa đỏ toả ra ánh sáng hồng lay động trong gió đêm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Thư phòng dụ hoặc

Thủy Nguyệt Hiền nhìn rất yên tĩnh, không một bóng người, thật ra được bảo vệ rất nghiêm, hộ vệ này ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó, tuy lúc mà hành động.

Thân hình nàng như con mèo, rón rén đi tới, cổ sức không gây ra tiếng động nào. Đi qua một hành lang dài, qua mấy gian phòng, rốt cuộc cũng đi vào thư phòng.

May là thư phòng không khoá. Nàng nhìn khắp nơi, sau đó đẩy cửa đi vào. Thư phòng không có đèn, chỉ có ánh sáng đèn lồng bên ngoài hắt vào hơi đỏ sậm, nếu muốn tìm sách, cần phải xem kỹ mới được. Việc này không dễ chậm trễ, Diệp Vũ bắt đầu tìm sách.

Tuy nàng cảm thấy “Thần Binh phổ” khả năng ít giấu ở phủ Tần vương, nhưng cái vị công tử Kim kia đã nói nàng nên tìm chút xem, cũng coi có cái để nói.

Nhìn giá sách có mấy chồng sách, ánh mắt dần thấy khó khăn. Sao lại nhiều sách như vậy chứ?

Không phải sách lịch sử thì là sách binh thư, lại còn có mấy cuốn sách giới thiệu về Ngụy quốc, Tần quốc và tiểu quốc phong thổ ở phía Tây nữa. Sách cũng không còn mới, hắn là đã được xem rất nhiều lần, có thể thấy Tần vương vẫn thường giờ xem.

Hắn không phải là kẻ luôn ăn chơi đàng điếm, uống rượu mua vui sao? Sao lại có thời gian đọc sách nữa chứ? Xem ra chỉ là lời đồn đại vu vơ.

Đến hàng cuối cùng, nàng thấy một chiếc hộp gỗ hình chữ nhật, bên ngoài có khoá một chiếc khoá tinh xảo. Chẳng lẽ trong hộp đựng vật gì quan trọng ư?

Lòng hiếu kỳ bảo nàng phải mở ra xem, nhưng định cầm lấy hộp gỗ, bên ngoài vang lên tiếng chân bước, hơn nữa cách thư phòng cũng rất gần. Là Tần vương!

Lúc Sở Minh Hiền đẩy cửa tiến vào, bất ngờ thấy nàng đang đứng trước án thư, dựa vào đó, tư thái yếu điệu, đang cười, như có ý đợi hắn trong thư phòng về vậy.

“Sao nàng lại ở trong thư phòng vậy?” Hắn kinh ngạc hỏi, sờ sờ tay nàng, “Ban đêm gió lớn, nên về phòng nghỉ đi”

“Vương gia bận rộn nhiều việc sao? Hiện giờ mới về sao” Diệp Vũ chép miệng giọng oán giận.

“Hôm nay có chút việc, bẩm vương về muộn, đáng phạt” Hắn cười thoải mái, nụ cười tươi như ánh nắng, “Vũ Nhi, nhìn nàng tức giận, bản vương lại rất thích”

Nàng hừ lạnh một tiếng mặt đánh lại. Hắn cười sùng nịnh, “Nàng định phạt bản vương thế nào, bản vương đều đồng ý hết”

“Ta còn chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra sẽ nói cho Vương gia biết” Nàng rút tay ra, “Vương gia bận việc, ta về phòng trước”

“Nàng còn chưa trả lời bản vương, sao có thể đi rồi chứ?” Sở Minh Hiền ôm lấy eo nàng, “Nàng tới thư phòng làm gì?”

Nàng loé lên, “Lão Tiêu Tương mới luyện màn múa mới, ta ở trong thư phòng muốn màn múa mới có thể khiến cho huyết mạch khách sôi trào, dục hoá đốt người, muốn ngủ mà không được”

Hắn đầy hưng phấn, cau mày hỏi, “Dục hoá đốt người? Thế gian lại có màn múa như vậy sao?”

Diệp Vũ thần bí nói, “Đương nhiên là có rồi, màn múa mới của ta mới sáng tạo ra có tên là, “Văn phòng dụ hoặc” a, không đúng, phải là “Thư phòng dụ hoặc” chứ.

“Thư phòng dụ hoặc?” Hấn càng mù mờ, “Nếu nàng có màn múa mới có thể khiến bốn vương dục hoá đốt người, muốn ngừng mà không được, thì nhất định có thể mê hoặc được mọi khách xem đó”

“Vương gia muốn ta khiêu vũ, cứ nói thẳng ra đi, cần gì phải dùng cách khiêu khích như thế chứ?”

“Nàng không nhảy cho bốn vương xem, bốn vương sao biết màn múa của nàng lợi hại thế nào chứ?”

Chương 54. Dục hoá đốt người

“Nếu Vương gia không chịu nổi dụ hoặc, thì định thế nào?”

“Bốn Vương chấp nhận cho nàng xử lý” Sở Minh Hiền cười có chút giáo hoạt.

Nàng vốn tự mình xuất hiện trong phòng tìm có hợp lý, hiện giờ lại muốn thử định lực của hấn xem sao.

Vì thế, nàng để hấn ngồi trên một cái ghế, hai tay đặt lên vai hấn, dùng ánh mắt quyến rũ liếc hấn, “Ta chỉ cần mấy động tác thôi có thể khiến vương gia khó chịu, Vương gia cố gắng nhịn xuống nha”

Hấn mỉm cười gật đầu, Diệp Vũ đứng thẳng người lên, nhìn hấn chăm chú, đôi mắt ẩn chứa mù sương, như có thể quyến rũ người ngay được vậy. Tiếp đó nàng cởi áo khoác ngoài ra, hai chân xoải bước, hai tay đặt bên hông cọ nhẹ, lúc thì hướng lên bộ ngực, khi thì xuống tới tận đùi, động tác thông thả, có tiết tấu mà cũng mạnh mẽ... Tóc đen nàng rối tung, mặc quần áo trong màu trắng, tuy không rõ đường cong thân thể nhưng vậy cũng đủ rồi... Vòng eo nàng uốn lượn, hai tay cứ liên tiếp vuốt lên vuốt xuống, tiếp đó chân xoay ngoắt một cái, hất mái tóc đen lên...

Đôi mắt Sở Minh Hiền thay đổi, niêm màu đen tối, nhìn nàng chăm chăm không rời mắt.

Tay trái của nàng xoa đầu gối hấn, tay phải từ đầu gối di chuyển chậm rãi lên trên, xoa lên bộ ngực hấn, đầu vai hấn... Nàng áp sát mặt mình vào mặt hấn, đùa giỡn hấn... Hấn suýt cười cổ kìm nén... Nàng ngồi xổm xuống, chậm rãi quay đầu, bày ra biểu hiện, sau đó hai tay khẽ vuốt chậm rãi bên hông hấn...

Yết hầu Sở Minh Hiền trượt lên xuống, khuôn mặt tuần tú trầm tĩnh như mặt hồ, đôi mắt càng tối đen lại, nhìn không thấy đáy.

Diệp Vũ biết đã gây cho hấn bức lửa lên rồi, chẳng qua hấn cố sức khống chế mình thôi.

Nàng đứng lên, kéo hấn đứng lên, xoay người ở phía sau áp sát lưng hấn trong ngực, hông dựa vào bắp đùi hấn, tiếp đó đặt hai tay hấn bên hông mình...

“Nàng định làm gì?” Giọng hấn khàn khàn, lòng bàn tay vuốt ve tức giận.

“Tay đặt ở trên bụng ta, không được cử động” Nàng lấy giọng điệu xinh đẹp ra lệnh.

Hấn ngoan ngoãn nàng nâng cánh tay phải lên, vuốt ve cổ hấn; tay trái ấn hấn đặt tay bên hông nàng, sau đó dùng đũa vòng hông, lắc trái lắc phải, “Vương gia, cùng ta múa đi”

Hấn đi theo nàng vài cái, cổ họng khàn khàn, “Màn vũ khúc khuê phòng tình thú, đầu phải màn múa “Thư phòng dụ hoặc” chứ?”

Diệp Vũ xoay người, đứng trên hai chân hấn, hai tay vuốt ve mặt, cổ, rồi ngực hấn... Bỗng Sở Minh Hiền ngồi xuống ôm lấy nàng, nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, bị hấn đặt lên bàn sách.

“Bốn vương nhận thua rồi” Hai tay hấn ôm chặt lấy thân hình mềm mại như nước của nàng, chạm nhẹ lên môi nàng, “Màn múa này, thật khiến người ta dục hoá đốt người, nhập sâu”

“Vương gia nhận thua là tốt rồi” Nàng thờ ơ gấp, định đẩy hấn ra, lại không đẩy ra được bức tường này.

Bị mê muội lấp đầy, hấn gạt tất cả sách trên bàn sang một bên, đè lên người nàng, “Vũ Nhi, ngọn lửa này của bốn vương, nàng nên phụ trách dập đi”

Nàng chọc vào núm ngực hấn, cười khê, “Không muốn phụ trách”

Hấn áp chặt lên người nàng, hai tay ôm sát người nàng, đôi mắt hiện lên tia đỏ, cháy bỏng. Thật ra nàng cũng biết mình đã đùa với lửa rồi, nhưng Sở Minh Phong và Kim công tử bắt nàng làm việc, nàng không thể không làm, chỉ đành tiếp tục nghịch lửa mà thôi. Bỗng Diệp Vũ cảm giác được người hấn nóng rực áp sát mình, tim đập bồm bộp.

Chương 54

Chương bị nhảy nguồn. Mời các bạn đọc chương kế tiếp nhé !

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bốn vương chịu hết nổi rồi

“Vương phủ thị thiếp mỹ nữ như mây, Vương gia muốn đập lửa, có thể tìm các nàng ấy...”

“Ai đốt lửa, người ấy phải phụ trách đập lửa” Sắc dục trên mặt Sở Minh Hiền càng ngày càng đậm, gần như rất khó chịu vậy.

“Hay là...”

Nàng còn chưa nói xong hắn đã nuốt sạch. Môi nóng cuốn nhau, hơi thở nóng rực, hắn hôn nồng nàn, thâm trầm, thở càng ngày càng nặng.

Nàng ra sức đẩy hắn, hắn lại dễ tay nàng lên đỉnh đầu, luồn vào quần áo trong của nàng, ngậm chặt đỉnh núi hồng trắng nõn cao vút của nàng, liếm, hôn, đùa giỡn, vừa phải, nhưng cuồng dã hết mức.... Một tia đau đớn sắc bén, tê dại lan toả khắp người, kích thích thân thể nàng, nàng không muốn có cảm giác này nhưng thân thể không như ý phản ứng theo bản năng ưỡn lên, khiến nàng không biết làm thế nào...

“Vũ Nhi, nàng là của bốn vương. ...nàng muốn gì. ...bốn vương cũng đều có thể cho nàng. ...” Hắn biết nàng kháng cự, cố ý thuyết phục nàng, “Ngoài bốn vương ra, ai cũng không được chạm vào nàng... từ đầu tới chân, kể cả một sợi tóc, chỉ có bốn vương mới có được nàng...”

“Vương gia, đừng vậy... Ngài bình tĩnh chút đi...”

“Bốn vương nhớ nàng, muốn nàng. ...gần như phát điên lên rồi, nàng có biết không. ... Vũ Nhi, bốn vương chịu hết nổi rồi. ... Vì nàng, bốn vương có thể buông hết mọi thứ...”

Hắn vén vạt áo nàng lên, Diệp Vũ cái khó ló cái khôn, bảo, “Nếu Vương gia muốn lấy ta, phải đem kiệu tám người khênh ta tiến vào vương phủ, giải tán hết mọi thị thiếp, mỹ cơ, phế Tấn vương phi, bầm tấu bệ hạ, phong ta làm Tấn vương phi”

Sở Minh Hiền cứng đờ, ngây người một lát rồi hắn buông tay nàng ra, đứng lặng một bên. Nàng nhảy xuống án thư, mặc áo trong, đang định thoát đi, cổ tay lại bị hắn nắm chặt.

“Điều nàng muốn trước mắt bốn vương không thể cho nàng được” Hắn nắm hai vai nàng, nói nghiêm túc, “Một ngày nào đó, bốn vương sẽ cho nàng, nàng là vương phi của bốn vương, nữ nhân duy nhất”

“Vậy xin mọi mắt mong chờ”

Diệp Vũ bị thần sắc nghiêm túc của hắn dọa sợ, không cách nào khác đành trả lời cho qua. Hắn thật làm thế sao, hay hắn vẫn thật lòng với nàng, muốn tặng nàng điều tốt nhất.

****

Diệp Vũ ở lại Tấn vương phủ một đêm. Sau khi trở lại lầu Tiêu Tương, nàng bắt đầu dạy Lăng Vô Hương và Phán Phán điệu múa mới.

Các nàng là các cô nương đứng đầu bang có thể chạm bông tay ở thành Kim Lăng, không bán thân, chỉ biểu diễn; cứ việc như thế, các nàng ấy kiếm tiền đã tuôn trào như nước. Thật ra nguyên nhân là do các nàng kiên quyết không bán thân, mới khiến cho giá trị con người các nàng ấy tăng gấp trăm lần.

Vì chút màn ca múa này, các nàng mới có vận đồ, trở thành người con gái đáng giá nhất với nam nhân giàu có, quyền thế thành Kim Lăng, bởi vậy các nàng rất biết ơn với Diệp Vũ, nhận định nàng là phúc tinh là ân nhân với các nàng ấy. Nhất là Lăng Vô Hương, quả thật đã coi nàng như Bồ Tát sống, nói gì nghe nấy.

Đối với yêu cầu nghiêm khắc của nàng, các nàng ấy chưa bao giờ nói một từ “không”, chưa bao giờ than một câu nào, vẫn vui đầu khổ luyện.

Màn ca múa mới này, đã sớm làm khá tốt, sớm nên dạy cho nhóm các nàng ấy, chẳng qua là hai ba ngày này xảy ra chuyện nên mới chậm trễ chút.

Đây là màn múa mới đầy mỹ hoặc, các nàng ấy kinh ngạc mãi, lại cảm thấy múa rất mệt nên thề nhất định ra sức khổ luyện. Với khúc múa mới, Lâm Trí Viễn lại đầy ngạc nhiên thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Có chí thì nên

Tài nghệ của nàng là độc đáo nhất thiên hạ, lại lần nữa ra ngoài dự kiến của hắn, khiến hắn bị thuyết phục. Hắn khó hiểu hỏi, “Nàng tinh thông các loại nhạc khí, sao không tự mình phổ nhạc chứ?”

“Thật ra ta chỉ xem trộm nhạc phổ thôi, sẽ không biết viết nhạc đâu” Nàng nói quẩn bách, “Ta cũng không rõ là sao nữa”

“Thì ra là thế” Hắn cười hiểu ra, “Nàng không biết viết nhạc cũng không sao, ta viết là được. Có thể cùng hợp tác với Diệp cô nương, là may mắn lớn nhất cuộc đời này của ta rồi” Nàng cười chột dạ.

Đó không phải là Diệp đại tiểu thư không biết viết nhạc, mà nàng không muốn viết. Nàng có thể đem bản thân mình kết hợp với tài nghệ của Diệp đại tiểu thư, viết ra khúc nhạc nhưng nàng lại cảm thấy rất khó khăn, chẳng bằng tìm Lâm Trí Viễn giúp, bản thân mình có thể được thoải mái chút.

Tối hôm về đến nhà, Diệp Vũ cảm thấy hơi mệt, định nhắm mắt chút rồi sau mới tắm. Nàng vừa ngồi xuống đã thấy mẫu thân chạy vội vào, trên mặt đầy lo lắng, đôi mắt đẹp nhìn tí lại long lanh giọt lệ.

Tuy nàng chẳng phải là Diệp đại tiểu thư chân chính, nhưng Thiên Hề lại đối đãi nàng rất tốt. Từ lúc nàng xuyên không tới thành Kim Lăng cho tới nay, đã sống nương tựa vào mẫu thân, chẳng bao lâu nảy sinh tình mẹ con thật sự. Nhìn thần sắc mẫu thân như vậy, nàng theo trực giác có chuyện xảy ra.

“Mẫu thân, có chuyện gì rồi?”

“Vũ Nhi, cứu cứu Thành nhi....” Thiên Hề cầm tay con gái, hai dòng lệ chảy xuống, nói thất kinh, “Thành nhi còn nhỏ, không thể xảy ra chuyện được.... Thành nhi...”

“Đệ đệ làm sao vậy? Mẫu thân đừng nóng vội, từ từ nói”

Diệp Vũ đỡ bà ngồi xuống, trấn an hai câu, cuối cùng mới khiến bà bình tĩnh chút. Hóa ra, Diệp Tuấn Thành bị người ta bắt đi.

Chạng vạng có một hán tử tới phủ, đưa ra một khối ngọc cho Thiên Hề xem. Khối ngọc Kỳ lân này có màu xanh biếc là phụ thân đưa cho đệ đệ lúc đầy tháng, đệ đệ vẫn đeo trên người chưa từng tháo ra. Giờ khối ngọc lại bị cướp, nhất định đệ đệ đã bị người ta bắt đi rồi.

Hán tử kia không nói rõ thân phận, chỉ nói với Thiên Hề, “Con phu nhân sẽ tạm thời không chết, nhưng cũng đang hấp hối. Trên đời này chỉ có một người có khả năng cứu con người, đó là con gái người”

Nói xong mấy câu đó thì đi luôn. Thiên Hề vốn định tới lầu Tiêu Tương tìm con gái, lại do quá lo lắng nên dẫn tới hôn mê bất tỉnh.

Diệp Vũ hiểu ra là do Thụy vương bắt đệ đệ. Diệp Tuấn Thành là tâm can của Thiên Hề, nàng sao có thể không cứu chứ?

“Vũ Nhi, con có biết kẻ nào bắt Thành Nhi không?” Thiên Hề lo âu hỏi, gấp tới mức hoang mang lo sợ, “Họ có cần tiền không? Hay họ lại giết Thành Nhi? Hay là họ lại chặt tay chân Thành nhi...”

“Mẫu thân, đừng nghĩ lung tung, đệ đệ không sao, con sẽ cứu đệ đệ”

“Con là con gái cứu thế nào chứ? Chẳng may kẻ xấu nổi hạo sắc chút...”

“Con sẽ có cách, mẫu thân yên tâm đi”

“Hay là mời Tiêu Tương giúp đi, tốt xấu gì lầu Tiêu Tương cũng giúp được một tay”

“Nhiều người dễ hỏng việc, mẫu thân, ngày mai đệ đệ có thể bình an trở về phủ tướng quân rồi”

Thiên Hề gật gật đầu, giọng tay gật lệ, không còn hoảng loạn nữa, “Con định cứu Thành nhi thế nào? Con có biết Thành nhi ở đâu không?”

Diệp Vũ an ủi, “Mẫu thân đừng lo, những kẻ đó sẽ dẫn con đi” Nàng lại trấn an một lúc nữa, mẫu thân mới yên lòng trở về phòng nghỉ.

Thụy vương làm vậy, bỏ qua ‘mọi thứ’, bức nàng phải nghe lệnh y. Phải làm sao đây? Coi nàng có lực chi e khó mà cứu Diệp Tuấn Thành ra, đành phải

tìm người giúp vậy. Tấn vương? Hay Hữu tướng? Hay Sở Hoàng đây?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Một gây chọc trúng

Lấy thân phận địa vị của họ, đều có thể chống được Thụy vương, chỉ là nếu Thụy vương giấu Tuấn Thành ở một chỗ bí mật, cứ khẳng khẳng là không bắt người thì sao đây? Họ có thể làm hại nó không? Còn nữa, Thụy vương ở trong triều, có uy lớn trong quân, đến cả Sở Minh Phong cũng phải nể ông ta, sao có thể vì chuyện của nàng mà tranh chấp với Thụy vương chứ?

Thành phủ Thụy vương rất sâu, quyết tâm muốn lợi dụng nàng, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ; cho dù nàng có tìm được người giúp, vậy lần sau nữa rồi tiếp nữa thì sao? Song song với việc tìm người giúp, chẳng bằng tự mình giải quyết vẫn tốt hơn.

Đơn giản là chỉ nhảy một điệu múa thôi mà, mê hoặc Sở Minh Phong, lại có gì khó chứ? Sáng sớm hôm sau, Diệp Vũ đi vào phủ Thụy vương.

Thụy vương đang ở trước đình luyện võ, mặc áo đuôi ngắn, tay cầm một đao chuôi khắc đầu mãnh hổ, hô phong hoán vũ. Trong mắt ông ta chuyển động khiến người ta sợ hãi, mỗi một chiêu trầm ổn mạnh mẽ, đao phong như lốc xoáy kéo dài mãi.

Nàng đứng nhìn một bên, nghĩ lựa lời để nói. Tuy chiêu thức và lực đạo của ông ta nặng ngàn cân, cũng vẫn không đủ nhanh, thông minh, nếu ông ta cùng đối trận với Tấn vương, chỉ e sẽ sớm chết dưới kiếm Tấn vương rồi. Nhưng với một võ tướng tung hoành sa trường mà nói, võ nghệ của ông ta đã tới mức thượng thừa.

Bỗng đao xuất kỳ bất ý bức tới đâm thẳng vào ngực nàng. Như chỉ mảnh treo chuông, nàng không tránh, vẫn đứng im. Mạg một đường, ánh đao loé lên dừng cách nàng ba tấc, đao vẫn rung lên bần bật.

“Thật can đảm!” Thụy vương trầm giọng nói, thu đao lại, “Núi băng thái sơn trước mặt mà không đổi sắc, quả nhiên là hổ phụ sinh khuyển nữ”

“Vương gia quá khen” Diệp Vũ nói thản nhiên.

Ông ta đi vào trong đình, đặt bảo đao trên bàn đá, tiếp đó rót trà vào chén. Nàng hỏi, “Xin hỏi Vương gia, tiểu đệ đệ Diệp Tuấn Thành của tiểu nữ ở đâu? Không thiếu tay chân đó chứ?”

Ông ta ngồi xuống, trong mắt nổi lên lạnh băng, “Người đã tới từ sáng sớm rồi, đệ đệ người dĩ nhiên là không thiếu tay chân nào cả. Nếu người tới chậm, bản vương cũng không dám chắc”

Diệp Vũ cắn răng, “Vương gia chiến công hiển hách, đức cao vọng trọng, gia phụ lại vốn là thuộc hạ cũ của Vương gia, Vương gia làm vậy, chẳng biết là quá tàn nhẫn hay sao?”

Ánh mắt Thụy vương dần tối xầm, tay phải chậm rãi nắm chặt, tiếng xương cốt kêu răng rắc, “Bản vương muốn, cho tới tận giờ không bao giờ là không chiếm được! Nếu người sớm đồng ý với bản vương, cũng không phải nếm khổ nhiều vậy, cũng sẽ không liên lụy tới đệ đệ của người. Bản vương chỉ có thể nói đây là người gieo gió gặt bão”

“Tiểu nữ từ có thể làm chuyện này, nhưng Vương gia phải thả người ra ngay lập tức”

“Người yên tâm, chỉ cần người làm việc vì bản vương, bản vương cũng sẽ không làm khó dễ người nhà người”

Ông ta giờ cánh tay lên, ngón tay khẽ động. Nàng âm thầm cân nhắc, động tác này của ông ta chắc là bảo cho kẻ dưới đi thả người ra rồi.

Thụy Vương vừa đánh phủ đầu đã như phong cách của võ tướng; đó là kẻ có nhiều kinh nghiệm sa trường, sống trong máu tanh, cường ngạnh không nói câu thứ hai, khiến người ta liên tưởng tới hai quân chém giết nhau máu chảy và tàn khốc, sống chết chẳng là gì.

Ông ta nói, “Một lúc nữa, đệ đệ người sẽ trở lại phủ tướng quân, không thiếu một sợi tóc”

Diệp Vũ nói cảm tạ, lại nghe ông ta nói, “Sáu ngày sau, bản vương thiết yến trong phủ khoản đãi bệ hạ và các văn võ đại thần, người và lâu Tiêu tương tới tiếp ứng. Bản vương muốn người nhảy một điệu múa, phải là điệu câu hồn đoạt phách, khiến cho bệ hạ mê mẩn người, một gây chọc trúng!”

Lời này nói nghe rất khí phách như bảo đao rơi xuống phát ra tiếng đánh gọn. Lão khinh ta nhảy sao?

“Tiểu nữ từ sẽ dốc hết toàn lực, nhưng thánh ý khó dò, nếu bệ hạ chẳng chút động lòng, tiểu nữ từ cũng hết cách”

“Vậy đó là người múa không đủ câu hồn, chẳng đủ mê hoặc!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết!” Thụy vương mắt toé lửa, giống như mãnh thú cắn người vậy, “Bổn vương lập lại lần nữa, bổn vương muốn chọc một gậy trúng luôn! Người phải mê hoặc được bệ hạ. trở thành sủng phi! Bổn vương cảnh cáo người, nếu người làm không được, vậy cho người nhặt xác đệ đệ đi!”

Cho dù hận thấu xương, cho dù chẳng muốn chút nào, cho dù trong lòng thầm mắng ông ta trăm vạn lần Diệp Vũ cũng đành phải đồng ý.

****

Thiên Hê nói Thành nhi đã trở lại phủ tướng quân, trên người không bị thương gì, tảng đá đè nặng trong lòng mới được gỡ xuống.

Theo lời Thành nhi nói, kẻ xấu này đem nhốt nó tại một gian phòng tối, không tra tấn nó. Bà hỏi con gái, những kẻ đó sao nguyện ý thả người, Diệp Vũ chỉ bảo đệ đệ không sao là tốt rồi, sau đó đi làm việc.

Lăng Vô Hương và Phán Phán mới luyện tập màn múa mới rất thuận lợi, Diệp Vũ không ngờ các nàng ấy lại nhảy rất chuẩn, kỹ thuật múa của các nàng ấy càng ngày càng tốt, học mỗi lúc một nhanh. Nàng nghĩ đến buổi biểu diễn ca múa ở phủ Thụy vương, tổng cộng có năm tiết mục, “Thanh Hoa từ”, “Tiêu Tương vũ”, “Hồng Nhan”, “Táng anh Hùng” và màn nhảy trí mạng đầy mê hoặc của nàng nữa.

Chỉ trong vòng sáu ngày ngắn ngủi, không được luyện tập nhiều lắm, chẳng bằng nhảy “Kịch một vai” đi. Do dự cả buổi tối, rốt cuộc nàng quyết định mình nên nhảy gì rồi. Cần phải tìm được một vũ nam để nhảy, biết tìm ai tốt hơn đây?

Âm nhạc vũ đạo dĩ nhiên là tìm Lâm Trí Viễn rồi. Hắn nghe xong hai ca khúc trữ tình mà có tiết tấu mạnh là “Phát như tuyết” và một ca khúc cổ có tiết tấu khó, lại thấy rất dễ nghe, tò mò hỏi xem hai ca khúc này muốn múa điệu gì. Nàng nhanh trí hỏi hắn xem hắn có thể múa được không.

“Ta sao mà múa được chứ?” Hắn bật cười, không nhìn ra dụng ý của nàng là gì, “Ta chỉ biết đánh đàn cổ, đàn tranh và nhạc khí tỳ bà thôi”

“Huynh có biết đây là màn múa gì không? Hay là ta nhảy mấy cái, huynh nhảy theo nhé”

Hắn vẫn không phát giác ra, giục nàng nhảy cho hắn xem. Diệp Vũ nhảy hai động tác đơn giản, hắn vừa học vừa bàn, nhưng lại bắt chước đúng động tác. Hắn quả thật có thiên phú khiêu vũ!

“Lâm công tử, mấy ngày nữa đi cùng hầu Tiêu tương tới phủ Thụy vương biểu diễn ca múa, ta cũng muốn múa một điệu”

“Há? Cô tự mình xuất hiện?” Lâm Trí Viễn vừa sợ lại vừa vui, loại khí chất u buồn bỗng biến mất năm phần.

“Đúng vậy, ta đã đồng ý với Thụy vương rồi”

“Vậy ta đây có thể nhìn no mắt rồi”

“Huynh có thể làm bạn nhảy của ta mà?”

“Bạn nhảy á?” Hắn kinh ngạc cau mày.

Nàng giải thích đơn giản, “Có một màn múa là cặp đôi, nam nữ phối hợp. Nhưng điệu nhảy này chỉ cần ta nhảy là được, huynh không cần nhảy, huynh chỉ cần phối hợp chút với ta là được”

Hắn kinh ngạc nói lắp bắp. “Ta chưa từng nhảy bao giờ... Vốn không biết nhảy...”

Diệp Vũ nói mê hoặc, “Ta cần chính là một bạn nhảy không biết khiêu vũ, huynh là thích hợp nhất đó”

Hắn mếu máo, “Chúng ta hầu Tiêu tương có rất nhiều vũ nam có kỹ thuật múa tốt, cô nên tìm lấy một người, cần gì cứ phải là ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Hai mỹ nữ xà

Nàng dĩ nhiên đã nghĩ đến, nhưng nàng vẫn cảm thấy không muốn gần gũi với vũ nam. Tuy nàng dạy họ khiêu vũ, ngày nào cũng đều ở cùng một chỗ, nhưng chỉ là không thể hoà mình với họ được. Thật ra nàng cảm thấy chơi với Lâm Trí Viễn rất thân, tâm linh khá tương thông, thật gần gũi. Bởi vậy nàng mới cần hắn làm bạn nhảy.

Lâm Trí Viễn tài đánh đàn là nhất, cổ họng cũng rất tốt, ca hát khá hay, không ngờ múa cũng có thiên phú, người này về mặt ca múa thật đúng là thiên tài. Còn có một chút quan trọng, dung mạo của hắn, đáng người cứng nhắc ấy rất phù hợp với yêu cầu, khuôn mặt đó vừa có chút u buồn xuất khí, anh tuấn, lại có thân hình cao gầy, quá tuyệt vời.

Nàng phồng má tròn mắt, nhõng nhẽo quán hấn cả ngày, hấn chịu không nổi màn “quần quít si mê” ấy mà cuối cùng cũng đồng ý với nàng.

Hai ngày sau, hấn đồng ý với yêu cầu của nàng, không có nhạc đệm, cùng nhảy với nàng một lần.

Nhảy một điệu dây đủ, hấn ngây người, cứng đờ, cứ yên lặng theo dõi nàng, mãi không hoàn hồn.

“Sao vậy?” Diệp Vũ chớp vai hấn hỏi. “Sao lại nhảy điệu thế chứ?” Hấn thật không hiểu, “Nàng chẳng phải nói là không bán thân cũng không biểu diễn hay sao?”

“Ta kiên trì cho tới tận bây giờ vẫn là không bán thân và không biểu diễn, nhưng mà con người sống ở trên đời này có lúc cũng bị bắt đắc dĩ, không muốn làm cũng buộc phải làm” Nàng cười buồn bã.

“Có người ép cô?” Mắt hấn sáng lên, rồi lông mi cong dài lại xụp xuống. “Là Thụy vương ư?”

“Chẳng phải chỉ nhảy một điệu múa thôi sao? Không làm khó được ta, ta không sao” Nàng cười thông dong, nói là đi xem Lăng Vô Hương với Phán Phán luyện múa.

****

Lăng Vô Hương và Phán Phán múa mới lại khiến cho cả lầu Tiêu tương bùng nổ, làm cả thành Kim Lăng thanh niên già trẻ đều điên cuồng vì các nàng.

Điệu nhảy này có tên là “Thanh xà và Bạch xà”, linh cảm được dẫn từ bộ phim “Thanh xà”

Cả đại đường đông nghìn nghịt người, chỉ có trên vũ đài treo hai ngọn đèn lồng đỏ, một trắng một xanh toả ra ánh sáng hồng và trắng.

Hai nam tử di chuyển một bình phong lớn ra giữa vũ đài, mọi ánh mắt đều tập trung vào hai bên cánh gà, dưới đất có hai cô gái nằm hình chữ “S”. Lúc này nhạc vang lên, là khúc nhạc của bộ phim “Thanh xà” phối nhạc với “Tư tình” có chút phong tình, có chút ái muội.

Lăng Vô Hương và Phán Phán chậm rãi chuyển động đứng lên, một bên uốn éo như xà múa, một bên uốn éo thân hình.

Khúc nhạc dạo vừa xong, hai cô gái đứng ở bên trái vũ đài cất giọng ngâm nga” A... A...A...”

Lăng Vô Hương mặc quần áo múa màu trắng bó sát, Phán Phán mặc bộ bó sát màu xanh, cả làn tóc đen chỉ trang sức đơn giản, thả xuống sau lưng, tăng thêm vẻ thần bí và mùi vị con gái.

Bốn nam tử xuất hiện trên vũ đài, bên trái rơi xuống hai dải lụa xanh mỏng, dập dờn đong đưa, màn lụa như sóng dập dờn lên xuống bồng bềnh, ý như một thanh xà, một bạch xà đi đi lại lại trên Bích Hồ.

Các nàng lúc nằm lúc quỳ, rong chơi trong hồ, uốn éo đong đưa, hai cánh tay trắng nõn đưa lên, rồi miết lại, rồi uốn éo mà múa, lắc lắc chiếc eo mảnh khảnh, đôi mắt mê hoặc người, hai tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn cười quyến rũ hoặc trong veo hoặc lạnh lùng biểu hiện dụ dỗ, sống động như hai mỹ nữ xà thật vậy.

Trong sóng xanh dập dờn, hai con rắn như ẩn như hiện, mê hoặc lòng người. Điệu này mới nhảy một phần ba đã khơi mào tâm tư toàn bộ khách xem, muốn ngừng mà không được. Khoác da tuyệt mỹ bên ngoài, nhìn yêu diễm như người rắn vậy.

“Tiết tấu “Tư Tình” vang lên rồi tiếp đó là “Nhân sinh như thế”. Tiếng nhạc lúc nhanh lúc chậm, giọng nữ vang lên ngâm nga,

Nhân sinh như thế, Phù Sinh như vậy.

Duyên sinh duyên tử, ai ngờ, ai ngờ?

Tình chung tình thủy, tình chân tình si.

Nơi nào? Nơi nào? Tình chi tới!

Aha... Aha... Aha... Aha...

Hai bóng xà lùi dần ra sau vũ đài, Lăng Vô Hương và Phán Phán quay cuồng trên mặt đất, bắt chước dáng đi của xà bò về trước, lúc thì tách ra, lúc thì cuốn vào nhau, lúc thì cúi đầu nghe theo, lúc thì lên cười quyến rũ, lúc thì thò chiếc lưỡi thom tho ra bắt “ruồi bọ, muỗi...”

Có thể nói các nàng rất thu hút người xem, mỹ nữ xinh đẹp bó sát, cũng bên ngoài khoác túi da rắn tuyệt đẹp, yêu diễm, thật huyền ảo, thật giả khó phân.

Nam nhân không có đủ định lực để gờ, miệng đã khát lưỡi đã khô, càng nuốt nước bọt không ngừng, yết hầu lên xuống.

Các nàng chậm rãi đứng lên, lại giống như chân đứng không vững, nhúc nhích hông, uốn éo vòng eo, cả người vận vẹo. . . . Các nàng bắt chước dáng đi của con người, cả eo và hông cùng uốn uốn éo éo, mềm mại tới cực điểm, như không có xương vậy, cũng lại phong tình vạn chủng, yêu mị vô cùng, mềm như gió cuốn liễu rủ, mê hoặc con người khiến người ta không thể kháng cự nổi.

Lúc thì múa mềm mại, lúc thì cuốn vào đám loạn, lúc thì cắn vành tai, lúc thì vận vẹo, lúc thì ôm nhau ái muội. . . . Đây là hai mỹ nhân, hai con rắn đồng tính, khiến khách xem bị kích thích tột cùng, kích tình bốc lên, vô hạn mê hoặc.

Diệp Vũ đứng ở trên lầu mỉm cười, các nàng ấy nhảy rất khá, chỉ trong vòng bốn năm ngày ngắn ngủn mà đã có thành quả như thế, thật sự rất tuyệt.

Cả đám đàn ông nhìn không chớp mắt, mồm há hốc, người cứng đờ. Có lẽ, cả người họ như ngọn núi lửa cần được dập vậy, nhìn như bị gió thổi, thật ra lửa đã bốc lên hùng hực.

Tiếp đó khúc nhạc thay đổi, công cụ làm làn sóng nước cũng thay đổi thành phong tình kiểu khác, tiết tấu nhanh mạnh hơn.

Giọng nữ bắt đầu ngâm nga, Lăng Vô Hương và Phán Phán cũng múa bắn ra kích tình bốn phía.

Xoay eo, uốn ngực, hai vai lắc lắc, hai tay cũng lắc lư, cả chân cũng nhảy ra những bước câu hồn, vốn là mỹ nhân lại có dáng rắn, nhìn tổng thể đầy cuồng hoan như thế, từng điệu múa càng bốc lửa lên cao.

Cả đám đàn ông đều đứng hết lên, mắt nhìn chăm chăm mãi vào hai thân rắn mỹ nữ. Các nàng múa thật yêu diễm, đầy cảm xúc đàn ông dâng cao, ngập toàn trường. Cuối cùng khúc nhạc ngừng, các nàng múa đã xong, ra chào và biến mất sau vũ đài.

Cả đám đàn ông như tỉnh mộng đột ngột vỗ tay ầm ầm, hét lên chói tai, rống to, cả đại đường như chảo dầu sôi dâng trào, đã không khống chế nổi. Lãnh Tiêu Tương bị hơn mười vị nam nhân vây chặt, ép sát chân tường, ngân phiếu bay đầy trời, từng túi tiền bay múa trên không trung, tiếng hét lên cao vóng. . . .

Diệp Vũ trở lại tầm phòng, đang định sáng tác ra màn múa mới, thì có tiếng gõ cửa. Là người của Sở Minh Phong.

Nàng đi lên phòng riêng ở lầu 3, Sở Minh Phong đi thẳng tới, chẳng có gió mà áo choàng cũng bay phất sang hai bên.

Hắn mặc bên trong màu áo gấm tím, bên ngoài khoác áo choàng sáng, cho dù không phải long bào thì toàn thân cũng lộ ra khí phách vương giả. Hắn đi vào phòng riêng, nàng cũng đi theo vào, cửa phòng tự động đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Sống về đêm

Ánh nến hồng sáng ngời rọi vào mặt hắn chẳng có chút thay đổi nào, khiến cho thần sắc hắn càng toát ra bí hiểm. Nàng thầm nghĩ lần này ra cung gặp nàng nhất định hẳn muốn hỏi tiến triển thế nào rồi.

“Đã nhiều ngày ngươi cũng bận việc thật” Hắn hát áo choàng lên ngồi xuống, giọng châm chọc.

“Tiểu nữ từ biết nên làm thế nào mà, cũng vẫn kém bệ hạ bận trăm công nghìn việc” Diệp Vũ đáp thần nhiên.

“Ai cho ngươi to gan lớn mật thế hả, dám can đảm bỏ trí màn múa câu hồn đoạt phách, đòi phong bại tục như thế chứ?” Sở Minh Phong từng mắt nhìn nàng, ánh mắt âm trầm, tối đen.

“Xin bệ hạ minh giám, tuy điệu nhảy này có vẻ khác người, nhưng vũ đạo cũng là một nghệ thuật, không thể dùng ánh mắt thế tục ra đánh giá. Thêm nữa, từ sau khi dân phong Đại Sở ta mở ra, ca múa ở lầu Tiêu Tương cũng phong phú trở thành cuộc sống về đêm của thành Kim Lăng. . . a, không phải, là giải trí tiêu khiển, vì thành Kim Lăng cung cấp một loại giải trí tiêu khiển không giống bình thường”

“Giải trí tiêu khiển ư?” Hắn hơi ảo não, sao nghe mà chẳng hiểu nàng nói gì thế.

“Ban đêm dân chúng không làm gì, tới lầu Tiêu Tương xem biểu diễn ca múa, thả lỏng thể xác và tinh thần, đây gọi là giải trí tiêu khiển đó ạ”

Hắn giấu đi sự xấu hổ ảo não, khá hưng trí xem xét nàng, “Nói vậy ngươi sáng tác ra màn múa này còn muốn các nàng ấy được tốt, tránh đánh cuộc muốn nhìn ngươi lúc khiêu vũ có bộ dạng gì nữa, có giống các nàng ấy câu hồn đoạt phách, mê hoặc lòng người không đây?”

Diệp Vũ nói lạnh nhạt, “Nếu bệ hạ muốn thưởng thức ca múa, có thể ra lệnh cho các nàng ấy hiến vũ vì bệ hạ. Nhưng bệ hạ quan tâm nhất hẳn phải là Tấn vương và Hữu tướng chứ”

Một ý nghĩ chợt loé trong đầu: nếu đem chuyện Thụy vương bức nàng khiêu vũ để mê hoặc hắn mà nói cho hắn biết, hắn sẽ có phản ứng gì đây? Hoặc

có hậu quả gì đây? Hắn có thể giúp nàng hay không? Hay vẫn không nên mạo hiểm.

Sở Minh Phong nâng ly trà lên uống, “Nói chút nghe coi”

Nàng nói tóm tắt, “Tần vương đã mắc câu, Thảm đại nhân bên này còn cần phải cố gắng hơn, chuyện kế tiếp nên làm thế nào, xin bệ hạ ra chỉ thị”

Hắn lại khéo chuyển đề tài, “Thụy vương cũng có hứng với người đó”

Nàng nói thầm, thế gian còn có chuyện gì mà hắn không biết nữa không?

“Thụy vương bắt Thành Nhi đi, bức tiểu nữ tử làm một chuyện cho ông ta” Cho dù hắn không biết tình hình cụ thể thế nào, nàng cũng muốn nói một chút chuyện thật ra, nếu không hắn sẽ không tin.

“Ông ta muốn người làm gì?” Giọng điệu của hắn lạnh nhạt lạnh lẽo, trên mặt không nhìn ra cảm xúc gì, càng khiến cho người ta khó đoán được tâm tư hắn.

“Thụy vương muốn thiết yến trong phủ, muốn mọi người lầu Tiêu Tương tới phủ biểu diễn, còn muốn tiểu nữ tử nhảy một điệu múa”

Lông mày Sở Minh Phong hơi động, chắc là đang nghĩ tới dụng ý này của Thụy vương. Diệp Vũ nghĩ hắn đoán được chiêu mỹ nhân kế này của Thụy Vương là nhằm vào hắn sao?

Đôi mắt hắn khép lại, loé sáng, “Nói vậy trong triều có không ít đại thần đang muốn nhìn người lên nhảy một điệu xem có khiến người ta dục hoá đốt người không, ý Thụy vương này là muốn lấy lòng những kẻ này”

Nàng thờ phào nhẹ nhõm, hắn hẳn còn không đoán được ý đồ chân chính của Thụy vương.

“Tần vương và Thảm Chiêu cùng liên thủ cứu người, trẫm được mở to mắt rồi đó” Hắn mỉm cười, cũng là cái cười châm chọc, “Cho dù ông trời có sụp xuống, mặt Thảm Chiêu cũng không đổi sắc, lúc nào cũng thông dong ôn hoà. Không ngờ được hắn lại vì người mà dám tranh với Thụy vương, thậm chí còn giả truyền ý chỉ thái hậu, xông vào phủ Thụy vương. Tần vương thấy Thảm Chiêu ôm người quần áo chệch choạc từ dưới nước ẩm lên, sắc mặt âm trầm, sáng hôm sau, hắn lại đem người từ biệt uyển về phủ Tần vương, ôm người đi một mạch về, có thể nói là bêu riếu cực điểm. Hoàng đế này của trẫm phong lưu đa tình, duyệt mỹ vô số, chưa bao giờ có tâm tư gì với một cô gái, không ngờ lại để bụng với người như vậy”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Hắn đề nghị nàng.

Nàng hết cả hồn, hoàng đế này thật đáng sợ, chuyện gì cũng không thể gạt được hắn. Hắn có ở thành Kim Lăng hoặc thậm chí là toàn bộ Sở quốc bố trí thu thập tin tức bốn phương tám hướng hay không?

Sở Minh Phong xoay mặt nàng lại, ánh mắt sắc bén nhìn xuyên thủng lòng người, “Người cho là họ đã có hiềm khích rồi sao?”

Diệp Vũ nói thận trọng, “Nhìn bề ngoài, Tần Vương và Thảm đại nhân hẳn cũng không có hiềm khích”

“Vậy người cần phải cố thêm nữa”

“Vâng”

“Châm trà”

Nàng nghe theo sự sai bảo của hắn, châm một ly trà nóng cho hắn.

Ấm trà vừa buông xuống, đã có một lực mạnh ập lại – hắn túm chặt lấy cánh tay nàng, hơi dùng sức đã dễ dàng túm nàng vào trong lòng, hai tay ôm chặt lấy nàng. Nàng kinh hoàng chưa ổn định, biết giây dựa cũng vô ích, đành đơn giản nằm im, không nói câu nào.

Hắn nhìn cô gái ngoan ngoãn như tiểu bạch thỏ lòng lòng, ánh mắt lạnh lẽo, “Người ngủ lại phủ Tần vương một đêm, Tần vương đối đãi thế nào với người?”

Nàng cố tình đùa giỡn, “Bệ hạ biết rõ còn gì, nên biết đêm đó đã xảy ra cái gì mà” Sở Minh Phong túm lấy vạt áo nàng, nói giảo hoạt, “Chẳng bằng trẫm cùng người diễn lại đêm đó một lần xem đến tột cùng là Tần vương với người làm cái gì”

“Vậy bệ hạ cứ mặc cho tiểu nữ từ an bài” Diệp Vũ hơi mỉm cười, nói châm chọc, “Chỉ sợ là bệ hạ không bỏ xuống được dáng người cao quý thôi...”

“Trẫm tùy người bài bố đó”

Hắn buông tay ra, nàng trượt từ trên người hắn xuống, để hắn nằm trên mặt bàn, “Nếu có chút đắc tội, vẫn xin bệ hạ thứ tội”

Hắn hỏi tiếp đó thế nào nữa, trong lòng Diệp Vũ cười trộm, “Sau đó tiểu nữ từ kéo Tấn vương đứng dậy, chỉ thế thôi”

Nàng đang định lùi ra sau, ai ngờ hắn phản ứng nhanh như chớp, giữ chặt tay nàng, nhanh nhẹn xoay người một cái, nàng đã bị đặt nằm trên mặt bàn, còn hắn thì đè nặng lên nàng.

Vốn định đùa hắn, cũng không ngờ lại bị hắn từ bị động biến thành chủ động, chỉ trong giây lát, đảo ngược tình thế.

Thân hình cao ngạo của Sở Minh Phong đè nặng lên thân thể mềm mại, nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt lạnh đáng sợ, tựa như kiếm khí giết người vô hình vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy máu. Tim nàng đập mạnh, như sắp nhảy ra khỏi ngực vậy, một tia sợ hãi từ dưới bốc lên.

“Dám can đảm đùa giỡn trẫm, lại còn có can đảm thừa nhận trẫm trừng phạt” Mặt hắn gần như thoáng qua lo lắng.

“Bệ hạ...”

Hắn cúi đầu xuống, môi dừng ở trước người nàng, nàng kinh hoàng ngăn lại, “Bệ hạ không ngại tiểu nữ từ đã cùng với Tấn vương, Thầm đại nhân ôm qua, hôn qua rồi ư?”

Tay hắn vuốt ve chiếc gáy trơn mềm của nàng, “Người không ngại, trẫm còn để ý làm gì?”

Diệp Vũ nói lạnh băng, “Bệ hạ dĩ nhiên có thể muốn làm gì thì làm rồi, nhưng tiểu nữ từ thà ngọc nát hơn ngôi lành”

Sở Minh Phong tán thưởng nàng gặp nguy không loạn, nữ tử này có thể trong lúc nguy cấp nói một hai câu kiên quyết bảo vệ mình, đâm trúng vào chỗ mềm yếu của hắn, khiến hắn không thể không thỏa hiệp – nàng thà làm ngọc nát, không làm ngôi lành, thà chết chứ không chịu khuất phục, hắn con cò tuyệt sắc này cũng sẽ phé bỏ đi.

Hắn kéo nàng đứng lên, rồi đột nhiên bóp chặt má nàng, ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta kinh sợ, “Làm chuyện này tốt, trẫm sẽ không bạc đãi người”

Nhưng lời này có vẻ chỉ nói cho xong, nàng không rõ hắn có đối xử tử tế với mình không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Vết hôn dày đặc

Vì muốn có biểu hiện xuất sắc ở phủ Thụy vương nên mọi người tham gia biểu diễn đều tích cực chuẩn bị.

Hai ngày này, Diệp Vũ cũng luyện múa khác khổ, Tấn vương tìm nàng hai lần, nàng cũng không phải ký mà tránh, chỉ nói hai ba câu rồi đuổi hắn đi.

Đêm nay luyện múa xong, canh giờ không còn sớm, nàng về phòng ở, còn chưa tới cửa chính, đã trông thấy hắn ở bên cạnh tường. Hắn lúc thì nhìn trời, lúc thì cúi đầu, lúc thì đi lên trước hai bước, lúc thì mỉm cười, trông bộ dạng bồn chồn sắp chết, mà lại có bộ dáng rất tự đắc. Nàng ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng nảy sinh cảm giác nói không nên lời.

Tuy nàng chủ động dụ dỗ hắn, nhưng hắn lại đối nàng thật lòng, giờ hắn bị vùi sâu vào đoạn tình này, mà nàng không thể thật tình đối lại, chân tình, tất cả chỉ để “Phụng mệnh làm việc” và diễn trò. Nếu như hắn biết nàng vốn chẳng thích hắn, hắn sẽ có phản ứng thế nào đây? Có hận nàng chết không?

Nàng rất áy náy, hận mình bị người ta ép buộc lần nữa, hiếp bức, hận bản thân làm ra chuyện trái lương tâm.

Hắn quần áo trắng, đầu đội mũ ngọc, dáng người trầm tĩnh, thông dong, phong thái trác tuyệt, đặt mình trong đám đông sẽ trở nên nổi bật, trở thành người trong mộng của biết bao thiếu nữ. Hắn như vậy đứng giữa màn đêm, cô độc, trong treo và lạnh lùng như sương hoa soi vào mặt hắn, trên áo trắng càng toát lên trong treo kỳ tuyệt.

Sở Minh Hiền thấy nàng bước nhanh tới, trên mặt băng sương chợt biến thành cười mỉm, “Vũ Nhi” “Đêm đã khuya rồi, Vương gia sao còn chưa về phủ chứ?” Diệp Vũ hỏi khẽ, không rõ vì sao, cảnh vừa rồi lại khiến lòng nàng chua xót thế.

“Còn sớm mà” Hắn nắm chặt tay nàng, bọc vào lòng, ôm lấy nàng, chậm rãi đưa tay ôm chặt, “Một ngày không thấy như cách ba thu”

Nàng mặc cho hân ôm, mãi lâu sai mới giật giật, “Vương gia đợi ở ngoài cửa, ta sẽ áy náy lắm”

Hai tay hân ôm tròn vòng eo nàng, “Bổn vương lại thấy vui. Bổn vương biết nàng làm việc, lại rất muốn gặp nàng, bởi vậy mới ở ngoài cửa đợi nàng”

Cảm giác phạm tội lại ập tới, nàng mỉm cười bảo, “Vương gia có thể ở trong phủ đợi ta mà, cũng không nhất thiết phải ở đây phơi trắng phơi nắng...”

“Phơi trắng phơi nắng ư?”

“Ban ngày thì phơi nắng, ban đêm thì phơi trắng đó thôi”

“Cách nói này thật mới mẻ”

Sở Minh Hiền nâng cằm nàng lên cười, “Vũ Nhi, nàng có bản lĩnh khiến cho bổn vương cảm thấy mới mẻ, khiến cho bổn vương không lúc nào mà không nhớ tới nàng”

Đang nói lại hạ dần xuống môi hân cũng rớt theo. Hôn ôn nhu trầm luân, tràn ngập tương tư và lửa nóng.

Hân ôm càng ngày càng chặt, hân hôn càng ngày càng kịch liệt, nàng áp sát vào trong ngực hân, hân giống như muốn nhấn chìm nàng vào trong cơ thể mình vậy, tới tận khi nào hoà hợp một thể mới thôi. Hân không ngừng hút đi mật ngọt của nàng, càng không ngừng đòi lấy nhu tình của nàng, cướp sạch toàn bộ không khí trong miệng nàng, cũng khiến cho nàng không thở được...

Hôn nồng nàn nhiệt tình khiến người ta không thở nổi, Diệp Vũ chịu không được gượng dựa lên tiếng, lại trào ra tiếng ưm, như rên rỉ, lại bị hân nghe được, cổ sức hôn nữa, khiến cho tâm hồn người ta phiêu đảng.

Nàng cố sức đẩy hân, lúc này hân mới buông lỏng hơn, dùng lời lẽ lưu luyến bên môi má nàng.

Ánh trăng buông xuống, trong quầng sáng vàng, hình ảnh ôm hôn nhau đầy si mê quá quắt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Hạc trong bầy gà

“Đã nhiều ngày làm gì vậy?” Sở Minh Hiền hỏi khàn khàn, hơi thở nóng rực lượn lờ trên mặt nàng.

“Đang luyện múa mới”

“Lục hoàng thúc cũng không tìm nàng chứ?”

Nàng lắc đầu, lấy tay tạo ra khoảng cách, “Canh giờ không còn sớm nữa, Vương gia vẫn nên về phủ đi”

Tay hân miết nhẹ lên mặt mày nõn nà của nàng, nói đau lòng, “Nàng mệt rồi ư?”

Diệp Vũ gạt đầu, đáy mắt chính xác giấu đi màu sắc lo âu, “Ta muốn về nghỉ” Hân nói bất đắc dĩ, “Cũng được, trời sáng Bản vương sẽ tới lầu Tiêu Tương”

Nàng lại từ chối khéo, “Nhiều ngày đã bận rộn lắm rồi, chẳng bằng đợi khi nào qua thời gian này lại tới lầu Tiêu Tương đi vậy”

Sở Minh Hiền yên lặng nhìn nàng, giống như muốn tìm ra gì đó đằng sau khuôn mặt này của nàng.

Một lát sau hân cũng chẳng nề hà đồng ý, trước khi đi lại dặn một câu, “Nếu có chuyện gì, tới tìm bổn vương ngay, nhớ chưa?”

Sau đó hân khẽ hôn nhẹ lên môi nàng. lúc này mới xoay người rời đi. Nàng nhìn theo hân rồi đi, đứng mãi mới đi vào. Bóng thông dong như thế, lại bởi vì tình cảm ràng buộc mà chẳng còn thông dong nữa, một chút nặng nề, một chút cô đơn.

****

Phủ Thụy vương thiết yến vào ngày này, giờ mở yến tiệc được định là giờ Dậu.

Giờ Dậu chưa tới, trong vườn đã chật kín người. Trong vườn hoa khá rộng đã bố trí một bàn yến hội có người tới khá đông, đầy hứng thú, thân quen đều có.

Tất cả các đại thần văn võ trong triều đều nhận được thiệp mời của Thụy Vương, thả mắt nhìn khắp đã thấy hàng ngàn bộ quần áo rực rỡ muôn màu đầy

chói mắt, bóng người lay động, tiếng nói cười ồn ào. Kê hầu trong phủ đang bung rượu, trái cây, các món ăn ngon vật lạ tuần tự đi tới bày lên trên bàn tiệc. Phía bắc vườn hoa là một vũ đài lớn.

Vũ đài được làm dựa theo yêu cầu của Diệp Vũ, cao nửa trượng, trải thảm đỏ thẫm, bốn góc vũ đài treo hai chiếc đèn lồng đỏ.

Canh giờ đến, mọi quan lại Sở quốc đều ngồi đông đủ, Thục vương và Thục vương phi đang chờ Huệ Thái phi ra ngồi ở bàn chính.

Diệp Vũ đứng ở trước cửa sổ một phòng riêng phía đông Hoa uyển, nhìn cảnh náo nhiệt ấy, tiếng huyên náo ầm ĩ, đột nhiên cảm thấy có chút không thật.

Tấn vương và Hữu tướng ngồi cùng bàn, trên bàn họ không có một ai, bởi vì là ngự bàn do Sở Minh Phong vẫn chưa tới.

Hai nam tử yêu nghiệt này đang ngồi cùng nhau, ánh mắt lúc thì lạnh lẽo lúc thì thờ ơ, lúc thì châu đầu vào nói chuyện với nhau, lúc thì cười cười, có lúc lại thân nhiên uống trà, nói chuyện phiếm, bộ dạng bình tĩnh thong dong vô cùng. Thỉnh thoảng có quan viên tới gần, kính trà, bọn họ lại mỉm cười ứng đối.

Văn võ trong triều chỉ có hai người này là mặc áo trắng, lại có vẻ như hạc trong bầy gà, ôn nhã như ngọc, thánh khiết như nguyệt, giống như giữa cả biển hoa đỏ au cũng chỉ có hai cái cây xanh, khiến người để ý.

Diệp Vũ vẫn biết thoát nhìn họ cùng là một loại người, trên thực tế lại không giống vậy.

Tấn vương nhìn trông thì tiêu sái, thật ra cực kỳ bá đạo; Hữu tướng cũng nhìn trông như chân chính ôn hoà, thong dong, quang minh lỗi lạc, nội tâm bằng phẳng.

Lãnh Tiêu Tương vỗ vỗ vai nàng, hạ giọng nhắc nhở, “Thục vương sai người tới nói, tiệc rượu đã bắt đầu, màn ca múa đầu tiên lập tức bắt đầu”

Diệp Vũ chán tỉnh lại, “Dì Lãnh yên tâm đi, buổi biểu diễn đêm nay hẳn cũng không xảy ra gì bất ngờ đâu”

“Người thế này nên trang điểm lại cho đẹp đi, chuẩn bị thật tốt vào” Lãnh Tiêu Tương bảo, “Đừng có nghĩ vớ vẩn nữa, cứ nhảy thật tốt là được. Họ sẽ lên đài, ta sẽ đi nói một chút”

“Được, dì cứ việc đi làm đi”

Diệp Vũ nhìn về phần đông khách là của Thục vương, bất giác thấy lo lắng; sau khi nàng khiêu vũ, hữu tướng thấy sẽ đối đãi nàng thế nào đây? Tấn vương có phản ứng gì không? Sở Hoàng có thể bị nàng mê hoặc hay không đây? Có hậu quả gì không?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Yêu diễm, nóng bỏng, cuồng dã

Trời ơi, hậu quả..... Nàng không dám nghĩ tiếp, lại lo lắng mãi không yên, tâm tình mất bình tĩnh hẳn.

Nhạc khúc vang lên, trên vũ đài người bắt đầu nhảy bài “Thanh Hoa từ”... Múa xong, cả đám đông vỗ tay như sấm. Lúc này, có người hô lớn, “Bệ hạ đến.....”

Toàn trường yên tĩnh, mọi người đều đứng dậy, hành lễ trước yến hội. Thục vương bước nhanh tới nghênh giá, nhưng thấy ba người đi tới phía trước, người ở giữa là Sở Minh Phong.

Hắn mặc một thân áo bào đẹp để quý giá, áo choàng gấm bạc sáng, bước mạnh mẽ, mặt không cười, thần thái bốc lên; bất luận là bị ánh mắt toàn trường nhìn, vẫn tự cao tự đại khí phách, toàn thân toát lên khí phách đế vương.

Thục vương nghênh giá hành lễ, làm đủ tư thế, hắn tùy ý nhìn lướt qua chúng thần rồi đi lên trước, ngồi vào ngự bàn. Xong tất cả chúng thần mới đều ngồi xuống.

“Tối nay, phủ Thục vương thiết yến, Lục hoàng thúc là chủ nhân, trăm làm khách tùy chủ” Sở Minh Phong cất cao giọng nói, giọng lạnh lạnh, “Ngày mai xin miễn, chúng ái khanh không cần giữ lễ tiết, cứ tận tình ăn uống, không say không về”

“Tạ bệ hạ” Tất cả mọi người cùng đồng thanh hô.

“Bệ hạ hạ mình giá lâm, thần thật vinh hạnh quá” Thục vương đứng lên, giơ chén bạch ngọc lên, cố gắng làm tròn bổn phận chủ hiếu khách, “Thần xin kính bệ hạ, nguyện Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, mong Đại Sở ta muôn đời thiên thu, giang sơn bền vững”

Tất cả mọi người đứng dậy, cùng nhau nâng chén, cùng cất tiếng hô, “Chúc Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, chúc Đại sở ta thiên thu muôn đời, giang sơn bền vững”

Sở Minh Phong giờ cao chén bạch ngọc, một hơi cạn sạch, khí phách để vương trần ngập. Sau đó hắn vẫy tay cho chúng thần ngồi xuống, cười nói, “Lục hoàng thúc, xin mời tiếp tục ca múa”

Ngón tay Thụy vương khẽ động, quần gia đứng bên lập tức sai người truyền lời cho Lãnh Tiêu Tương.

****

Mặc dù có một số ít quan viên đã từng xem qua màn ca múa của lầu Tiêu Tương, nhưng thường thức lại lại có chút hương vị khác, bốn màn ca múa đều ngập cả sảnh đường. Nội quyền Phủ Thụy vương lần đầu tiên xem, không kìm được há hốc mồm tròn mắt, kinh ngạc mãi, cảm thán sao trên thế gian này lại có người múa màn khác người thế.

Tiếp đó chính là lúc Diệp Vũ xuất hiện. Tiểu nhị lầu Tiêu Tương dọn thư án tới, đặt hai ghế trên vũ đài, trên bàn còn bày tất cả đầy thứ, có mấy bản sách buộc chỉ đặt trên bàn. Người bên sườn xem thoải mái, một chiếc ghế được đặt sau thư án, còn một chiếc đặt ở sườn tây thư án.

Mọi người dưới vũ đài cùng nhìn nhau, không rõ đây đang định làm gì, có màn ca múa gì mà phải dùng tới án thư và ghế tựa như thế.

Tám ngọn đèn lung linh, toàn bộ vườn hoa tối lại, chỉ còn nến trên thư án hắt sáng. Lâm Trí Viễn mặc bộ quần áo xanh chàm rãi bước lên vũ đài, ngồi lên chiếc ghế sau thư án, thần sắc bình thản, bất động.

Diệp Vũ từ mạn sườn vũ đài đi lên, bước từng bước cao múa, mỗi một bước lại hướng về phía thư án. Sự xuất hiện của nàng đã lấy được một trận tiếng kêu ồn ào.

Cả mái tóc đen dài như thác không trang sức gì, thả lỏng sau lưng, khuôn mặt không phải dùng đồ tranh sức trang nhã bình thường mà dùng kiểu trang điểm đậm nhạt, khiến ngũ quan nàng nổi bật toàn bộ nhất là đôi mắt, toàn thân mặc bộ quần áo lấp lánh sáng, nhìn mị hoặc tới cực điểm; toàn thân mặc quần áo trắng bó sát ngực, dưới thân mặc quần dài đỏ rực, cả người lộ ra vòng eo trắng nõn nhỏ nhắn tinh tế, vóc người tinh tế xinh đẹp, dáng điệu uyển chuyển như chim yến.

Ăn mặc như thế, yêu diễm, nóng bỏng, cuồng dã, còn chưa nhảy mà đã bắt trọn ánh mắt và tâm tư của tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Màn múa gọi cảm câu hồn đoạt phách.

Hầu hết mọi người đều nghĩ đến nàng chỉ là một vũ kỹ bình thường ở lầu Tiêu Tương mà thôi, lại không biết thân phận thật của nàng, lại ngừng thờ rỗi lại thờ thường thức mà múa quai dị đầy hấp dẫn này.

Lúc nàng tới gần thư án thì đúng lúc tiết tấu khúc nhạc “Phát như tuyết” chậm rãi vang lên. ....

Thụy vương khá vừa lòng, thỉnh thoảng liếc nhìn Sở Minh Phong một cái, trong mắt loé sáng.

Thẩm Chiêu và Sở Minh Hiền liếc nhìn nhau, đều không rõ vì sao nàng tự mình ra trận, không phải nàng đã nói là không bán thân biểu diễn xiếc sao?

Dĩ nhiên Sở Minh Phong cũng không nghĩ ra, nhưng quan trọng trước mắt là nhìn nàng múa, có giống như nàng dạy người khác kinh diễm hay không.

Diệp Vũ đặt khuỷu tay lên trên bàn, nhìn Lâm Trí Viễn, mông cong lên, eo hạ xuống, bày ra thân thể mê người, tiếp đó, nàng vươn ngón trỏ ra, nhắc cảm hắn lên, hơi ngả ngón chút, sau đó nàng làm các loại động tác múa theo từng tiếng nhạc, đem cả người quyền rũ nam tử ngồi trước mặt.

Nếu đã muốn chuyển sang một chiếc ghế khác, nàng cũng không phải múa ở trên bàn nữa, bày ra các loại tư thế, chỉ là ở trên bàn múa đủ loại phong tình vạn chủng, không phải đùa giỡn Lâm Trí Viễn, mà cùng hắn chuyển động, ở trước mặt hắn bày ra vẻ đẹp nhất của bản thân, múa tư thế đẹp nhất. . . Thêm đó quần áo tự do vận vẹo theo thân hình múa bay lên, ngẫu nhiên áp sát vào mặt nàng, tăng thêm vài phần mị hoặc.

Đây là vũ đạo gọi cảm của thế kỷ hai mươi mốt, tuy tiết tấu không sôi động, nhưng động tác ái muội, mê hồn, cuồng dã, vừa mới bắt đầu múa đã khiến người ta lâm vào trầm mê, câu hồn, đoạt phách.

Người xem dưới vũ đài phần lớn tròn mắt há mồm, không nháy mắt tí nào nhìn màn múa kỳ lạ này.

Thẩm Chiêu khiếp sợ mãi, múa như vậy, cô gái như vậy, trời sinh là khắc tinh của nam nhân. Nàng là kẻ độc nhất vô nhị của thành Kim Lăng.

Giả sử nàng múa ở lầu Tiêu Tương, nói vậy cả nam nhân toàn thành đều điên cuồng vì nàng mất!

Hắn thấy mặt Sở Minh Hiền càng ngày càng đen lại, mây đen cuộn cuộn, như sắp có bão táp xảy ra vậy. Còn bệ hạ, dù có hưng trí thường thức múa,

mặt vẫn nhìn không đổi, con người lại bất động đã bán đứng hân. Rất rõ ràng, bệ hạ cũng bị nàng câu mắt hồn đi rồi.

Thẩm Chiêu không rõ, cho dù nàng muốn khiêu vũ, cũng không nhất định phải nhảy loại múa câu hồn đoạt phách này. Diệp cô nương, cô đến tốt cùng là đang nghĩ gì thế?

Diệp Vũ đứng ở sau lưng Lâm Trí Viễn, hai tay dán sát hai bên sườn hân, theo tiết tấu chuyển động vài cái, tiếp đó tay phải của nàng mon trón hai má và cằm hân; rồi tiếp theo nàng kéo hân đứng dậy, đi đến giữa vũ đài, nhảy mấy động tác, cuối cùng nhún hân ngồi xuống một chiếc ghế khác.

Tiết tấu “Phát như tuyết” vang lên hoà cùng với khúc nhạc Khúc Phong khác.

Màn múa tiếp chính là màn múa nàng nhảy trước mặt Tấn vương, nhưng lại thêm mấy động tác mạnh nữa, khiến toàn bộ điệu múa càng tràn đầy vui sướng và đầy đủ hơn.

Sở Minh Hiền không ngồi yên nổi, lửa giận trong cơ thể thiêu đốt, cháy sạch hai nắm đấm của hân, ngực phập phồng kịch liệt, đôi mắt tròn to, lạnh băng mà cũng như lửa bùng, như đao kiếm vậy bắn thẳng lên cô gái trên vũ đài, giống như muốn đoạ cứng nàng, không cho nàng tiếp tục nhảy nữa!

Nếu có thể được, hân hận không thể lên đài ngay lập tức túm nàng xuống, không cho nàng bày ra vẻ xinh đẹp của nàng trước mặt hàng đồng nam nhân như vậy! Nhưng hân cũng chẳng làm được gì, đây là điểm chết người, cũng là điều hân hận nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Cô gái yêu mị

Sở Minh Phong hoàn toàn không đoán được nàng nhảy sẽ đẹp đến thế, càng không ngờ lúc nàng khiêu vũ lại mị hoặc lòng người hơn cả những cô gái khác đến thế, càng kinh ngạc cho sự cả gan làm loạn của nàng.

Nàng là vưu vật trời sinh! Là độc dược của đàn ông! Là yêu nghiệt mà không một người đàn ông nào có thể ngăn nổi!

Điệu nhảy này khiến cho tất cả đàn ông dục hoả đốt người, muốn ngừng không được, kể cả hân! Như vậy là do Thụy vương bắt nàng khiêu vũ ư?

Xem tới đây lục phủ ngũ tạng Thẩm Chiêu đã rung động nóng bừng, trong cái đầu nhỏ bé kia của nàng tới tốt cùng là dạng gì mà lại nghĩ ra kiểu múa kỳ lạ, câu hồn như thế chứ? Nàng có gan lớn nhảy trước mặt cả văn võ trong triều, thậm chí chẳng thấy quần bách hay xấu hổ, nàng tốt cùng là cô gái thế nào đây? Thật thần kỳ!

Cuối cùng, Diệp Vũ xoay người, đối mặt với Lâm Trí Viễn, hai tay nắm đầu hân uốn éo, như đang đùa với hân vậy.

Hân mặc cho nàng đùa bỡn, chẳng có động tác vũ đạo nào, chỉ phối hợp với nàng mà thôi. Tay nàng mon trón mặt hân, cằm và ngực nhẹ nhàng, chậm rãi lại có lực như mang theo ngọn lửa nóng bỏng, treu chọc tâm hoá của nam nhân; sau đó nàng khoác hai tay lên vai hân, đầu và vai hơi áp xuống, chân giờ cao bước từng bước múa khoa trương, rồi lại dậm chân tại chỗ, như đôi tình nhân quấn quýt si mê vậy.

Cuối cùng, nàng chậm rãi rời hân đi, xoay người, giống như lúc đến đi về phía bên kia vũ đài... Như vậy là xong.

Loại vũ đạo gọi cảm này, nếu mặc bó sát và đi giày cao gót lại càng tăng thêm phần gợi cảm mê người, cũng có cảm giác nhưng cổ đại không có giày cao gót, nàng đành chấp nhận vậy.

Tiếng vỗ tay như thủy triều, càng ngày càng cao.

***

Nếu không phải có mặt Sở Minh Hoàng, văn võ trong triều đã chẳng còn ra thể thống gì, ai cũng đều xông lên tranh hỏi cô gái khiêu vũ là ai rồi.

Thụy vương ngoác, Diệp Vũ biết dụng ý của ông ta, xuống vũ đài, đi tới, hạ mình hành lễ.

Tối nay nàng trang điểm khác hân, là kiểu trang điểm kinh người mà chưa từng có cô gái thành Kim Lăng nào giống nàng.

Đôi môi anh đào đỏ tươi tinh xảo, kiểu điểm uớt át, má phấn hồng, mặt mày trang điểm có chút khoa trương, vành mắt màu hồng vàng, lấp lánh sáng, khiến cho đôi mắt càng sâu hơn, đầy thâm thúy hơn.

Trang điểm như thế, dù có thay đổi hoàn toàn, lại rực rỡ yêu dã, kinh hãi thế tục, tuyệt đối chọc mù mắt người xem.

Nếu tìm từ hình dung cách trang điểm của nàng và thần thái ấy, thì đó được gọi là yêu mị như mây khói đi.

“Bệ hạ đã biết chưa ạ, vị cô nương này là trưởng nữ của Diệp tướng quân, mà ca múa ở lầu Tiêu Tương đều do một tay nàng ấy bố trí đó” Thụy vương cười ha hả, cứ như rất vừa lòng với diễn xuất của nàng lắm vậy, “Vũ Nhi, trước mặt bệ hạ, hẳn nên tự xưng là Thần nữ mới đúng”

“Hoá ra là trưởng nữ của Diệp tướng quân!” Sở Minh Phong ra vẻ như lần đầu mới gặp vậy, trên mặt dấu kín nụ cười tán thưởng, “Nhảy rất giỏi, thưởng!”

Lúc này, bên hông thuộc hạ của hắn có đeo ngọc bội Long Phượng Vĩ, đặt vào lòng bàn tay nàng, con ngươi đen sáng lấp lánh, toát ra bản tính háo sắc của đàn ông, “Nàng khiêu vũ, biên đạo vũ, trầm vui vô cùng”

Mất thấy vậy, Thụy vương biết mỹ nhân kẻ đã thành công, cười to, “Mau mau tạ ơn” Nàng nói ôn nhu, “Tạ bệ hạ ban thưởng”

Lúc ở cùng một chỗ với hắn, hắn lạnh khốc âm lệ, khiến người ta sợ hãi, mà hiện giờ khuôn mặt tuấn tú nghiêm nghị của hắn mỉm cười lại có vẻ nhu hoà chút.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chiếm đoạt

Sở Minh Phong cười ảo choàng xuống, khoác lên người nàng, ánh mắt sáng ngời nhìn khắp người nàng, “Gió đêm lạnh, cẩn thận không bị cảm”

Mọi người nhìn, Diệp Vũ cảm thấy như bị chọc vào lưng, cúi đầu, “Tạ bệ hạ quan tâm” Cử chỉ thân thiết vô cùng như thế, xem trong mắt Sở Minh Hiền như bom nổ vậy.

Mà càng khiến hắn muốn nôn ra máu là, hoàng huynh thế mà dám nắm tay nàng, ánh mắt nhìn nàng chằm chằm này là loại đàn ông không gì không dám làm. Loại ánh mắt ấy có ý nghĩa gì, hắn sao không biết chứ?

Hoàng huynh coi trọng nàng, tối nay sẽ mang nàng hồi cung, rồi sủng hạnh nàng, phong nàng làm phi, làm tần. Không! Hắn không cho bất cứ kẻ nào chiếm đoạt ngang nhiên như thế! Hoàng huynh cũng không được! Hắn không thể mất nàng được!

“Canh giờ cũng không còn sớm, trăm hồi cung trước” Sở Minh Phong cười sung sướng, cất cao giọng, “Lục hoàng thúc đã thịnh tình khoản đãi, chúng ái khanh cứ ăn uống thoải sức, có say rượu cũng không sao”

“Tạ bệ hạ, cung tiễn bệ hạ” Chúng thần cùng đồng thanh.

Thụy vương hạ giọng, mỉm cười nói với Diệp Vũ, “Bổn vương bảo ngươi tới khiêu vũ trong vương phủ, được bệ hạ thưởng thức là phúc của ngươi, đừng có phụ lòng của bệ hạ, biết chưa?”

Diệp Vũ hơi cúi đầu, “Tạ Vương gia tiễn cử”

Đi nhiên Sở Minh Phong cũng nghe được lời ông ta dặn, cười bỏ qua, sau đó nắm tay nàng ngang nhiên trước mặt quần thần rồi đi.

Nàng không dám quay đầu, cứng gắt đi tới, cảm giác sau lưng có bốn luồng mắt cực nóng khiến nàng mất tự nhiên. Hậu quả như thế, nàng đã đoán được, chỉ là tối nay kết quả đến cùng là sao đây?

Ra khỏi cổng phủ Thụy vương, lên xe ngựa, nàng ngồi một bên cúi đầu. Sở Minh Phong nhắm hai mắt lại, có vẻ như rất mệt, không muốn nói chuyện, xe yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng xe ngựa chạy lộc cộc.

Cứ vậy mà tiến vào cửa hoàng cung, nàng không nhìn thấy cửa cung nguy nga đến mức nào, cũng không nhìn thấy cung rộng tới bậc nào, trắng lè ra sao, đến điện Trường Tâm thì mới dừng lại.

Điện Trường Tâm là tam điện Sở Hoàng, nàng xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn lại thấy chấn động: không hổ là tam điện của thiên tử!

Tựa như cung điện Tử Cấm Thành vậy lộng lẫy hào nhoáng, mặt trước rất rộng, điện phủ cao ngất, rường cột chạm chỗ, hoa mỹ đầy khí phách.

Sở Minh Phong đi thẳng vào trong tam điện, Diệp Vũ đi theo sau, vừa đi vừa xem, cười ngửa xem hoa, song nhìn ra trong điện hào hoa xa xỉ vô cùng. Các loại ngọc trang trí đều là những cực phẩm trên thế gian, lấp lánh đủ màu sắc. Màn lụa mỏng xanh vàng bao quanh khu tam điện, một tấm bình phong có ngàn vạn ngựa chạy đứng sừng sững trước cửa tam điện, che lấp phong cảnh bên trong.

Các loại chạm chỗ, khảm ngọc đủ sắc màu, kiểu dáng đều là những đồ quý vô cùng. Khiến người ta chú ý nhất chính là long tháp to rộng mênh mông, bốn cột đình khảm vàng sáng bóng, trên giường ga gối thêu đầy hoa văn rồng.

Công công đi theo hầu hạ tiến vào đợi sai bảo. Sở Minh Phong ngồi trên giường, vẫy vẫy tay, tiểu công công dung mạo thanh tú khom người lui ra.

Diệp Vũ thấy hân ngoác mình, lo lắng đi tới. Hân đưa tay túm lấy, ôm nàng vào lòng, nàng không dám phản kháng, nghĩ cách cự tuyệt, đào thoát ra sao.

“Không muốn thì tẩm hử?” Hân bóp miệng nàng, mắt lạnh lẽo nhìn nàng. “Bệ hạ cảm thấy sùng hạnh tiểu nữ tử là chuyện tất yếu sao?” Nàng bình tĩnh hỏi lại.

“Trẫm đột nhiên thấy hưng phấn” Hân vén áo choàng trên người nàng, ngón tay khẽ vuốt ve vai nàng, chậm rãi lưu luyến, “Tối nay trẫm đã được mở mắt. Mãn múa này, kinh diễm vô cùng, câu hồn đoạt phách, khiến cho cả văn võ trong triều muốn ngừng mà không được”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Từng vết hôn ấm nóng

“Bệ hạ thật anh minh vô cùng, là thiên chi kiêu tử, sao phạm phu tục tử sánh bằng chứ?” Nàng nói cẩn thận, “Cả văn võ trong triều đều nói bệ hạ mang tiểu nữ tử tiến cung, vậy từ nay về sau, tiểu nữ tử đã có tiếng tranh phần nữ nhân bệ hạ rồi. Vậy sau này tiểu nữ tử biết chu toàn thể nào giữa Tần vương và Hưu tướng nữa chứ? Biết làm việc thế nào vì bệ hạ đây?”

Sở Minh Phong nói lâng lâng chuyện khác, “Trẫm biết, tối nay ngươi hiến vũ vì trẫm và cả văn võ trong triều, là do Lục hoàng thúc bức ngươi” Diệp Vũ kinh ngạc, vậy lần trước sao hân không nói ra chứ? Chẳng lẽ là hân cố ý sao?

Hân cười lạnh nhếch môi, “Lục hoàng thúc đang dưỡng bệnh, mất đi binh quyền, lại tự cao có chiến công hiển hách, có công ủng trẫm, không cam lòng nhân rồi trong phủ, muốn tham chính, đều bị trẫm dùng kế phá hỏng. Đã một năm rồi, ông ta và quan to trong triều đi lại, kết bè kết cánh, có ý đồ nắm giữ triều chính, trẫm án binh bất động, cố ý cổ vũ ông ta. Lần này ông ta sử dụng chiêu mỹ nhân kế, đem người tặng tới bên trẫm, tìm hiểu tin tức cho ông ta, mưu toan không chế trẫm”

Nàng nghe mà kinh hồn táng đóm, hỏi, “Bệ hạ mang tiểu nữ tử tiến cung là giả vờ trúng kế sao?”

Hân cười lạnh, “Ngươi đã muốn quyền rũ hồn trẫm, trẫm nào dễ tha cho ngươi chứ?” Hân nhìn nàng chăm chăm, mắt càng ngày càng nóng, “Ngươi múa khiến trẫm dục hoả đốt ngươi. Nói cho trẫm biết, vì sao ngươi lại nhảy mãn múa kinh diễm như thế hả?”

“Bệ hạ không muốn ly gián Tần vương và Thầm đại nhân sao?” Nàng có dự cảm tối nay không thoát khỏi móng vuốt cộp rồi.

“Trẫm sao dám bỏ được đem ngươi tặng cho kẻ khác chứ?”

Sở Minh Phong kéo áo ngắn của nàng, đặt trên giường, con ngươi đen phụt lửa, như thợ săn rớt cục bắt được con mồi săn đuổi đêm ngày, không thể thả.

Diệp Vũ ra sức giãy dụa, nhưng mà cũng không tránh được, chẳng có tác dụng gì với hân, mà ngược lại càng khiến hân áp chế chặt hơn, hai tay còn bị hân cột chặt vào trên giường. Kể từ đó nàng giống như thịt bò giữa dao và thớt, mặc hân xâm lược.

Tay hân xoa vuốt trên làn da thân thể nõn nà, cần cổ duyên dáng, vai nhỏ gầy, xương quai xanh, bộ ngực no đủ, bụng bằng phẳng, vòng eo nhỏ nhắn. ... Cả thân thể hoàn mỹ tàn mất mùi thơm cơ thể thấm vào tận gan ruột, quanh quẩn mê người, có thể nói trong ngọc trắng ngà, trêu chọc cơ thể hân bùng nổ.

Khó mà tưởng tượng nổi, thân hình mềm mại đường này lại nhảy được mà múa kinh diễm câu hồn đến thế.

Càng khó tưởng hơn nữa là, người con gái vu vơ, mị hoặc như thế không biết nhắm nháp có mùi vị thế nào nữa?

“Trẫm luôn không thích sắc đẹp” Sở Minh Phong sẵn giọng che giấu tia dục hoả nóng cháy, “Nhưng ngươi lại không giống thế, cả đại Sở này có tìm cũng không thấy một cô gái như ngươi, thậm chí nhìn cả thiên hạ cũng khó tìm một cô gái nhìn trong veo lạnh lùng mà trong lại đầy cuồng dã nóng bỏng điên đảo lòng người như ngươi”

“Tiểu nữ tử và hoàng hậu, hoàng quý phi giống nhau thôi, đều là phụ nữ, chẳng có gì đặc biệt cả. Chỉ cần nhắm mắt lại, bệ hạ sẽ thấy chẳng có gì khác nhau cả” Diệp Vũ che giấu sự khấn trương trong lòng, đầu óc càng không ngừng vận chuyển tìm cách đào thoát.

Hân như không nghe thấy lời nàng nói, cúi đầu, hôn nồng nhiệt lên gáy nàng. Nàng chấn động, kêu lên sợ hãi, “Bệ hạ .... bệ hạ...”

Hân ngừng đầu, mỉm cười lại khiến cho người ta cảm thấy mỉm cười máu tanh, đáng sợ dị thường, “Trẫm sẽ rất ôn nhu”

Nàng sốt ruột khẩn cầu, “Đừng... Bệ hạ, van xin người, đừng mà.... Tiểu nữ tử không muốn cứ thế ở hậu cung.... Không muốn cùng phi tần trong hậu cung tranh sủng, đấu tranh gay gắt...”

Lời lẽ của hắn trượt trên thân thể mềm mại, xương quai xanh, bộ ngực, bụng, hôn tinh tế, nhấm nháp chậm rãi.

Nàng nói liên miên, khẩn cầu, hắn bùng tình như không nghe thấy, trên làn da tuyết trắng của nàng để lại hàng ngàn vết hôn yêu ảm nóng. ...

Theo như lời nàng, thân hình cô gái xinh đẹp đều không khác nhau lắm, nhấm nháp lại cũng như là một người, nhưng không biết vì sao hắn phát giác thân thể mềm mại dưới thân không giống với một phi tần nào cả. Hôn nàng phía trước hắn đã muốn dâng trào, hôn nàng phía sau, hắn sung lên đáng sợ, muốn nhanh chóng vọt thẳng vào trong cơ thể của nàng, cùng nàng nước sữa hoà nhau.

Có lẽ, điệu múa của nàng khiến cho thân thể nàng có một loại ma lực mê hoặc, cũng có lẽ thân thể nàng đặc biệt mềm mại, thơm ngát, bên trong cuồng dã đến mức hắn khó khắc chế nổi. ... Sở Minh Phong ngậm chặt đỉnh hoa hồng, liếm hôn mứt chặt, phần dưới lại sung đau từng đợt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hôn lên thân thể nàng (7000+)

Cả người cứng lại như dây đàn, hắn cố nhẫn nhịn, ngậm chặt cái miệng nhỏ đang lải nhải rên rỉ của nàng, vùi sâu vào bên trong ngực nàng. Bỗng bên ngoài tầm điện truyền tới, “Bệ hạ”

Hắn ngừng đầu lên giận dữ hỏi, “Chuyện gì?” Diệp Vũ thở phào nhẹ nhõm, âm thầm vui sướng, có phải có viện binh đến không đây? Nhìn lên trời cầu nguyện, lần này thật sự có viện binh tới cứu nàng rồi.

“Tân vương và Thảm đại nhân có việc gấp cầu kiến, đang ở ngoài điện đợi” Tiểu Công công kia bẩm cẩn thận.

“Vô liêm sĩ” Sở Minh Phong tức giận trách cứ, “Truyền khẩu dụ của trẫm, chuyện khẩn cấp hay không khẩn cấp cứ để trẫm nghỉ, ngày mai lại tấu!”

“Nô tài đi truyền ngay”

Sở Minh Phong một tay nắm vú phải của nàng, ánh mắt lạnh khốc cực kỳ, “Hoàng đế và Thảm Chiêu đêm khuya tiến cung, vì người mà đến, cũng đẹp mặt thật!”

Diệp Vũ không nói, cũng chẳng biết nói thế nào mới không chọc giận vị hoàng đế mạnh bạo này. Vừa nghe thấy tiểu công công bẩm báo, nàng rất vui, bọn họ rốt cục đến đây!

Đây là một lần đánh cuộc, đánh cuộc xem Tân vương ngoan cố hay nhất gan yếu đuối, đánh cuộc xem hắn có trơ mắt nhìn cô gái mình thích bị hoàng huynh cướp đi không. Sự thật chứng minh, hắn không cam lòng.

Thảm Chiêu cũng tiến cung, bởi vậy có thể thấy hắn đối với nàng cũng không phải vô tư hoàn toàn.

Nhưng họ dám can đảm phá hỏng chuyện tốt của Sở Hoàng, tất sẽ chọc Sở Minh Phong, muốn cướp người từ tay hoàng đế chẳng khác gì đâm đầu vào cho hồ ản.

Nàng lo lắng không rõ họ định làm thế nào? Họ có thể cho mình may mắn thoát khỏi khó khăn sao?

***

Ngoài điện Trùng Tâm, gió đêm lạnh lẽo, ánh đèn phiêu diêu. Hai bóng áo trắng nam tử đứng trước bậc thềm điện, gió nhẹ phất phơ áo choàng, áo bào.

Sở Minh Hiền lo lắng đi đi lại lại, tay phải ôm trán, càng nói càng cảm thấy không ngừng, “Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ...”

Thảm Chiêu đứng im bất động, mặt không đổi, nhìn trông rất bình tĩnh. Tiểu công công đi ra nói, “Vương gia, Thảm đại nhân, bệ hạ khẩu dụ, chuyện gấp hay quá gấp cũng để bệ hạ nghỉ, mai lại tấu!”

Sở Minh Hiền và Thảm Chiêu cùng liếc nhau, nắm chặt tay. mày cau lại vừa lo lắng vừa vội vã, “Thảm Chiêu, giờ phải làm thế nào hả?”

“Vi đại nghiệp, chi đành phải nhẫn, nghe thiên mệnh” Thảm Chiêu chẳng chút hoang mang nói, làm ra vẻ chẳng liên quan gì tới mình cả.

“Nhẫn như thế nào chứ?” Sở Minh Hiền gấp tới mức rối cả đầu, hoang mang lo sợ.

“Tân vương phong lưu tiêu sái, khi nào đã trở nên mất bình tĩnh rồi?” Thảm Chiêu nói trêu.

“Người vẫn còn tâm tư nói đùa sao?” Sở Minh Hiền cá giận, bắt mắt vô cùng bảo.

Thắm Chiêu lắc đầu bật cười, “Một kẻ tiêu sái, một khi động tình cũng trở thành nữ nhi, anh hùng hệt hơi thổi” Sở Minh Hiền lườm hần, không thèm để ý tới hần, xoay người nghĩ cách ngăn hoàng huynh sủng hạnh Diệp Vũ lại.

Nàng là của hần, tuyệt không thể trở thành phi tần của hoàng huynh được! Hần không thể bỏ bảy kiếp được yêu này được! Nhất định phải ngăn lại!

Tiểu công công khuyên nhủ, “Vương gia, Thắm đại nhân, đêm đã khuya rồi, hồi phủ đi, ngày mai lại tiến cung vậy”

Sở Minh Hiền gấp tới mức sứt đầu mẻ trán, rơi vào đường cùng, giắt ngọc bội có giá trị xa xỉ bên hông xuống nắm trong tay, “Mới vừa rồi lúc nguoi đi vào bẩm báo, có thấy...Hoàng huynh đang làm gì không?”

“Ôi Vương gia, chuyện này sao mà nói bừa được chứ?” Tiểu công công khó xử bảo, lại chịu không nổi sự khẩn cầu của Tấn vương, hạ giọng nói, “Bệ hạ mang về một cô gái, không cho nô tài hầu hạ, lúc này đang sủng hạnh nàng ấy đó”

“Thật sao?”

“Nô tài sao dám gạt chứ ạ.”

Toi rồi! Sở Minh Hiền u đầu, thống khổ chịu hết nổi, khuôn mặt tuấn tú đầy sầu lo phần nộ. Thắm Chiêu đi qua ghé sát lỗ tai hần hạ giọng nói hai câu, từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh thông dong như thế.

Sở Minh Hiền mắt sáng lên, vui mừng quá mức, “Sao nguoi không chịu nói sớm chứ?” Thắm Chiêu giục giả nói, “Còn không mau đi”

Sở Minh Hiền bỏ lại một câu rồi chạy thẳng tới điện Từ Ninh như điên, “Vậy ở đây giao cho nguoi”

Thắm Chiêu nhìn hần biến mất trong bóng đêm dày đặc, thần sắc dần nặng lên, chẳng còn bình chân như vại giống trước nữa.

Chẳng bao lâu hần hạ giọng bảo tiểu công công. Tiểu công công nhận một thỏi vàng hần đưa, đi vào đại điện bẩm báo.

Đứng ở ngoài tẩm điện, tiểu công công liếc mắt dò xét trong điện một cái, đoán đo nói nhanh, “Bệ hạ, nô tài có việc gấp cần bẩm báo”

Trong góc sáng dưới ngọn đèn trên long tháp một màn xuân tình kiều diễm ngập tràn, ga trải giường hỗn động, chăn màn hỗn động, hai thân thể cuộn chặt vào nhau, hương diễm không cho bất kỳ ai dám liếc mắt nhìn. Sở Minh Phong hôn lên thân thể nàng, đang nghĩ đến đúng lúc rồi, thì nghe được tiếng của tiểu công công.

Diệp Vũ bất hạnh không thoát nổi, nghe thấy lời này, như nghe được tiếng thượng đế giảng đạo vậy, nghĩ có phải Tấn vương và Thắm Chiêu đang nghĩ cách cứu nàng không.

“Chuyện gì?” Lúc này hần đánh cuộc không táo bạo, tức giận như vậy.

“Có người từ cung Từ Ninh báo lại, đi lấy nước điện Từ Ninh” Tiểu công công đáp.

“Sao lại đi lấy nước chứ? Bị cháy hả? Mẫu hậu có bị thương không?” Sở Minh Phong lập tức đứng dậy, chẳng chút quyến luyến suýt nữa thịt ngon vào miệng.

“Tình hình cũng chưa biết ạ, bệ hạ có cần đi điện Từ Ninh xem không ạ?”

Sở Minh Phong cũng không thay quần áo bước nhanh ra tẩm điện, sai tiểu công công mang Diệp Vũ đi nghỉ ngơi ở Thiên điện.

Nàng bò dậy, kiểm tra quần áo mình rồi mặc vào, rồi khoác áo choàng của hần lên. May là hần đi trước nàng nếu khôngnàng đã bị tiểu công công nhìn thấy hết rồi.

Đi ra khỏi tẩm điện thiên tử, nàng bước thong thả hơn, may mắn là tiểu công công tới kịp. Nhưng Sở Minh Phong vẫn về điện Trùng tâm để ngủ, mà nàng lại ngủ ngay tại Thiên điện, vẫn không an toàn.

Đi theo tiểu công công vào thiên điện, tiểu công công sai hai cung nữ hầu hạ rồi mới đi.

Diệp Vũ cho các nàng ấy đi nghỉ, còn mình ngồi tựa trên gối, mở to mắt không dám ngủ.

Đi lấy nước ở điện Từ Ninh, có thật không đây? Đã muộn thế này rồi, thái hậu đã ngủ rồi, sao còn đi lấy nước chứ? Có lẽ đây là Tấn Vương và Thắm Chiêu tìm cách cứu nàng đây. Đúng, chính là thế!

Trong tẩm điện trống rỗng lại yên tĩnh như chết, có tiếng bước chân nhỏ vụn vang lên. Nàng chấn động, lập tức đứng bật dậy, không thấy buồn ngủ nữa, hồi hộp nhìn ra cửa tẩm điện, tìm đập mạnh.

Một bóng đen xuất hiện ở cửa ra vào, do tẩm điện chỉ còn chừa lại đèn cung đình ở cạnh giường, nên chiếu không rõ tới chỗ kia, mà bóng đen kia cũng không hề đi tới, như đang nhìn nàng, lạnh lạnh đáng sợ. Tim nàng co thắt lại, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, một tia sợ hãi lan từ lòng bàn chân lên.

Chắc không phải là Sở Minh Phong đã trở lại đó chứ, điều này cũng nhanh quá đi. Không đúng, thân hần còn cao hơn cả bóng đen này, hần không phải

là hấn, vậy thì là ai chứ?

Dám can đảm xông vào điện Trùng tâm, chẳng lẽ là người hầu của Sở Minh Phong sao?

Bóng đèn kia đi tới, chậm rãi hiện ra, Diệp Vũ nhìn thấy mặt hấn, bất giác thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, ba hồn bảy vía bị dọa đã trở lại trên người. Người tới là Thẩm Chiêu.

Nàng xuống giường, tìm đập liên hồi, “Thẩm đại nhân, ngài làm ta sợ gần chết”

“Doạ tới Diệp cô nương rồi, xin lỗi” Thẩm Chiêu đứng trước mặt nàng, lo lắng nói, “Cô có khoẻ không?”

“Thật sự dọa đó”

“Bệ hạ có phải....” Hấn hơi khó mở lời. Nàng lắc đầu, nói cảm kích, “Đi lấy nước ở Từ Ninh điện, chắc là do đại nhân và Vương gia an bài rồi”

Hấn nói lạnh nhạt, “Bệ hạ là người con có hiếu, nếu thái hậu có việc gì, bệ hạ nhất định sẽ tới điện Từ Ninh trước, tuyệt đối không để lâu. Ta làm vậy cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi”

Diệp Vũ lo lắng hỏi, “Vậy ở điện Từ Ninh là đi lấy nước thật ư? Nếu bệ hạ biết đi lấy nước là giả, có trách tội các ngài không? Đây chính là tội khi quân đó”

“Cô đừng lo, trước đó Vương gia đã đi điện Từ Ninh chuẩn bị rồi, một lát nữa để đi lấy nước để diễn cho bệ hạ xem. Thái hậu xưa nay yêu thương Vương gia, chắc sẽ phối hợp diễn với Vương gia thôi” Thẩm Chiêu cười lạnh nhạt.

“Muru kẻ đại nhân hay thật đó!” Nàng cười tán thưởng.

“Thật ra, để lấy nước ở điện Từ Ninh chỉ là cái cớ, bệ hạ hấn đã sớm đoán được, nhưng vẫn đi, nói vậy bệ hạ cũng không phải muốn sủng hạnh cô thật. Bởi vậy, cô cứ an tâm ở đây, sáng mai bệ hạ sẽ có ý chỉ”

Nàng khâm phục mãi, mắt cứ nhìn thẳng vào mặt hấn không rời. Hấn cái gì cũng biết, cũng đoán được, biết trước quá lợi hại đi. Nhưng mà đối đãi với bất cứ kẻ nào, chuyện gì hấn cũng vẫn lạnh nhạt như mọi khi, như vĩnh viễn không biết giận, lo âu, vui sướng, sốt ruột vậy, vẫn cứ bình thản với người ta, thong dong, tao nhã, khiến người ta cảm thấy hấn là kẻ thanh tâm quả dục, thần nhiên như gió.

Ánh sáng đèn đỏ hắt trên mặt hấn, làm mặt hấn càng tuấn sắc hơn. Nhìn khuôn mặt cực kỳ giống Hạ Phong này, Diệp Vũ dần bị chìm sâu vào, nam tử trước mắt này giống như Hạ Phong mà nàng thầm mến đã nhiều năm, định đem áp lực cảm tình nhiều năm này nói thẳng ra với hấn, cho hấn biết mình đau đớn chưa xót thế nào.

Nàng thê lương nhìn hấn, đôi mắt trong veo nhiễm từng đợt từng đợt ưu thương, tình ý kéo dài, lệ long lanh, động lòng người.

Thẩm Chiêu kinh ngạc thật sự, vì sao nàng nhìn mình như vậy chứ? Vì sao nàng lại thương tâm khổ sở vậy chứ? Vì sao.... Nhưng nơi này là điện Trùng Tâm, hấn không thể nghĩ nhiều.

Hấn hạ giọng bảo, “Diệp cô nương, tiếp đó ta và Vương gia ra cung, cô một mình ở trong cung cẩn thận chút”

Nàng hoàn hồn, “Ngài phải đi rồi sao?”

Hấn trấn an, “Yên tâm đi, bệ hạ hấn sẽ không lại.... Cô nên sớm đi nghỉ đi, ta đi trước đây”

Diệp Vũ nhìn hấn xoay người rời đi, nhìn hấn biến mất, trong lòng tràn ngập đau thương.

****

Thẩm Chiêu hiểu biết Sở Minh Phong thật sự.

Đêm nay Sở Minh Phong quả nhiên không sủng hạnh Diệp Vũ, nhưng nàng cũng không dám ngủ, cố không nổi mới lăm vào mộng đẹp, cho tới khi cung nữ đánh thức nàng.

Rửa mặt chải đầu xong, cung nữ hầu hạ nàng mặc váy áo, tiếp đó bưng đồ ăn sáng tới.

Nhìn trên mâm đồ ăn phong phú đa dạng, nàng tròn tròn mắt, đồ ăn sáng này cũng nhiều quá đi. Nàng còn định duy trì dáng người thon thả mà, không thể ăn nhiều được, mỗi lần chỉ ăn có một miếng nhỏ.

Mới ăn hai miếng, Sở Minh Phong đã tới, nàng lập tức đứng dậy, cung kính hành lễ, nói thầm trong lòng: đã nhanh vậy lăm triều xong rồi sao?

“Trẫm cũng đói rồi, cùng nhau ăn đi” Vung áo long bào màu vàng lên, hấn ngồi xuống, xua tay bảo nàng cùng ngồi, tiếp đó véo một miếng điểm tâm ăn, “Trẫm bảo ngự thiện phòng đã sớm chuẩn bị rồi, có hợp khẩu vị của nàng không?”

“Rất ngon miệng ạ, tạ bệ hạ”

“VẬY ẶN NHIỀU CHỨT ĐI”

Diệp Vũ vừa ăn vừa thăm đánh giá hần, lần đầu tiên thấy hần mặc long bào, có cảm giác khác hần. Hạ Phong đóng kịch cổ trang, từng sắm vai hoàng đế. Nàng đã gặp qua bản Hoàng đế Hạ Phong, văn võ song toàn, bày mưu tính kế, cần cho triều chính, là một minh quân thịnh thế; mà hoàng đế cổ đại Sở Minh Phong chân thật trước mắt này, mặc áo long bào vàng sáng không khác lắm, chỉ có cảm giác đế vương rất chân thật; đầu hần đội vương miện, đường đường chính chính chân thật, dáng vẻ uy nghiêm, lạnh lùng đầy khí phách, cái loại này khiến người ta thấy sợ với khí thế đế vương giống như mặt trời giữa ban trưa, khiến người ta không dám khinh thường.

“Nhìn cái gì thế?” Sở Minh Phong uống một ngụm trà nóng, hưng phấn hỏi, “Hay là nàng với trẫm...”

“Tiểu nữ từ chưa bao giờ nhìn thấy bề hạ mặc áo long bào, có chút tò mò” Nàng chẳng chút hoang mang giải thích.

“VẬY XEM ĐÃ ĐỦ CHƯA?” Hần cố ý nói, muốn nhìn bộ mặt nàng đỏ bừng đầy quần bách, “Nếu thấy chưa đủ, vậy tới tắm điện của trẫm nhìn cho đủ”

“Bề hạ thứ tội” Nàng cúi đầu, lộ ra cần cổ tao nhã trắng nõn, khiến người ta nhìn không nổi muốn đưa tay ra vuốt ve.

Hần đứng lên, dặt tay nàng, nhắm thẳng tắm điện mà đến. Trong lòng nàng thấy căng thẳng, tim đập mạnh dần lên, mãi không yên: hần muốn làm gì? Không phải là muốn cho nàng nhìn đủ đó chứ.....

Sở Minh Phong buông tay nàng ra, đứng trước cửa sổ, quay lưng lại phía nàng, lâm vào trầm tư.

Diệp Vũ yên lặng nhìn hần, không đoán được ý đồ của hần. Thân long bào và vương miện này giao cho hần một quyền lực tối cao trong tay, khiến cho hần ngồi ôm giang sơn, hưởng mỹ nhân, nghĩ muốn gì được nấy. Giờ khắc này, hần cao ngạo mà nhìn sau lưng lại trấn tĩnh như thế, khiến cho người ta có cảm giác cổ quái: có lẽ hần rất cô độc.

Tục ngữ nói, chỗ cao không tránh được lạnh. Hần là cử ngũ chí tôn, hưởng Vạn Thọ vô cương, nhưng cũng cô độc vô cùng.

“Tối qua hoàng đế và Thầm Chiêu tiến cung là vì ngươi” Hần rót cuộc mở miệng, giọng trầm thấp, “Ngươi hần biết điều này có ý nghĩa gì rồi”

“Bề hạ nghĩ rằng Tần vương và Thầm đại nhân đã động tình với tiểu nữ tử chăng?”

“Hoàng đế thì khỏi nói, không ngờ cả Thầm Chiêu cũng động lòng với ngươi” Hần cười âm lên, giọng trào phúng, “Ồ phủ Thụy vương, trẫm cố ý vừa gặp đã yêu ngươi, mang ngươi hồi cung. Bọn họ đã đi theo sau tiến cung cầu kiến, cho thấy bọn họ không muốn trẫm biến ngươi thành phi tần của mình tý nào”

“Đây không phải là đúng như dự đoán của bề hạ hay sai?” Diệp Vũ hiểu ra, toái qua là hần cố ý trùng mỹ nhân kế của Thụy vương, gần như mê hoặc Thụy Vương, thứ hai là muốn thử phản ứng của Tần vương và Thầm Chiêu, một mũi tên trúng hai đích, là mưu kế hoàn mỹ vô cùng!

Nói vậy, hần cả bản không có lòng muốn sủng hạnh nàng, hết thấy chỉ là diễn trò thôi. Nghĩ đến đây nàng thấy yên tâm hẳn.

Sở Minh Phong xoay người, nói lạnh băng, “Trẫm đã sớm đoán được, Lục hoàng thúc muốn ngươi hiến vũ là mỹ nhân kế, nên trẫm tương kế tựu kế, một mũi tên trúng hai đích. Trẫm không đoán được là ngươi lại múa kinh hãi thế tục như thế, hồn Thầm Chiêu cũng bị ngươi câu mất đi rồi. Thật thú vị lắm sao”

Hần nhếch mép cười, càng lạnh băng khiến người ta không rét mà run.

Nàng lựa theo ý hần, “Đây chẳng phải là ý muốn của bề hạ sao? Tiếp theo, ly gián Tần vương và Thầm đại nhân chẳng phải dễ hơn rồi ư?”

“Không dễ vậy đâu”

“VẬY SAU NÀY NÊN LÀM THẾ NÀO ĐÂY?”

“Tuy Thầm Chiêu có biểu lộ tâm tư với ngươi, nhưng tâm tư hần kín đáo, hơn nữa giấu rất kỹ, chắc không dễ cho hần mắc mưu. Ngươi cần phải tiếp tục cố gắng hơn, mới có thể khiến hần lâm vào vòng xoáy nhi nữ không kiềm chế nổi được”

Ánh nắng ngoài cửa sổ sáng lạn, theo cửa sổ len vào, chiếu trên người hần, khiến quanh người hần toả ra từng vầng sáng lấp lánh. Do ánh sáng phản ngược nên mặt hần chìm trong màu tối, nhìn không rõ màu gì.

Sở Minh Phong ngoắc tay về phía nàng, nàng đi tới, hần giọng lạnh trẫm, “Thầm Chiêu thật sự là quân tử, sẽ không dễ động tâm, lại càng không dễ làm hết mọi thứ vì một cô gái. Ngươi cần phải ôm chặt lấy tim hần, hồn hần, khiến cho hần thần hồn điên đảo mới được”

Diệp Vũ gật gật đầu, tuy trong lòng không muốn, nhưng nàng chống lại được sao? Ánh mắt hần lạnh tới phát sợ, “Trẫm biết ngươi không muốn chu toàn giữa hai bọn họ, nếu người thật sự không muốn, trẫm cũng không muốn ép ngươi, nhưng mà...”

Thay đổi này không phải bất ngờ mà nhất định là uy hiếp. Hần đưa tay ra túm chặt lấy nàng vào ngực, “Ngươi không muốn làm việc cho trẫm, vậy thì phải trở thành phi tần của trẫm! Trong hai ngươi chọn một, tùy ngươi!”

“Tiểu nữ tử nhất định sẽ làm tốt chuyện này, xin bệ hạ yên tâm đi”

“Vậy thì ổn rồi”

Ngón tay Sở Minh Phong xoa trán nàng, động tác thông thả, trượt từ trán xuống, xuống lông mày, mí mắt, chiếc mũi, hai má, cánh môi, chậm rãi như trải qua một năm dài vậy. Tiếp xúc như thế, như bị chọc ngứa, nàng không dám động, chạm phải ánh mắt lạnh khốc của hắn, tim đập mạnh lên, co thắt lại, hơi đau.

Cuối cùng hắn vỗ hai má nàng, buông nàng ra. Nhất thời nàng trầm tĩnh lại, thờ hồn hển, nóng lạnh cùng sôi trào.

Không muốn quyến rũ Tần vương và Thẩm Chiêu, không muốn ly gián giữa hai người họ, cũng không nguyện trở thành phi tần của Sở Minh Phong nhưng nàng có thể được chọn sao?

****

Chân Diệp Vũ vừa bước ra cửa phủ, Sở Minh Hiền đã tới phía sau rồi.

Đứng trước tấm phòng, hắn bước nhanh đến, trước mặt người hầu, bắt giắc chân chừ ôm chặt lấy nàng không quan tâm. Người hầu cúi đầu, bước nhẹ lui ra.

Tay coi như buông lỏng, cứ như sợ nàng biến mất vậy, hai tay càng ôm chặt nàng hơn, đè chặt xuống khiến xương cốt nàng như sắp vỡ ra vậy, nàng cảm thấy hơi đau, lại cũng lên tiếng. ... Lòng bàn tay hắn vuốt ve lưng nàng, mắt khép hờ, như thất mà phục, vô cùng quý trọng giờ phút có được này.

Mãi lâu sau, hắn nâng mặt nàng lên, nói khản trương, “Hoàng huynh có phải... có phải đã...”

Nàng khẽ lắc đầu, hắn mừng rỡ như điên, trên mặt cười sáng lạn, lại hôn trên mặt nàng, kích động mãi.

“Vương gia đừng như vậy, người hầu đang nhìn đó”

“Vậy chúng ta vào phòng đi”

Sở Minh Hiền ôm nàng vào tấm phòng, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, lại cau mày rồi lắc đầu, không biết đang nhìn gì. Nàng cũng cau mày lại hỏi, “Vương gia vì sao lại nhìn ta như vậy?”

Hai người đứng trước cửa sổ, hắn nắm nhẹ vai nàng, “Sau này không được nhảy điệu nhảy kia nữa, bốn vương không cho!”

Diệp Vũ gạt đầu, ngón tay hắn vuốt nhẹ mặt nàng, đôi mắt cứ dâng lên từng đợt nhu tình, “Vũ Nhi, nàng cũng chỉ có thể múa cho bốn vương thôi”

“Hoá ra Vương gia cũng bá đạo như thế” Nàng cười khẽ.

“Bốn vương chịu không nổi nam nhân khác thấy vẻ xinh đẹp của nàng, thường thức sự diễm dúa của nàng!” Hắn nói nghiêm trang, thần sắc kiên định, coi như đặt mình trong sa trường, sát phạt quyết đoán, cũng không tha cho cấp dưới dám cãi lệnh hắn.

Nàng ngậy người, giữa mi tâm hắn có chút lệ khí, biểu hiện hắn trịnh trọng, hắn biểu lộ mãnh liệt muốn giữ chặt lấy nàng.

Sở Minh Hiền ôm nàng vào lòng, ôm rất nhanh rất nhanh, “Vũ Nhi, nàng chỉ thuộc về mình bốn vương thôi!”

Nàng biết những lời này chỉ là ngoài tai, hắn không cho bất luận kẻ nào cướp đoạt, kể cả Sở Hoàng!

“Vương gia, ta nói rồi, ta không thuộc về bất cứ ai, chỉ thuộc về chính ta” Nàng lặp lại.

“Bốn vương biết, nhưng bốn vương cũng không cho phép người khác mơ ước tới nàng”

Diệp Vũ cảm giác sớm hay muộn như chơi lửa nóng, gặp phải Tần Vương cũng chẳng tốt gì, hắn nên nghĩ cách xem sau này thoát khỏi hắn thế nào.

Một lúc sau, hắn buông nàng ra, mắt tối lạnh lẽo, “Lục hoàng thúc bức nàng khiêu vũ phải không?”

Nàng chỉ đành thừa nhận, “Thụy vương nói, nếu ta không nhảy, thì sẽ gây bất lợi với mẫu thân ta, ta chỉ đành. ...”

“Nàng có thể nói với bốn vương, bốn vương sẽ bảo vệ nàng và nương nàng” Hắn nói gấp gáp.

“Ta nghĩ, ngài chỉ bảo vệ được một lúc, chẳng bảo hộ được cả đời”

“Lục hoàng thúc sẽ gây phiền toái với nàng, nàng cứ nói cho bốn vương biết được không?”

Nàng đồng ý, Sở Minh Hiền cười lạnh, “Chiêu mỹ nhân kế của Lục hoàng thúc cũng chẳng cao minh gì, ai nấy đều thấy cả, hướng cho người khôn khéo như hoàng huynh. Hoàng huynh mang nàng tiến cung, không biết là tương kế tựu kế, cố tình lâm vào, hay là thật sự bị nàng mê hoặc rồi”

Y như lời hán nói, hán còn không biết Sở Minh Phong đã dùng kế mỹ nhân để âm thầm ly gián hán và Thầm Chiêu.

Diệp Vũ dò hỏi, “Tối qua Vương gia và Thầm đại nhân cầu kiến ở trước điện Trường Tâm, còn lấy có bảo đi lấy nước điện Từ Ninh phá hồng, bệ hạ có ghi hận với các ngài không? Có khiển trách các ngài không?”

“Bốn cung không phải vẫn tốt đó sao? Hoàng huynh nếu muốn trách, thì tối qua đã trách rồi”

“Vậy là tốt rồi”

“Nàng một ngày chưa phải là người của bốn vương thì mới có thể bị người ta cướp đoạt. Nàng cũng biết, ngày nào đêm nào bốn vương cũng lo sợ kinh hồn sao?” Hán nói hết tâm sự ra, chân thành thâm tình nhìn nàng, “Bốn vương đang nghĩ cách cưới nàng vào phủ”

Tinh thần nàng căng thẳng, định ngăn lại, lại lo lắng hán nghi ngờ, đành nói, “Nếu Vương gia không chê, ta nguyện sống cô độc cả đời”

Sở Minh Hiền thề thốt, “Bốn vương biết tâm ý của nàng, yên tâm đi, bốn vương sẽ không để cho nàng phải chịu uất ức đâu”

Nàng nghĩ bi ai, nếu hán thật nghĩ ra cách, vậy phải làm sao đây? Muốn lấy có cự tuyệt lời cầu hôn của hán, hay là nghĩ cách không gả cho hán. Hiện giờ, nàng chỉ đành để hán ôm, coi như hai bên tình lưu luyến.

***

Ngày này Diệp Vũ trở về lầu Tiêu Tương, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, sao nàng đã trở lại rồi?

Họ đều nghĩ tới Sở Hoàng mang nàng về cung, nhất định sẽ phong nàng là phi tần, nàng cứ vậy mà ở lại hoàng cung, hưởng thụ vinh hoa phú quý, khó mà ra khỏi cung được. Ai ngờ ngày thứ hai nàng đã ra cung, hơn nữa thân phận chẳng thay đổi gì. Bởi vậy không ít người tụ tập bàn tán, rõ ràng rất muốn biết chân tướng trong đó.

Nàng giải thích tình huống rõ với mọi người, bảo bệ hạ mang nàng về cung, chỉ là trong lúc hứng thú, nể mặt mũi Thụy vương thôi; nàng vẫn là nàng như trước đây, chẳng có gì thay đổi cả.

Mọi người nghe ra lời nàng nói, nói cách khác, bệ hạ cũng không sủng hạnh nàng, nàng cũng không trở thành người của bệ hạ.

Nói rõ ra Lâm Trí Viễn hỏi thêm nàng vẫn đáp như thế.

Rõ là hán không tin, hơi sốt ruột, “Bệ hạ sao không sủng hạnh nàng chứ? Ta nhìn thần sắc bệ hạ, rõ là bị nàng làm mê hoặc rồi mà, sao có thể...”

Diệp Vũ bật cười, bảo, “Lời ta nói với huynh là thật, bệ hạ nhìn thấu mỹ nhân kế của Thụy vương, đã tương kế tựu kế, mang ta hồi cung, chẳng có gì khác”

Hán rút cuộc tin khuyen, “Sau này vẫn nên cẩn thận chút”

Tiếp đó nàng bắt đầu chuẩn bị màn múa mới, hợp tác với Lâm Trí Viễn sáng tác nhạc khúc, chọn vũ nam.

Đêm này, trở lại tẩm phòng trạch phủ, nàng vừa ngồi xuống đã có hai bóng đen loé lên.

Tinh thần nàng chấn động, đứng bật dậy, đúng lúc này mặt mũi bị bịt lại, chẳng bao lâu thì hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, nàng nảy ra một ý nghĩ trong đầu là: vì sao Kim công tử lần nào cũng dùng thủ đoạn vậy chứ? Nhưng mà lần này không phải là hán mà là một người khác.

Nhìn theo ánh nến hồng, nàng đánh giá cả tẩm phòng. Phòng chia thành hai gian, rộng rãi, trang trí trong phòng không phải ngọc hay vàng, mà còn là hàng tốt cao cấp nhất, còn xa xỉ hơn cả phủ Tấn vương nữa.

Đây sao vậy? Diệp Vũ đang định mở cửa đi ra ngoài, thì bên ngoài có tiếng chân truyền tới.

Năm nữ tử đẩy cửa tiến vào, nữ tử cầm đầu đi về phía chỗ ngồi chính hướng Bắc, chẳng liếc nàng cái nào, ngang nhiên ngồi xuống. Hai thị nữ trẻ tuổi đứng hai bên, hai nữ tử trung niên đứng trước cửa phòng.

Nàng nhìn về phía nữ tử ăn mặc đẹp để quý giá kia, nàng ta mặc quần áo lụa màu đỏ, vật liệu may mặc chất lượng cao, vạt áo, tay áo cùng váy đều viền hết sức lộng lẫy, khéo léo tinh xảo, vừa nhìn đã biết ngay không phải tầm thường. Nàng ta búi tóc cài châm đầy châu, hai bên là bộ châm cài mã nào tinh xảo đồ đẹp, lấp lánh, rực rỡ, chói mắt.

Nữ tử mặc đẹp để quý giá này dung nhan rất diễm lệ hết mức, quần áo và đồ trang sức cũng đẹp tinh xảo quá mức, khiến cho dung mạo thanh lệ uyển chuyển của nàng cũng không mất đi hương vị vốn có, mà biến thành tục tằn, thô thiển.

Nàng ta cũng đánh giá Diệp Vũ, đáng cao quý, mắt phượng cau lại, như trong mắt nàng ta, mọi cô gái khác đều là bụi đất hết.

Thị nữ bên cạnh nàng ta khí thế bức người hỏi, “Người là con gái Diệp tướng quân sao? Tối qua cô gái nhảy điệu kinh diễm trong phủ Thụy vương là

ngươi sao? Lầu Tiêu Tương này màn ca múa mị hoặc lòng người, đôi phong bại tục này là do người thiết kế sao?”

Diệp Vũ gật đầu, nghĩ xem các người này đến tột cùng là ai?

Những kẻ này muốn làm gì? Có thể gây bất lợi với Vũ Nhi không?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Mê hoặc (6000+)

“Ngươi cũng biết nàng người nào rồi chứ?” Thị nữ kia hỏi lại, giọng điệu khó chịu, ngón tay duyên dáng chỉ về phía nữ tử ăn mặc đẹp đẽ quý giá kia hỏi.

“Xin nói rõ hơn” Nàng âm thầm cân nhắc nữ tử này thăm dò chi tiết chính mình, chỉ e lai lịch không nhỏ, tốt xấu chưa rõ.

Thị nữ kia cao giọng nói, “Vị này là hoàng hậu nước Sở, còn không quỳ xuống hành lễ?”

Ở cổ đại, cực chẳng đã nhất chính là quỳ xuống hành lễ. Hai đầu gối Diệp Vũ quỳ xuống đất, cung kính thi lễ rồi mới đứng dậy. Sở Hoàng, Tấn Vương, Thụy vương và Hữu tướng ai cũng không bắt nàng phải quỳ, phần nàng phải quỳ lại rõ ràng là vị Hoàng hậu ngồi tít trên cao này.

Dựa vào trí nhớ của vị Diệp đại tiểu thư, tuổi Hoàng Hậu Sở Minh Phong khoảng chừng ba mươi, tên là Tô Ngọc Yên, phụ thân là Tả tướng Tô Thiên Sơn. Tô Hoàng hậu không ngồi yên ở trong hoàng cung mà ra cung làm gì chứ? Vì sao lại bắt nàng?

“Dung sắc thanh mị, quả thật là vu vật” Tô Ngọc Yên rớt cuộc lên tiếng, tiếng nói thanh thủy mềm mại, sắc nhọn.

“Hoàng hậu khen trật rồi” Diệp Vũ nói khiêm tốn, “Mặt Hoàng hậu nghiêng thành, quốc sắc thiên hương, quý làm một quốc chi mẫu, mẫu nghi thiên hạ, không chỉ có khí độ cao quý, hơn nữa còn khuynh thế phong hoa”

“Thật nhanh mồm nhanh miệng, chẳng trách mà mà thành thạo kỹ xảo ở thanh lâu đến thế” Tô Ngọc Yên cười nhạt nói.

Diệp Vũ không tiếp lời, cúi đầu. Còn thị nữ lại bảo, “Hoàng hậu có việc hỏi ngươi, ngươi phải trả lời cẩn thận. Nếu giấu diếm ngươi chịu hậu quả”

Diệp Vũ ngoan ngoãn gật đầu. Tô Ngọc Yên có ý kéo dài giọng hỏi, “Mấy ngày nay, bệ hạ có thường xuyên đi lầu Tiêu Tương không?”

Diệp Vũ đáp, “Ta không rõ lắm, hẳn là tới một hai lần”

Thị nữ kia hùng hổ đi tới, chẳng nói chẳng rằng giơ tay tát mạnh vào hai má nàng, cả giận nói, “Lừa gạt hoàng hậu, ngươi cũng biết sẽ có kết cục gì không? Hoàng hậu đã tìm hiểu rõ rồi, bệ hạ đi lầu Tiêu Tương, lần nào đi cũng đều tìm ngươi, ngươi còn dám trợn mắt nói dối sao?”

Tuy nàng ta cũng là phụ nữ, song lực rất mạnh, tát cho hai má nàng nóng rực. Diệp Vũ vẫn cúi đầu, ra vẻ rất kính cẩn nghe lời.

“Nói! Bệ hạ đến tột cùng là đi mấy lần?” Vẫn thị nữ kia quát hỏi, pháo lửa nổ vang trời, con tức cực lớn.

“Bệ hạ tới lầu Tiêu Tương, tổng cộng hai lần”

“Ngẩng đầu lên” Thị nữ kia vẫn thô lỗ nâng cằm nàng lên như lúc đầu, “Hoàng hậu hỏi, cấm không được nói dối”

“Bệ hạ một năm khó ra cung được một chuyến, từ lúc lầu Tiêu Tương biểu diễn màn ca múa đôi phong bại tục, bệ hạ liền ra cung có hai lần thôi sao” Tô Ngọc Yên nhếch mép, “Ngươi có biết vì sao không?”

Diệp Vũ lắc đầu, cho dù biết, cũng giả vờ hồ đồ. Mặt đẹp Tô Ngọc Yên hơi nheo lại, ánh sáng sắc nhọn như kim châm, “Như bản cung xem ra, ngươi mị hoặc lòng người, múa câu hồn đoạt phách quyến rũ bệ hạ, bệ hạ tham mới, nên mới bị ngươi mê hoặc”

Diệp Vũ hết biết nói mất. Tuy màn múa này chỉ là nhân tố khách quan nhưng có thể bị mê hoặc hay không cũng phải xem nhân tố chủ quan. Song có nữ nhân mặc kệ là nhân tố khách quan hay chủ quan, đem tất cả mọi sai lầm tính tất trên người nữ tử khác.

Tô Ngọc Yên bước nhẹ lên, đi tới trước người nàng, móng tay sơn đỏ dài nhọn gọi cằm nàng cầm nâng lên, như đang nghiên cứu bộ mặt nàng, “Tới qua ngươi ở phủ Thụy Vương có màn múa sắc người, mê hoặc bệ hạ, bệ hạ mang ngươi hỏi cung, sủng hạnh ngươi rồi sao?”

“Không có” Diệp Vũ giải thích cẩn thận, “Bệ hạ ham cái mới, ta chẳng qua chỉ là nữ tử lưu lạc chốn lầu xanh, chẳng có hoa nhường nguyệt thẹn gì, lại chẳng đẹp nghiêng nước nghiêng thành, sao lọt vào mắt bệ hạ được chứ?”

“Ngươi đừng coi thường bản thân, khuôn mặt này cũng không tính là xấu, tư sắc không tầm thường, chắc chắn là lọt vào mắt rồi” Móng tay Tô Ngọc

Yên lướt xẹt qua má nàng, trên làn da trơn mềm xuất hiện vết nhọt nhạt, không nghĩ được là lại xuất hiện vết máu, “Bệ hạ thật sự không sùng hạnh người đó chứ?” Diệp Vũ trịnh trọng lắc đầu.

Tô Ngọc Yên trong mắt loé sáng rất nhanh, “Là người không chịu, hay là...”

Diệp Vũ nói qua loa, “Bệ hạ tới lầu Tiêu Tương, chỉ là thưởng thức ca múa, phẩm trà uống rượu, cũng không có gì khác. Còn tối hôm qua, bệ hạ hồi cung không lâu, Tần Vương và Thâm đại nhân có việc gấp cần bẩm tấu, tiến cung cầu kiến...”

Ánh mắt Tô Ngọc Yên ngưng lại, hơi chút suy nghĩ, một lúc sau mới hoàn hồn, tủm tỉm cười nói, “Nếu bệ hạ quyết ý sùng hạnh người, người ứng đối thế nào đây?”

“Dĩ nhiên là khéo léo từ chối bệ hạ rồi à”

“Coi như biết điều”

Dứt lời Tô Ngọc Yên ngồi trở lại, hai mắt híp cong như vành trăng, “Người bố trí màn ca múa khiến người ta mê loạn tâm trí, nhiễu loạn sự ổn định và hoà bình vốn có của thành Kim Lăng, từ nay về sau, lầu Tiêu Tương cấm không được diễn màn ca múa đồi phong bại tục này nữa! Người cũng không được nhảy màn múa kinh diễm kia!”

Giọng điệu kiên quyết, tiếng nói trong trẻo lạnh lùng, rơi xuống đất như tiếng lanh canh của đồng tiền.

Diệp Vũ cảm thấy kinh hãi, trên mặt lạnh ngắt, “Hoàng hậu, lầu Tiêu Tương là quán kỹ thanh lâu, biểu diễn ca múa không thể tránh được, vô tình mạo phạm hoàng hậu, xin hoàng hậu giơ cao đánh khẽ. Ta cam đoan, sẽ không nhảy màn múa kinh diễm nữa, bất kỳ kẻ nào ở lầu Tiêu Tương cũng tuyệt không mê hoặc bệ hạ”

Thị nữ kia chưa ngoa rắn dạy, “Ý Hoàng hậu, người nghe không hiểu sao? Không cho người nhảy! Lầu Tiêu Tương cũng cấm không được biểu diễn ca múa nữa!”

Đây là can thiệp chính trị, ngang nhiên can thiệp cực kỳ thô bạo! Đây chính là chuyện nghiệp là kế sinh nhai của mình, Diệp Vũ quyết định giữ vững trận địa.

“Hoàng hậu, lầu Tiêu Tương mở cửa buôn bán, nếu không có biểu diễn ca múa, thì còn kinh doanh thế nào nữa?”

“Nữ tử phong trần chẳng phải là bán rế tiếng cười, bán mình sao? Chỉ cần các người bán rế tiếng cười, bán mình, có gì mà không kinh doanh nổi?” Tô Ngọc Yên nói khinh thường.

“Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, từ bi hi xả, xin đừng cắt đứt kế sinh nhai của hơn mười người ở lầu Tiêu Tương” Diệp Vũ hạ thấp người xuống khẩn cầu, thề, “Ta cam đoan, bệ hạ sẽ không tới lầu Tiêu Tương nữa”

“Người cam đoan ư? Người cam đoan cái gì chứ? Hay bệ hạ không nghe lời khuyên của Hoàng hậu, mà lại nghe lời khuyên của người chẳng?” Thị nữ hung ác kia cất giọng mắng chửi, “Người đề ngoài tai những lời hoàng hậu nói sao?”

“Không phải... Hoàng hậu, xin hãy nghe ta nói...” Diệp Vũ vội vàng giải thích.

“Hoàng hậu, nàng đã không biết điều như vậy, phải để cho nàng ta chịu đau khổ chút mới biết được ý chỉ của hoàng hậu là không thể cãi!” Thị nữ kia đề nghị.

Tô Ngọc Yên liếc mắt lạnh băng nhìn Diệp Vũ một cái, chớp chớp mắt một lượt, đồng ý lời đề nghị của thị nữ. Thị nữ kia đi tới tựa như cọp mẹ, bọc lộ bộ mặt hung ác.

Rốt cuộc Diệp Vũ hơi sợ, nếu Sở Minh Phong muốn nàng làm, nói thẳng ra với Tô Hoàng hậu, có thể không bị chịu khổ nữa chăng?

Nhưng Tô Hoàng hậu cũng không thể nào được sùng ái, hấn vị tất nói chuyện triều chính cho nàng ta. Hay vẫn không thể nói ra được.

Trong lúc nguy cấp này, nàng không tìm được lý do thích hợp thoái thác, còn thị nữ kia đã vung tay lên, đánh thật mạnh xuống.

Cánh tay lần lượt giơ lên, lòng bàn tay áp chặt hai má, nóng rất... Trong miệng một luồng tanh ngọt dâng lên, trào ra khoe miệng... Diệp Vũ kiệt sức chịu đựng hai má và miệng đau, cả người nóng bỏng, nước mắt trào ra mãnh liệt, mắt mờ dần...

Nàng thề: Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ đòi lại gấp bội! Năm, sáu... Tám, chín... mười hai, mười ba... Mười tám, mười chín...

Càng ngày càng đau... đau tới mức tê rần tan rã... Tất liên tục hai mươi cái thị nữ kia mới dừng tay lại.

Diệp Vũ cảm giác trong miệng đều là máu loãng, mùi máu tươi nồng đậm sặc mũi, khiến cho nàng tỉnh táo lạ thường, đau đớn bao trùm toàn thân.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, sống đã trên dưới ba mươi năm, nàng chưa bao giờ gặp cảnh bạo lực như vậy!

Cho dù có hận, có giận trong lòng, nhưng cũng không có cách nào đánh trả lại. Vẫn còn nhiều thời gian, sẽ có một ngày phản kích lại!

Tô Ngọc Yên đi tới trước mặt nàng, nhìn chăm chăm năm vết ngón tay phù đầy trên má, sung lên, khoé môi hàm chứa cười tiếc hận, “Đáng tiếc, đáng tiếc quá, khuôn mặt xinh đẹp này lại tệ đến vậy, tội gì phải thế chứ?”

“Hoàng hậu đừng tiếc hận, chỉ có hai mươi nhất thôi, chẳng tới hai ngày sẽ lại khôi phục như ban đầu mà” Thị nữ kia cười bảo.

“Được, bản cung mệt rồi, hồi cung thôi”

Tô Ngọc Yên nhả giọng, đi qua bên người Diệp Vũ, lần quần áo hoa lệ phát qua vai nàng, mùi thơm thoang thoảng ập vào mặt.

Thị nữ kia hung hăng trợn mắt trừng nàng, “Bất luận là nguoi, hay là lâu Tiêu Tương, dám can đảm bằng mặt mà không bằng lòng, dám can đảm mê hoặc bệ hạ nữa, thì không chỉ là hai mươi cái tát đâu, sẽ có đại hình hầu hạ nguoi. Sau này nên làm thế nào, tự giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, hai vị nữ tử trung niên túm lấy Diệp Vũ rời đi, ném thẳng ra ngoài cửa lớn. Nàng ngẩng đầu nhìn tám biển trên cửa phù, hoá ra đây là phủ đệ của Tả tướng Tô Thiên Sơn.

***

Sáng ngày tiếp theo, Thiên Hề nhìn thấy vết thương trên mặt con gái, vội vã đi mời thầy thuốc tới trị liệu cho con gái.

Bà hỏi là tốt cùng có chuyện gì xảy ra, Diệp Vũ cũng không nói gì, chỉ cần mẫu thân đừng lo lắng là được.

Tô Ngọc Yên sẽ không từ bỏ ý đồ, chẳng lẽ lâu Tiêu Tương đành đành chỉ màn biểu diễn ca múa sao? Chẳng lẽ kể sinh nhai của nàng cứ kết thúc như vậy sao?

Không! Không được! Luôn có cách giải quyết, hay là....

Trong lòng đã hạ quyết tâm, sau giờ ăn trưa, nàng đi tới trước phủ Hữu tướng. Thảm Chiêu ở trong phủ, người hầu mang nàng đi vào thư phòng. Hắn đang ngồi ở trước thư án viết gì đó, thấy nàng đi vào, lập tức hạ bút, mời nàng ngồi, bảo người hầu pha trà.

Do hai má sưng đỏ, ngại lộ mặt nên nàng dùng khăn lụa che đi. Vừa rồi hắn nhìn thấy nàng giả dạng như thế, kinh ngạc khó hiểu, lại thấy không nên hỏi. Nàng cố ý cười buồn bã, “Đại nhân đừng lo, mặt ta không sao, chẳng qua hơi sưng đỏ chút thôi”. Hắn cười khẽ, không hỏi tiếp, ra dáng quân tử vô cùng.

Diệp Vũ đưa mắt nhìn khắp thư phòng, thư phòng và người hắn thanh nhã như nhau, cao thượng, tường sách trước mặt khá đồ sộ, một bên mặt tường khác có treo tranh chữ. Tranh chữ tam phúc này, hình ảnh điển viên giàu có đầy ý thơ và thuần khiết, cảnh thanh lịch ưu nhã, phiêu dật, uyển chuyển như mây bay nước chảy sinh động lưu loát, hành văn mạch lạc, khá được. Chữ và tranh hoà lẫn nhau, hoà thành một thể, không thể thiếu thứ nào. Có thể nhìn ra, tranh chữ tam phúc đều xuất từ bút tích một người.

“Tranh chữ của Đại nhân có thể nói là kiệt tác đi” Nàng tán thưởng, “Nếu đại nhân có rảnh, hay là tặng cho ta một bức tranh chữ được không?”

“Vẽ xấu lung tung, khó được Diệp cô nương để mắt. Nếu được ta sẽ bảo người mang tới quý phủ” Thảm Chiêu nói khiêm tốn, “Đúng rồi, hôm nay cô đến có chuyện gì quan trọng không?”

“Tiền muốn kiếm được lại cần đại nhân ra tay tương trợ rồi, ta mới tránh được một kiếp” Nàng thành tâm nói cảm tạ.

“Chỉ nhắc tay bình thường thôi, đừng nói cảm tạ” Giọng điệu hắn vẫn thản nhiên nhẹ nhàng.

“Còn một chuyện nữa”

“Xin Diệp cô nương cứ nói”

Diệp Vũ bỗng thay đổi sắc mặt, lời lẽ chính nghĩa hỏi, “Xin hỏi đại nhân, ta tự dựa vào hai bàn tay mình sinh sống trong thành Kim Lăng, có gì sai không?”

Thảm Chiêu chấn động kinh ngạc không hiểu sao nàng lại nói vậy, “Diệp cô nương nói lời ấy có ý gì? Tuy cô bố trí màn ca múa có chút kinh hãi thế tục, song kiên cường tự lập, đáng mặt nam nhi, ta thật sự rất khâm phục”

Nàng nói bị phần, “Lúc trước, ta nhảy một điệu múa ở phủ Thụy Vương, bệ hạ mang ta hồi cung, cứ vậy mà đã tội với người khác rồi”

Hắn có vẻ hiểu ra, lại không dám chắc, “Ý cô là....”

Nàng càng nói càng tức, “Có người cảm ta không được khiêu vũ, còn cảm cả lâu Tiêu Tương không được biểu diễn ca múa nữa. Dám cãi lời thì sẽ không có kết cục tốt gì”

Con nguoi đen của hắn khẽ động, “Vết thương trên mặt cô là đến từ đó?” Nàng gật đầu, uất ức, khổ sở nhìn hắn. Ánh mắt hắn nhìn về phương xa, khuôn mặt như ngọc bình tĩnh lâm vào trầm tư.

“Đại nhân, ta không muốn bị khuất phục, không muốn ngừng biểu diễn ca múa ở lầu Tiêu Tương, nhưng Tô Hoàng hậu đã nhận định ta mê hoặc bệ hạ, sẽ không từ bỏ ý đồ....” Diệp Vũ nói thẳng thắn, “Ta biết làm sao bây giờ?”

“Chuyện này cũng không phải dễ làm” Ánh mắt Thẩm Chiêu hơi cau lại, “Dù sao Hoàng hậu vẫn là Hoàng hậu, việc niêm phong lầu Tiêu Tương dễ như trở bàn tay”

“Đại nhân, ta biết ngài bận nhiều việc, nhưng mà ta thật hết cách rồi, chỉ đành tìm đến đại nhân mà thôi”

“Cô đã đề cập chuyện này với Vương gia chưa?”

“Chưa ạ” Nàng mỉm cười thê lương, “Nếu Vương gia biết chuyện này, nhất định sẽ khuyên ta rời lầu Tiêu Tương đi, gả vào phủ Tấn vương, trở thành một trong phần đông thị thiếp của ngài ấy”

Nghe vậy, Thẩm Chiêu kinh ngạc mãi, “Nhưng Vương gia tình sâu nghĩa nặng với cô lắm mà....”

Diệp Vũ nói chậm rãi, “Tâm ý của Vương gia, ta rất hiểu. Thật ra mấy lần Vương gia biểu lộ tâm tình, ta không phải không cảm động, nhưng từ sau khi rời phủ tướng quân, ta mới tỉnh ngộ hoàn toàn, ta nghĩ gả cho người không phải là Vương gia; ta muốn chuyển nhân duyên khác hẳn phần đông các cô gái khác chung một phu quân; ta muốn hạnh phúc, lại càng không muốn dùng hành vi độc chiếm. Ta chỉ muốn “Người nguyện một lòng ta không xa rời”, là “Nắm chặt tay nhau, sống tới bạc đầu”, là “Đêm thêm nồng, chỉ có một người duy nhất”

Hắn lặng lẽ nhìn nàng, như bị lời nàng nói chấn động. Thực tế, hắn cất lực giấu đi nội tâm kích động – suy nghĩ dăm chiêu của nàng bất ngờ mà trùng hợp, vì sao lại thế chứ?

Không thể tưởng được, không thể tưởng được mà, họ đối với nhân duyên nam nữ không khác nhau lắm, rất khó nghĩ.

Giọng nàng lãnh lút đầy mạnh mẽ, “Tuy Vương gia đối đãi rất tốt, nhưng ta cũng không nhập phủ Tấn vương. Hơn nữa, Vương gia từng làm tổn thương ta, ta sẽ không dẫm lên vết xe đổ nữa”

“Diệp cô nương, chuyện Tô Hoàng hậu, ta sẽ nghĩ cách, hy vọng có thể giúp được cô” Trong khoảng thời gian ngắn, lòng Thẩm Chiêu không bình tĩnh nổi.

“Vây xin cảm tạ đại nhân trước” Diệp Vũ hơi yên tâm, “Vây xin đại nhân đừng nói cho Vương gia biết, càng phức tạp thêm”

Hắn đồng ý, nàng cáo từ, hắn đứng lên, tự mình tiễn nàng ra phủ. Đi tới trước cửa thư phòng, bỗng nàng trượt chân lao đảo, thở phào ngã về phía trước. Hắn lạnh tay lẹ mắt đưa tay ra nắm chặt thân thể nàng.

Trong lúc nguy cấp, nàng tóm lấy tay áo hắn, như tóm được nhúm cỏ cứu mạng vậy, nắm chặt lấy không muốn buông tay.

Hắn nhìn nàng, nửa ôm nàng, đôi mắt trong veo lạnh lùng lạnh sâu không đáy, khiến cho người ta nhìn không rõ cảm xúc trong đó. Nàng theo dõi hắn, đôi mắt trong suốt, trong veo, cũng cất giấu đầy tâm tư không muốn một ai biết.

Gương mặt này thật giống Hạ Phong quá, khiến nàng như bị lạc, quên hết tất cả, làm cho trong đáy mắt của nàng chỉ có hắn. Tuy nàng biết rõ hắn không phải là Hạ Phong, tác phong làm việc của hai người khác nhau, song mỗi lần thấy hắn, lại không thể không động tâm vì hắn.

Thẩm Chiêu trước hết ý thức được tư thế này mờ ám không ổn, buông nàng ra, lảng tránh, nói lúng túng, “Cô không sao chứ?”

“Giao tình giữa ta và đại nhân không sâu lắm, vì sao đêm đó lại không tiếc chộc giận bệ hạ, tìm mọi cách lo lắng cho ta chứ?” Diệp Vũ có ý hỏi.

“Ta nói rồi, cô là con gái cả của Diệp tướng quân, cô gặp chuyện, ta cũng không bàng quan đứng nhìn. Còn nữa, theo lời nói cử chỉ của cô cho thấy cô không muốn trở thành phi tần của bệ hạ, cô cũng không thích hợp đứng trong hậu cung đấu tranh gay gắt, bởi vậy ta sẽ giúp cô hết sức” Giải thích của hắn hợp tình hợp lý, không chê vào đâu được.

“Không còn gì nữa?”

“Diệp cô nương...có phải hiểu lầm gì với ta không?”

“Ta hướng tới cảm tác cảm vi, dám yêu dám hận, đại nhân lại thích giấu mọi tâm tư dưới tận đáy lòng” Nàng nhìn thẳng hắn, hy vọng nhìn ra gì đó trên mặt hắn.

“Hay thế này vậy, cô lừa ta thế nào, ngấm ngầm đã kích quan trường công khai lục đục chăng? Vậy sao bệ hạ chẳng coi thường hả?” Thẩm Chiêu khinh thường chớp mắt, “Nếu muốn sống yên phận, sống lâu chút, phải làm cho tất cả mọi người đoán không được suy nghĩ của cô”

“Hôm nay được dạy dỗ, tạ đại nhân đã chỉ điểm” Diệp Vũ tiến lên hai bước, gần như dán chặt vào người hắn, mắt loé sáng. “Ta hy vọng có một ngày như vậy, đại nhân mở rộng lòng, cũng hy vọng ngày đó đại nhân không hối hận” Dứt lời nàng xoay người rời khỏi thư phòng.

Hắn nhìn theo bóng dáng thanh mảnh kia chậm rãi đi xa, nhìn chiếc ô phát phơ nhẹ trên đầu dưới ánh nắng mặt trời, khẽ than một tiếng.

****

Một đêm này Diệp Vũ hồi phủ, thấy Thụy vương ngồi trong thư phòng, nhàn nhã uống trà. Sớm đã đoán trước, ông ta sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đêm đó ở điện Trùng Tâm xảy ra chuyện gì chắc ông ta đều rõ cả, một lần không thành, còn muốn lần thứ hai sao?

“Không ngờ thằng nhóc Minh Hiền này lại bị nguoi làm điên đảo tâm hồn” Ông ta cười khẩy nói.

“Vương gia còn định dùng mỹ nhân kế nữa sao?”

“Bệ hạ mang nguoi tiền cung, sáng hôm sau đã đưa nguoi ra cung rồi, như vậy cho thấy chiều mỹ nhân kế này chẳng có tác dụng gì, lại còn thuận tiện cười nhạo bốn vương nữa” Thụy Vương nặc dù tức song lại rất bình tĩnh.

Nàng im lặng chống đỡ, nếu ông ta biết mỹ nhân kế thất bại, vậy tiếp theo là chiêu gì nữa đây?

Ông ta chậm rãi uống trà, trong mắt loé sáng, sắc mặt bình tĩnh nhìn không ra manh mối gì. Mãi sau ông ta có ý bảo nàng ngồi xuống, cười lạnh nói, “Thế gian có nam nhân nào không ham sắc đẹp chứ, bốn vương cũng không tin bệ hạ không vừa mắt với nguoi”

Trong lòng căng thẳng, Diệp Vũ nghĩ chẳng nhẽ ông ta còn định dùng mỹ nhân kế nữa sao? Ông ta gian xảo bảo, “Bốn vương đánh cuộc muốn xem một trò hay: huynh đệ cùng giành một nữ, trở mặt thành thù, chó cắn chó”. Nàng hoảng sợ.

“Bốn vương cho nguoi một tháng, nguoi cần phải làm bệ hạ điên đảo tâm hồn. Như vậy, màn huynh đệ tranh một nữ diễn ra tốt đẹp, bốn vương ngồi nhìn hai hồ đầu, làm ngư ông đắc lợi” Thụy vương mắt hồ loé âm trầm.

“Bệ hạ khó mà ra khỏi cung được, tiểu nữ tử làm sao mà mê hoặc nổi bệ hạ chứ?”

“Yên tâm đi, bốn vương sẽ thăm giúp nguoi” Ông ta nheo mắt lại, loé sáng tia gian trá.

Tâm Diệp Vũ bi thán, rối loạn, cái gì và cái gì chứ? Sở Minh Phong thì muốn nàng ly gián Tần Vương với Thẩm Chiêu, còn Thụy vương lại muốn nàng chu toàn giữa hai huynh đệ họ Sở, trình diễn màn huynh đệ tranh một nữ, thật rối loạn hết cả... .

Nếu Sở Minh Phong phát uy tiêu diệt sạch Thụy vương thì tốt rồi, nhưng nào có chuyện lại dễ như vậy chứ. Thụy Vương nói xong rồi đi công khai.

Nằm trên giường, nàng càng nghĩ càng thấy rối giữa mình với mấy nam nhân này, làm sao đây?

Nàng không muốn chu toàn chuyện giữa mấy nam nhân đó, không muốn quan hệ nam nữ rối loạn lung tung, không muốn bị cuốn vào con lốc tranh đấu quyền lực hoàng quyền, không muốn bị người ta bài bô, bị người ta uy hiếp, không muốn bản thân bị ép làm những chuyện trái lương tâm... Chẳng bằng mang theo mẫu thân và đệ đệ cao chạy xa bay, rời khỏi thành Kim Lăng, đi đến bất cứ đâu, chỉ cần rời xa những người này, thì đâu cũng được.

Nhưng Thiên Hề vì con có thể ở lại phủ Tướng quân mà nguyện rời đi, sao có thể bảo bà ấy rời thành Kim Lăng đi với nàng được chứ? Như vậy chỉ có thể một mình nàng đi thôi.

Nàng chỉ là mọn thân xác của Diệp đại tiểu thư, còn Thiên Hề cũng không phải mẫu thân nàng, muốn thoát khỏi móng vuốt quý xà, thì nàng đành ích kỷ một lần vậy. Không được! Trên người nàng còn tình độc, không có giải được của công tử Kim, nàng sống không nổi. A a a... . Làm sao đây?

Đầu muốn nổ tung ra, nghĩ không ra cách giải quyết nào. Cho dù nàng có thể bỏ được thành Kim Lăng, công tử Kim cũng sẽ không thả nàng đi. Trần trọc lẫn lộn, mãi nàng mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, không rõ là giờ nào, có vẻ như trời còn chưa sáng. Đầu Diệp Vũ vẫn còn choáng váng, ôm trán đứng lên, lại phát hiện ra căn phòng này rất xa lạ, không phải tâm phòng của mình. Gian phòng này là một thạch thất, bốn phía đều là tường đá, cả cửa cũng là cửa đá, bên trong chỉ có một giường gỗ, cùng hai ghế, một giá nến đang cháy.

Kỳ lạ, chẳng phải vẫn đang ngủ đó sao? Sao lại ở chỗ này rồi? Là ai mang nàng tới đây? Sao chẳng có chút cảm giác nào thế?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Thần bí vậy chẳng lẽ là công tử Kim? Đúng vậy, đúng là công tử Kim. Hắn đi vào thạch thất, quần áo đen, mặt nạ vàng, ánh mắt thâm trầm thần bí như vực sâu, chứa đầy sự nguy hiểm.

“Nguoi dẫn ta tới đây sao ta lại không biết chứ?” Nàng biết hắn sẽ không đáp song vẫn cứ hỏi.

“Bởi vì ta cho ngươi ngửi một loại mê hương khiến ngươi hôn mê” Công tử Kim ngồi trước bàn, nói lạnh nhạt. Diệp Vũ đứng lên ngồi đối diện trước hán, đợi hán mở miệng.

Đột nhiên nàng nhớ tới không biết có phải nửa tháng rồi không? Thời gian này nhiều việc đan xen, đã quên mất bảo hán lấy thuốc giải. Lần trước ngày gặp mặt hán là ngày nào nhỉ? Có vẻ đã nửa tháng rồi.

Nàng hỏi, “Thuốc giải đâu?” Hán cười trào phúng, “Hiện giờ mới nhớ tới sao, có vẻ quá muộn nhỉ?”

Nghĩ lại cũng thấy không đúng, nếu qua nửa tháng mà không có thuốc giải, tình độc chẳng phải phát tác rồi ư? Nhưng nàng vẫn thấy ổn mà.

“Đã qua nửa tháng rồi, ta sớm đã cho thuốc giải vào ly trà của ngươi, vì thế ngươi mới không phát độc” Công tử Kim nói trào phúng.

“Ah” Lòng nàng run rẩy. Theo như lời hán nói, nếu hán muốn giết nàng, chẳng phải không cần tốn sức đó sao? Nàng chết rồi, cũng sẽ không biết vì sao nữa. Hán nói âm trầm, “Có thu hoạch gì nói đi”

Diệp Vũ nói kết quả tra ở phủ Tấn vương, lại nói mỹ nhân kế Thụy vương, nói tình cảnh hiện nay và tình hình, cuối cùng tổng kết một câu, “Tấn vương và Thẩm Chiêu tin nhiệm ta, bệ hạ và Thụy vương đều muốn lợi dụng ta, nếu có cơ hội tiến cung, đi phủ hữu tướng, ta sẽ tìm cơ hội tìm sách”

“Phủ Tấn vương, phủ Hữu tướng và hoàng cung đều có thể là nơi giấu sách, ngươi phải tìm cơ hội thử ở chỗ Thẩm Chiêu”

“Biết rồi”

“Sở Hoàng khởi cư và Thiên Thường hỷ tốt không?”

“Bệ hạ khởi cư thì không rõ lắm, song hán chẳng ham sắc, khắc chế rất mạnh, võ nghệ bất phàm, thâm trầm đen tối”

“Đen tối ư?”

“Ý là nội tâm sâu, có nhiều tâm kế” Nàng nháy mắt mấy cái.

“Chuyện này ta đều biết cả, không cần ngươi nói” Hán nói lạnh tanh.

“Hán có bệnh sạch sẽ, a, ý ta là hán không thích lời thôi, bình thường tự mình dọn sạch sẽ khoan khoái. Hán thích uống trà hơn nữa là Cổ Chử tử Duẩn, tửu lượng hán rất tốt, cũng không thích uống rượu; hán không thích đồ ngọt, không ăn cay, thích ăn cá, bánh hoa quế, không thích hoa hoa cỏ cỏ, chỉ độc thích hoa sen không nhiễm bùn, loài hoa trong bùn yêu kiều thanh tao, thường thức nãy liệt, mạnh mẽ” Diệp Vũ nói một mạch, chỉ thở một lần, suýt nghẹn thở.

Nghe xong này đó, công tử Kim như nghĩ gì đó, cau mày. Nàng lấy được tin này, là mấy lần ở cùng Sở Minh Phong ngầm quan sát hoặc hỏi thăm. Tin này không ít, công tử Kim hán rất vừa lòng rồi.

Ánh nến đỏ sậm chiếu vào mặt nạ vàng, khiến mặt hán long lánh sáng, hán hỏi, “Mỹ nhân kế của Thụy vương hỏng rồi, vậy tiếp theo ngươi định làm thế nào?”

Nàng quyết định giấu, bảo, “Thụy vương vốn muốn ta tiếp tục mê hoặc bệ hạ, ta bảo bệ hạ không ham thích sắc đẹp, hơn nữa rất cảnh giác, sao có thể bị ta mê hoặc chứ? Thụy vương cảm thấy có lý, không ép ta nữa, bảo ta cứ tùy thời mà làm”

Hán hí híp mắt nhìn nàng, ánh mắt nham hiểm, như không tin nàng, như có thể đoạt mạng nàng bất kỳ lúc nào, “Không còn gì nữa sao?”

Diệp vũ ra vẻ bị thần sắc đặng đặng sát khí của hán dọa sợ, rụt rè bảo, “Ta sao dám lừa ngươi được chứ?”

“Tấn Vương bị ngươi làm điên đảo tâm hồn, chẳng bao lâu chỉ e Hữu Tướng và Sở Hoàng cũng bị ngươi mê hoặc rồi” Ánh mắt công tử Kim âm trầm đáng sợ, “Lần sau lúc ngươi gặp ta, ta hy vọng ngươi như đã nói với ta tìm được cuốn “Thần Binh phổ” rồi”

“Chuyện này chẳng dễ làm lắm, song ta sẽ cố gắng”

Hán đứng lên, đi tới sau nàng, lòng bàn tay áp sát đầu nàng, dùng sức kẹp chặt, như muốn ép bẹp đầu nàng vậy. Nàng cựa tay hán ra, lại bất động, nói sợ hãi, “Đau quá...”

Đầu rất đau, đau lắm, tay hán như hai gọng sắt, kẹp chặt đầu nàng, như muốn ép óc phọt lên vậy.

Giọng hán lạnh thấu xương, “Đừng mơ thoát khỏi ta, phản bội ta, đời này ngươi đều phải nghe lệnh ta”

****

Chẳng biết sao lại thế nữa, Diệp Vũ ngửi thấy mùi hương thần nhiên, rồi nhanh chóng hôn mê.

Lúc tỉnh lại đã trở lại tẩm phòng, trời đã sáng quá, muộn hẳn một canh giờ so với bình thường nàng dậy.

Nàng thật khó hiểu, công tử Kim làm cách nào mang nàng rời khỏi phủ, rồi mang nàng trở lại thế nào, sao mọi người chẳng ai biết thế? Tên này rất thần bí.

Ngày này nàng dạy xong màn múa mới, đứng ngẩn người, nghĩ mãi xem làm thế nào cho Thẩm Chiêu biết lòng của nàng.

Hắn biết rõ tình của Tần vương ăn sâu với nàng, lấy tính cách quang minh chính đại của hắn, tuyệt đối không cướp trắng trợn, lại càng không biểu lộ ra chút tâm tư nào, bảo hắn thích nàng, có tâm tư với nàng, tuyệt đối không có khả năng. Bởi vậy, dù cho nàng có nhiều công phu đi chăng nữa cũng không dụ dỗ được hắn. Nếu lùi mà tiến thì tiếp theo sẽ thế nào đây?

Không có tình nhân, chẳng khác gì bạn bè thân thiết. Lấy tính cách của Tần vương khăng khăng, thấy nàng và Thẩm Chiêu nói cười, chẳng khác gì ném một bình dấm chua. Giải quyết vấn đề khó này, bất giác thấy thoải mái hơn nhiều.

Hai vũ nam nhảy cũng khá được, luyện thêm mấy ngày nữa thì họ có thể tung hoành trong thành Kim Lăng rồi.

Một nha hoàn tới báo lại, Tần Vương đợi nàng ở vườn hoa. Diệp Vũ biết không trốn được, chỉ đành đi gặp hắn.

Từ xa nàng đã thấy hắn đứng dưới ánh nắng mặt trời, dưới tán cây xanh, quần áo thêu văn hoa chói mắt, như giữa đám mây trắng có mảng màu sắc xanh, hoa văn ở giữa, không nhiễm khói lửa, không dính bụi trần, thuần khiết khiến người ta không dám chạm vào.

Có lẽ hắn cũng không phải là thần tiên hoàn mỹ gì, nhưng nàng cảm thấy mình làm bản hắn, đùa bỡn tình cảm của hắn. Hắn như rất vội, có vẻ không kiên nhẫn chờ được nữa, cứ đi đi lại lại.

Nàng đi tới, hắn thấy nàng, chạy vội tới, nắm lấy tay nàng, “Vũ Nhi, cùng bốn vương đi”

“Đi đâu?”

“Cùng bốn vương tiến cung, mẫu hậu muốn gặp nàng” Sở Minh Hiền kéo nàng ra ngoài, hận không thể đi một mạch tới hoàng cung luôn.

“Tiến cung gặp thái hậu ư?” Nàng nói kinh ngạc, dự cảm không ổn, “Vì sao?”

“Lên xe ngựa, sẽ kể lại cho nàng sau”

Diệp Vũ rút tay lại, nói kiên quyết, “Vương gia không nói rõ, ta sẽ không tiến cung”

Hắn khó thở bảo, “Vũ Nhi, chẳng lẽ nàng còn muốn gặp mặt nhiều người để bàn nữa sao?” Hắn nắm chặt vai nàng, túm mạnh nàng ra khỏi cửa lầu Tiêu Tương, đỡ nàng lên xe, ngồi ổn rồi mới cười bảo, “Tính nàng thật là, cũng chỉ có bốn vương chịu được thôi”

Nàng lườm hắn một cái, “Vì sao mẫu hậu ngài muốn gặp ta chứ?”

Hắn nói tóm tắt nguyên do, nàng bỗng hiểu ra, hoá ra đây là cách hắn cưới nàng.

Sáng nay, hắn tiến cung thỉnh an Tôn Thái hậu, khẩn cầu bà tứ hôn cho hắn, đem trưởng nữ Diệp Vũ của Diệp Tướng quân ban cho hắn làm sủng phi.

Giờ hắn đã hai mươi tám, lúc mười tám tuổi đại hôn, cưới vương phi, hắn muốn cưới Diệp Vũ, chỉ có thể cho nàng ngồi vị sủng phi mà thôi. Song Tôn thái hậu cũng không đồng ý khẩn cầu của hắn mà đòi được gặp nàng.

Vì thế hắn mới vội vã ra cung tìm nàng, mang nàng tiến cung gặp mẫu hậu.

Diệp Vũ nhìn qua một lượt bản thân, thấy không vấn đề gì, nhưng gặp Tôn thái hậu như gặp tộc trưởng vậy, nếu Tôn thái hậu thật sự đồng ý hôn sự này, thật sự tứ hôn, vậy nàng sẽ phải gả cho hắn sao? Không được!

Nàng tìm đủ mọi cách, không chịu tiến cung theo hắn, lại bị hắn bác bỏ hết. Sở Minh Hiền nhìn thấu lòng nàng, đau lòng hỏi, “Vũ Nhi, nàng đang trốn gì thế? Nàng có muốn gả cho bốn vương không?”

“Vương gia còn nhớ rõ lời ta nói sao?”

“Bốn vương dĩ nhiên là nhớ chứ, nhưng bốn vương đêm ngày lúc nào cũng lo lắng đề phòng...” Hắn đỡ lấy hai vai nàng, “Bốn vương không muốn hỏi hận chuyện chung thân, chỉ có thể rước nàng vào phủ trước. Còn phần yêu cầu của nàng, bốn vương sẽ thỏa mãn nàng, tuyệt đối không cô phụ tấm lòng của nàng với bốn vương”

“Nếu ta vào phủ, Vương gia lại làm không được thì tính sao? Ta biết làm sao đây? Ta sao biết được Vương gia có lừa ta hay không nữa?”

“Vũ Nhi, nàng cứ vậy không tin bốn vương sao?” Hắn tức giận nhướn mi lên, trên mặt tái đi.

“Không phải là không tin Vương gia, mà thật không tin đàn ông” Nàng lạnh lùng châm biếm, “Nam nhi thế gian vốn bạc tình, huống chi ngài là Tần Vương mà người gặp người thích hoa gặp hoa nở, tính tình phong lưu phóng khoáng gặp ngàn người đẹp. Hiện giờ nói ra nghe thật sượng lỗ tai, sau này nếu thật sự không đáp ứng được điều ta muốn, ta còn biết bắt ngài làm thế nào đây?”

Sở Minh Hiền bị bộ dạng của nàng đả bại, “Cái gì mà người gặp người thích, hoa gặp hoa nở chứ? Nàng đừng lảng tránh sang chuyện khác, bất luận thế nào, cho dù phải ép buộc, bốn vương cũng ép nàng phải tiến cung!”

Diệp Vũ bực mình nói, “Bất luận kẻ nào cũng không ép nổi ta!”

Thật ra nàng cũng không muốn chọc giận hắn, nhưng nàng sao có thể đi gặp Tôn thái hậu chứ?

Nàng lập tức xuống xe, hần túm chặt lấy cổ tay nàng, dùng lực mạnh kéo nàng vào lòng. Nàng phản kháng không nổi, khiến mình bị kẹp sâu trong lòng hắn, giẫy không được, kêu lên, “Buông ra!”

Hắn dùng chân kẹp chặt chân nàng, bẻ ngoặt hai tay nàng ra sau người, “Không buông!”

Nàng chưa từng thấy hắn dã man, vô lại thế bao giờ, lửa giận bùng lên, liều mạng giãy dụa, song lại chẳng đâu được với sức hắn.

Hắn võ nghệ siêu quần, thuần phục nữ tử này khiến hắn tốn khá nhiều sức. Do họ tranh chấp nhau, xe ngựa rung lên, bên ngoài nhìn vào không rõ trong xe có chuyện gì xảy ra, xe sung lắc như sắp đổ vậy.

“Chỉ cần nàng tiến cung cùng bốn vương, bốn vương sẽ thả nàng ra” Sở Minh Hiền cũng không muốn làm thô bạo quá.

“Chết cũng không đi!” Diệp Vũ tức điên mất rồi, rống lên, “Con mẹ nó nguoi thả ta ra! Thả ngay lập tức! Ngay lập tức!”

Con mẹ nó hả? Tuy hắn không biết lời này có ý gì nhưng cũng cảm giác được đây là câu chửi người.

Lửa giận của hắn cũng tăng cao, quát mạnh, “Không đi cũng được, bốn vương sẽ xử ngay tại chỗ, xem nàng còn lập gia đình thế nào được nữa!”

“Láo xược!”

Nàng chửi ầm lên, muốn xông lên cắn cánh tay hắn, hần ra tay cực nhanh, cố định gáy nàng, quắc lấy môi nàng, hôn cuồng loạn, hút toàn bộ cánh môi mềm mại của nàng, cũng không quá dùng sức mạnh khiến nàng đau.

Diệp Vũ theo bản năng ngậm chặt miệng lại, bị hần đè ép, hôn thô bạo, đau gần chết. Môi hần như dao kiếm vậy, như cắn xé lấy môi nàng, nàng có cảm giác như người được mùi màu tươi.

Lần đầu tiên nàng mới biết được con thịnh nộ của đàn ông ác liệt đến thế nào, tựa như bây giờ vậy, trong đây đưa hần biến cả người nàng đau đớn.

Mạnh mẽ chiếm đoạt, Sở Minh Hiền cuối cùng cũng dừng lại, hôn cuồng đã lên dãi tai nàng, cổ nàng, quần áo nàng bất giác bị hần xé nát, lại còn bị hần ép chặt lên vách xe... Toa xe chật hẹp, nàng chẳng còn chỗ nào trốn, cũng ngăn không nổi thế tấn công mãnh liệt của hần, chẳng bao lâu đã bị hần kéo sạch quần áo ra, bộ ngực kiêu diễm lộ tung.

Hần thở hổn hển, đôi mắt ngập tràn lửa dục, hôn trầm mê lên vai nàng, hai tay nắm trọn bộ ngực no đủ của nàng, ra sức vuốt ve... Xúc cảm mềm mại trắng mịn ấy gây cho hần sự rung động mê mông và đầy kích thích, khiến cho toàn thân hần căng máu, kêu gào.

“Đau...” Diệp Vũ không ngờ hần dùng sức mạnh tới vậy, ra sức đập hần, lại giống như đâm vào bịch bông, chẳng có tác dụng gì.

Sở Minh Hiền biết nàng đau, song chỉ có làm vậy mới giữ nàng lại được, hần nâng vòng eo nàng lên, hôn cuồng nhiệt lên nụ hoa hồng kia, một tay thì lạng lẽ rồi xuống, cởi giải quần của nàng.

Nàng không phát giác ra, chỉ cảm thấy lời hần gây ra cho mình một cảm giác quý dị, tê tê ngứa ngứa, lại càng muốn nhiều hơn, xen lẫn sự tò mò kỳ quái... Cả người nóng bỏng, nhưng không phải nàng vậy, mà trở nên xa lạ...

Hắn mở to mắt nhìn nàng, nhưng thấy nàng híp mắt lại, đôi mắt mê đi, khuôn mặt thanh mị đỏ bừng, mồ hôi rịn ra ướt đẫm, áp sát hai má, càng thêm phiêu động lòng người; cả người nàng mềm mại hẳn, như bị lửa nhiệt tình của hần hoà tan, không hề chống cự lại nữa. Hắn thu lại nửa sức lực, chịu đựng sự cương đau dưới thân, hai ngón tay vỗ nhẹ nơi tư mật của nàng, khiến cho nàng chuẩn bị thật tốt để nghênh đón lấy hần.

Diệp Vũ chấn động, như hồn phi phách tán vậy, đôi mắt mở to hoảng sợ. Hắn đang làm gì vậy? Tuy động tác chậm chạp nhẹ nhàng, lại đủ khiến cho nàng bùng tỉnh lại từ trong mộng.

“Bốn vương một khi đã đồng ý, sẽ giữ lời hứa một đời” Sở Minh Hiền cất giọng khàn khàn nói, khuôn mặt tuấn tú quần quanh đáng sợ, không rõ là tình nhiều hơn hay dục nhiều hơn, “Vũ Nhi, hãy tin bốn vương”

“Đừng...” Nàng nắm lấy tay hần, đáng thương cầu khẩn, “Nếu Vương gia thật sự yêu ta, chắc không muốn làm tổn thương tới ta đi”

“Bốn vương tiến cung với nàng, có được không? Được không...”

Hắn nở nụ cười vui vẻ, lại cau mày, “Bốn vương thật sự muốn ăn nàng quá”

Diệp Vũ nói uy hiếp, “Vậy thì Vương gia vĩnh viễn không chiếm được lòng của ta”

Sở Minh Hiền mỉm cười đau khổ mà lại vui vẻ, trong mắt tràn ngập ý cười chảy tới tận tim, giống như được uống mật ngọt vậy.

Nàng dựa theo lực của hấn ngồi xuống, lại bị hấn ôm vào lòng. Môi nóng hổi áp tới bất ngờ, lại ôn nhu như gió xuân, triều miên như mưa thu, khiến hấn yêu say đắm, cả đời thâm tình, so với vừa nãy, khác nhau một trời một vực.

***

Quần áo Diệp Vũ đã bị rách cả, không thể mặc lại được, Sở Minh Hiền trên đường đi mua một bộ tơ lụa, rất hợp với người nàng. Hấn xoa cảm nhìn nàng, như đang nghiên cứu gì đó.

Nàng hỏi, “Sao vậy?”

Hấn lại ôm lấy nàng, thì thầm bên tai, “Bổn vương nắm rõ thân nàng như lòng bàn tay vậy, nếu không sao lại chọn được bộ váy vừa nàng tới thể chứ?” Nàng đỏ mặt lên xe, chẳng nhìn hấn.

Xe ngựa lại hướng hoàng cung chạy, nàng nghĩ mãi, lo lắng bảo, “Cứ tùy tiện đi gặp mẫu hậu ngài như thế, ta cũng không chắc lắm... Ta lo biểu hiện không được tốt, khiến cho mẫu hậu ngài chẳng có ấn tượng tốt gì...”

Hấn nói trấn an, “Nàng đừng lo, cũng đừng cảm thấy mình không tốt, mẫu hậu lễ phật hàng năm, trong lòng rất lương thiện, tâm tính hiền hoà, sẽ không làm khó nàng đâu” Hấn ôm lấy nàng, lòng hưng phấn bùng bùng bảo, “Bổn vương cam đoan, mẫu hậu nhất định sẽ thích nàng, nhất định sẽ tứ hôn cho chúng ta”

Nếu thế nàng cũng không còn tìm cơ thoái thác nữa, chỉ đành tiến cung theo hấn. Lần tiến cung này, Diệp Vũ thấy hoàng cung Sở quốc thật nguy nga trang nghiêm, hoa lệ khí phách, rực rỡ huy hoàng, cứ than mãi.

Tường cao cao, mái cong cong như chim bay, ngói lưu ly loé sáng, hành lang uốn lượn, đèn đài chằng chịt, mùi hương thơm ngát của các loài hoa kỳ lạ, đình đài lầu các, xa hoa uyển chuyển, uốn lượn vân rồng, tựa như cảnh tiên tráng lệ muôn hình muôn vẻ vậy. Tiến cung không lâu, họ xuống xe ngựa, đi bộ tới điện Từ Ninh.

Đi thẳng một đường, mọi cung nhân đều hạ mình hành lễ với Sở Minh Hiền, nàng ở một bên thưởng thức phong cảnh hoàng cung, đứng trong cung thấy phong cảnh vinh hoa, thật ra rất cô độc tịch mịch, cả đời bị vây chặt ở chỗ này, không được hưởng thế giới đầy thú vị ở bên ngoài, thật không đáng.

Khoảng cách điện Từ Ninh tới điện Trùng Tâm cũng không xa, lại khiến cho người ta có cảm giác thật yên tĩnh, rồi xa chốn phù hoa rậm rĩ huyền ảo, giống như nơi đây thời gian trôi rất chậm vậy, có một loại tự đắc, không để ý tới thế tục hỗn loạn. Bố trí trong đại điện khác hẳn so với điện Trùng Tâm, có thể nói là khác nhau một trời một vực, ở đây không có vàng ngọc giá trị liên thành hay bảo vật vô giá, chỉ có giản dị tự nhiên.

Họ đợi một lát, Tôn thái hậu mới từ tấm điện đi ra, trên mặt tràn đầy nụ cười hoà ái.

Thái hậu trong tường tượng của Diệp Vũ phải là người ăn mặc rườm rà hoa lệ, vấn tóc cao sang, châm ngọc gài rực rỡ muôn màu, cả người lấp lánh rực rỡ, xứng đáng với bộ dạng không gần mà uy, hoặc cũng phải là một bà lão tâm lý đầy vụn vẹo trong chốn thâm cung.

Song Tôn Thái hậu lại không phải thế, không mặc quần áo dát đầy ngọc ngà, chỉ một thân cung trang giản dị, tóc hoa râm, trên búi tóc chỉ cài một cây trâm hoa Mộc Lan đơn giản, trên cổ đeo một chuỗi phật, nét mặt thần nhiên, đầy hiền lành.

Sau khi hành lễ, cung nhân châm trà, Sở Minh Hiền kéo tay Diệp Vũ nói thẳng vào vấn đề, “Mẫu hậu, đây là trưởng nữ Diệp Vũ của Diệp tướng quân, là cô gái nhi thần muốn kết hôn”

Tôn thái hậu ngoắc tay cười nói, “Tới đây cho ai gia nhìn kỹ chút xem nào”

Hấn nắm nàng tiến lên ba bước, Tôn thái hậu cầm lấy tay nàng,捏 mắt nhìn nàng, cười ha hả, “Con ngoan, bộ dạng nhìn được lắm”

Diệp Vũ cười thần nhiên.

“Lúc này là nhi thần cưới cô gái nhi thần thích, khẩn cầu mẫu hậu thành toàn” Hấn trịnh trọng nói, cũng không che giấu sự sốt ruột.

“Con đừng vội, ai gia tâm sự cùng nàng một lát, con đi lấy chút điểm tâm ở phòng ăn cho nàng nếm thử chút đi” Tôn thái hậu nháy mắt với con. Sở Minh Hiền bất đắc dĩ đành đi.

Tôn thái hậu kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, “Nhất vì vũ, hai vì mị, cha ngươi đặt tên là Vũ Nhi là có ý, ngươi tài danh lan xa, bộ dạng lại xinh đẹp khả ái, chẳng trách mà Hiền nhi lại thích ngươi. Cháu gái ngoại của Ai gia kia xem ra kém hẳn ngươi, kiêu căng mãnh liệt, không rõ có người nào dám lấy nó chứ”

Diệp Vũ tủm tỉm cười, nhớ tới bà cũng là mẫu hậu của Công chúa An Dương.

Công chúa An Dương đối xử ác độc với ba mẹ con Thiên Hề, Tôn thái hậu không phải cũng biết cả đi? Nếu công chúa An Dương biết đệ đệ ruột lại muốn kết hôn với con gái của kẻ thù, vậy không biết sẽ thành dạng gì nữa.

“Nghe Hiền Nhi nói, ngươi và nương ngươi không được ở trong phủ tướng quân” Tôn thái hậu thờ dãi, vỗ nhẹ tay nàng, “Làm khó cho hai mẹ con các

ngươi rồi”

“Tạ thái hậu quan tâm” Diệp vũ nói thân nhiên.

“Rời khỏi phủ tướng quân, ngươi ở lầu Tiêu Tương dạy múa, sống tạm” Tôn thái hậu nói thương tiếc, “Ngươi là một cô nương, lại sống trong một nơi mua vui hỗn tạp, đúng là không dễ, ai gia rất khâm phục sự kiên cường và cốt khí của ngươi”

“Chuyện này không vấn đề gì, Thái hậu khen quá lời rồi ạ” Trong lòng Diệp Vũ nói thầm, bà ta một câu cũng chẳng đề cập tới hôn sự của Tần Vương, chẳng lẽ bà ta không tán thành sao?

“Ai gia còn nghe nói, lúc trước ở yến tiệc trong phủ Thụy vương, ngươi nhảy một điệu múa cực đẹp, kinh diễm khắp nơi, cả thành Kim Lăng truyền đi như một giai thoại vậy” Khoé mắt Tôn thái hậu, cùng cái trán, khoé miệng có chút nếp nhăn, cùng là một gương mặt đẹp tuyệt, có thể thấy lúc trẻ là người rất đẹp. “Ai gia lúc còn trẻ rất thích khiêu vũ, nhất là kỹ thuật múa nghệ thuật. Năm ấy ai gia mới mười bảy tuổi, đã tập múa được những mười năm, trong đêm Trung thu, ai gia tập múa ở Tiểu Uyển, tiên hoàng lĩnh thưởng đi qua đó, thấy ai gia múa... Đêm đó, tiên hoàng đã sủng hạnh ai gia rồi”

Diệp Vũ biết Nghệ Thuật các là vũ kỹ cung đình ở vườn ngự uyển. Trong sở quốc, địa vị của vũ kỹ cung đình và cung nữ chẳng khác nhau là bao, đều xuất thân nghèo hèn, nếu được hoàng đế nhìn trúng, thì như chim sẽ biến thành Phượng Hoàng, bay lên cảnh cao, nếu không thì chỉ tới tầm hai mươi tám tuổi thì bị đuổi ra khỏi cung.

Tôn thái hậu chẳng chút e dè xuất thân nghèo hèn, nhưng thật ra lòng rất trống trải, không phải người thường có thể làm nổi.

Bà như bỗng nhớ tới cái gì, kích động nói, ‘Ai gia rất ngạc nhiên, ngươi ở trong phủ Thụy vương nhảy một điệu kinh diễm như thế, ai gia cũng muốn được học’

Diệp Vũ toát mồ hôi lạnh, bà đã bao tuổi rồi còn muốn khiêu vũ chứ, chẳng may gãy lưng, hay không khoẻ thì chẳng phải chuyện đùa.

Nàng cười bảo, “Chẳng bằng thần nữ nhảy mấy cái cho thái hậu nhìn, chỉ là thần nữ lo lắng thái hậu cảm thấy màn múa này đòi phong bại tục ạ”

Tôn thái hậu hưng phấn ngẩng cao đầu, giục nàng nhảy. Diệp Vũ lựa vài động tác đơn giản, nhảy cũng không diễm dúa lộng lẫy gì.

Nhảy xong, Tôn thái hậu khiếp sợ và kinh ngạc, “Màn múa này đúng là yêu diễm thật, ai gia đã sống vài thập niên rồi, còn chưa bao giờ thấy màn múa kinh hãi thế tục như thế, chẳng trách mà cả thành Kim Lăng đồn đại, cũng chẳng trách Hiền Nhi, bệ hạ và cả văn võ trong triều lại bị màn múa của ngươi mê hoặc”

“Thái hậu chê cười rồi”

“Tuy có kinh hãi thế tục thật, cũng có chút đòi phong bại tục, song ai gia lại thích. Người tập múa không thể cứ theo lẽ thói cũ, phải có ý tưởng và kỹ thuật nhảy mới, mới có phong cách riêng chứ”

“Thái hậu thật sự thích màn múa yêu diễm này sao? Không biết là yêu diễm quá, rất mê hoặc lòng người không phải sao ạ?” Diệp Vũ ngạc nhiên.

“Đúng là quá yêu diễm, đúng là câu hồn đoạt phách, song ai gia lại rất thích, càng thích sự lớn mật và ý nghĩ của ngươi” Tôn thái hậu xoa xoa đầu nàng, hoà ái dễ gần.

“Tạ thái hậu” Diệp Vũ thật không ngờ ở cô đại lại gặp được một người tri âm như thế, mà lại là một thái hậu tôn quý.

“Nếu thân mình còn khoẻ, ai gia chắc cũng muốn nhảy đó” Tôn thái hậu cười to nói, “Đúng rồi, tháng sau là ngày hai mươi tám sinh nhật ai gia, bệ hạ quyết định tổ chức yến tiệc trong cung, nào nhiệt một trận, tới lúc đó cần có màn ca múa hỗ trợ, chẳng bằng ngươi nhảy một điệu múa vì ai gia, coi như là hiến lễ cho ai gia, có được không?”

Ngày hai mươi tám tháng sau, chẳng phải là ngày hai mươi tám tháng sáu sao?

Diệp Vũ cảm thấy Thái hậu Sở quốc chơi rất được, cười bảo, “Thần nữ sẽ chuẩn bị thật tốt phần hạ lễ này ạ”

Tôn thái hậu ân cần dặn dò nàng, phần hạ lễ này muốn sửa cũ thành mới, phải có vũ đạo mềm mại, lại còn rung động lòng người nữa, khiến cho người ta ghi lòng tạc dạ, không cần đề ý tới người khác nghĩ thế nào, chỉ cần dựa vào chính ý nghĩa của mình mà nhảy là được.

**

Diệp Vũ không ngờ lại có sở thích giống Tôn thái hậu, vừa gặp như đã quen, thân thiết như bà cháu vậy.

Sở Minh Hiền càng không ngờ được là các nàng lại tán gẫu vui vẻ đến thế. Cung nhân báo lại, Sở Minh Phong truyền hắc đi hiệp thương chuyện quan trọng, Diệp Vũ thuận tiện nói muốn ở lại trong cung đi dạo chung quanh. Vì thế, Tôn thái hậu bảo một cung nữ dẫn nàng đi dạo phía hậu cung.

Đi dạo được hai toà đền, Diệp Vũ nhắc tới Tàng Thư các, cung nữ bảo Tàng thư các ở ngay cách đó không xa, song không thể tùy tiện đi vào Tàng Thư các, nàng bỗng nói đau bụng, muốn đi nhà xí, cung nữ dẫn nàng đến nhà xí bên cạnh, sau đó giúp nàng đi lấy giấy.

Cung nữ vừa đi, nàng liền đi ra, chạy về phía Tàng Thư các, có ý định đi vào. Công tử Kim cho nàng một tờ giấy, bảo nàng tới Tàng Thư các trong cung

tìm xem có thấy “Thần Binh phổ” giấu ở đây không.

Phía Tây có cửa sổ mở ra, nàng nhìn độ cao, hẳn có thể đi vào được, nàng đang định trèo lên cửa sổ đi vào, bỗng sau gáy bị kẻ nào đó đập một cái, nàng hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại nàng thấy mình nằm trên mặt băng lạnh, chân tay bị cột chặt bằng dây thừng, không động đậy nổi. Sao lại thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Sợ hãi

Đây là một gian thạch thất tối lạnh, giống như địa lao vậy, trên tường có hai ngọn nến đỏ, chiếu cả gian thạch thất nhìn đỏ sậm càng thêm khủng bố. Có người tiến vào!

Diệp Vũ quay đầu nhìn về phía người đang tới, giật mình sững sốt, lại là Tô Ngọc Yên!

Tô Ngọc Yên vẫn giả dạng diêm lệ khó tả, mặc quần áo màu vàng nhạt, bên cạnh vẫn là thị nữ hung ác kia, lại còn thêm hai gã sai vặt nữa.

Chẳng lẽ Thẩm Chiêu còn chưa tìm à ta đàm phán sao? Lúc này à ta sẽ đối phó với nàng thế nào nữa đây?

“Diệp Vũ, ngươi to gan thật” Tô Ngọc Yên cười ôn nhu, giọng điệu mềm nhẹ như chẳng có chút tức giận nào.

“Hoàng hậu, lâu Tiêu Tương vẫn biểu diễn ca múa không mê hoặc được bệ hạ đâu ạ” Diệp Vũ khấn cầu, “Kính xin Hoàng hậu giờ cao đánh khẽ dùm!”

“Ngươi chẳng những không coi bản cung ra gì, lại còn chơi trò với bản cung nữa” Mắt Tô Ngọc Yên khẽ đảo, trừng lườm nàng, “Ngươi cho là bản cung sợ Thẩm Chiêu sao? Ngươi cho là ngươi có chỗ dựa Thẩm Chiêu và Tần Vương thì mọi chuyện đều thuận lợi sao?”

“Hoàng hậu định thế nào ạ?” Diệp Vũ biết, à ta tâm địa rắn rết, sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua cho nàng đâu.

“Ngươi đã có can đảm tìm người giúp, uy hiếp bản cung, hẳn cũng có bản lĩnh gánh lấy hậu quả chứ nhỉ?” Tô Ngọc Yên mắt loé sáng như lưỡi rắn độc vậy. Với tính cách và tác phong làm việc của Thẩm Chiêu, sao có thể uy hiếp à ta được chứ?

Diệp Vũ tin tưởng hẳn, song với bụng dạ độc ác của nữ nhân này cảm thấy uy tín và tôn nghiêm của mình bị chọc mạnh, chắc sẽ không tha cho mình đâu. Chuyện đã tới nước này rồi, chỉ e hôm nay à ta sẽ xuống tay nặng đây. Mềm không được thì ăn cứng vậy.

Diệp Vũ nói uy hiếp, “Hoàng hậu, hôm nay ta cùng Tần vương tiến cung yết kiến Thái hậu, ta tự đứng mất tích trong cung, Tần Vương cũng sẽ lật toàn bộ hoàng cung lên để tìm ta, bà không sợ thái hậu biết được là bà bắt giữ ta sao? Không sợ bệ hạ trách tội sao?”

Tô Ngọc Yên cười khàn khàn lạnh lẽo, “Nếu bản cung bắt ngươi, đã chẳng sợ gì rồi. Dù Tần Vương có lật tất cả hoàng cung tới tận trời đi nữa, cũng chẳng tìm thấy ngươi đâu, hôm nay, ai cũng không thể cứu nổi ngươi!”

Diệp Vũ kinh hãi, bà ta làm vậy cũng không sợ hẳn đã an bài hoàn hảo rồi, chắc cũng tìm được cả đường lui nữa. Lật tung cả hoàng cung cho tới tận trời cũng tìm không thấy ư? Vì sao thế? Đây là sao chứ?

Thị nữ kia giọng âm hiểm, “Hoàng hậu, đừng nhiều lời vô nghĩa với con tiện nhân này nữa. Nó đã tự cao có Tần vương trân trọng, Thẩm đại nhân che chở, Trái phải đều ôm ấp cả, chẳng coi hoàng hậu ra gì, cái ý chi hoàng hậu, vậy cũng nên có kết cục xứng đáng” Tô Ngọc Yên ý bảo hai gã sai vặt đi tới, dẫn Diệp Vũ đi trước.

Thị nữ kia vịn cơ quan trên tường, phiến đá mở ra, họ cùng đi vào. Bên trong có hai gian thạch thất nữa, ánh sáng mờ tối, chỉ có chút sáng từ cửa sổ nhỏ len vào. Lòng Diệp Vũ chấn động, chưa bao giờ thấy khiếp sợ và sợ hãi đến thế.

Thạch thất bên trái đầy rần, to nhỏ đều có, đủ các loại rắn độc, vằn vện, chẳng chịt cuộn chặt lên nhau, bò trườn, đầu rắn ngẩng lên, lưỡi độc thò ra thụt vào, như có thể cắn bất kỳ lúc nào vậy. Thạch thất bên trái nhốt một con rắn to dài, cuộn tròn trên đất, ước chừng khoảng năm vòng, đường kính rắn cũng to chừng mười thước, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Bên song sắt rắc đầy bột phấn đỏ, những thứ này khiến cho rắn độc không bò ra được.

Diệp Vũ chưa bao giờ thấy nhiều rắn độc đến thế, mắng xà to như thế, cả người sợ tới mức run lên. Nỗi sợ hãi quấn chặt lòng nàng, làm lòng nàng co lại thành một cục, có chút không thở nổi.

Tô Ngọc Yên định dùng loại rắn đó dọa nàng ư? Hay là cho chúng ăn nàng đây?

“Hoàng hậu, nếu có người đi vào, lập tức đã mất mạng, đầy rấn trên người ngay” Thị nữ kia nói rất sinh động, “Mãng xà sẽ cuộn chặt lấy thân người vặn chặt, càng cuộn càng chặt, chẳng bao lâu không thở nổi mà chết”

“Vài ngày trước, chẳng phải có tiện tỷ bị mãng xà này dọa chết hay sao?” Tô Ngọc Yên cười khẩy nói.

“Con tiện tỷ đó bị đẩy mạnh cũng bị hù chết” Thị nữ kia cười đắc ý, “Hoàng hậu, tiện nhân này mà chết cũng rất sạch sẽ, đỡ để hoàng hậu phải lo lắng đêm ngày”

“Đẩy nàng ta vào đi” Giọng Tô Ngọc Yên êm nhẹ, lạnh lẽo. Diệp Vũ biết có cầu xin thế nào cũng không được, cho dù hiện giờ nhận sai, cam đoan lâu Tiêu Tương cũng không biểu diễn ca múa nữa, thì Tô Hoàng Hậu cũng sẽ không tha.

Nàng nói thẳng thắn, “Hoàng hậu, ta có chết cũng không sao, nhưng ta là con gái của Diệp tướng quân, cha ta tuyệt đối sẽ không tha đâu, Tần vương cũng sẽ tra ra chân tướng. Đến lúc đó, cho dù bị hạ không truy cứu, phụ thân và Tần vương cũng sẽ không để ta phải chết oan. Có lẽ Hoàng hậu cũng có cách ứng phó, nhưng hoàng hậu cũng không phải có một mình, mà sau lưng hoàng hậu còn có gia tộc họ Tô và sự hưng thịnh của gia tộc nữa. Xin hoàng hậu cân nhắc cho kỹ”

Thị nữ kia nói, “Chết đến nơi rồi còn mạnh mẽ. Hôm nay ngươi chết ở đây, chỉ là biến mất trên thế gian, ai cũng không tra được liên quan tới hoàng hậu, ngươi không cần quan tâm cho hoàng hậu đâu”

Tô Ngọc Yên nhướn mày khinh thường, “Tuy ngươi nói rất có lý, song bản cung cũng sẽ không cho ngươi còn sống ở trên đời này!”

Diệp Vũ hiểu ra, bà ta không giết mình, đơn giản là lo cho sự tồn tại và uy hiếp của nàng – vì cam đoan được hưởng ân sủng không phải chia cho nhiều phụ nữ khác, vì bảo vệ vị trí hoàng hậu, bà ta sẵn sàng ra tay trước, dọn sạch mọi uy hiếp và nguy hiểm tồn tại, đảm bảo cả đời vinh hoa và quyền lực. Làm sao đây?

***

Cả điện Từ Ninh náo loạn ngất trời. Tần Vương sắp điên lên mất rồi, mặt đen xỉ, đôi mắt phun lửa nóng, gầm rú về phía thị vệ và cung nhân.

Ban đầu, Sở Minh Phong truyền hán tới ngự thư phòng, Thảm Chiêu cũng đã ở đó, hoá ra là đang bàn chuyện tổ chức mừng thọ mẫu hậu tròn sáu mươi tuổi.

Bàn chuyện xong hán mới từ ngự thư phòng đi ra, chỉ thấy công công ở điện Từ Ninh chạy tới báo Diệp cô nương đã biến mất.

Hán vội vã hỏi lý do, công công có nói cung nữ kia ở Tầng thư các đã để mất Diệp cô nương, trở về điện Từ Ninh bẩm báo, thái hậu đã phái người đi tìm nhưng lần cả hậu cung cũng không tìm thấy người.

Thảm Chiêu ở cạnh nghe được thấy chuyện này có vẻ kỳ lạ, đi cùng hán tới điện Từ Ninh.

Tôn Thái hậu cũng lo lắng nóng ruột vô cùng, rõ ràng một người sao tự dưng biến mất được chứ?

Mọi kẻ hầu người hạ trong điện Từ Ninh đều được phái đi tìm người, Sở Minh Hiền còn điều cả một đội thị vệ tới các điện khác đi tìm nữa, hạ lệnh nghiêm: đi tìm mọi ngõ ngách quyết không bỏ cuộc”

Song thời gian Diệp Vũ mất tích đã mấy canh giờ rồi, cung nhân, thị vệ lục tục trở về bẩm báo không tìm thấy bóng nàng.

Đầu hán sắp nổ tung lên rồi, cũng không tưởng được nàng đi đâu, có bị ai bắt cóc không?

Thảm Chiêu thấy hán đã mất bình tĩnh, cũng giống y lần trước tiến cung quá nhiều bị hạ sủng hạnh Diệp Vũ vậy, mọi thứ loạn cả lên, vì thế nói an ủi, “Vương gia, quan tâm quá sẽ loạn, lúc này nếu không bình tĩnh lại, chỉ e sẽ càng bất lợi với Diệp cô nương thôi”

“Cứ nghĩ đến khả năng thân nàng bị hãm trong hiểm cảnh, bản vương thật không thể bình tĩnh nổi” Sở Minh Hiền cau mày lên, mắt tối sầm, tối đen như vực sâu vạn trượng vậy.

“Thảm đại nhân cơ trí, lúc nào cũng rất bình tĩnh, chẳng bằng giúp nghĩ cách đi” Tôn thái hậu mày càng cau chặt hơn.

“Vi thần vẫn đang nghĩ, Diệp cô nương mất tích ở gần Tầng Thư các, có phải có liên quan tới người trong cung không ạ?” Thảm Chiêu nghĩ đến một người, cũng không nói thẳng ra.

“Thảm Chiêu, ngươi có ý gì thế?” Trực giác của Sở Minh Hiền thấy trong lời hán có chuyện, “Diệp cô nương mất tích ở trong cung, nhất định là có liên quan tới người trong cung” Thảm Chiêu khẳng định.

“Lời ấy rất có lý, nhưng Diệp cô nương chẳng biết người nào trong cung, sao có thể...” Tôn thái hậu nghi hoặc hỏi.

Thảm Chiêu chụp vai hán, “Diệp cô nương phúc lớn mạng lớn, đừng lo lắng quá. Đợi lần tìm cả hoàng cung mà không thấy Diệp cô nương nữa thì lại tính tiếp”

Sở Minh Hiền thấy phiền lòng đau cả đầu, chỉ đành tiếp tục chờ. Sau một tuần trà, tất cả mọi người đều trở lại, cũng báo không tìm thấy Diệp Vũ.

Trong khoảng thời gian này, hấn dần bình tĩnh lại, nghĩ kỹ chút, nghĩ đi nghĩ lại, đều không nghĩ ra được nàng mất tích có liên quan với người nào.

Đôi mắt Thẩm Chiêu chợt loé sáng, “Nếu không tìm thấy trong cung, có thể Diệp cô nương đã không ở trong cung rồi”

Lúc này hấn có sai người đi hỏi các cửa cung, xem trong mấy canh giờ qua có ai ra cung không.

Sở Minh Hiền hiểu được dụng ý của hấn, “Đúng, biết đâu Vũ Nhi đã bị người ta mang ra cung rồi”

Chẳng bao lâu, có mấy người lục tục về báo, hai canh giờ trước có Tô hoàng hậu ra cung đi chùa Tự Quang dâng hương cầu phúc.

Sở Minh Hiền hoài nghi nhìn Thẩm Chiêu, chẳng lẽ Vũ Nhi mất tích có liên quan tới Tô Hoàng hậu sao? Vì vậy hai người lập tức ra cung, cưỡi ngựa đi tới trước phủ Tả tướng.

Sở quốc tôn Hữu tướng làm đầu, bởi vậy hữu tướng còn lớn hơn tả tướng chút, cũng có quyền thế hơn, trợ giúp hoàng đế xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong triều, dưới một người trên vạn người.

Vài năm gần đây, tả tướng Tô Thiên Sơn do con gái làm Hoàng hậu, tìm trăm phương nghìn kế định thay thế Thẩm Chiêu, hoặc muốn địa vị ngang hấn, song không được Sở hoàng coi trọng, tín nhiệm, vẫn chịu dưới Thẩm Chiêu, thất bại buồn bực.

Dù vậy, Tô Thiên Sơn vẫn có thế lực trong triều, đi lại thân thiết với một bộ phận quan lại.

Thẩm Chiêu và Sở Minh Hiền cùng xông thẳng tới phủ tả tướng, Tô Thiên Sơn nghe thấy kẻ hầu báo lại, lập tức ra đón, thấy họ hùng hổ tới, rất kinh ngạc, lại càng tức giận hơn, “Vương gia, Thẩm đại nhân, các người đây là...”

“Tô đại nhân, bốn vương kính ngài là nguyên lão hai triều, nhưng hôm nay bản vương nhất định phải tìm được lệnh ái, Tô hoàng hậu” Sở Minh Hiền áp đảo nói, hoàn toàn quên mất Tô Hoàng hậu là hoàng tẩu của hấn, trong hoàng thất, bà ta còn tôn quý hơn cả hấn.

“Xin hỏi Vương gia, không phải Hoàng hậu vẫn ở trong cung hay sao? Sao lại ở chỗ này chứ?” Tô Thiên Sơn không kiêu ngạo không nịnh nọt hỏi lại.

“Uớc chừng hai canh giờ trước, hoàng hậu đã ra cung rồi” Thẩm Chiêu trầm giọng bảo.

“Hả? Lão phu không biết chuyện này” Tô Thiên Sơn kinh ngạc nói, quay đầu hỏi quản gia, “Hôm nay Tô Hoàng hậu về phủ sao?”

Quản gia Tả tướng phủ hạ giọng thì thầm, sau khi Tô Thiên Sơn nghe xong, im lặng, không chút thay đổi gì, “Vương gia và Thẩm đại nhân vì sao lại vội tìm hoàng hậu thế ạ? Có chuyện gì xảy ra rồi vậy?”

Sở Minh Hiền khá bình tĩnh, kiểm chế tính tình bản thân nói, “Chuyện khẩn cấp, bốn vương không có thời gian để giải thích, đợi tìm được hoàng tẩu đã, Tô đại nhân tự nhiên sẽ rõ ngày”

Tô Thiên Sơn ý bảo quản gia đi mời Tô Hoàng hậu, chẳng bao lâu, quản gia đã trở lại, ghé vào tai ông ta nói hai câu. Thần sắc Tô Thiên Sơn vẫn không đổi, nói, “Vương gia, quản gia đã đi mời, nhưng hoàng hậu lại không có trong phủ, chắc đã hồi cung rồi ạ”

Lừa gạt Sở Minh Hiền lập tức bùng lên, “Trên đường đến đây, bốn vương có thấy cỗ kiệu nào đâu, vẫn xin Tô đại nhân đừng bao che hoàng hậu nữa”

“Vương gia, lão phu chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, làm gì mà bao che hoàng hậu chứ? Còn nữa, hoàng Hậu là người tôn quý, chỉ có bề hạ mới có thể định tội hoàng hậu được, Vương gia chưa điều tra rõ, sao lại có thể nói xấu hoàng hậu được chứ?” Lời lẽ Tô Thiên Sơn nghiêm nghị.

“Bốn vương tới quý phủ tìm người, là phụng ý chỉ thái hậu, cho dù hoàng huynh có trách tội bốn vương, cũng sẽ không làm trái ý chỉ thái hậu!” Sở Minh Hiền tức giận nói, khuôn mặt tuấn tú đã rần đánh lại.

“Chuyện khẩn cấp, vẫn xin Tô đại nhân đi chút, tìm được hoàng hậu, mọi việc sẽ rõ ngay” Thẩm Chiêu lễ phép nói, liên thủ cùng Tấn Vương, vừa lúc mềm và cứng, vừa đấm vừa xoa.

“Lão phu sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào đột nhập vào bản phủ!” Tô Thiên Sơn nói cương quyết, rõ ràng rất tức giận, “Hoàng hậu không ở trong phủ, cho dù có tìm cả phủ cũng tìm không thấy!”

“Bốn vương đi tìm, mới biết kết quả thế nào!”

Lừa gạt vừa bùng lên, Sở Minh Hiền liền rút trường kích bên người thị vệ ra, chỉ thẳng vào cổ họng Tô Thiên Sơn, nhanh như chớp, khiến cho chẳng ai nhìn rõ cả.

Cổ họng bị khoá chặt trong nháy mắt, Tô Thiên Sơn giật mình, cũng giấu nhanh tia kinh sợ, “Vương gia, nói thế nào thì lão phu cũng là mệnh quan triều đình...”

Sở Minh Hiền cất giọng hạ lệnh, “Tìm cho kỹ! Cần phải tìm bằng được hoàng hậu và Diệp cô nương!”

Hai mươi thị vệ trong cung vọt vào phủ, chỉ một lát đã biến mất. Thẩm Chiêu lúc đi qua bên cạnh Tô Thiên Sơn nói, “Tô đại nhân, đã đắc tội rồi, xin thứ

lỗi”

Sở Minh Hiền ném trường kích xuống, đuổi nhanh theo.

***

Hai gã áo đen túm Diệp Vũ lên, đi vào thạch thất bên phải. Con mãng xà to lớn kia thấy có người vào, lập tức tinh thần tỉnh táo hẳn, cả người rung lên. Nổi sợ hãi to lớn ập lại, bao trùm cả người nàng, tim đập bình bịch, như sắp nhảy ra khỏi ngực vậy.... Đùng.... Đùng mà...

Nổi sợ tột độ khiến cho mặt nàng trắng bệch, nước mắt trào ra, bộ dáng mảnh mai đáng thương khiến người ta sinh lòng trắc ẩn.

Hào hán không muốn bị khổ, việc quan trọng trước mắt là bảo toàn mạng nhỏ, nàng cầu xin. “Hoàng hậu, ta sai rồi... Lâu Tiêu Tương sẽ không có màn biểu diễn ca múa kia nữa... Ta cam đoan, thật đó, kính xin người hãy tin ta...”

Tô Ngọc Yên đợi xem kịch vui, khuôn mặt xinh đẹp đông lạnh mỉm cười, độc như rắn rết.

Thị nữ kia hừ lạnh một tiếng, “Tôi giờ mới chịu thua, chẳng trách là đã quá muộn sao? Nào có chuyện tiện lợi như thế chứ?” Nàng ta nhìn về phía hai gã sai vặt, “Còn chưa ra tay?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bị hai gã du côn lưu manh vui đập

Hai gã sai vặt ném Diệp Vũ vào giữa chỗ mãng xà, sau đó đứng sang một bên. Chân tay nàng bị trói, đi không được, cũng chẳng dám lộn xộn, lục phủ ngũ tạng đã sớm bị cuộn thành một cục, đau tức mức không thở nổi, sợ tới mức chỉ muốn ngất xỉu đi. Nàng chỉ đành khóc cầu xin, “Hoàng hậu, ta không dám nữa.... TA lập tức đình chỉ màn biểu diễn ca múa ở lầu Tiêu Tương ngay... Hoàng hậu đại nhân đại lượng, bỏ qua cho ta lúc này đi... Van cầu người...”

Lúc này nàng thật sự bị dọa tới mức sợ hãi run rẩy khắp người, máu như đóng băng vậy, không lưu thông nổi.

Tô Ngọc Yên thấy nàng bị dọa thảm hại, nước mắt lưng tròng cầu xin mình, cười đắc ý, cũng chẳng có chút không nỡ, mà ngược lại càng khiến người ta thấy máu tanh vô tình, tàn nhẫn.

Cái gọi là mỹ nhân rắn rết, thì Tô Hoàng hậu đúng là vậy, coi tánh mạng người khác như cỏ rác, giẫm đạp bừa bãi. Mà thị nữ kia cũng thế, âm trầm cười đầy hưng phấn.

Cự mãng cảm giác có người, thân rắn to tướng càng uốn tới nhanh hơn, cuộn thân hình yếu ớt của Diệp Vũ vào.

Nàng từ từ nhắm mắt thết lên chói tai, thân rắn hiện lên cảm giác thật khủng bố, khủng bố kinh khủng... Nàng đau khổ cầu xin, Tô Ngọc Yên thờ ơ, lạnh lẽo nhìn nàng bị mãng xà cuốn chặt.

Trên mặt Tô Hoàng hậu cười lạnh lẽo, nàng nhớ rõ cả đời! Vĩnh viễn không bao giờ quên được!

Mãng xà cuộn chặt nàng, đầu mãng xà ngay đằng trước nàng, khoảng cách rất gần, còn nhìn nàng chằm chằm, như bất cứ lúc nào cũng há chiếc mồm máu to cắn đầu nàng vậy.

Diệp Vũ có cảm giác như sắp bị mãng xà ăn rồi, lục phủ ngũ tạng cũng bị vét sạch, không thở nổi, nổi sợ hãi tột độ khiến nàng hồng mắt... Bóng đen ập tới, trong giây phút cuối trước khi nàng ngất xỉu hình như có thấy Tấn Vương chạy nhanh như điện tới...

Sở Minh Hiền và Thảm Chiêu đã tìm được địa lao, vì Thảm Chiêu biết rõ phủ tá tướng có một địa lao, đoán tô Hoàng hậu đem nhốt Diệp Vũ tại địa lao.

Khi thấy Diệp Vũ bị mãng xà cuốn chặt, chỉ còn lại đầu, mà nàng gần như đã ngất xỉu rồi, Sở Minh Hiền hồn phi phách tán, hận không thể giết ngay Tô Hoàng hậu lúc đó.

Tô Ngọc Yên nhìn thấy họ thế nhưng tìm được tới đây, kinh ngạc vô cùng, hoảng hốt, rối loạn.

“Đồ rắn rết nhà người, cũng xứng làm hoàng hậu sao?” Sở Minh Hiền trong cơn giận dữ quát lên, chỉ thẳng vào mặt bà ta, “Nếu nàng ấy chết rồi, bổn vương nhất định muốn người đền mạng!”

“Hoàng hậu cự mãng này chắc hẳn không ăn người đâu, còn không mau bảo cự mãng thả người ra hả?” Thảm Chiêu thấy tình hình như thế, cũng chấn động, không ngờ nổi tô Hoàng hậu đoan trang cao quý lại độc ác đến vậy.

Tô Ngọc Yên nháy mắt về phía hai gã sai vặt, bọn họ phát ra loại âm thanh cổ quái, sau đó đỡ lấy đầu cự mãng, chậm rãi buông ra.

Sở Minh Hiền lập tức lao tới, đỡ lấy Diệp Vũ yếu đuối đang trước, ôm lấy nàng, đi ra cửa, đặt trên mặt đất.

Thẩm Chiêu cúi bỏ dây thừng trên người nàng, Sở Minh Hiền dò xét hơi thở nàng, may là nàng chỉ mới hôn mê.

Hắn bảo Thẩm Chiêu đỡ nàng, đoạt lấy trường kích trong tay thị vệ, nhanh nhẹn xoay người, vung trường kích lên, đâm thủng bụng hai gã áo đen, ngã xuống bỏ mình.

Tô Ngọc Yên kinh hãi lùi lại hai bước, sắc mặt tái nhợt, cả người run lên. Thị nữ kia tránh ở một bên bà ta, cố sức trấn định quát, “Bọn họ là người phủ tá tướng, vương gia sao có thể...”

Sở Minh Hiền chống kích đứng thẳng, hơi cúi đầu, trong mắt sát khí đằng đằng, ánh mắt âm lệ đáng sợ.

Bỗng hắn uốn cổ tay lại, lại ra chiêu, trường kích sắc bén vọt thẳng tới thị nữ kia, đâm trúng vai phải của ả ta. Bất giác, máu phụt ra như suối, chói mắt.

Trường kích lại bắn thẳng sang Tô Ngọc Yên, ả ta hồn phi phách tán, từ từ nhắm chặt mắt lại, toàn thân phát run lên. Còn thị nữ kia mắt trừng lớn, cả người cứng ngắc, gần như không tin nổi trường kích kia lại đâm vào thân thể của ả.

Hắn rút mạnh trường kích ra, thị nữ kia không nhìn được đau nhức, ngã xuống đất.

“Tha cho người một mạng là đã xuống tay nhẹ lắm rồi!” Sở Minh Hiền mặt lạnh khốc trần ngập điên cuồng.

“Người thế mà dám giết tỷ nữ của bản cung...” Tô Ngọc Yên cất giọng run run lợi hại. Hắn trừng mắt nhìn ả ta, lạnh băng nóng rực, trong mắt nóng lạnh đan xen nhau. Sát khí thế, lệ khí thế, khiến ả ta sợ tới mức cúi đầu xuống, không dám nhìn. Sở Minh Hiền ném trường kích đi, ôm lấy Diệp Vũ, rời khỏi địa lao.

****

Họ đi thẳng tới y quán, tìm người có y thuật giỏi nhất để chữa trị. Thầy thuốc bảo, Diệp Vũ do bị hoảng sợ quá độ nên phải chậm nhất một canh giờ nữa mới tỉnh lại. Trở lại phủ Tấn vương, Sở Minh Hiền canh giữ bên giường, đợi nàng tỉnh lại.

Đợi mãi tới tận khi trời tối, khiến tính nhẫn nại của con người bị mài mòn đi, cũng khiến cho người ta đau lòng sắp chết, lại càng khiến cho người ta có cảm giác như đã chết được một lúc vậy.

Hắn nắm lấy tay nàng, ngơ ngác nhìn nàng, nhưng lại nghĩ miên man... Nghĩ xem có phải nàng lại chuyển thành bệnh rồi chẳng, rốt cuộc không tỉnh lại nữa, nghĩ nếu nàng chết rồi, hắn phải làm sao đây...

Rót hết chén thuốc khiến cho mặt nàng không còn trắng bệch nữa, nhưng nàng vẫn ngủ, không chịu tỉnh lại, giống như vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Cứ nghĩ như vậy hắn cảm giác như có ai đâm một dao vào ngực hắn, đau lắm, đau vô cùng.

Tới gần giờ tý nàng cuối cùng cũng tỉnh lại, hắn mừng rỡ như điên ôm lấy nàng, như đứa trẻ, vui vẻ, kích động nước mắt trào ra.

Tuy đã tỉnh, nhưng Diệp Vũ vẫn còn chìm trong nỗi sợ hãi, trong sợ hãi, tóm chặt lấy áo choàng của hắn, cả người run lên.

Cô gái nào có mạnh mẽ, kiên cường, gan dạ hơn mà bị loại kinh hãi này có ba hồn bảy vía cũng bị tan mất.

“Ồn rồi, ồn rồi... Vũ Nhi, bổn vương ở cùng nàng, đừng sợ” Sở Minh Hiền an ủi ôn nhu, vỗ nhẹ vào lưng nàng.

“Mãng xà...” Nàng hoảng sợ kêu lên, chui vào tận lòng hắn.

“Mãng xà đã chết rồi, ồn rồi... Ở đây là phủ Tấn vương, không sao, đừng sợ...”

Hắn kiên nhẫn trấn an, cứ lần này tới lần khác, chẳng thấy phiền lòng, cho tới khi nàng bình tĩnh lại chút, mới đỡ nàng uống chén thuốc. Nhìn nàng như đã chết, luồng sát khí lại kêu gào trong cơ thể hắn. Hắn muốn giết sạch những kẻ hại nàng!

Hắn ôm lấy nàng đỡ nằm xuống, nàng cuộn tròn nằm trong lòng hắn, dần dần không run nữa, chậm rãi ngủ.

Vỗ về khuôn mặt ẩm ướt mồ hôi của nàng, vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, hắn khắc chế bản thân kiệt lực.

Ở phía sau hắn chỉ có thể yêu nàng, sao còn có ý tưởng khác nữa chứ?

Sáng hôm sau Diệp Vũ tỉnh lại, thấy Sở Minh Hiền nằm ở bên cạnh thì hoảng sợ, trong thời gian ngắn, nghĩ không ra sao họ lại cùng ngủ một giường chứ.

Sở Minh Hiền võ nghệ cao cường, nàng vừa động chút thì hắn đã tỉnh lại. Thấy nàng có chút chống cự, hắn hỏi, “Chuyện hôm qua, còn nhớ rõ không?”

Hôm qua ư? Con mãng xà kia lại hiện ra trong đầu nàng, nàng co rúm người lại hoảng sợ, cũng không còn sợ y như tối qua nữa.

“Thầy thuốc có nói nàng bị kinh hải tốt độ, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày thì sẽ khỏi thôi” Hấn ngồi dậy, ôm nàng vào lòng.

“Vậy chỗ địa lao kia là chỗ nào? Sao Vương gia lại tìm được thế?” Nàng nằm trong ngực hấn, tuy cảm thấy thân mật như vậy là tìm đường chết, song không chống cự nổi sự bá đạo của hấn.

Hấn nói tóm tắt lại cho nàng những chuyện đã qua, không phải không nghĩ thấy sợ mới nói, “May Thẩm Chiêu biết rõ phủ Tả tướng, nếu không hậu quả chắc không tưởng nổi” Hấn xoa xoa đầu nàng, lưng nổi lên tia lạnh lẽo, “Nếu không thế, có lẽ chúng ta đã âm dương xa cách rồi”

Diệp Vũ đang nghĩ vì sao Thẩm Chiêu và Tấn vương lại cùng đi tìm mình thế nhỉ? Vì sao hấn lại biết phủ Tả tướng có địa lao chứ? Sở Minh Hiền nhìn nàng triu mến, “Con mắng xà kia là được người nuôi, cũng không ăn thịt người, có lẽ hoàng tâu cũng chỉ muốn dọa nàng thôi”

Tối qua, Thẩm Chiêu trước khi rời đi đã nói với hấn như thế.

Nếu Tô Ngọc Yên mà ném Diệp Vũ vào đám rắn độc kia, lúc họ chạy tới nơi thì chắc nàng đã mất mạng, không cứu được nữa.

Hấn nghĩ ngợi, cũng đúng. Nhưng hấn tuyệt đối không dễ tha cho Tô Hoàng hậu tâm địa độc ác như rắn rết kia, nhất định phải cho ả ta trả giá thật nặng!

“Ta đúng là mạng lớn, đợi được Vương gia và Thẩm đại nhân” Nàng nói giễu, không phải không thấy chua xót.

“Nếu có chuyện nữa, nàng cũng không chết được, bốn vương cũng sợ tức mức đã đánh mất nửa cái mạng rồi” Hấn cười buồn bã, “Đúng rồi, vì sao hoàng tâu lại bắt nàng thế? Tâu ấy đã nói gì với nàng thế?”

“Hoàng hậu bảo màn biểu diễn ca múa ở lầu Tiêu Tương là đòi phong bại tục, muốn cấm biểu diễn tất cả. Ta không đồng ý, hoàng hậu cho ta biến mất trên thế gian này!”

“Ca múa ở lầu Tiêu Tương thì có quan hệ gì với nàng chứ?” Sở Minh Hiền giận tím mặt, giận tới mức nắm chặt tay, “À ta không xứng là hoàng hậu! Bốn vương nhất định sẽ bầm chi tiết với mẫu hậu, để cho mẫu hậu khiển trách ả ta”

Chuyện đã phát triển tới mức này, nàng lại bị kinh hoảng như vậy, bị mệt như vậy, phải lấy lại công đạo, Tấn vương vì nàng, sẽ bẩm báo tình hình cho Tôn thái hậu, để cho Tôn thái hậu khiển trách hành vi đã mạo đoạt mạng người như cỏ rác của Tô Ngọc Yên. Còn nữa, nếu nàng không thích đánh trả lại, khiến cho Tô Ngọc Yên biết sợ, chỉ e Tô Ngọc Yên lại tiếp tục ra tay tàn độc nữa. Tiếp đó cũng chẳng còn may mắn nữa.

Đôi mắt hấn hiện lên lạnh lẽo thấu xương, oán hận nói, “Cũng chỉ có nguyên nhân này. Đấu tranh trong hậu cung còn giết người tàn khốc hơn cả chiến trường, nàng chẳng qua chỉ bố trí ca múa ở lầu Tiêu Tương mà thôi, thế mà ả ta đã dám ra tay tàn độc với nàng, đáng giận lắm!”

Nàng lo lắng hỏi, “Thái hậu sẽ khiển trách tô Hoàng hậu thế nào?”

Con giận của Sở Minh Hiền chưa tan, “Bốn vương nhất định phải bảo mẫu hậu trách phạt ả ta thật nặng vào”

Diệp Vũ nghĩ Tô Hoàng hậu có bị phạt, tự mình bỏ qua dĩ nhiên là ổn. Nhưng nếu bà ta không cam tâm mà ghi hận trong lòng thì sao? Nếu bà ta đem mọi thù hận đổ hết lên đầu mình, thì lần sau có còn ra tay quá nặng nữa không? Chuyện này, đúng là đau đầu thật.

Tấn vương muốn nàng tĩnh dưỡng trong vương phủ hai ngày, Diệp Vũ lại nói cả đêm qua không về nhà, sợ mẫu thân lo lắng.

Hấn bảo tối qua đã sai người tới nói với Diệp phu nhân rồi, nàng nói mình đã hết sợ, kiên quyết muốn về nhà, hấn đành bất đắc dĩ đồng ý, dặn nàng hai ngày đừng làm quá sức.

Về đến nhà, Thiên Hề hỏi nàng đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, nàng không muốn mẫu thân lo lắng, thuận miệng đáp vài câu, rồi đi lầu Tiêu Tương.

Tài ca múa cực giỏi của hai vũ nam ở lầu Tiêu Tương là Phùng Tề và Lưu chân, vì nhảy múa giỏi mà chấn động toàn thành, họ ngày đêm luyện vũ, tinh thần bình tĩnh, khí sắc hơi xấu. Diệp Vũ quả trách họ, bảo họ phải cố gắng ăn uống và ngủ nghỉ đảm bảo, nếu không ăn uống, tới lúc đó té xỉu trên đài thì sẽ dọa người lắm.

Đêm nay nàng bỗng nhớ tới, hôm qua đồng ý nhảy một điệu múa mừng thọ với Tôn thái hậu, chỉ còn có một tháng, biết nhảy múa thế nào cho ổn đây?

***

Đêm dài, mọi vật yên tĩnh. Diệp Vũ vừa nhắm mắt lại, thì có tiếng động nhỏ khẽ vang lên. Lòng nàng run rẩy, mở mắt ra, quay đầu lại cả người giật bắn lên, không dám thở nữa – đó là gì thế?

Cả phòng tối om, theo ánh trăng mờ tỏ từ cửa sổ rọi vào phòng, dưới ánh trăng quý dị, một con mắng xà cực lớn đang chậm rãi đi tới, đầu rắn há to, mắt nhìn chằm chằm người trên giường, như có thể thần tốc lao tới cắn chết nàng vậy.

Sợ hãi bao trùm lấy nàng, nàng không thể khắc chế được hét ầm lên, muốn chạy, muốn tìm một cái động chui vào, không để mắng xà thấy, nhưng nàng không nhúc nhích nổi, tay chân không theo ý mình... Tim đập kịch liệt, đập lên tới tận cổ họng, sợ hãi bóp chặt lấy cổ nàng, thờ không nổi... Nàng sắp chết, mắng xà sẽ không tha cho nàng, sẽ ăn thịt nàng...

Đột nhiên nàng mở choàng mắt, tim đập loạn xạ, thở hổn hển, toàn thân lạnh ngắt. Con ác mộng vừa rồi như thật khiến người ta như lại vào một thế giới

kỳ lạ, đáng sợ...

Diệp Vũ tự thôi miên, đừng sợ, đừng sợ, chỉ là ác mộng thôi, chỉ do sợ hãi quá mức mà thôi, mấy ngày nữa sẽ không còn gặp ác mộng nữa.

Đợi cho bình tĩnh chút, nàng bỗng cảm thấy chuyện cảm không cho Tô Ngọc Yên ra tay sát hại nàng nữa, nàng có nên ở lại thành Kim Lăng không đây? Nàng cũng không phải Diệp đại tiểu thư chân chính, vì sao lại phải ở lại chỗ này để bị Sở hoàng và Kim công tử cưỡng bức, làm việc cho họ chứ? Vì sao không chu toàn giữa các nam nhân, bước từng bước kinh tâm chứ? Vì sao nàng không thể vừa đi vừa rời xa nơi này chứ?

Công tử Kim có nói cho nàng ăn thuốc giải, ai biết được chứ? Ai biết hẳn có thật sự hạ tình độc với nàng không chứ? Biết đâu hẳn ta lại lừa nàng thì sao... Đúng, nhất định là lừa nàng rồi! Nàng phải rời khỏi Kim Lăng, nếu không có một ngày bị chính chết, thật không đáng!

Hạ quyết tâm, nàng lập tức đứng lên, thu dọn quần áo và ngân phiếu, ngân lượng, mang theo bọc gọn nhẹ bước ra khỏi tấm phòng.

Trong chuồng có ngựa, nhưng việc dẫn ngựa đi gây ra động tĩnh quá lớn, khiến cho người ta phát hiện ra thì không đi nổi.

Vì thế, nàng chuồn từ cửa hông ra, bước nhanh tới, tìm một khách sạn mua một con ngựa.

Ánh trăng trong veo đầy lạnh lùng, rải trên mặt đất như sương khói vậy. Đã là giờ tý, trên đường không một bóng người, chỉ có ánh đèn thừa thớt lác đác ven đường. Xa xa truyền đến tiếng chó sủa, khiến cho đêm càng tĩnh mịch và quỷ dị hơn. Diệp Vũ rút cuộc hơi sợ, song bước trên đường là một con phố phồn hoa, chỉ có hai khách sạn.

Bỗng đằng trước xuất hiện hai nam tử dâm đảng, chặn nàng lại. Vừa thấy chúng thì biết ngay là những kẻ du côn lưu manh rồi.

“Các nguoi muốn gì?” Diệp Vũ lùi lại, chúng ép sát từng bước, nàng nói uy hiếp, “Các nguoi bước tới, ta kêu lên đó”

“Kêu đi ha, bổn đại gia cho nguoi kêu đó” Gã lưu manh dáng cao lớn cười dâm đảng tiến tới gần.

“Bổn đại gia đã mấy ngày chưa được sướng rồi, giờ tối thế này lại bắt được một con bé tuyệt sắc” Gã lưu manh hơi gù xoa mũi, “Huynh đệ, cô nàng này là ta đã thấy cực lung linh, cực kiều diễm rồi, chúng ta cùng thay phiên nhau hưởng thụ đi nào”

“Có phải vậy không? Lên đi”

Nàng xoay người bỏ chạy, song bọn chúng tốc độ còn nhanh hơn, một trước một sau chặn nàng lại, ép nàng tới tận góc tường. Đang nóng ruột, đi đêm thế mà lại gặp phải hai gã háo sắc,

Trong tình thế nguy cấp, Diệp Vũ đành nói, “Các nguoi tha cho ta đi, ta cho các nguoi tiền”

Nghe vậy, hai mắt chúng sáng lên, cười dâm đảng, “Bổn đại gia vừa giật tiền lại vừa cướp sắc”

Nàng quăng tay nài nặng về phía chúng, song chúng phản ứng rất nhanh, trốn không được, tiếp đó tóm lấy nàng, đè nàng trên mặt đất. ...Nàng giãy dụa mạnh mẽ, kêu to, loại sợ hãi quen thuộc và tuyệt vọng lại ập tới, xé nát lòng nàng.

Làm sao đây? Một gã đè tay chân nàng, một gã xé rách quần áo nàng, bọn chúng cười dâm tà chói tai, khiến nàng hồng mắt, nước mắt trào ra. Chẳng lẽ ông trời cứ trơ mắt nhìn nàng bị hai kẻ du côn lưu manh xé nát sao? Không... Ai tới cứu nàng đây? Đã nửa đêm, còn có ai tới cứu nàng nữa chứ?

Tuyệt vọng như nước bao trùm lấy nàng...

Chẳng biết tại sao hai gã lưu manh bỗng dừng tay, đứng lên. Diệp Vũ lạng người, ngẩng ra một lát rồi ngẩng đầu nhìn – phía sau lưng hai gã lưu manh phụt lên dải máu, một gã áo đen đứng bất động vững chắc như núi, cầm kiếm dài trong tay, đeo mặt nạ vàng, cặp mắt tràn ngập sát khí. Công tử Kim!

Bất chợt cả người như mềm xuống, nàng dựa vào tường, cuối cùng hết sợ hãi. Hai gã lưu manh nhìn hẳn một lát, biết không thể chọc vào, bỏ trốn mất tăm.

Công tử Kim tra kiếm vào vỏ, cởi áo choàng, quăng cho nàng. Nàng trùm áo choàng của hắn lên người, cả người run rẩy đứng lên.

Hắn đưa tay ra trước mặt nàng một cái, nàng ngửi được một mùi hương thanh đậm, hôn mê.

Thời điểm mở mắt ra, nàng đã ở trong gian phòng bí mật từng bị ngược đãi hai lần, công tử Kim ngồi trước bàn, cả người thẳng tắp, vững như núi, liếc nhìn nàng, dưới ánh nến, hai mắt đỏ sẫm.

Diệp Vũ âm thầm cân nhắc, hẳn xuất hiện đúng lúc, chỉ là do mình may mắn thôi; nhưng hẳn vì sao lại xuất hiện đúng lúc chứ? Chẳng lẽ ban đêm hẳn cũng âm thầm theo dõi mình sao?

“Nguoi định rời khỏi thành Kim Lăng sao?” Tiếng hắn nói không nóng không lạnh, chẳng thấy tức giận, “Nguoi bỏ được nương nguoi, đệ đệ nguoi sao?”

Hắn đoán được ý đồ của nàng, cũng không ngạc nhiên, nàng không muốn trả lời, cũng không biết nên trả lời thế nào nữa.

Công tử Kim đi tới, ngồi ở mép giường, đột nhiên ra tay, bóp chặt cổ họng nàng, “Thế gian này, còn ai chạy thoát ra khỏi lòng bàn tay của ta nữa chứ!”

Nàng ngược mặt lên, trợn trừng nhìn, “Muốn chém muốn giết, tùy người!”

Ánh mắt hần tràn ngập lệ khí, hai lông mày như hai thanh kiếm sắc bén, “Ngươi cho là trong cơ thể ngươi đã hết độc tình rồi sao? Tối nay để cho ngươi nhìn rõ lợi hại của độc tình thể nào!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hưởng thụ mùi vị mất hồn

Lòng nàng nhảy lộp bộp, thấy sắc mặt hần ác độc như thế, sợ hãi đứng dậy. Nửa tháng còn chưa tới, sao tình độc lại phát tác được chứ?

Hần lấy từ trong lòng ra một con sâu nhỏ màu vàng, đặt bên miệng thổi. Từ trong con sâu đó phát ra tiếng chói tai, so với tiếng sáo còn như xoáy sâu, rất khó nghe.

Mi tâm Diệp Vũ nhú lại, chẳng lẽ, mảnh màu vàng này lại có thể khiến tình độc phát tác sao?

Quả nhiên nàng cảm giác một sự thay đổi nhỏ trong cơ thể... Từ lòng bàn chân bắt đầu ngứa ngứa, rồi dần dần lan ra chậm rãi thành lớn hơn... Loại ngứa này không giống như bị người chọc ngứa, không thể nói rõ ra được, chỉ biết là ngứa rất khó chịu, muốn lấy tay gãi, song cũng vô dụng, càng ngày càng ngứa nhiều hơn, cứ lan tràn ra toàn thân, tới móng, chân, eo, ngực... Nàng cố gắng không gãi, tránh bị xước da, song loại ngứa râm ran toàn thân này thật sự như sắp lấy mạng của nàng...

Công tử Kim thu lát cắt màu vàng lại, nhìn nàng chăm chăm mãnh liệt, như đang thương thức nỗi thống khổ của nàng vậy.

Nàng quay cuồng trên giường, toàn thân ngứa ngáy, sống triều bao trùm cả người nàng, nàng cắn chặt răng, kiên trì chịu đựng.

Ngay sau đó, ngoài ngứa ra, còn có vô số con sâu nhỏ cắn nàng, cắn da nàng, ăn thịt nàng, uống máu nàng, cả người đau nhức, râm ran, đau thấu tận xương cốt...

Mồ hôi ẩm ướt cả quần áo lẫn tóc mai nàng, nàng vừa ngứa lại vừa đau, run rẩy từng cơn, khuôn mặt thanh mị trắng như tờ giấy, mồ hôi chảy từng dòng như nước xuống.

Nàng không hề nghi ngờ, công tử Kim thật sự đã bỏ loại tình độc đáng sợ lên người nàng.

“Công tử Kim, ta biết rồi... Ta sẽ không chạy trốn nữa” Diệp Vũ nói đứt quãng, răng va lập cập, giọng run rú.

“Biết sai rồi sao?” Công tử Kim yên lặng, mắt thâm trầm.

“Biết sai rồi... Ta sẽ ngoan, sẽ làm việc cho huynh...” Nàng lắc đầu mãi, bộ dạng tiều tụy trắng bệch, đáng yêu khiến người ta không nỡ nhìn, khiến cho mọi nam nhân phải mềm lòng, song hần lại vẫn thờ ơ như cũ. Nàng cọ tới, kéo tay áo hần, đau đón cầu xin, “Ta thật sự biết sai rồi, van cầu huynh... đưa thuốc giải cho ta...”

“Ngươi còn chưa biết đến tình độc thật sự thế nào, ta sao lại cho ngươi thuốc giải được chứ?” Hần cười lạnh lẽo, hất tay nàng ra.

Diệp Vũ tuyệt vọng hận hần thấu xương song lại không làm được gì. Bỗng, một luồng khí nóng bốc lên từ gan bàn chân, nhanh chóng lan tới tận ngực toả ra khắp cả người. Điều đáng sợ là luồng khí nóng này biến thành lửa nóng hùng hực, cứ thế thiêu đốt trong cơ thể nàng, đan xen cùng loại ngứa kỳ lạ này khiến một trận đau nhức tra tấn nàng.

Nàng giống như thấy ngọn lửa đang thè lưỡi liếm, cả trận lửa lớn đang huỷ sạch ý thức của nàng, nàng chỉ cảm thấy cổ họng khát khô vô cùng, khát vọng có một trận mưa to trút xuống, chỉ cảm thấy nóng bức khó chịu, khô nóng không chịu nổi, khát vọng cực kỳ có nước đá ve vuốt... Nàng biết, tình độc lợi hại thật sự là thế này, khát vọng nam nhân... Phải làm sao đây?

Nàng lại cầu xin hần, đau khổ cầu xin, song lại thê, cam đoan nhiều nữa cũng không lay động được hần.

Công tử Kim chẳng chút thương tiếc, thương hại, ngón tay bóp cầm ướt sũng mồ hôi của nàng, “Ta luyện tiếu giết ngươi, nhưng ta lại muốn ngươi ném thứ sống không bằng chết, ném mùi thống khổ!”

“Đừng... đừng mà... Van xin huynh, đừng...” Giọng nàng khàn khàn mỏng manh.

“Trò hay lập tức bắt đầu, ta sẽ cho hai gã khoẻ mạnh hầu hạ ngươi, giải độc cho ngươi, để cho ngươi được hưởng thụ mùi vị hoan ái kia!”

Hắn vỗ tay, khoe mặt mỉm cười như thuốc độc, âm độc vô cùng.

Diệp Vũ chán kinh tột cùng, tức giận tràn ra khỏi cơ thể. Trời ơi! Nam nhân này sao lại độc ác như vậy chứ!

Hai gã đàn ông cao to đẩy cửa mà vào, công tử Kim vội vã tay, ngồi trước bàn, vẫn là tư thế phớt lờ nàng như vừa rồi.

Nàng nhìn thấy hai gã đàn ông to lớn đi tới, lập tức lùi vào tận trong giường, bộ dáng mảnh mai thống khổ khiến người ta thương tiếc.

“Đừng lại đây... đừng lại đây..” Nàng đáng thương hoảng sợ, hét lên chói tai. Hai gã đàn ông lên giường, thò tay về phía nàng, trong nháy mắt, tim nàng như ngừng đập, hồn phi phách tán...

Thà chết cũng không để hai tên này thay nhau làm nhục! Ngay trước lúc chúng tóm lấy nàng, nàng nhanh chóng quay đầu húc mạnh!

Trán đau đớn kịch liệt, hơi choáng váng, nàng có cảm giác máu đang chảy xuống, chảy tới miệng. Nhưng vì sao còn chưa chết chứ?

Công tử Kim bước nhanh tới, vội tay cho hai gã lui, gạt nàng ra, dùng ống tay áo lau máu trên trán nàng, cầm máu cho nàng.

Diệp Vũ cau giận đẩy tay hắn ra, “Buông! Đừng có đụng ta...”

“Người thật chẳng muốn sống nữa sao?” Hắn trầm giọng hỏi, trên mặt có chút lo lắng.

“Ta nguyện chết cũng không làm việc cho người!” Tuy tình độc tra tấn nàng khó chịu, thống khổ, nhưng nàng đã có ý chết trong đầu, có muốn nhúng tay nhiều việc cũng chẳng được nữa. “Người tốt nhất là nên giết ta đi!”

“Ta cố tình không cho người chết!” Hắn ác độc ép nàng, “Mạng nhỏ này của người là do ta cứu, ta cho người chết, người mới có thể chết được! Ta không cho người chết, người phải sống! Cả cuộc đời này người đừng có mơ chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta!”

Nàng bị tình độc tra tấn đầu óc mù mờ, hơn nữa lửa giận bốc lên cũng coi nhẹ lời nói cổ quái của hắn.

Hai gã to lớn mang tới thuốc trị thương để băng bó vết thương, khăn mềm rồi lui ra ngoài. Công tử Kim sau khi băng bó vết thương cho nàng xong, phát hiện ra nàng thần trí đã mù mịt-tình độc là một loại độc cổ, chưa tới thời gian phát tác, chỉ có thể dùng âm thanh đặc biệt mới thúc dục tình độc phát tác; giả sử không dùng thuốc giải đúng lúc, sẽ lâm vào tình trạng nửa mê nửa tỉnh. Nàng hiện giờ như vậy, mắt hép lại, cũng biết rõ bản thân mình đã xảy ra chuyện gì, lại mơ hồ, cả người mềm nhũn, không có nửa sức lực chống đỡ.

Hắn bóp hai bên má nàng, ép nàng mở miệng ra, tiếp đó cắn đầu ngón trỏ của mình, nhỏ giọt máu tươi vào miệng nàng.

Thuốc giải tình độc là tình hoàn, máu người hạ độc cũng có thể giải độc, bởi hắn đã uống tình hoàn.

Sau đó hắn ôm lấy nàng, đi vào phòng, đặt nàng trong một thùng nước ấm đầy, cởi bỏ toàn bộ quần áo ẩm ướt của nàng.

Tình độc cần một thời gian mới lui, bởi vậy, Diệp Vũ vẫn hỗn loạn. Trong mơ hồ, nàng thấy thật ghét tên này, ghét công tử Kim tắm cho mình, mà lại chẳng có sức nào chống nổi.

Nàng thê một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ trở nên mạnh hơn, báo thù ngày hôm nay! Sau khi tắm rửa xong, lau khô thân thể nàng, mặc quần áo cho nàng, lại ôm trở lại tắm phòng cũ.

Nằm trên giường, nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không ngứa cũng không đau, lại càng không còn cái cảm giác khát khô cổ nữa, giống như tình độc đã giải rồi, chỉ cảm thấy rất yếu, chân tay không còn sức, rất buồn ngủ, thật sự muốn ngủ một giấc thật ngon.

“Ngủ một lát đi, tỉnh lại sẽ ổn thôi” Giọng công tử Kim chưa từng bao giờ lại ôn hòa đến thế.

“Ta không muốn đợi ở trong này, ta muốn về nhà” Diệp Vũ cất cao giọng, cố sức làm mình tỉnh hơn.

“Trước hừng đông ta sẽ đưa người về”

Hắn coi như thuận miệng nói, xoay người, quay lưng lại nàng, quyết không cho nàng phản đối. Mặc nàng nói gì, kêu thế nào, cố sức đánh hắn ra sao, hắn cũng vẫn đứng im không động đậy, như một pho tượng ngàn năm vậy. Nàng thật sự mệt quá, mỏi quá, làm loạn một trận thấy chẳng còn sức gì, đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Công tử Kim xoay người, nhìn chăm chú nàng ngủ yên tĩnh, mặt tái nhợt. Hai mày nàng cau lại, như thân mình không khỏe vậy, hoặc là trong lúc ngủ mơ có người làm cho nàng lo lắng hoặc có chuyện khiến nàng ngủ không yên... Dần dần hơi thở nàng trở nên đều đều, ổn định, hắn xoay người nhìn gương mặt quyến rũ mấy đàn ông này, nhìn không được đưa tay ra chạm vào, nhẹ nhàng ve vuốt lưu luyến khuôn mặt xinh xắn của nàng.

Cảm giác tron nồn tình tế khiến cho hắn chợt rung động, khiến cho tim hắn đập nhanh hơn... Vừa rồi tắm rửa cho nàng, hắn xoa khắp thân thể trần của nàng, cũng biết say lòng người ra sao, cảm xúc nóng bỏng mê người thế nào... Cả người ngọc bóng loáng trong suốt, thân thể mềm mại như không có xương, một khối thân thể hoàn mỹ không tỳ vết, đích thực là tạo hóa của ông trời, tin rằng mỗi một người đàn ông đã từng thấy sẽ suốt đời khắc sâu trong lòng không bao giờ quên.

Chẳng qua nàng với hắn mà nói chỉ là một quân cờ tuyệt sắc, một cô gái còn có giá trị lợi dụng mà thôi.

***

Lúc tỉnh lại thì đã là ngày hôm sau rồi. Diệp Vũ ảo não mãi, thế mà ngủ lại say như thế! Cái gì cũng không biết!

Đã ba bốn ngày rồi, nàng vô tình làm chuyện gì cũng đều dẫn tới kiệt sức, bởi vậy nàng thấy tâm phiền ý loạn, phiền tới chán chết luôn.

Định cao chạy xa bay, lại không đi được; nếu ở lại, sẽ đối mặt với quan hệ nam nữ phức tạp, đấu tranh hoàng quyền, làm nhân bánh giữa mấy người đàn ông, lúc nào cũng cẩn thận, bước từng bước cẩn thận, thống khổ chịu hết nổi. Những ngày này thật sự chẳng muốn trải qua chút nào.

Bởi vậy nàng bất giác chẳng còn nhớ tới chuyện tặng lễ cho sinh nhật Tôn thái hậu tỷ nào.

Màn biểu diễn lầu Tiêu Tương vẫn bốc lửa như vậy, vẫn đông chật người, tranh cướp nhau xem màn ca múa mới nhất.

Nàng vốn định hồi phủ sớm, nhưng Lãnh Tiêu Tương lại không cho nàng đi, nàng đành đành phải ở lại “thực nghiệm” màn múa mới.

Dựa theo lệ thường, hai màn ca múa biểu diễn xong mới đến màn múa mới. Trong đại đường lại một lần nữa yên lặng, chỉ còn hai chiếc đèn lồng đỏ trên vũ đài toả ra ánh sáng trong veo, lạnh lùng sáng trắng.

Phùng Tề và Lưu Chân đều đứng ở hai bên mạn sườn, chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi nhạc khúc tấu lên.

Một người mặc bộ màu đen, một người bộ màu vàng, một vàng một đen, nhìn rất bắt mắt. Tiếng nhạc vang lên nhẹ nhàng, họ đều tự nhảy, vũ điệu nóng mắt hấp dẫn nhiều người. Khúc nhạc dạo qua, là ca khúc kinh điển của Micheal Jackson “Dangerous”, họ đứng ở giữa vũ đài, nhảy điệu vũ kinh điển của Micheal Jackson.

Ca khúc ấy, điệu vũ ấy, ở hiện đại được tôn dùng là kinh điển, Diệp Vũ lại lấy ra một nửa để dạy họ nhảy, họ vô cùng ngạc nhiên và cảm thán song lại thấy loại vũ, động tác này rất kỳ lạ, cổ quái. Song họ tin nàng biên đạo múa chắc chắn sẽ khiến toàn thành nổ bung, bởi thế nàng dạy cái gì, họ nhảy cái đó.

Tuy nhạc khí cổ đại không so được với nhạc khí phương tây hiện đại, thiết bị âm thanh cũng tạm ổn, nhưng Lâm Trí Viễn lại mất khá nhiều tâm tư, chọn rất nhiều loại nhạc cụ, hợp tấu thành ca khúc như này, cảm giác mạnh, cũng tính dùng được.

Đoạn vũ đạo này khiến cho đám đàn ông tròn mắt há mồm, ngạc nhiên vô cùng, vỗ tay mãi không ngừng.

Nửa màn vũ đạo là màn vũ táo bạo, lấy ca khúc đặc sắc của Lâm Phong có tên “Illusion” làm nền. Phùng Tề và Lưu Chân lại đối mặt nhau, nghiêng người với người xem, khi khúc nhạc vang lên, họ nhảy dựng lên, đều tự đùa giỡn, đùa giỡn mạnh, có đối nghịch, múa có ý hàm súc. Bộ vũ đạo này đều là những động tác nhanh, tiết tấu mạnh, tràn ngập cảm xúc mạnh, khiến cho người xem máu bốc sôi trào, đứng lên múa theo khúc nhạc.

Họ nhảy khá được, song Diệp Vũ lại xem rất thoải mái, hồn chu du đâu đó, đến cả Lãnh Tiêu Tương đi vào bên cạnh nàng, nàng cũng chưa phát giác ra.

“Vũ Nhi, con biên đạo múa cho lầu Tiêu Tương cũng kiếm được kha khá rồi, ra thật ngạc nhiên, vì sao con lại có thể sáng tạo ra loại múa mới mẻ cổ quái như thế, trở thành một ngọn cờ múa chứ?” Lãnh Tiêu Tương đã trở thành một tiểu phú bà trong thành cười hỏi.

“Dì Lãnh, con cũng chẳng biết nói thế nào nữa”

“Ta chỉ lo có kẻ ra tay phá hỏng...”

“Lãnh đi đừng có lo, cho dù kẻ khác có vùng nhiều tiền đi chăng nữa, con cũng sẽ không đi đâu”

“Ta đây an tâm rồi” Lãnh Tiêu Tương cười ha ha, bồng nhịu mảy, “Giờ lầu Tiêu Tương đứng đầu bảng, trở thành số một trong thành Kim Lăng, tất cả đều là công lao của con. Nhưng không ít khách yêu cầu những cô nương khiêu vũ, hát múa ra rót rượu, tiếp khách, ta lo giả sử cự tuyệt như vậy khách này sẽ không đến nữa. Con cũng biết đó, đàn ông trên đời ai mà không háo sắc chứ?”

Diệp Vũ hiểu ý bà, lầu Tiêu Tương dù sao cũng bán rẻ tiếng cười, là nơi bán thịt, không thể cứ chỉ có biểu diễn ca múa mãi. Vì thế, nàng đề nghị, “Con nghĩ rồi, có thể cân nhắc bán rượu, thức ăn, lại thiết kế thêm ghế lo cho nhóm khách quý nữa. Sau khi ca múa xong, khách có thể tới ghế lò khách quý tiếp tục uống rượu, thích cô gái nào hát múa thì chọn. Khách nếu chọn cô gái, cũng phải tùy mặt hàng mà đưa tiền, mỗi một cô nương đều có niêm yết giá. Đương nhiên, cô nương nào tự nguyện bán mình cũng có thể tự niêm yết giá”

Nghe vậy, Lãnh Tiêu Tương nhoen miệng cười tươi, “Tự niêm yết giá, chủ ý này của Vũ Nhi rất hay, vậy lấy bao tiền mới phù hợp?”

Diệp Vũ nghĩ ngợi chút nói, “Hát, múa giá năm mươi hai, tự bán mình, giá hai trăm lượng”

Lãnh Tiêu Tương hơi ngần ra, “Điều này có cao giá quá không?”

Diệp Vũ nói, “Dì Lãnh, giới lắm tiền rất tự phụ đó, nếu không các cô gái lầu Tiêu Tương chúng ta cả đêm còn muốn ứng phó với bao nhiêu người nữa chứ? Chẳng sợ phiền chết, cũng bị rượu làm hỏng cả thân mình, sao còn khiêu vũ được nữa chứ?”

Lãnh Tiêu Tương gật gù đầu, tiếp nhận chủ ý này của nàng, sau đó vỗ vỗ vai nàng, “Ta biết nhiều ngày con không hề được yên, nhưng con người sống ở đời quan trọng nhất là phải có tiền trong tay”

Diệp Vũ thấy bà đi rồi, mới thở dài đứng một bên tiếp tục xem múa.

Phùng Tề và Lư Chân kích cho cả đại đường nóng bỏng sôi trào, mọi ánh mắt đều tập trung cả trên vũ đài. Họ đứng bất động, một lát sau tiếp đó Lư Chân lại quay sang, đối mặt với hắn, mũi chạm mũi, giống như hai đàn ông hôn môi trước công chúng vậy...

Dưới đài vang lên từng tiếng hét chói tai, thật rõ ràng, những người khách này đã bị động tác lớn mật của họ là hình hài.

Đúng vậy, điệu nhảy này chính là cơ tình. Mà ở cổ đại, nam nhân yêu được gọi là đoạn tỵ (đồng tính), hoặc gọi là long dương chi phích.

Cuối cùng Phùng Tề và Lư Chân cùng ra tay, đẩy nhau một cái, cùng văng ra, rớt xuống đài, màn múa nóng bỏng như vậy chấm dứt.

Diệp Vũ đã nghĩ, kế tiếp sau Lăng Vô Hương và Phán Phán, thì tên của bọn họ sẽ nhanh chóng truyền khắp mọi ngõ ngách, trở thành vũ nam nổi tiếng khắp cả thành Kim Lăng, có lẽ còn nhận được một số ít ưu ái của đồng tính nam. Một tiểu nhị đi tới, giao cho nàng một bức thư nói là có một gã sai vặt đưa tới. Nàng mở thư ra xem, nhìn thoáng qua, tức giận xé nát bức thư, ném xuống đất.

Công tử Kim uy hiếp nàng, dám can đảm phản bội hắn, không làm việc cho hắn, mẫu thân và đệ đệ của nàng sẽ bị chịu độc thủ. Lửa giận bốc lên, nàng tức vô cùng!

Vọt vào quaa rượu, ra tới cửa, nàng mở một vò nữ nhi hồng, uống ừng ực xuống cổ họng. Tốt nhất là say, vĩnh viễn đừng tỉnh lại.

Do uống quá nhanh, hết nửa vò rượu, Diệp Vũ cảm thấy đầu hơi đau, vì thế ngồi xuống cạnh tường, ôm vò rượu chậm rãi uống.

Vì sao lại phiền lòng như vậy chứ? Vì sao tất cả mọi người lại muốn lợi dụng nàng chứ? vì sao linh hồn lại tới tận đây chứ? Vì sao... ông trời ơi, ta không đắc tội với ông, vì sao ông lại chinh ta như vậy chứ? Ông phải giết chết ta mới thấy vui sao... Có người định cướp vò rượu trong tay nàng, nàng ôm chặt lại, “Làm gì vậy?” Hoá ra là Lâm Trí Viễn.

Hắn đi qua đình viện, trong lúc vô tình nghe một tiểu nhị nói nàng đang uống rượu trong quán, định đi nhìn một cái.

Nàng cũng đã uống khá nhiều, sắc mặt đỏ bừng, đáy mắt đuôi lông mày chùng chắt tầng tầng lớp lớp phiền não và ưu sầu. Hắn biết gần đây nàng bận rộn vô cùng, có không ít chuyện đã xảy ra, đoán chắc trong lòng nàng buồn bức lắm nên mới mượn rượu giải sầu.

“Diệp cô nương, dù có phiền lòng cũng đừng nên uống rượu giải sầu” Hắn khuyên nhủ ôn nhu, ngồi xuống bên nàng. “Không uống rượu thì còn có thể làm cái gì chứ?”

“Có thể đi ra ngoài chút, tán gẫu giải sầu” Khoé môi hắn cười nhẹ như gió thoảng, “Nếu cô không chê, ta sẽ cùng cô”

“Vô dụng, vô dụng thôi... Anh cứ theo giúp ta uống rượu đi, ta càng cao hứng hơn... Hoặc là anh đừng để ý tới ta nữa...”

Diệp Vũ gờ vò rượu lên, dốc vào miệng, lại bị hắn cướp lấy, vò rượu kia lại rơi hết xuống bụng hắn.

Uống hết hai lần, Lâm Trí Viễn nói sáng khoái, “Ta cùng cô uống, không say không về!”

Nàng ôm vò rượu, cười hắc hắc, “Không say không về!”

Hai người cứ anh một ngụm, tôi một ngụm, chẳng bao lâu, nàng lại mở vò rượu ra, rất nhanh đã cạn đáy.

Lâm Trí Viễn thấy nàng cúi đầu, gật gù, biết nàng đã uống say rồi, rót cuộc chẳng uống nổi nữa. Cặp mắt đẹp kia của nàng hí lại, bao phủ hơi nước, mưa bụi dường như mờ mờ hơn, thêm vài phần mỉa mai; mặt má nàng hồng hồng, cánh môi mềm đỏ hồng sáng bóng, mọng trĩu mê người.

Bộ dạng nàng say rượu trông bốn phần ngây thơ đáng yêu, thêm sáu phần quyến rũ lòng người. Bỗng Diệp Vũ khóc rống lên, cứ như là hắn phụ bạc nàng vậy.

“Diệp cô nương, cô sao vậy?” Hắn có nghe qua chuyện xảy ra trong cung, lại không biết tình hình cụ thể ra sao.

“Ta... Ta không muốn đợi ở trong này nữa...” Nàng khóc bi thương, cứ như một cô gái nhỏ bị uất ức lớn, rơi lệ đầy mặt, đau lòng nức nở muốn chết, “Ta chỉ muốn tự lực cánh sinh... Kiếm được tiền, vì sao ai cũng muốn lợi dụng ta... Ta có gì sai chứ...”

“Cô không sai” Lâm Trí Viễn vẫn nghĩ đến nàng là một cô gái kiên cường, chưa từng thấy nàng yếu ớt như vậy, lòng thấy thương xót, “Muốn khóc thì cứ khóc thật thoải mái đi”

“Ta không rõ vì sao lại tới nơi này... Không phải ta muốn đến, là ông trời tru ta, huynh biết không...” Nàng khóc như thác đổ, vừa khóc vừa nói, nói nghe không rõ, “Vì sao ta lại xui xẻo vậy chứ... Vì sao họ đều không tha cho ta chứ... Ta muốn về nhà, không muốn đợi ở một nơi cổ đại không rõ đây nữa...”

Cổ đại ư? Hắn không hiểu rõ lời nàng nói, nhưng hắn hiểu ra, có kẻ lợi dụng nàng, ép nàng làm việc. Đây là nguyên nhân tâm tình nàng xấu, muốn mượn

rượu tiêu sầu.

Nước mắt trút xuống như những hạt ngọc, trào ra từ mí mắt, nàng nói đứng quẩn xong như phát tiết hết hồn dỗi, oán khí và bất bình trong lòng đã chất đầy mấy ngày nay ra.

Chẳng bao lâu nàng khóc mệt rồi thì buồn ngủ mất, hấn ôm nàng vào lòng, để nàng được ngủ thật ngon giấc.

Lâm Trí Viễn lau nước mắt cho nàng, nhìn nàng chau mày, dung nhan thanh thoát, trong lòng ngập tràn nhu tình.

Thật ra hấn hoàn toàn có thể ôm nàng về tắm phòng, nhưng cơ hội hiếm có như vậy, mà tận sâu trong lòng đã muốn ôm nàng từ lâu, vì thế hấn vẫn không động đậy. Dần dần hấn cũng ngủ mất.

***

Lâm Trí Viễn ngủ rất mỏng, bên ngoài có động tĩnh gì thì đã tỉnh. Nàng thì ngủ thật say, do một đêm say rượu, sắc mặt hơi tái nhợt. Nàng mềm nhũn dựa vào ngực hấn, mày cau lại, giật mình lại tiếp tục ngủ. Hấn cười cười, trong lòng có cảm giác thoải mái.

Tuy tay chân đều mỏi tê nhưng hấn cũng không để ý. Trời đã sáng, vẫn nên đưa nàng về phủ trước, nếu không sẽ có người nhìn thấy thì không hay.

Hấn ôm lấy nàng, ra khỏi quán rượu, bảo tiểu nhị gọi một cỗ kiệu lại. May mà người hầu Tiêu Tương vẫn đang ngủ, lúc này chỉ có mấy tiểu nhị là đang bận rộn, hấn dặn họ không nói linh tinh, sau đó ngồi lên kiệu từ cửa hông rồi khỏi lầu Tiêu Tương.

Diệp Vũ ngủ rất say, mặc cỗ kiệu động thế nào cũng không tỉnh lại. Đến cửa ngạch trạch phủ, hấn ôm nàng xuống kiệu, tiểu nhị chạy tới gõ cửa, đột nhiên có một người bước nhanh tới chặn đằng trước.

Lâm Trí Viễn nhìn kỹ hoá ra là Tấn Vương. Sáng tinh mơ sao ngài ấy lại ở đây nhỉ?

Khí sắc Sở Minh Hiền không tốt lắm, giống như cả đêm chẳng ngủ vậy. Mắt thấy nhạc công hầu Tiêu Tương ôm lấy nàng, còn nàng thì ngủ say, vẫn thấy canh giờ không hợp, hấn âm trầm trước mặt, trong mắt loé lên tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Chà đạp điên cuồng

Lâm Trí Viễn định giải thích, Sở Minh Hiền đã mạnh tay ôm lấy nàng, giọng lạnh băng hỏi, “Vì sao Vũ nhi cả đêm không về phủ vậy?”

“Vương gia nên tự hỏi Diệp cô nương thì hơn” Thấy hấn nói mạnh, Lâm Trí Viễn cười bỏ qua, coi như không thèm để ý, lại tỉnh té đá lại vấn đề cho hấn.

“Bốn vương hy vọng sẽ không có lần nữa!” Con người Sở Minh Hiền đen kịt, khắc chế sự tức giận.

“Vậy xin Vương gia chăm sóc cho Diệp cô nương, Lâm nữ xin cáo từ” Lâm Trí Viễn thần nhiên cười, thông dong rời đi. Sở Minh Hiền trừng mắt liếc hấn một cái, ôm nàng vào phủ.

Diệp Vũ nằm trên giường nhà mình, vẫn ngủ nặng nề. Hấn định hôn nàng, lại ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, càng nghi hoặc nhiều hơn, trong lòng thấy hốt hoảng.

Tối qua hấn bị kích động đi tìm nàng, không thấy nàng, hấn vẫn đợi, vẫn đợi... Sai giả hầu đi hỏi thăm ở lầu Tiêu Tương thì thấy nói là nàng đã sớm trở về phủ rồi, hấn nghĩ đi nghĩ lại, cũng nghĩ không ra nàng rốt cuộc đi đâu, càng nghĩ càng giận, càng đợi càng giận... Hấn cũng không tin, nàng một đêm không về phủ, hấn có phải đợi nàng bằng được!

Đợi cả đêm, rốt cuộc cũng đợi được! Điều khiến hấn thấy nổi trận lôi đình là, dĩ nhiên lại là gã nhạc công đã từng cùng nàng nhảy một điệu múa ôm nàng trở về!

Chẳng lẽ tối qua nàng uống rượu cùng gã nhạc công kia ư? Nghĩ đến đây lửa giận trong người càng bốc cao, cúi xuống hôn, cuốn chặt lấy môi nàng.

Loại hương thơm và sự mềm mại này chỉ thuộc về nàng, đã kích thích hấn, khiến hấn càng lún sâu hơn... Lửa giận chuyển thành lửa dục, hấn điên cuồng chà đạp mặt má, mũi, mắt nàng... Nhưng vì sao mặt nàng lại nóng vậy chứ?

Cả tay nàng, người nàng cũng rất nóng, chẳng lẽ nàng nhiễm lạnh rồi sao?

Sở Minh Hiền giật mình, lập tức sai kẻ hầu đi tìm đại phu. Chẳng bao lâu, đại phu đã tới, sau khi chẩn đoán, có nói tối qua nàng nhiễm lạnh, uống xong chén thuốc, nghỉ ngơi điều dưỡng tốt, có thể khỏi hấn.

Nhưng uống xong chén thuốc rồi, bệnh nàng cũng chẳng thấy đỡ, nhiệt độ không giảm, thậm chí còn nóng hơn cả lúc trước nữa.

Thiên Hề thấy con gái nóng mãi không giảm, sợ tới mức chân tay luống cuống cả lên. Đến trưa hần mời thêm ba thầy thuốc tới hội chẩn, họ cùng nhất trí nói, uống thuốc rồi, giả sử bệnh cũng không giảm thì là số mệnh rồi. Hần chửi ầm lên, mắng họ là “lang băm” rồi đuổi họ đi.

Qua nửa canh giờ, nhiệt độ trên người nàng giảm chút, hần nắm tay nàng, cứ gọi mãi không để cho nàng ngủ.

Diệp Vũ nghe thấy tiếng gọi, hơi mở mắt ra, lại chỉ có chút hé mở nhìn không rõ trước mặt-hần là ai vậy nhỉ? Tấn vương sao? Vì sao lại mơ hồ như thế? Vì sao đầu lại đau như vậy, choáng váng như vậy chứ? Vì sao khó chịu buồn nôn thế? Đây là đang bị bệnh sao?

“Vũ nhi, không khoẻ thế nào, nói cho bốn vương biết...” Sở Minh Hiên thấy nàng bệnh như vậy, lại vừa thương xót và đau lòng.

“Vũ nhi, nàng cảm thấy thế nào rồi?” Thiên Hề đau lòng gạt lệ, dùng khăn lụa che miệng, “Vũ nhi sao có thể nhiễm lạnh chứ...”

Diệp Vũ nghe ra thanh âm, đây là mẫu thân, đây là Tấn vương, vì sao họ lại đau lòng chứ? Là mình bị bệnh rất nặng sao? Nếu thật sự bệnh nặng, vậy là tốt rồi, nếu chết rồi có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt được không? Nàng nhắm mắt lại, hy vọng mình mau chóng chết đi...

***

Ngày này, nhiệt độ Diệp Vũ lúc lên lúc xuống, bệnh tình lặp lại, Thiên Hề lo quá độ, suốt nửa thì ngắt xiu, được thị nữ đỡ về tẩm phòng nghỉ ngơi.

Sở Minh Hiên thì canh giữ bên giường, lúc nào cũng quan sát bệnh tình thay đổi của nàng, chẳng dám lơ là.

Vào đêm, tay nàng, mặt và thân đều nóng, tuy không nóng như ban ngày nhưng vẫn sốt nhẹ không giảm, khiến mọi người đều hồ hồ cả. Hần sai người vào cung mời Thiện Y phòng Hàn Thái Y, nhưng có lẽ ngay lúc đó Thái Y viện không ra ngay được nên đã một canh giờ rồi chưa có bóng ai đến.

“Vũ Nhi, Thái Y sẽ nhanh đến thôi, nàng cố chịu đựng chút nhé” Hần nắm tay nàng, vẻ mặt sầu lo.

“Vũ Nhi, tỉnh tỉnh lại đi... cùng trò chuyện với bốn vương, nàng ngủ quá lâu rồi...”

“Bốn vương không trách nàng uống rượu cùng nhạc công, chỉ cần khoẻ lên... bốn vương sẽ không trách nàng...”

Nhiệt độ nàng cao mãi không giảm, hần nóng lòng như lửa đốt, chẳng có tâm tư ăn cơm uống nước, tất cả tâm trí đều đặt hết trên người nàng.

Có người tiến vào. Hần quay đầu lại xem thấy Thẩm Chiêu một thân áo trắng, thì nghi hoặc hỏi, “Sao người lại tới đây?”

Thẩm Chiêu chậm rãi đi tới, “Hôm nay ra cung hơi muộn, ở cửa cung có gặp người trong phủ Vương gia, thuận miệng hỏi hai câu mới biết Diệp cô nương bị bệnh” Ánh mắt hần dừng trên khuôn mặt tái nhợt kia tóc tai hỗn loạn, “Diệp cô nương bị nhiễm lạnh sao? Thế thầy thuốc nói thế nào?”

“Thầy thuốc trong thành đều là lang băm tất!” Sở Minh Hiên tức giận nói, “Bệnh Vũ Nhi cứ lặp đi lặp lại, cũng không nóng đến mức dọa người, chỉ sốt nhẹ, bốn vương hết cách rồi, chỉ sai người tới trong cung mời thái y thôi”

“May mà lần này người quan tâm nhưng không bị loạn” Thẩm Chiêu cười thần nhiên.

“Đừng có trêu ghẹo bốn vương nữa, người có biết tôn trọng không hở?” Sở Minh Hiên xấu hổ trừng mắt nhìn hần, “Bốn vương sốt ruột chết được, người còn cười được nữa”

“Diệp cô nương hình như tỉnh rồi” Thẩm Chiêu nói sung sướng.

Sở Minh Hiên quay vội đầu lại, Diệp Vũ đúng là đã tỉnh, kinh ngạc nhìn họ. Hần sờ trán và má nàng, “Vẫn còn sốt nhẹ, Vũ Nhi, nàng cảm thấy thế nào nói nhanh cho bốn vương biết”

Nàng cố sức trợn to mắt, song ánh mắt dinh dính, nóng nóng, mơ hồ, rất khó chịu... Nàng cảm thấy đầu đau kịch liệt, như có ai dùng một gậy đập đầu nàng vậy, như sắp nứt ra rồi. Nam tử trước mắt là ai vậy? Còn người đang đứng kia là ai?

Trong mơ màng, người đó tiến gần chút, lộ ra khuôn mặt tuấn tú rõ nét. Hạ Phong! Chẳng lẽ nàng đã chết rồi sao? Chẳng lẽ nàng rút cuộc trở lại thế kỷ hai mươi mốt rồi sao?

Nàng mừng rỡ như điên, đưa tay túm lấy quần áo Hạ Phong, vừa khóc vừa cười, “Ta đã trở về, có phải... đem ta về nhà, được không... Ta muốn về nhà. mang ta về nhà...”

Hạ Phong thờ ơ, thậm chí còn kinh ngạc nhìn nàng, như không hiểu nàng đang nói gì nữa.

Nàng sốt ruột, giãy dụa đứng dậy, cầu xin đáng thương, “Ta chưa chết, thật đó, ta chỉ là xuyên qua tới cổ đại... Ta cuối cùng đã trở lại, ta còn muốn làm thầy dạy múa của huynh, đừng bỏ lại ta...”

“Vũ Nhi, nàng nói gì?” Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một giọng lạ.

“Ta chỉ muốn làm thầy dạy múa của huynh, không mong gì... Mang ta trở về, van xin huynh đó, Hạ Phong...” Nàng đau khổ cầu xin.

“Vũ Nhi, nàng đến cuối cùng muốn nói gì hả?” Sở Minh Hiền ôm lấy nàng, “Thắm Chiêu, có phải nàng bị sốt tới mức hồ đồ rồi không?”

“Diệp cô nương hình như coi ta là một người khác vậy” Mới vừa rồi, Thắm Chiêu nhìn rất rõ, Tần Vương nhìn mình thần sắc thật khiếp sợ, hoài nghi ra sao, Hân nghi ngờ nói, “Hạ Phong là ai? Lâu Tiêu Tương có một người tên là Hạ Phong sao?”

“Ngày mai cho người tới hỏi xem sao” Ánh mắt Sở Minh Hiền lạnh băng bức người. Diệp Vũ lại đưa tay ra nắm lấy quần áo Thắm Chiêu, bị hân chặn lại, hân ôm chặt lấy nàng, không cho nàng lộn xộn.

Thắm Chiêu lo lắng nói, “Diệp cô nương thần trí không rõ, chỉ e không được khả quan cho lắm”

Hai thái y tới, Sở Minh Hiền vội vã tránh ra để họ chẩn trị. Nhìn, sờ, hỏi, hội ý, Trương thái y nói, “Vương gia, Diệp cô nương nhiễm lạnh, sở dĩ bệnh tình lặp đi lặp lại, là nàng không có ý muốn sống nữa”

Sở Minh Hiền cực kỳ kinh ngạc, “Không muốn sống nữa ư? Nói thế là sao?”

Lý thái y nói, “Vương gia, theo mạch của Diệp cô nương mà coi, lúc trước nàng bị chấn kinh tột độ, không được điều dưỡng tốt, sau đó tâm tư chán nản, chẳng thể giải toả, đây cũng là nguyên nhân nàng ấy không còn muốn sống nữa”

“Vậy phải làm thế nào cho được?” Sở Minh Hiền lộ vẻ sầu thảm, trước mắt bi thống.

“Tuy nói là thế, vì thần vẫn viết phương thuốc, đun thuốc cho Diệp cô nương uống thử”

“Làm phiền Trương thái Y, Lý thái y”

Thắm Chiêu tiễn họ ra ngoài, sau đó bảo người hầu đun thuốc mang tới. Sở Minh Hiền thấy khó hiểu, “Vũ Nhi đúng là bị chấn kinh tột độ, nhưng sao lại có thể phí hoài bản thân như thế chứ?”

Thắm Chiêu bảo, “Vương gia, chuyện quan trọng trước mắt là khiến cho Diệp cô nương có ý nghĩ muốn sống”

Sở Minh Hiền gật đầu, đặt nàng nằm xuống, cẩn thận sửa chăn cho nàng. Thắm Chiêu biết điều bảo, “Vương gia, ta về phủ trước. Mặc dù nguoi nóng ruột với bệnh của Diệp cô nương nhưng cũng nên chăm sóc tới mình nữa”

Sở Minh Hiền tiễn hân ra cửa, cười khổ bảo, “Vũ Nhi đã bệnh thành vậy, bốn vương sao còn có thể chiếu cố đến mình được chứ?”

Thắm Chiêu chẳng nói gì, vỗ vỗ vai hân, xoay người rời đi. Đứng ở cửa phòng, Sở Minh Hiền nói liên miêng, cần nhắc với Việp Vũ thần trí mơ hồ, nói hết thâm tình, triền miên, khiến cho nàng hiểu được là mình yêu nàng tới mức nào, cần nàng ra sao, nếu mất nàng, hân sẽ rất thống khổ.

***

Diệp Vũ thấy Hạ Phong như hân lại chẳng để ý tới nàng, biến mất, sẽ không được gặp lại nữa. Đây là sao?

Sương trắng mịn mờ, nhìn không thấy phía trước, nàng chậm rãi bước lên trước, bỗng một đám đá phát sáng từ trên trời chiếu xuống, dập dềnh ở trước nàng.

Đám đá phát sáng này tròn tròn, phát ra tiếng vọng kỳ lạ, ngăn cản đường nàng đi,

Nàng hơi sợ, không ngờ đám đá phát sáng này lại còn biết nói chuyện, giọng nói giống y trẻ con, cũng có tính trẻ con nữa.

“Nguoi đừng sợ, ta sẽ không hại nguoi” Đám đá phát sáng cười khi khi bảo.

“Nguoi là ai, là người hay quỷ?” Nàng bắt giác lùi lại phía sau. Đám sáng này đi tới, “Ta không phải người cũng không phải quỷ, lại càng không phải là tiên, ta là tinh linh trong thiên địa”

Diệp Vũ ngạc nhiên mãi, tinh tinh là gì?

“Đơn giản mà nói, hồn nguoi xuyên qua một thời không là Sở quốc, là do sự phụ ta tạo thành. Nhưng sự phụ ta không phải cô tình, là do mắt mờ nhìn nhầm, nguoi đừng để ý”

“Ta sao không ngại chứ?” Rốt cuộc nàng hiểu ra chân tướng, quan tâm gì đến sự phụ hân là kẻ nào, nếu sai rồi thì sự phụ hân sẽ phải phụ trách sửa lại. Nàng tức giận bảo, “Nguoi bảo sự phụ nguoi mang ta trở về, ta không muốn đợi tại thòờ không Sở quốc kia nữa”

“Nguoi đừng có giận, hãy nghe ta nói đã” Đám ánh sáng này nói chậm rãi, “Sự phụ ta đã biết sai rồi, đã đến thỉnh tội, sự công đã phạt sự phụ, nhưng sai lầm nguoi thì đã không sửa lại được, chỉ đành có thể vậy thôi”

“Không được! Nguoi bảo sự công nguoi đem ta trở lại thế kỷ hai mươi mốt ngay!” Diệp Vũ kêu lên, “Nếu không ta sẽ từ bỏ ý định đâu!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh, người trước nghe ta nói đã” Đám ánh sáng cười ha ha, “Thật ra, đây cũng không phải do sự công quyết định, là thần tiên cấp trên quyết định, người phải ở lại thời không Sở quốc đó”

Nàng thở phì phì bảo, “Các người bắt nạt người! Ta mặc kệ, ta nhất định phải trở về!”

Đám ánh sáng nói, “Người cũng không phải không thể trở về được, chỉ là không phải bây giờ. Nói vậy, người phải hoàn thành hai sứ mệnh, là có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt, nhưng lại có thể được ở một chỗ với Hạ Phong”

Có chuyện tốt vậy sao? Đám ánh sáng lại nói, “Nhưng nếu muốn trở lại thế kỷ hai mươi mốt, phải tìm được gì đó có thể mở được cánh cửa thời không”

“Cái gì vậy?”

“Uyên ương khẩu”

“Uyên ương khẩu ư? Là cái gì thế?”

“Ta cũng chưa từng thấy. Sứ phụ nói, uyên ương khẩu được chia thành hai nửa, một nửa ở Sở quốc, một ở Ngụy quốc hoặc Tần quốc, người lấy được uyên ương khẩu, ghép hai thành một, có thể mở ra được cánh cổng thời không”

“Uyên ương khẩu giờ ở trong tay ai?”

“Ta cũng không biết, sứ phụ có nói, uyên ương khẩu không nằm trong tay dân chúng bình thường. Còn có một đoạn thơ sẽ giúp người tìm uyên ương khẩu. Mười dặm bình hồ đầy trời, tóc tóc đen sâu hoa năm. Đối nguyệt hình đan vọng tướng hộ, chỉ tiện uyên ương không tiện tiên. Nhớ kỹ đó?”

”Thơ này là thơ gì hả?” Diệp Vũ ngạc nhiên, cái gì với cái gì chứ, chỉ bằng một đoạn thơ mà có thể tìm được uyên ương khẩu sao?

Đám ánh sáng này càng ngày càng mờ dần, “Ta phải đi rồi, người phải nhớ thật kỹ, linh hồn người xuyên thủng cái thời không Sở quốc, coi như đã trúng mục tiêu đã định. Người phải hoàn thành hai sứ mệnh, mới có cơ hội trở về thế kỷ hai mươi mốt”

Nàng sốt ruột hỏi, “Nhưng người vẫn còn chưa nói là sứ mệnh gì mà...”

Đám ánh sáng này càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng mờ đi, “Đây là bí mật, người chỉ cần an tâm ở lại Sở quốc là được, đừng có phí hoài bản thân mình nữa”

Giọng nói biến mất, ánh sáng cũng hết. Nàng đưa mắt nhìn chùng quanh, sương trắng càng lúc càng mờ mịt... Mờ mạnh mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú quen thuộc.

“Vũ Nhi, nàng tỉnh rồi?” Sở Minh Hiền mừng rỡ cười như điên, thấy đôi mắt nàng trong veo như trước, vội đưa tay sờ nhanh trán nàng, má nàng, cảm giác nhiệt độ hạ dần, thế này mới yên tâm chút, “Vũ nhi, đầu còn đau không? Có khoẻ không?”

“Tốt hơn nhiều rồi, chẳng đau nữa” Diệp Vũ nói khàn khàn, yết hầu lại vừa đau vừa nóng, miệng lưỡi khô cả.

Hắn bung ly trà giúp nàng uống, vui quá cười mãi. Nàng đón lấy, đã một ngày hắn canh giữ bên giường, lo lắng hãi hùng, hầu hạ chu đáo, làm hết mọi chuyện chỉ vì yêu nàng.

Hắn tình thâm nghĩa trọng như thế, nàng biết làm sao?

**

Ngày tiếp theo, Diệp Vũ đã hết sốt, chỉ là không thể ra gió, phải nằm tĩnh dưỡng trên giường.

Đây là mệnh lệnh của Sở Minh Hiền, nàng chỉ đành ngoan ngoãn ở tẩm phòng.

Lại một ngày đã qua, nàng cảm thấy khoẻ lên không ít, tuy khí sắc còn chưa tốt lắm, nhưng cũng đã khôi phục lại một nửa sức lực.

Nàng định đi nhìn lầu Tiêu Tương, thì lại gặp một tiểu nhị ở cửa lầu Tiêu Tương. Tiểu nhị này nói, Lâm Trí Viễn đã bị người phủ Tấn vương mang đi rồi.

Nàng kinh hãi, Tấn vương sai người đem Lâm Trí Viễn đi làm gì nhỉ? Chẳng lẽ vì chuyện đêm đó nàng cùng Lâm Trí Viễn uống rượu sao? Chẳng nghĩ gì nhiều, nàng vội vã chạy tới phủ Tấn vương.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Trầm luân trong bể đục

Vào phủ Tấn vương, Diệp Vũ xông lên người hầu đi theo nàng. Sở Minh Hiền từ phòng đi ra, nhướn mày dặt tay nàng, “Vũ Nhi, nàng vẫn chưa khỏi hẳn, sao lại đi ra thế?”

“Lâm Trí Viễn đâu?”

“Hoá ra nàng vì hắn ta mà đến” Hắn buông tay nàng ra, gần như rất thất vọng.

“Ngài đem huynh ấy sao rồi?” Nàng tức giận hỏi, nhận định hắn đang tra tấn Lâm Trí Viễn.

Sắc mặt hắn trầm xuống, ánh mắt thanh bần đảo quan, mọi người hầu đều xám xịt tránh người. Hắn nói lạnh lùng, “Hắn đã đi rồi”

Diệp Vũ không tin tưởng, “có đúng không?”

Đột nhiên Sở Minh Hiền cất cao giọng, “Nàng quan tâm nhạc công lầu Tiêu Tương như vậy sao? Có lúc nào nàng quan tâm tới bản vương không?”

Giọng cao vút xen lẫn lửa giận. Nàng sùng sốt một chút rồi có phản ứng, hắn ghen, tức giận, nhưng hắn tức cái gì chứ? Ghen gì chứ? Nàng không thể bị con tức của hắn chặn lại, nếu không sau này rất khó trở mình, “Vương gia cứ thế mà không tin ta sao? Ngài cứ hỏi thẳng ta không tốt hơn ư, còn bắt huynh ấy làm gì chứ?”

“Bản vương không bắt hắn!” Hắn tức giận tới mức mắt nỏ đom đóm, lửa giận trong mắt bốc lên.

“Thế huynh ấy đâu rồi? Ta muốn gặp huynh ấy!”

“Bản vương đối đãi nàng tốt như vậy thế mà không ngờ nàng chỉ vì một nhạc công mà gào thét với bản vương, khiến mặt đỏ tía tai” Hắn thất vọng cười lạnh, mắt cau lại, hình như có vẻ đau xót, “Bản vương ở trong lòng nàng tới tốt cùng có mấy phần?” Vấn đề này nàng biết trả lời sao đây?

Nàng đối với hắn không có tình yêu nam nữ, chỉ có “phụng mệnh làm việc” nên không thể nói là rất áy náy khó nói nên lời, có lỗi thật sự.

Dù là thế cũng phải diễn cho tới hết, Diệp Vũ kêu lên, “Ta uống rượu với huynh ấy, thì sao nào? Hắn là nhạc công, ta là biên đạo múa, chúng ta hợp tác rất vui vẻ, là bạn, Chẳng lẽ ta và bạn uống rượu cũng không được sao?”

Dưới con thịnh nộ, Sở Minh Hiền không để ý tới từ nàng dùng: hợp tác. Hắn trừng mắt lườm nàng, lửa đục bốc lên. Nàng không cam lòng yếu thế, đón nhận ánh mắt băng hoả nảy lửa của hắn, trong lòng hạ quyết tâm nhất định phải thu phục được hắn!

Bốn mắt trừng nhau, hai người giằng co, hắn mạnh mẽ, nàng càng mạnh mẽ hơn. Mắt hắn sáng quắc như ngọn đuốc, đôi mắt lặng lẽ tĩnh tại, tựa như ngọn lửa đen, thổi quét qua đêm nàng nuốt sạch.

Ngay sau đó, hắn giật nàng vào trong lòng, nàng giẫy dụa kịch liệt... Ngay lúc họ đang quấn quít si mê, thật ra lúc đánh giấc, xuất hiện một giọng, “Vương gia...”

Hai người không hẹn mà cùng dờ, Diệp Vũ sợ sệt giây lát, lấy lại tinh thần, xấu hổ đẩy hắn ra, lại không biết đẩy ra thế nào.

Sở Minh Hiền vẫn không chịu buông nàng ra, có ý ôm nàng trước mặt Lâm Trí Viễn, làm ra cử chỉ vô cùng thân thiết. Nhưng nàng nổi giận thật sự, thế mà định cắn hắn, hắn không thể không buông nàng ra.

“Lâm công tử, huynh không sao chứ” Nàng cảm thấy hai má và cổ nóng bừng, giống như quả cà chua vậy.

“Ta không sao” Lâm Trí Viễn nói nhạt như gió thoảng, “Vương gia mời ta đến phủ, có hỏi về chuyện đêm đó ta uống rượu cùng cô, nhưng do vương gia quá quan tâm đến cô, cô đừng nghĩ nhiều”

Nàng trừng mắt liếc Sở Minh Hiền một cái, thế mà hắn sao lại nói Lâm Trí viễn đã rồi đi rồi?

Lâm Trí viễn ôm quyền thi lễ, “Lầu Tiêu Tương có chuyện cần làm, ta đi trước”

Diệp Vũ nói vội, “Ta cũng đi lầu Tiêu Tương, cùng nhau đi”

Sở Minh Hiền đưa tay ra túm nàng lại, ôm vào trong lòng rất bá đạo. Lâm Trí Viễn cười khế, đi mất.

Nàng nói phải về, lại đi không được, bị Sở Minh Hiền còng ngạnh lôi đến thư phòng. Nàng thờ phỉ phỉ đẩy hắn ra, dựa vào thư án, hai tay khoanh trước ngực, nhìn trừng trừng một bên.

Tức giận mà vẫn còn cười nhạt, lãnh ngạo, hắn lần đầu tiên gặp, lửa giận trong cơ thể đột nhiên biến mất sạch sẽ.

Hắn cười lạnh nói, “Bản vương công tử Lâm tới là chỉ hỏi chuyện đêm đó xảy ra, vì sao nàng uống rượu ở quán với hắn, vì sao nhiễm lạnh, thế thôi”

Nàng không nói, ghéch cầm lên, mắt nhìn gian tà. “Nàng cho là bốn vương sẽ đối phó hấn sao? Bốn vương là loại người bụng dạ hẹp hòi sao?” Hấn cầm chặt tay nàng.

“Vừa rồi nàng gần đây chất vấn bốn vương, muốn gặp hấn, cứ như bốn vương đem hấn ăn sống nuốt tươi vậy. Vũ Nhi, nàng quan tâm hấn như vậy, bốn vương... bốn vương nhớ rõ, người chưa quan tâm tới bốn vương như thế bao giờ” Hấn nói bất mãn, mày cau lại, trông ra thật sự có mấy phần uất ức.

“Tức giận thật sao?”

“Nàng nói thật một câu đi” Sở Minh Hiền nóng nảy.

Chưa đồ người, chưa bao giờ ăn nói khép nép, chưa bao giờ nhân nhượng một cô gái như vậy, thế mà hấn cái gì cũng làm cả, nàng thế mà lại một tác còn muốn tiến một thước, chẳng nói chữ nào! Hấn rất tức giận!

Mắt hấn xầm xuống, “Nàng tới tốt cùng muốn bốn vương thế nào?”

Diệp Vũ cố kéo dài giọng, “Ngài là Vương gia, ta biết làm thế nào chứ?”

Mắt hấn nổi lên tầng sắc lạnh, “Mới rồi ở trước đình, nàng tranh chấp cùng bốn vương, ào ào với bốn vương, thật chẳng có quy củ gì, không đáng một cô gái nên có...”

Nàng reo lên, “Ta thì không quy củ như thế đó! Vương gia không quen nhìn thì thôi đi!”

Dứt lời nàng hất tay ra, định mau chóng trốn xa nơi này – màn diễn này nàng không muốn diễn nữa.

Nàng rất mâu thuẫn, biết rõ mình đang diễn trò, nhưng giữa tình nhân cái vả là tổn thương người ta như vậy mà không cần nghĩ, nàng có khổng chế cũng khổng chế không nổi. Rất kỳ lạ. Nhưng nàng vừa đi tới trước cửa đã bị hấn tóm lại.

Sở Minh Hiền ép nàng lên cánh cửa, vây chặt nàng, hôn mạnh nàng. Nàng giãy dụa, hấn ép tới, nàng phản kháng, hấn giam chặt; nàng nhu nhược, hấn mạnh mẽ.

Lời hấn như đao thương, rạch trên mặt, trên cổ...nàng, môi thấy hơi đau, khắp nơi đều đau, nàng biết hấn dưới con thịnh nộ sẽ làm ra chuyện không tin nổi... Hấn khế cắn thuy tai nàng, phả hơi thở nóng rực, làm tổn thương nàng.

Ở đằng sau nàng càng phản kháng, hấn lại càng muốn chinh phục nàng, bởi vậy, nàng thông minh lựa chọn chấp nhận.

Quả nhiên hấn không còn lỗ mãng, thô bạo như vậy nữa, đem vòng eo mềm mại của nàng ép sát thân mình, hôn thâm trầm môi nàng.

Diệp Vũ hip mắt lại nhìn hấn say mê nhắm mắt, sắc mặt hấn nổi lên tia dựa hoàng hành, môi hấn ngập tràn ma lực, hôn mình choáng váng đầu óc, hồ đồ, mơ hồ không rõ... Cả người mềm nhũn, đứng không vững, chỉ đành mặc hấn...

“Không phải là bốn vương thục phục nàng, mà là nàng thục phục bốn vương” Giọng hấn khàn khàn trầm trầm.

Nàng hoàn hồn, phát hiện ra mình đang ôm cổ hấn, thân hình say mê quấn quýt một chỗ với hấn, trầm luân trong bể dục mà không biết. Tại sao lại vậy chứ?

Sở Minh Hiền khề hôn khoé môi nàng, cúi đầu cười, “Bốn vương sẽ cố đợi đến đêm động phòng hoa chúc đó”

Nàng hừ lạnh, “Ta còn chưa chắc đã gả cho ngài đâu”

Hấn nóng lòng vuốt ve eo nàng, “Không lấy chồng cũng được, chỉ cần sinh con cái cho bốn vương là được”

Nàng nguyền môi, “đừng mơ!”

“Cũng chẳng phải do nàng nghĩ! Bốn vương nhất định cho nàng sinh ra một đứa con lỗi lạc tuần mxy như bốn vương, một con gái yêu kiều quyền rũ như nàng”

“Vương gia đây đang mơ mộng hão huyền quá nhỉ”

Hấn lại hôn môi nàng, cười, “Mẫu hậu biết nàng bị bệnh, để nàng lành bệnh chút rồi tiến cung cho mẫu hậu nhìn một cái, lúc này cũng nên tiến cung rồi” Diệp Vũ không muốn tiến cung, nhưng tránh không được. Lúc này đây, hấn có thể cầu xin Tôn Thái hậu tứ hôn không nhỉ?

***

Vì tránh phức tạp, Sở Minh Hiền cam đoan, sẽ không rời nàng nửa bước, không để nàng bị thương tổn gì. Hấn còn nói, mẫu hậu từng phạt Tô Hoàng hậu rồi, bắt bà ta ở trong phạt đường, chép kinh thư một tháng, xem như trừng phạt răn đe.

Diệp Vũ cười lạnh trong lòng, trừng phạt này cũng quá nhẹ rồi.

Tôn Thái hậu hỏi han bệnh tình của nàng, thương cho nàng mấy vị thuốc bổ dưỡng, bảo nàng cố gắng điều dưỡng cho tốt, đừng coi thường.

“Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn trắng như tờ giấy, thật đáng thương” Bà nắm tay Diệp Vũ, trước mắt thương tiếc, chuyển sang trách con, “Hiên Nhi, Vũ Nhi vẫn chưa khỏi hẳn, sao con lại mang nàng ra hứng gió thế?”

“Thái hậu yên tâm, thần nữ không yếu ớt như vậy đâu, đã khoẻ lắm rồi ạ” Diệp Vũ nói nhanh.

“Mẫu hậu, nhi thần quyết định, sau này sẽ chăm sóc thật tốt cho Vũ Nhi, mong mẫu hậu từ hôn cho vi thần và Vũ Nhi” Sở Minh Hiên nói thành khẩn. Diệp Vũ ngăn ra, thế mới biết bị hấn lừa.

Tôn thái hậu cười bảo, “Không vội không vội. Con đã có vợ rồi, muốn cưới sườn phi, còn phải báo cho Tần vương phi nữa”

Diệp Vũ phụ hoạ theo, “Thái hậu nói đúng ạ, chuyện này không thể gấp được”

Nghe vậy, hấn càng thấy nóng ruột, “Vũ Nhi chưa vào cửa ngày nào, lòng nhi thần lại càng không yên tâm, chỉ sợ có chuyện xảy ra”

Tôn thái hậu nói thăm thía, “Ai gia biết con thích Vũ Nhi, cười nàng vào phủ dĩ nhiên phải làm long trọng, không thể qua loa, nóng vội. Như vậy đi, ai gia trước tiên xem hoàng lịch đã, cùng bề hạ chọn một ngày hoàng đạo, mới từ hôn cho các con”

Lời này chẳng khác nào đồng ý hôn sự của họ, Sở Minh Hiên lòng lúc này mới thả lỏng xuống. Diệp Vũ nghe ra, cũng có tâm sự khác, cảm thấy Tôn thái hậu cố ý kéo dài thời gian. Chẳng lẽ Tôn thái hậu không tán thành hôn sự của nàng và Sở Minh Hiên chăng?

Tiếp đó, Tôn thái hậu hỏi vào ngày hai mươi tám tháng sáu này chuẩn bị yến Thiên Thu ra sao, Sở Minh Hiên bảo đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi.

Diệp Vũ bỗng nhớ tới mình có đồng ý tặng lễ cho bà vào ngày sinh nhật mà vẫn chưa bắt đầu chuẩn bị được gì cả.

Tôn thái hậu hỏi nàng đành phải nói là đã chuẩn bị phần lễ khá ổn rồi, nhất định sẽ không để cho thái hậu thất vọng. Ngày này họ cùng dùng bữa tối với Tôn thái hậu rồi mới ra cung.

Ban đêm, nàng nằm trên giường, ngắm nghĩ xem nên nhảy điệu múa gì trên yến tiệc Thiên Thu của Thái hậu cho thích hợp, Tôn Thái hậu bảo nàng không cần để ý tới cái nhìn của người khác, muốn nhảy gì thì nhảy, như vậy... Nàng sẽ nhảy một điệu khiến cho mọi người được mở to mắt về thế giới vũ đi.

Hạ quyết tâm rồi nàng quyết định ngày mai đi tìm Lâm Trí viễn. Hôm sau dùng xong bữa sáng, nàng đang đi đi lầu Tiêu Tương, lại gặp gã sai vặt ở cửa phủ Hữu tướng.

Gã sai vặt phụng lệnh Thẩm Chiêu, đưa tới một bức thư hoạ, đề trên đó “Không thư”

Có thể nhìn ra, Thẩm Chiêu dùng hết tâm tư để hoạ ra bức này: xa xa núi non trùng điệp ẩn hiện, trước mặt nước biếc xa xôi, bố cục bức tranh hài hoà hợp lý, bút phát lưu loát, ý cảnh cao siêu. Dưới đề hai câu son thụy hữu tình, ý thơ hoạ đồng nhất hỗ trợ lẫn nhau.

Vẫn như người mà hoạ cũng như người, ngực mang trí lớn, lạnh nhạt như nước.

Diệp Vũ viết một bức thư, giao cho gã sai vặt đưa tận tay cho Thẩm Chiêu. Sau đó nàng ngồi trên một thuyền hoa thượng đẳng trên sông Tần Hoài đợi hấn đến.

Thẩm Chiêu chỉ đến muộn một chút, nàng cất giọng trêu đùa, “Thẩm tướng người khiêm tốn, thế mà lại để cho nữ tử đợi ngai đại giá quang lâm”

“Trong phủ có chuyện quan trọng, ra cửa cũng đã muộn, thật có lỗi” Giọng hấn thản nhiên, hất áo choàng lên ngồi xuống, “Không biết Diệp cô nương có chuyện quan trọng gì không?”

“Uống ly trà đi đã” Nàng đưa hấn một ly trà nóng, mặt mày trong veo, Hấn nhận chén ngọc khéo léo tinh xảo, thổi nước trà, chậm rãi nhấp nhấp.

Nàng đánh giá hấn, hôm nay hấn không hề mặc áo trắng, quần áo xanh mộc mạc tự nhiên như ở nhà, nhìn ra được là mặc thường xuyên, giặt thường xuyên, lại khiến cho người ta cảm thấy khí độ và hấn hợp lại tăng lên sức mạnh, giống như ngọn trúc cao ngất vậy, bề ngoài cứng cỏi, bên trong bằng phẳng, trong veo lạnh lùng đầy ôn nhuận, trong màu xanh ẩn chứa tuần tú.

Diệp Vũ châm trà thêm cho hấn, “Đại nhân sai người đưa bức hoạ tới, ta rất thích”

Thẩm Chiêu gật đầu, không nói gì. “Chuyện Tô hoàng hậu, ta xin đại nhân giúp cho, không rõ đại nhân đã nói với người thế nào rồi?”

“Chuyện này, ta rất xin lỗi” Giọng hấn thanh thanh chứa xin lỗi, “Ta là ngoại thần, không tiện tiến cung, sẽ đi tìm Tô đại nhân, xin hấn chuyển lời. Không biết Tô đại nhân có nói trái lời ta không, hay vẫn xuyên tạc với hoàng hậu, ép cô chết non. Diệp cô nương, ta không làm tốt chuyện này, thật sự rất xin lỗi”

“Đại nhân xử sự khéo léo, thành thật sẽ không đắc tội với người, nghĩ đến chẳng qua là hoàng hậu hiểu sai ý đại nhân thôi” Nàng mỉm cười nói.

“Hoàng hậu trối cô lại, dùng mắng xà đoạ cô, thủ đoạn tàn nhẫn. Thái hậu rất giận, răn dạy hoàng hậu, giao trách nhiệm cho hoàng hậu chép kinh ở trong phạt đường, trong một tháng, xem như trừng phạt nhỏ răn đe”

LÒNG Diệp Vũ lạnh lùng, chắc Tôn thái hậu không muốn Tô Thiên Sơn thất vọng đau khổ, nghĩ là vì ả ta với vi phạm lần đầu nên không phạt nặng.

Thẩm Chiêu lắc đầu bật cười, “NHư thế gọi là trừng phạt nhỏ răn đe, Tần vương không phục, náo loạn một trận ở điện Từ Ninh, còn bị thái hậu dạy dỗ một chút”

Nàng tưởng tượng ra, Tần vương không phục, không cam lòng, nhất định hận nghiêng răng ken két.

“Lấy lòng dạ rắn rết của Tô hoàng hậu, chỉ e sau này không có ngày lành rồi, đại nhân nghĩ sao?”

“Chỉ cần Hoàng hậu biết, Diệp cô nương sẽ là sườn phi của Tần vương, sẽ không làm khó dễ cô nữa” Hần nhìn thẳng nàng, cố ý nhìn nàng như vậy, như có chuyện trong lời nói vậy.

“Có lẽ đó cũng là một cách hay” Diệp Vũ cười lạnh trong veo, “Đại nhân không phải không biết tâm tư của ta, vì ta đã nói qua rồi”

Hần nhìn chén ngọc trên bàn không có cảm xúc gì, mày khẽ nhíu lên, “Tần vương vì cô chống đối thái hậu, đắc tội hoàng hậu, tình thâm nghĩa trọng như thế, Diệp cô nương chớ phụ. Ta tin cô chỉ ở vị trí sườn phi tạm thời thôi”

Diệp Vũ hỏi chậm rãi, “Đại nhân đã làm cho ta thấy hâm mộ quá, còn để ý tới thân phận người sao?”

Thẩm Chiêu cười nhàn nhả, không đáp. Nàng thầm cân nhắc, hẳn lúc nào cũng trong trẻo lạnh lùng ôn hoà, vui buồn không rõ, khiến người ta không nắm bắt được như thế. Do dự mãi, nàng hỏi ngay, “Theo đại nhân, Thái hậu sẽ tứ hôn cho ta và Tần vương sao?”

Hần cau mày, “Muốn nghe nói thật không?”

“Nếu không nói thật lòng, đại nhân cũng đừng có nói ra nữa”

“Tần vương một lòng cưới cô, há cần phải được thái hậu cho phép sao?”

*** Thẩm Chiêu nói vậy là ý gì? Thái hậu đến tột cùng có tứ hôn không? Ôi, ôi, lạnh lùng quá, cầu xin duy trì có thưởng...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Sầu triền miên

Nàng kinh ngạc, “Xin chỉ giáo cho” Tuy sớm nhìn ra được Tôn thái hậu cố tình kéo dài hôn sự của Tần vương và nàng, nhưng nàng không dám chắc, mà Thẩm Chiêu thì lại cực kỳ thông minh nhanh trí, hiểu lòng người, thường thường có thể nhìn ra chân tướng bên trong, bởi vậy nàng muốn biết đáp án từ miệng hắn.

Mắt Thẩm Chiêu chớp tránh né, “Diệp cô nương có thể nghĩ ra, thái hậu với tiền triều hậu cung, người trong hay ngoài cung đều không phải rõ như lòng bàn tay sao?”

Diệp Vũ chậm rãi gật đầu, “Tuy thái hậu hiền lành hoà ái, tính tình sáng khoái, nhưng thái hậu có thể từ một vũ kỹ nhỏ ở Nghê Thường các trở thành sủng phi của tiền hoàng, lại trở thành thái hậu, nhất định có chỗ hơn người”

“Diệp cô nương nhìn người rất độc đáo” Hần cười tán thành, “Chuyện xảy ra giữa Bệ hạ, Tần vương và cô, giữa cô và công chúa An Dương ân ân oán oán, thái hậu nắm rất rõ. Nếu thái hậu gả gáp cô cho Tần vương, làm vậy, Thái hậu công đạo thế nào với bệ hạ đây?”

“Ý ngài là, thái hậu định dùng một cán cân cân bằng giữa hai đứa con ruột sao? Thái hậu cũng sẽ không cho ta gả cho Tần vương?”

“Đây là cô nói đó, ta cũng chưa nói gì cả?” Hần nhàn nhả uống trà, uống sạch chẳng còn gì. Như thế xem ra, Tôn thái hậu mới thật sự không thể cho tứ hôn.

Diệp Vũ lại yên tâm, song lại cảm thấy kỳ lạ, nếu hắn đoán được Tôn thái hậu không thể tứ hôn, vậy vì sao hắn lại còn khuyên mình gả cho Tần vương chứ? Hần nghĩ như vậy là hợp tác bọn họ sao?

Nàng vừa châm trà vừa hỏi, “Đại nhân, ở lâu Tiêu Tương đã lâu có nghe người ta nhắc đến một quyền thần binh lợi khí, hình như gọi là... a, đúng, gọi là “Thần binh phổ”. Sở quốc thật sự có quyền sách này sao?”

Nghe vậy, Thẩm Chiêu vẫn thần sắc ung dung không thay đổi, bình tĩnh, thong dong.

“Sao lại nhắc tới quyền sách này?” Hần hỏi tùy ý.

“Người khách này nói, trong lúc vô tình ta nghe được, hơi tò mò, nên hỏi đại nhân chút” Nàng nói thầm, hẳn thật đúng là tâm tư kín đáo. Nàng hơi tò mò, “Cuốn “Thần Binh phổ” này rất lợi hại sao? Nhưng kẻ đó nói, có không ít người đang tìm quyển sách này đó”

“Lầu Tiêu Tương thế mà có kẻ dám can đảm nhắc tới quyển sách này” Giọng hẳn nhẹ nhàng như con gió xuân thổi tới chậm rãi.

Diệp Vũ nghi hoặc, những lời này hẳn có ý là cuốn “Thần Binh phổ” không thể tùy tiện đề cập đến, rất ít có người nhắc tới.

Chuyện này là sao? Nàng hỏi, “Vì sao không thể nhắc bừa tới cuốn “Thần binh phổ” này chứ? Có phải quyển sách giấu cái bí mật động trời gì không?”

Thẩm Chiêu cười bảo, “Cô là một cô gái mà lại tò mò như thế với thần binh lợi khí, chẳng hay là muốn làm nữ tướng quân ư?”

Nàng cười cười, không hỏi thêm nữa, bởi hẳn là một kẻ cẩn trọng, sẽ không để lộ ra gì nhiều.

***

Đã nhiều ngày qua, Diệp Vũ lúc nào cũng sốt cao nằm mơ một giấc mơ kỳ lạ. Tuy ánh sáng kia nói nàng là linh hồn, làm cách nào mới có thể trở về thế kỷ hai mươi mốt, lời nói chuẩn xác, nàng không thể tin được thế giới này lại thật sự có quỷ thần, thần quái gì đó. Giấc mộng kia cổ quái chân thực, không phải giả, hồn nàng xuyên thủng thời không Sở quốc này, cũng không phải giả, như vậy, nàng chỉ có thể nhận mệnh, hoàn thành hai sứ mạng, tìm được uyên ương khẩu, mới có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt được.

Nàng phải sống kiên cường, bất kể ở trong tình huống ác liệt tới đâu, bất luận gặp chuyện phức tạp thế nào, nàng cũng phải dũng cảm đối diện.

Trước mắt, sinh nhật Tôn thái hậu là lễ sinh nhật quan trọng nhất, thời gian gấp gáp, nàng phải gia tăng luyện vũ.

Vừa nghe xong ca khúc và biểu diễn của Diệp Vũ, Lâm Trí Viễn vô tay tán thưởng nhiệt liệt, “Khúc ca này rất đẹp, cảm động lắm, làn điệu sâu trĩu miên, ai oán dài lâu, ca từ bi thương tuyệt vọng khiến cho người ta chìm đắm trong khúc nhạc thương cảm, trong nặng nề, không tự kiềm chế được”

Giọng hẳn hưng phấn khen cao vút, cứ như cả đời hẳn gặp được cô gái yêu nhất vậy, kích động không kiềm chế nổi.

Nàng cười khẽ, “Ta định dùng khúc nhạc này nhảy một điệu múa, còn muốn tìm một giọng ca nữ đặc thù hát khúc này”

Ánh mắt hẳn u buồn giãn ra sáng lạn như đoá hoa đào, “Cô yên tâm, ta nhất định sẽ tấu ra khúc nhạc cực êm tai nhất cho cô”

“Lâm đại ca, ngày hai mươi tám tháng sáu này là sinh nhật thái hậu, ta đồng ý với thái hậu, nhảy một điệu múa trợ hứng yển Thiên Thu” Nàng cười tủm tỉm, lo lắng hẳn từ chối, “Ta định lại mời huynh làm bạn nhảy cho ta”

“Khiêu vũ vì thái hậu ư? Ta sao được chứ? Diệp cô nương, cô tha cho ta đi” Lâm Trí Viễn từ chối thẳng, “Cô vẫn nên tìm Phùng Tề hoặc Lưu Chân có vẻ thoả đáng hơn”

“Hai người cùng múa, tính nhiệm bạn nhảy mới là mấu chốt, tuy tài múa của Phùng Tề và Lưu Chân cũng cẩn thận, nhưng ta chỉ tin nhiệm huynh thôi”

Diệp Vũ tổn hết lời cầu xin hẳn, cuối cùng hẳn cũng đồng ý, nhưng khó mà giữ được nhảy đẹp.

Ngày ấy Sở Minh Hiền mời hẳn đi phủ Tấn vương, tuy họ có ý do thoái thác giống nhau, nhưng nàng lại cảm giác như không phải vậy, cũng nên hỏi cẩn thận một lần. Sắc mặt hẳn cau lại, tâm tư đậm chút u buồn, “Cô không tin Tấn vương hay vẫn không tin ta?”

Nàng mím môi, “Ta chỉ không muốn lý do vì ta mà liên lụy đến huynh thôi”

Về mặt Lâm Trí Viễn tràn ngập chua xót, “Tấn vương làm vậy cũng bởi rất để ý đến cô”

“Ngài ấy đến tốt cùng đã làm gì rồi?”

“Tấn vương cảnh cáo ta, cảm không được mơ tưởng tới cô, cũng đừng mượn cơ hội tiếp cận cô, nếu không ngài ấy không biết sẽ làm ra chuyện hại trời hại đất thế nào nữa” Hẳn cười, “Diệp cô nương, ta vốn không định để chuyện này này trong lòng, cô cũng đừng có để ý làm gì”

Nàng hiểu ra, Tấn vương làm vậy cũng vì sốt ruột cho mình. Cặp mắt hẳn kia sáu phần u buồn, bốn phần xuất khí, lại trở lại bình thản, “Cô cũng đừng tìm Tấn vương nói, nếu cô đi thật, chỉ biết ta lại càng gặp phiền toái nhiều hơn thôi”

Diệp Vũ cười thần nhiên. Tiếp đó, nàng dạy hẳn động tác cơ bản của vũ đạo. Điều khiến nàng kinh ngạc là, động tác đơn giản hẳn chỉ cần học một lần, cũng nhảy giống y chang, còn động tác phức tạp chút thì hẳn nhảy vài lần cũng ổn. Kết luận một câu, hẳn học được rất nhanh, có thiên phú siêu đẳng về vũ đạo, Nàng bất giác thấy hoài nghi, hẳn có lẽ đã sớm biết nhảy điệu Rumba, có lẽ, hẳn cũng từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên tới.

Với điệu nhảy Rumba của nàng, Lâm Trí Viễn vừa vui vừa sợ, bảo nàng mỗi lần biên đạo múa đều vô cùng độc đáo, khiến cho người ta có một loại rung động trời đất. Hẳn còn nói múa đôi lần này với điệu nhảy lần trước ở phủ Thụy vương đều kinh hãi thế tục, không sâu trĩu miên lại khiến cho nổ tung.

Hẳn còn lo điệu nhảy này sẽ gây ra nhiều phiền toái, nàng bảo hẳn đừng có lo.

Thật ra nàng cũng lo dù sao là điệu nhảy Rumba, với người cổ đại mà nói, thật sự có chút rung động.

***

Mấy ngày nay, Lâm Trí Viễn bận tối mắt tối mũi, ban ngày cùng luyện nhảy với Diệp Vũ, ban đêm phổ nhạc, nhưng có thể thấy hắn rất thích.

Diệp Vũ nói với Lãnh Tiêu Tương, ở yến Thiên Thu của Thái hậu có bố trí màn vũ mới, cả nửa tháng nên luyện múa cho nhuần nhuyễn.

Lãnh Tiêu Tương hiểu được tình cảnh của nàng, không có dị nghị gì. Tần vương thì không được gần mỹ nhân, bị ghen uất thật sự, nói bỏ luyện một ngày cũng không quan trọng, ép nàng bồi cùng mình.

Nàng chẳng còn cách nào khác, đành bảo cứ cách năm ngày sẽ bồi cùng hắn hai canh giờ, hơn nữa là ban đêm. Hắn đành chấp nhận.

Có một lần, hắn dẫn nàng tiến cung yết kiến Tôn thái hậu, nàng vui vẻ đồng ý. Tôn thái hậu hỏi han tình hình, nàng bảo nàng luyện tập cũng gần được. nàng tìm cơ, xin Tôn thái hậu ân chuẩn cho nàng được đọc sách ở Tàng thư các, Tôn thái hậu chẳng hoài nghi gì, ân chuẩn.

Tiếc là, tìm mất một canh giờ cũng tìm không được cuốn “Thần binh Phổ”

Diệp Vũ tìm cách báo cáo kết quả với công tử Kim, sau khi hắn trầm tư một lúc lâu mới bảo, nếu cuốn “Thần Binh phổ” giấu ở trong cung, có ba nơi là có thể nhất, một là ngực thư phòng, hai là Tàng Thư các và tẩm điện của Thiên tử. Như vậy, mục tiêu kế tiếp là tẩm điện của thiên tử. Nếu có cơ hội cũng nên tìm chút ở thư phòng của phủ Hữu tướng.

Thụy vương có tìm nàng một lần. Một đêm nàng về phủ thì đã khuya, thiên hê đã ngủ. Tiến vào tẩm phòng nàng liền thấy Thụy vương ngồi trong phòng, bên cạnh có hai hộ vệ.

Nàng bảo, nàng muốn hiến vũ trong tiệc Thiên Thu của thái hậu, điệu nhảy này có thể làm cho bệ hạ và Tần vương điên đảo thần hồn.

Thụy vương dẫn dò nàng phải nhảy cho đẹp, lúc này nhất định phải khiến cho huynh đệ trở mặt thành thù, cốt nhục tương tàn. Nếu nàng dám can đảm đùa giỡn, nhất định sẽ để cho mẹ con các nàng sống không bằng chết.

Ngày nào cũng luyện múa liên tục như vậy, rốt cuộc cũng đến ngày hai mươi tám tháng sáu.

Sở Minh Phong tổ chức yến Thiên Thu tại trước điện Duyên Khánh, giờ Dậu yến bắt đầu.

Cả buổi trưa, Diệp Vũ, Lâm Trí Viễn cùng bốn nhạc sĩ tiến cung chuẩn bị, khảo sát vũ đài, nàng còn thử nhảy trên vũ đài chút, cảm thấy khá được. Nàng vốn lo lắng trên vũ đài sẽ bị hạn chế, may mà chương sự phụ trách dựng vũ đài dựa theo yêu cầu của nàng mà xử lý đặc thù.

Lúc này chính là mùa nóng nhất trong năm, trời nóng như đổ lửa, ánh nắng gay gắt, rọi xuống đình cứ như bị lửa nướng cháy vậy, khiến con người ta nóng bức khó chịu; ánh nắng chiếu gay gắt xuống mặt đất, phản ra từng tia chói mắt. Cả bầu không khí chẳng có chút gió nào, toàn bộ quỳnh đình cứ như một chảo lửa nóng bức oi nồng, nghi một lát mà mồ hôi đã tuôn đầm đìa.

May là tối gần giờ Dậu, gió lại nổi lên, quét đi cái cái oi bức gay gắt của ngày hè.

Diệp Vũ đã trang điểm hoá trang đẹp, mặc bộ múa vào, bên ngoài khoác tấm áo choàng sáng mỏng, che khuất. Nàng đứng ở trước cửa sổ điện Duyên KHánh, nhìn cách bố trí yến Thiên Thu.

Một quỳnh đình to như vậy được giăng đèn kết hoa, màn lụa hồng bay lên, dải lụa đỏ rủ xuống, các bồn hoa đủ loại màu sắc quý hiếm được đặt ở đó có thể thấy cả, đem toàn bộ đình viện sang trọng hẳn lên, không khí vui vẻ. Cung nhân còn trải tấm thảm lớn pho trương từ trên xuống, trên bàn bày đầy các loại chén ngọc, vàng long lanh, sáng loá rực rỡ, chói mắt.

Khiến người ta thấy trước mắt sáng ngời là hành lang trước thềm điện, lộ ra dãy đèn cung đình hao sen chín cánh rực rỡ.

Lấy hoa sen tạo hình, lấy lụa trắng làm nổi bật, còn lấy Thiên Thu là chủ đề chính, chín cánh hoa sen đẹp tinh xảo xa hoa cực lớn. Lúc bóng đêm bao phủ cũng là lúc chúng phát huy tác dụng toả sáng, muôn màu rực rỡ.

Canh giờ đã tới, có chút triều thần và gia quyến đi vào quỳnh đình, nhìn khắp chung quanh.

Lâm Trí Viễn hơi hồi hộp, lo lắng sợ gây lỗi trên vũ đài, thờ nặng. Diệp Vũ trấn an hắn, bảo lần trước hắn phối hợp rất được, lần này nhất định sẽ thuận lợi. Hắn bảo lần trước là tự nàng phối hợp với hắn, không phải nhảy, lần này thì khác, nàng động viên bảo, ‘Lâm đại ca, huynh coi như đang luyện vũ với ta đi, dưới khán đài không có người, cứ vậy thì sẽ hết áp lực thôi’

“Áp lực ư?” Hắn chẳng hiểu chút nào. “Ý ta là, hồi hộp đó” Nàng vội giải thích.

“Công chúa An Dương đến...” Bên ngoài có tiếng truyền thông báo của công công.

Người thiên điện đều khom mình hành lễ, Diệp Vũ và Lâm Trí Viễn cũng xoay người hành lễ. Công chúa An Dương vội vã đi vào, theo sau là con gái Diệp Mị cùng hai cung nữ, hai công công.

Hôm nay Tôn thái hậu tròn năm mươi sáu tuổi, thân là con gái, cháu gái ngoại Dương công chúa và Diệp Mi, dĩ nhiên tiến cung là để mừng thọ. Quần áo công chúa An Dương hoa mỹ đồ rực phức tạp, tóc vấn cao đầu cài đầy châu ngọc lấp lánh, là công chúa Sở quốc đoan trang cao quý. Còn Diệp Mi đang tuổi thanh xuân, đầu cũng cắm đầy châu ngọc, mặc quần áo đỏ thêu hoa rực rỡ, mặt trát son phấn quá đậm, tuy có bốn phần quyền rũ nhưng lại có sáu phần giả dạn.

Diệp Vũ cảm giác bất ổn, không rõ hai mẹ con này tới đây làm gì nữa?

“Mẫu thân, con tiện nhân này thật sợ ở đây” Diệp Mi nhỏ giọng thì thào vừa sợ vừa giận lườm nàng. “Nó ở lâu Tiêu Tương biểu diễn múa đòi phong bại tục, làm khó cả đại đường, còn dám hiển vũ ở yến tiệc Thiên Thu của tổ mẫu nữa chứ!”

“Bản công chúa sẽ không để cho một quả táo hồng làm hồng cả sọt, khiến mẫu hậu mất hứng đâu” Công chúa An Dương bình tĩnh hơn con gái chút, khuôn mặt trang điểm nồng đậm trầm lạnh, “Người đâu, đem kẻ tạp vụ đuổi ra khỏi cung!”

“Công chúa bớt giận” Lâm Trí Viễn cung kính nói, “công chúa hẳn nên biết, thảo dân và Diệp cô nương là vì thái hậu hiển vũ, là ý chỉ của thái hậu, đều không phải do nhóm thảo dân tự ý, xin công chúa ....”

“Làm càn!” Công chúa An Dương tức giận, mắt tròn lên, “Ở đây có chỗ cho ngươi nói chuyện sao?”

Diệp Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh bảo, ‘công chúa, ta nhất gan sợ phiền phức, chẳng dám cãi ý chỉ của thái hậu. Nếu tối nay thái hậu không thấy màn múa của ta, nhất định sẽ mất hứng, biết đâu lại trách tội. Lúc đó, công chúa sẽ bầm tấu thế nào với thái hậu đây ạ?’

Công chúa An Dương cau mày, nhếch môi, nhướn mắt, “Bản công chúa bầm tấu với mẫu hậu thế nào, còn cần ngươi lo sao. Ngươi cho là bản công chúa không biết ngươi đang nghĩ gì hả? Ngươi cho là bản công chúa sẽ cho ngươi cơ hội sao?”

Diệp Vũ biết, bà ta nhất định nghĩ tới tương mình nhân cơ hội này cáo trạng, hoặc là kẻ oan tình với Tôn thái hậu, cầu xin sự thương hại của Tôn thái hậu, rồi cùng mẫu thân trở về phủ tướng quân.

Diệp mi âm trầm nói, “Mẫu thân, đừng nhiều lời với nó, lập tức đuổi nó ra cung đi!”

“Ta phụng chỉ thái hậu hiển vũ, nếu không có khẩu dụ của thái hậu, ta tuyệt đối sẽ không rời đi!” Diệp Vũ nói giọng nhu hoà, giọng điệu cũng nói một mà không nói hai. “công chúa muốn ta ra cung, nên đi xin ý chỉ của thái hậu”

“Bản công chúa cũng không tin không trị được ngươi!” Công chúa An Dương nói cứng, “BẮT lấy nó!”

Hai cung nữ lập tức tiến lên túm lấy Diệp Vũ, Diệp Vũ không phản kháng, đầu óc chạy nhanh, nghĩ cách ứng đối.

Công chúa An Dương đi tới, nhổ một cây trâm từ trên búi tóc, tới gần má Diệp Vũ, “Bản công chúa sẽ huỷ mặt của ngươi, xem ngươi còn hiển vũ ra sao, mê hoặc nam nhân thế nào nữa?”

Thật là nữ nhân ác độc! Diệp Vũ kinh hồn táng đờm, làm sao đây? Làm sao đây?

Ở trong cung, công chúa An Dương thân phận tôn quý, mọi cung nhân đều nghe bà ta, Diệp biết làm thế nào tự bảo mình đây?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Lâm Trí Viễn đứng tại bên người, mắt thấy chuỗi Kim Châu này sẽ “nở hoa” trên mặt nàng, nghĩ nhất định phải ngăn cản ngay tại thời khắc mảnh chi treo chuông, đột nhiên truyền đến một tiếng hô tức giận, “Dừng tay!”

Kim Trâm trong tay Công chúa An Dương dừng ngay trên mặt Diệp Vũ, gần như không có khoảng cách, nghe thế nội tâm chấn động một cái, không tự chủ được dừng lại, không rạch xuống tiếp.

Lâm Trí Viễn và Diệp Vũ không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Bước nhanh tới là Tấn Vương, Sở Minh Hiền. Hắn đẩy hai cung nữ đang túm lấy Diệp Vũ ra, sắc mặt lạnh khốc, mắt tối sầm, “Hoàng tỷ có can đảm xuống xuống tay, bản vương cam đoan Diệp Mi cũng được y thế!”

“Hoàng đệ, ta vốn là tỷ tỷ ruột của đệ, còn Mị Nhi thì lại là cháu gái ruột của đệ mà” Công chúa An Dương tức giận mặt mày cau có.

“Kiêu căng mãnh liệt, ý thế hiếp người” Sở Minh Hiền nói lạnh lùng, “Vũ Nhi sắp sửa trở thành sủng phi của bản vương rồi, nếu hoàng tỷ còn nhớ tình nghĩa tỷ đệ ngày xưa, sẽ không gây khó dễ, nhằm vào người một nhà Vũ Nhi, nếu không bản vương sẽ không khách sáo đâu!”

“Hoàng đệ, đệ thế mà lại bị con tiện nhân này mê hoặc chẳng phân rõ phải trái, đối trắng thay đen!” Công chúa An Dương nghiêng răng ken két nói, “Con

tiện nhân này là con hoang, đừng bị bề ngoài nhu nhược của nó lừa...”

“Câm mồm!” Hấn tức giận trách, “Bổn vương không muốn lại nghe thấy những lời xấu xa như thế lần nữa!”

Diệp Vũ không ngờ hấn lại bảo vệ mình như vậy, lại trở mặt với tỷ tỷ ruột của mình, lại còn khiến cho mặt đỏ cổ thô (cái đỏ cả mặt khô cả cổ) nữa.

Ngay tại thời điểm tỷ đệ tranh chấp, Diệp Mị đột nhiên gây khó dễ, cầm một thanh Kim Trâm trong tay đâm thẳng trên mặt Diệp Vũ.

Ngay tại thời khắc nguy cấp đó, Sở Minh Hiền phản ứng kịp thời, bóp chặt cổ tay Diệp Mị. Cổ tay ả ta bị đau, Kim Trâm rút xuống, hai má bị một bạt tai đau điếng.

Hấn đánh cái tát này vang to, rõ ràng, ả ta quay người ngã xuống, chỉ kém là đập xuống mặt đất. Diệp Vũ và Lâm Trí Viễn trợn mắt há mồm, không đoán được Tấn Vương lại lừa giận đến vậy, dám đánh cả cháu gái ngoại.

“Hoàng đệ, đệ điên rồi!” Công chúa An Dương chấn kinh kêu lên, cùng hai cung nữ vội vã chạy tới đỡ con gái dậy.

“Sinh ra một đứa con gái hung hãn, tàn nhẫn như vậy, uống tỷ làm mẹ, bổn vương thay tỷ dạy dỗ nó!” Nét giận dữ trên mặt Sở Minh Hiền hiện lên rất rõ.

“Cái tát này, ta khắc sâu trong tâm khảm!”

Công chúa An dương thù hận, ánh mắt phần hận trừng Diệp Vũ, sau đó đỡ con gái rời đi.

Một lúc sau, trong thiên điện chỉ còn lại hai người, Lâm Trí Viễn đi sau cùng, quay đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt lạnh nhạt, đen mờ còn u buồn hơn cả lúc trước.

Sở Minh Hiền nắm lấy tay Diệp Vũ, đau lòng hỏi, “Nàng không sao chứ?”

Nàng lắc đầu, mỉm cười đáp lễ hấn, “Thật ra cháu gái ngoại của ngài bị ngài tát một tát, cũng được lắm, Hai mẹ công công chúa An Dương này lại ghi hận lên đầu ta rồi”

“Nếu không có bổn vương tới kịp lúc, chắc mặt nàng đã thành đoá hoa nở rồi. Không ngờ hoàng tỷ lại thù nàng tới vậy, ban đầu bổn vương còn định hoà giải cho các nàng nữa chứ”

“Chi e Vương gia tổn công thôi. Đây là bé tắc, Vương gia cũng đừng nên hao phí công sức làm gì”

“Như thế này mà nàng còn nhảy múa vì mẫu hậu làm gì chứ?” Hấn tò mò hỏi, “Lúc trước nàng vẫn không chịu nói ra, hiện ra thì có thể nói được rồi”

“Bảo ngài cũng không hiểu đâu, Vương gia nhìn thì sẽ biết” Nàng đưa mắt nhìn về phía quỳnh đình, “Văn võ đại thần đều tới đây cả, ngài là Tấn vương cũng mau đi đi”

Hấn cười sùng nịnh, “Nào ai như nàng đuổi người như vậy chứ?”

Lời còn chưa dứt hấn đã ôm lấy nàng, khẽ hôn nhẹ lên giữa trán nàng, giọng trầm thấp, “Búi tóc này của nàng rất đặc biệt, gọn ghẽ phóng khoáng, cao quý tao nhã, bổn vương thích lắm”

Diệp Vũ mỉm cười đẩy hấn đi ra ngoài, Sở Minh Hiền lúc này mới lưu luyến mãi rồi đi.

***

Giờ Dậu, ngày còn chưa hết, ánh nắng còn chút roi xuống làm cho quỳnh đình trở nên sáng lóng lánh, giống như được phủ một lớp bạc mỏng vậy.

Tiếng cười nói, bàn luận náo nhiệt vang lên trong đình. Lần này tham dự yến Thiên Thu của Thái hậu, là văn võ đại thần hàng tứ phẩm trong triều cùng gia quyến. Có nhiều loại quần áo màu sắc hoa lệ sắc sỡ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Sở Minh Hiền và Thâm Chiêu đi xuyên qua đám đại thần, người tài giỏi, khuôn mặt tuấn lãng, thần thái phong cách hiên ngang, bất phàm, khiến họ trở thành tiêu điểm cho phần đông gia quyến.

Cuối cùng, Sở Minh Phong và Tôn thái hậu cũng tới, mọi người khom lưng nghênh giá.

Họ ở phía bắc ngồi xuống ngự án, phượng án, chúng thần và gia quyến mới được lần lượt ngồi xuống.

Lễ mừng tiệc rượu như vậy, dĩ nhiên Tô Ngọc Yên cũng tham dự, bởi vậy, bàn tiệc của bà ta đứng trên chúng phi tần, chỉ là trên mặt bà ta chẳng có vui vẻ gì, mà cô đơn.

Sở Minh Phong giơ ly rượu bằng vàng lên, cất cao giọng nói, “hôm nay là ngày sinh nhật, nhi thần chúc mẫu hậu phượng thể an khang, mãi mãi thanh xuân”

Tôn thái hậu cũng nâng chén, cười tươi như hoa, “Bệ hạ chuẩn bị tiệc mừng thọ cho ai gia, cùng các thần đồng lòng, ai gia rất vui, song lại không cảm

thấy già đi một tuổi”

“Chúng ái khanh và trăm cùng kính mẫu hậu!”

“Chúc thái hậu phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn” Chúng thần cùng đồng thanh.

Uống cạn một ly rượu, thì tới việc tặng lễ.

Diệp Vũ đứng trước cửa sổ thiên điện, đúng lúc nhìn thấy tình hình cả quỳnh đình, cũng nghe được cả thanh âm.

Hôm nay Sở Minh Phong mặc áo bào đế vương màu vàng, khuôn mặt đẹp cứng rắn mỉm cười thích hợp, thỉnh thoảng lại nói một hai câu với mẫu hậu bên cạnh. Xem ra tình mẫu tử hiếu thuận, hoàng thất này thật hoà thuận vui vẻ.

Tôn thái hậu ăn mặc quần áo long trọng hơn ngày thường, quần áo gầy thêu hoa văn cát tường, đầu đội mũ phượng châu ngọc, nét mặt cũng được trang điểm kỹ hơn. ăn mặc như thế có mấy phần uy nghiêm và cao quý.

Quà của Sở Minh Phong là một pho tượng Bạch Ngọc Quan âm bán thân, Sở Minh Hiền là một gốc cây san hô Nam Hải to, Thụy Vương là một bản chép tay “Kinh Kim cương” của một cao tăng đắc đạo, Thẩm Chiêu là một quyển tuyệt bút nổi tiếng của một tài tử tiền triều.

Nhóm đại thần đều dâng tặng lễ vật, màn ca múa được bắt đầu.

Mở màn là hai màn múa cung đình, sau khi kết thúc thì trời cũng dần tối, cung nhân cũng không cảm đèn, đợi Diệp Vũ hiến vũ xong thì mới lại đốt lên.

Bên sườn phải vũ đài, bởi thế có một bộ phận người thưởng thức ca múa chỉ có thể hạ mình hoặc xoay người. Trên vũ đài chỉ còn lại hai ngọn đèn cung đình, một là đèn xanh cung đình, một là đèn hồng cung đình, nhìn mông lung mờ ảo, như mộng như ảo.

Diệp Vũ là Lâm Trí viên lên đài, đứng tùy ý, đợi khúc nhạc vang lên.

Hắn không thả tóc mà dùng một chiếc khăn lụa buộc chặt lên, mặc bộ múa màu đen vừa phải, áo dài tới tận chân, trang phục quần thì rộng thùng thình. Còn bộ múa của nàng thì gây chú ý hơn, lấy màu xanh xua lá, màu hồng của lụa tơ tằm may ra, mặt trên bó sát người ngực, phía dưới thì xoè ra thành váy, chỉ cần múa thì có thể thấy đùi trắng nõn, có thể nói lớn mật là, khác người, ra khỏi dự kiến của mọi người. Còn búi tóc của nàng, được búi thành hai búi đen, gắn cố định ở phía sau, ở đó sùng một chuỗi chân châu buộc hai vòng, cố định búi tóc. Trừ đó ra thì không còn gì cả.

Đây theo như lời khen ngợi ngắn gọn hào phóng của Tần Vương, cao quý tao nhã. Chỉ là bộ múa đã khiến cho chúng thần thôn thức.

Tiếng nhạc vang lên, tiếng hát một cô gái bắt đầu ngân nga, Diệp Vũ cũng bắt đầu múa.

Ca khúc này là bài “Táng Tâm”, được Lâm Trí Viễn thay đổi, biến thành nhạc cổ điển, tiết tấu được điều chỉnh thích hợp, phù hợp với vũ nhịp Rumba.

Nhảy điệu Rumba vì tình yêu mà nhảy, là loại vũ latin. Hai người nhảy kỹ thuật lăng mạng mê người, để ý tới tư thế thân thể, bộ pháp mềm mại, uyển chuyển, gợi cảm mà lại nhiệt tình, mờ ám mà lại triền miên.

Hạ Phong đã từng là một vũ đạo lớn nổi tiếng biểu diễn cho khách quý xem, biểu diễn này lấy bài “Táng tâm” có bối cảnh âm nhạc của điệu Rumba. Diệp Vũ sáng tác ra điệu nhảy này, cũng là của bạn nhảy hắn, hai người ở giữa tiết mục nhảy thể hiện kỹ thuật, đã được người xem, giám khảo và bạn trên mạng khen ngợi, cũng nổi tiếng.

Bởi vậy, ở tại thời không này mà lại nhảy điệu này, nàng có cảm giác như đã trải qua mấy đời vậy.

Người dưới khán đài nhìn không chớp, không ngờ trưởng nữ Diệp Vũ của Diệp đại tướng quân lại lần nữa làm rung động cả hoàng thất và văn võ trong triều.

Họ không biết nam tử cũng có kỹ thuật nhảy ôn nhu như thế, nam nữ phối hợp nhảy với nhau lại mềm mại đáng yêu triền miên đến thế.

họ không biết là thân hình có thể duỗi ra thẳng vậy, như mặt ngoài có hứng thú khiến cho người tim đập bình bịch.

Họ lại không biết rằng cánh tay thon dài kia có thể làm ra nhiều tư thế như vậy, có thể múa ra động tác đẹp đến thế.

Họ lại không biết rằng bộ khổ và chiếc mông có thể xoay chuyển khiến người thêm tha thướt mỹ miều đến thế.

Họ lại không biết rằng hai đùi có thể chân thành đong đưa, nhảy mê người, tao nhã từng bước múa đến thế.

Họ lại không biết rằng thế gian còn có màn múa tuyệt vời ngập tràn ái muội, uyển chuyển, triền miên khiến cho người ta nhìn như ngừng thở, nhìn không chớp mắt đến thế.

Họ lại không biết rằng có điệu nhảy lại có thể giãn ra co vào, ôn nhu, như gần như xa đến thế.

.....

Tóm lại, ánh mắt và tìm họ đều bị điệu nhảy của đôi nam nữ trên vũ đài hấp dẫn.

Khúc nhạc lúc trầm lúc bổng, lúc nhanh lúc chậm, giọng nữ thương cảm bi ai, như khóc như than, ca từ ai oán bi thiết, cùng điệu nhảy Rumba phối hợp lãng mạn, triền miên, khiến cho tất cả mọi người lâm vào đau buồn, toàn bộ quỳnh đình lặng yên, chỉ có giai điệu và tiếng ca cất lên.

Hồ Diệp Nhi bay đi, tâm cũng không ở, lạnh lẽo đêm dài ai tới, lau lệ mặn má.

Là tham điểm nhi ý lại, tham một chút yêu; cũ duyên nên khó khăn, đổi lòng tràn đầy ai.

Sao chịu trụ, này đầu đoán bên kia quái; nhân ngôn hối thành sâu hải, chua xót khó qua; thiên cấp khổ cấp tai, cũng không quái.

Ngần không nên vạn không nên, Phương Hoa sợ cô đơn; Lâm Hoa nhi cảm tạ, ngay cả tâm cũng mai; ngày khác xuân Yến Quy Lai, thân ở đâu...

Diệp Vũ và Lâm Trí Viễn động tình nhảy, hoàn toàn dung nhập vào cảnh giới của điệu nhảy. Còn người dưới đài có đủ loại tâm tư khác nhau.

Thẩm Chiêu không thể không thừa nhận, mỗi một lần nàng khiêu vũ, cảm giác bùng nổ chấn động, có thể khiến người ta khác cốt ghi tâm, có thể bày ra vẻ đẹp nhất của thân hình, khiến người chú ý. Nàng lại chọc cho phần lớn đàn ông khom lưng vì nàng.

Lần trước là điệu nhảy kích dục đàn ông, lần này nàng lại dùng tài nghệ độc đáo và phong hoa để chinh phục đàn ông.

Mặt Sở Minh Hiền cứng ngắc, trông mắt như sắp lồi ra rớt phịch xuống, Giả sử hắn biết nàng nhảy là điệu nhảy như này, chắc chắn sẽ không cho nàng nhảy.

Đây không phải là khiêu vũ, đây rõ ràng là... Nàng có thể cùng Lâm Trí Viễn ôm tới ôm lui thế sao? Có thể thân mật tiếp xúc chân tay với hắn như thế sao?

Nhưng Sở Minh Hiền không thể không thừa nhận, tài múa của nàng là kinh động trời đất, quỷ thần phải khiếp sợ. Điệu nhảy này toát ra toàn bộ sự xinh đẹp của nàng, xinh đẹp, mềm mại đáng yêu, hắn không biết nàng chỉ là một cô gái bình thường, hay là một yêu nghiệt có các kiểu kỹ năng, mị hoặc lòng người nữa?

Thần sắc Sở Minh Phong thâm trầm, vui buồn không thể hiện, như chẳng bị điệu nhảy của nàng hấp dẫn vậy.

Cô gái này thật thú vị, thiên biến vạn hoá, muôn hình vạn trạng, thiên kiều bá mị.... Các cô gái trong hậu cung, chẳng có một ai theo kịp nàng. Tài tình, sự xinh đẹp và sức quyến rũ của nàng tựa như một bảo tàng thần bí vậy, dùng tới vô cùng, tay với không hết, vĩnh viễn không có cách nào biết được nàng còn khiến người ta ngạc nhiên và rung động tới mức nào nữa.

Hắn không ý thức được là lòng đã bị điên đảo vì nàng, hắn cũng không cho phép mình điên đảo vì một cô gái.

Khoé môi Thụy Vương khẽ nhếch lên khó phát hiện, cô gái này quả nhiên là khác, mỗi một điệu nhảy có thể ôm mất hồn nam nhân. Đêm nay, nhất định là một đêm không yên tĩnh được rồi.

Hai ngọn đèn lồng ánh sáng mờ lung, khiến cho bộ quần áo múa màu xanh và đỏ càng điểm lệ chói mắt hơn. kỹ thuật nhảy xa hoa kia của nàng, gây cho mỗi đôi nghệ thuật hưởng thụ. Bất luận là xoay tròn, cuốn lại, hay là bắt cả hai tay, hoặc có tiết tấu không chế, thân hình uốn éo, tình cảm biểu đạt, đều hoàn thành rất khá, rất hoàn mỹ khiến cho không ai có thể soi mói được.

Tuy Lâm Trí Viễn biểu hiện còn kém Hạ Phong nhưng cũng được coi là tạm được. Bộ múa này khá lộ ra toàn thân, cánh tay, nách và nửa bộ ngực như chẳng có gì, quan trọng là mỗi một động tác của nàng sẽ khiến cho váy xoè ra, lộ hai chân trắng nõn thon dài, ai cũng thấy, quyến rũ người ngay.

Giọng nữ dần ngừng lại, nhạc cũng dần biến mất, lúc này mà múa đôi hoàn mỹ cũng chấm dứt. Trong phút chốc tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Diệp Vũ và Lâm Trí Viễn khom người chào cảm ơn, rời vũ đài, trở về thiên điện thay quần áo.

Vừa thay xong quần áo, Tôn thái hậu đã cho thị tỳ thân cận là Bích Cẩm đến truyền chỉ, bảo nàng đi gặp thái hậu. Nàng đi theo Bích Cẩm tới phượng án của Tôn thái hậu, khom người hành lễ.

Tôn thái hậu ngoắc tay ý bảo nàng ngồi xuống bên cạnh, nắm tay nàng, cười bảo, ‘Phần lễ của ngươi, xa hoa, ai gia rất thích. Nói cho ai gia, ngươi nghĩ thế nào mà ra được loại vũ sêu triền miên chẳng giống người thường chút nào thế?’

“Thần nữ chút tài mọn, thái hậu chớ chê cười” Diệp Vũ nói khiêm tốn.

“Vũ Nhi, điệu nhảy này của ngươi, khiến cho tất cả nam tử đều phải quỳ gối dưới váy ngươi hết” Tôn thái hậu nói sang sảng, mỉm cười ánh mắt lạnh lẽo quét qua hai con trai.

Công chúa An Dương ngồi bên cạnh thấy mẫu hậu đối xử tốt với Diệp Vũ như vậy, tức giận đến mức nóng bừng lên, rời khỏi yến án, đứng bên cạnh phượng án của mẫu hậu, cổ tình lên tiếng chen vào, “Mẫu hậu, nàng ta là gái lầu xanh thì có thể mặc quần áo, lại nhảy điệu đôi phong bại tục trước yến Thiên Thu của mẫu hậu, mị hoặc lòng người, dĩ nhiên là quyến rũ hồn nam nhân đi rồi à”

Sắc mặt Tôn thái hậu sầm xuống, chẳng chút trách cứ. Sở Minh Phong thấy thế cười bảo, ‘Hoàng tử, hôm nay là ngày sinh nhật, đừng để mẫu hậu mất hứng’

Công chúa An Dương kiêu ngạo, chẳng thèm quan tâm trường hợp này, cất giọng càng cao hơn, “Nữ tử khiêu vũ vừa rồi, chỉ là con hoang của Nhị phu nhân phủ tướng quân mà thôi. Nó ở trong phủ tướng quân ăn trắng mặc trơn mười mấy năm, bản công chúa chưa đuổi nó ra phủ, hết lòng nhẫn nhịn. Ai ngờ, nó và mẹ nó hạ lưu như nhau, chẳng chịu được cô đơn, tư thông cùng hạ nhân, làm nhục danh dự gia đình. Bản công chúa sao có thể giữ loại đám phụ thế này ở trong phủ chứ? Nó lưu lạc thanh lâu, thì đã sáng tác ra loại vũ điệu phong bại tục mê hoặc, quyến rũ đàn ông rồi”

Quỳnh đình yên lặng, tiếng nói của bà ta càng vang vọng mạnh mẽ. Diệp Vũ áp chế sự phẫn nộ trong lòng lại, không sợ ngẩng đầu lên, thấy tôn thái hậu phụng phịu, Sở Minh Phong mặt đen nghiêm, chứng thần đều là bộ dạng kinh ngạc. “Khinh! Bà cho kẻ hầu gian lận hạ thuốc vào chén thuốc của Vũ Nhi, sau đó nói xấu nàng tư thông với hạ nhân, rồi đuổi thẳng mẹ con nàng ra khỏi phủ tướng quân, đến nỗi các nàng ấy phải lưu lạc thanh lâu, ăn bữa nay lo bữa mai”

“Người ngậm máu phun người!” Công chúa An Dương tức giận tới mức cả người run lên bần bật.

“Chân tướng ra sao, có cần bốn vương mới kẻ hầu người hạ ở phủ tướng quân đến la òa rõ với tỷ không?” Hân phản bác mạnh lại.

“Đủ rồi!” Sở Minh Phong gầm lên, “Hoàng tỷ, tỷ có ý khiến mẫu hậu khó chịu phải không? Còn không mau xuống”

Trước mặt cả văn võ triều thần, Công chúa An Dương bị bệ hạ quát lớn, đã mất hết mặt, giận trừng liếc Diệp Vũ một cái rồi mới lui. Một cái liếc mắt này mà như đao sắc chọc tim.

Trong lòng Diệp Vũ cảm động, Tần vương đã giúp mình như vậy còn muốn sao nữa đây?

Ánh mắt nóng cháy của hân cứ nhìn mãi, nàng cũng nhìn về phía hân, trong lòng đập rộn, bỗng cảm thấy bất ổn.

Đột nhiên Sở Minh Hiền quỳ xuống, nói trước mặt mọi người, “Mẫu hậu, nhi thần quý Vũ Nhi đã lâu, cả đời này chắc chắn sẽ quý trọng nàng, che chở cho nàng, chiếu cố cho nàng. Kính xin mẫu hậu, hoàng huynh thành toàn”

Diệp Vũ, Thẩm Chiêu, Tôn thái hậu và Sở Minh Phong, còn có cả không ít người cũng chưa đoán được là Tần vương phong lưu phóng khoáng lại mở miệng cầu cưới trước mặt tất cả văn võ triều thần.

Sắc mặt Tôn thái hậu nặng nề, Sở Minh Phong không biểu hiện gì, còn Sở Minh Hiền thì quỳ thành khẩn đợi.

Diệp Vũ nóng ruột nắm chặt tay ra đầy mồ hôi, thấy trong mắt Tần vương thâm tình và kiên trì, giờ khắc này nàng không biết mình có tâm tình gì nữa, chỉ hy vọng Tôn thái hậu ân chuẩn hoặc vẫn hy vọng không ân chuẩn...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Máu tanh, thô bạo kinh người

Đột nhiên mây Tôn thái hậu cau lại, khuôn mặt nhăn nhó, ôm bụng, “Đau quá ....”

Diệp Vũ vội vã đỡ bà, nghĩ ngợi, chẳng lẽ là rượu, thức ăn có vấn đề?

“Mẫu hậu, sao vậy?” Sở Minh Phong hỏi thân thiết. “Bệ hạ, vi thần cũng đau bụng...” Một văn thần nói.

Đưa mắt nhìn lại cả văn võ triều thần cùng gia quyến không hẹn mà cùng đau bụng, chân tay mềm nhũn, nằm ghé trên bàn, cảnh ca múa thái bình của yến tiệc Thiên Thu đột ngột chuyển biến, biến thành tập thể trúng độc, cả đám kêu la. Thẩm Chiêu cũng ghé trên bàn, Sở Minh Hiền thì ngã trước ngự án, đau chẳng nói nên lời.

Sở Minh Phong cũng trúng chiêu, cả người mềm nhũn, lấy tay chống vào bụng vì quá đau mà mồ hôi đầm đìa, chân tay mềm nhũn, mày cau chặt lại.

Diệp Vũ không uống qua rượu và thức ăn nên có vẻ không bị bệnh thế này. Còn lại bất kể là ai đã từng chạm qua rượu hay thức ăn đều như thế, ngoại trừ một số ít người ra.

Đền cung đình chín cánh hoa sen toả ra ánh sáng trắng chói mắt, Quỳnh đình sáng như ban ngày, soi rõ sắc mặt mọi người.

***

Rượu, thức ăn trong tiệc Thiên Thu có gian trá, đó là âm mưu phản nghịch gây rối phạm thượng. Người đời sụp đổ, Thuy vương đứng sừng sững không đổ. Lão ta đi từng bước vững cang đến trước ngự án, gương mặt sắt đen sì lạnh tanh giấu đầy gian trá cười cười, chẳng che giấu chút đắc ý nào của lão. Có bốn, năm đại thần đi theo sau lão ta, là đồng bọn của lão.

Từ bệ hạ, thái hậu, cho tới các quan viên tứ phẩm đều ngã xuống đất dập đầu không nổi, chỉ có lão ta đứng cao như ngọn núi, quan sát mọi người.

Diệp Vũ hiểu ra đây là âm mưu của Thụy vương.

Hắn muốn nàng mê hoặc Sở hoàng và Tần Vương song thật ra bước tiếp theo lại gian trá ngay trong tiệc Thiên Thu, khiến mọi người chẳng có có sức phản kích, đây mới là quan trọng nhất.

Nàng không hiểu vô tình nhất là nhà Đế vương, chẳng lẽ nhà Đế vương thật sự cốt nhục tương tàn, muốn đầu tới nơi người sống ta chết sao?

“Thụy vương, người thật to gan...” Tôn thái hậu cổ sức nói.

“Thái hậu, bốn vương xưa nay to gan lắm loạn” Thụy vương cười to âm ỉ, “Bà làm thái hậu mười năm, cũng đủ rồi, đã tới lúc nên đi cùng tiên hoàng. Bốn vương tự mình tiễn bà một đoạn đường, là vinh hạnh của bà đó”

“Lục hoàng thúc, trăm xưa nay đối đãi thúc lễ độ có thừa, thế mà thúc lại dám làm phản!” Sở Minh Phong nghiêng răng nói, định đứng lên, song lại do chân tay mềm nhũn mà ngã ngồi xuống.

“Bệ hạ vốn coi bốn vương như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, sao lại đối đãi lễ độ có thừa được chứ?” Thụy vương cười âm hiểm, giọng điệu có chút dừng cảm, “Bốn vương rất thích là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt người khác, bởi thế để bị Đại Sở nên để bốn vương ngồi vào rồi!”

“Chi e người ngồi không nổi đâu!” Sở Minh Phong con mắt đen kịt co giật, mắt sắc như dao, nhìn thẳng vào mắt lão ta, tiếc là không giết người được.

Ánh sáng lấp lánh, gió đêm phát phơ trong quỳnh đình thổi khiến đèn cung đình lay động nhẹ nhàng, bóng sáng cứ theo đó lay động, lảng quáng.

Thụy Vương càng cười như điên, thẳng thắn mà ngang ngược, như là vừa nghe xong một câu chuyện nực cười vậy. “Chẳng phải là do người định đoạt rồi, bệ hạ” Lão ta cố tình lấy châm, giọng vụn vụn bảo, “Sau này Đại Sở sẽ do bốn vương cai quản. Bốn vương có lòng yêu nước, muốn đem Bắc phạt, Tây phạt, cần quét Ngụy Quốc cùng Tần Quốc, thống nhất thiên hạ!”

Bốn năm đại thần kia cùng cất tiếng phụ họa hô to, “Vương gia vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Sở Minh Phong không cam lòng thất bại thảm hại, “Dù người đã không chế cả trăm lần văn võ trong triều, song trong cung còn có cấm vệ quân và hai ngàn ám vệ, họ sẽ hộ giá...”

Thụy vương cười lạnh, “Bệ hạ vẫn còn chưa biết sao? Thống lĩnh cấm vệ quân là người của bốn vương, nghe lệnh bốn vương. Bệ hạ yên tâm đi, bốn vương sẽ để cho người và thái hậu ra đi sung sướng, thoải mái chút”

Sở Minh Phong cười châm chọc, “Hoá ra Vương thống lĩnh cấm vệ quân là người của người ha, vậy chẳng bằng gọi hắn đi ra đi”

Thụy vương kêu một câu, một lát sau, Vương thống lĩnh dắt bội kiếm bên người đi tới bên cạnh lão, mặt lạnh te.

“Vương gia, tất cả thuận lợi, hoàng cung ty chức đã nắm chắc trong tay, tới nay kể cả một con ruồi cũng chạy không thoát” Vương thống lĩnh nói.

“Được!” Thụy vương cất cao giọng, chỉ thẳng vào Sở Minh Phong, “Vương thống lĩnh, bốn vương muốn người tới lấy đầu của hắn!”

“Ty chức tuân mệnh!” Vương thống lĩnh chẳng chút do dự đáp, rút bội đao bên hông ra, tiếng kim loại vang lên lanh canh sắc nhọn kích thích màng tai, ánh sáng loé lên.

Ánh sáng trắng lạnh lẽo kia hắt vào mắt Thụy vào mắt, ngọn đao sắc bén kia chĩa thẳng vào cổ họng của lão. Thụy vương chấn động, quát, “Vương thống lĩnh, người làm gì đó?”

Diệp Vũ cũng nhìn không rõ, Vương thống lĩnh này không phải là người của Thụy vương sao? Chẳng lẽ...

Thần sắc Vương thống lĩnh lạnh khốc, “Ty chức chính là phụng mệnh làm việc”

Nói xong, Sở Minh Phong, Sở Minh Hiền, và Thẩm Chiêu không hẹn mà cùng đứng lên, không hề đau bụng, chân không nhũn ra như chi chi. Nói tóm lại là, bọn họ giả vờ. Mắt thấy vậy, Thụy vương khiếp sợ, “Các người...”

“Lục hoàng thúc nghĩ đến trăm thật sự trúng phải quỷ kế của ông sao? Nghĩ trăm cái gì cũng không biết sao?” Sở Minh Phong từ ngực án đi tới, bộ mặt lạnh lẽo, “Vương thống lĩnh trung thành tận tâm với trăm, từ lúc ông bắt hắn làm việc cho ông, hắn cứ làm y theo lời ông mà còn bảo đảm tất tỵ cho trăm”

“Bệ hạ và bốn vương, Thẩm Chiêu thương nghị, quyết định tương kế tựu kế, cùng lúc bung thúng bắt ba ba, một lưới bắt hết” Sở Minh Hiền thông dong đi tới, cười ngọt ngào.

“Vương gia, cái này được gọi là ‘đường lang bộ thiên, hoàng tước ở phía sau’” Thẩm Chiêu cười thần nhiên.

“Các người...” Thụy vương vốn tưởng rằng nắm chắc thắng lợi, lại không ngờ kết quả sắp thành lại bại, tính mạng bị người ta nắm, không động đậy nổi.

Sở Minh Phong không cho lão có cơ hội giãy dụa, nói nhanh, “Vương thống lĩnh”

Vương thống lĩnh tuân lệnh, nắm chuỗi đao trong tay đột nhiên vung lên, ánh sáng chột loé, một cái đầu bay vọt lên, dừng trên thảm, lăn vài vòng mới dừng lại. Máu tươi ngập đầu, trông mắt tròn vo, trông dọa người.

Một lát sau, thân hình Thụy vương ảm ảm ngã xuống đất, máu chảy từ cổ ra đổ thảm cả thảm, hoà thành một thể. Máu tươi nhuộm yếm Thiên Thu, đỏ nhiễm bầu trời.

Trong khoảng khắc, Thụy vương tuyệt mạng, đèn tội, máu tanh như thế, thô bạo như thế, chúng thần chính mắt thấy, sợ tới mức linh hồn nhỏ bé hẩn lại, không lên tiếng nổi, lo lắng nằm vạ vút xuống chính đầu mình. Nhất là tủy tủy Thụy vương, bốn năm đại thần kinh hải quý xuống, biết lợi hại.

“Nghịch tặc mưu phản phạm thượng, tội ác tày trời, nay thân đã đền tội, là do hấn gieo gió gặt bão” Sở Minh Phong nói ác vang, “Nghịch tặc trong phủ xử tử toàn bộ, nữ quyến và kẻ hầu lưu đầy quỳnh châu, trọn đời không được hồi kinh!”

“Bệ hạ anh minh” Chúng thần cùng đồng thanh hô vang, lấy thái độ này để tỏ thái độ không phải đồng đảng của Thụy vương.

Sở Minh Phong đọc thầm mấy tên đại thần kia, giọng càng ác liệt hơn, “Người đợi về đường cho hươu chạy, cùng nghịch tặc lên châu trời đi, dám mưu phản phạm thượng, tội không thể tha, ngày mai xử trảm. Toàn bộ gia quyến sung quân Vân Châu, con cháu không thể nhập sĩ!”

Bốn năm đại thần kia nước mắt lưng tròng, cùng đồng thanh kêu, “Tạ bệ hạ”

Sau đó, thị vệ dẫn người đi, đồng thời nâng hai đoạn thi thể Thụy vương bị cắt mang đi. Tim Diệp Vũ như ngừng đập.

Chính mắt nhìn thấy một trận cung biến máu tanh ngập tràn nguy hiểm, còn chân thật, đáng sợ hơn cả phim truyền hình khiến nàng không thể tin nổi đây là sự thật.

Hoá ra ba người Sở Minh Phong kia chỉ đang diễn trò, để cho Thụy vương tưởng kẻ mưu phản đã thành, trong thời khắc mãnh chí treo chuông càn khôn xoay chuyển, cho kẻ địch một kích trí mạng, cuối cùng đem toàn bộ nghịch tặc bắt sạch. vừa rồi lúc Vương thống lĩnh giết Thụy vương, nàng nhìn thấy rất rõ, ánh mắt Tôn thái hậu cũng không chớp, mặt không đổi sắc, bởi vậy có thể thấy, với trường hợp kiểu này bà đã gặp nhiều.

Cũng đúng thôi, thân ở chốn hậu cung, chuyện máu tanh sao lại thiếu được chứ? Tôn thái hậu phải nhìn quen lắm rồi. Lúc này, cung nhân bùng một chén thuốc giải độc, cho mọi người uống.

“Nhi thần vô năng, khiến mẫu hậu chấn kinh rồi” Sở Minh Phong khom người nhận tội.

“Hết cách rồi, sai gia cũng không sao, đứng lên đi” Tôn thái hậu uống xong thuốc giải, chỉ là hiệu lực còn chưa nhanh vậy.

“Mẫu hậu vốn hay bệnh chưa khoẻ, hay là về điện Từ Ninh nghỉ trước đi ạ”

“Được” Bà gạt đầu, trên mặt vẫn lạnh tanh. “Diệp Vũ, thái hậu chấn kinh, tối nay người ở lại điện Từ Ninh bồi thái hậu đi” Sở Minh Phong như thuận miệng nói, chẳng có báo trước.

“Bệ hạ, chẳng bằng An Dương cũng ở lại bồi mẫu hậu...” Công chúa An dương nói ngay.

Hắn không đồng ý nói lạnh lùng, “Mẫu hậu không thích nhiều người, có Diệp Vũ đã được rồi, hoàng tỷ vẫn nhanh ra khỏi cung đi”

Ý chỉ đã ra, bà ta còn nói gì được nữa chứ? Chỉ đành nghiêng răng tròng mắt lườm Diệp Vũ một cái, rồi thở phì phì rời đi.

Các văn võ đại thần cũng lục tục rời đi, Diệp Vũ đỡ Tôn thái hậu đang định đi, Sở Minh Hiền cũng lại gần gọi, “Mẫu hậu”, cười bảo, “Mẫu hậu, nhi thần chờ ở bên ngoài cửa cung, đợi mẫu hậu ngủ rồi, Vũ Nhi ra cung có được không?”

Tôn thái hậu có vẻ giận, “Con cái đứa bé này thật là! Vũ Nhi bởi ai gia một đêm cũng không được sao? con lo cái gì chứ?”

Nếu mẫu hậu đã nói vậy hắn cũng hết cách, đành để nàng ở lại trong cung, sau đó bảo sáng mai sẽ tới đón nàng.

Tôn thái hậu lại bảo, “Trưa mai, Vũ Nhi mới có thể ra cung được, con cũng ít quan tâm chút đi”

Sở Minh Hiền cười bất đắc dĩ, nhìn các nàng rời đi. Thảm Chiêu đi sau sườn phải của hắn, “Bệ hạ đã về điện Trung Tâm rồi, chúng ra cũng ra cung chứ?”

Sở Minh Hiền gạt gạt đầu, ánh mắt nhìn có chút ngưng đọng.

***

Đèn cung đình điện Từ Ninh sáng lên rồi tắt. Trong tấm điện chỉ còn chừa lại đèn chụp cung đình, phượng tháp đen ngòm, rèm màn rủ xuống, soi thấy bóng người bên trong.

Diệp Vũ ngồi trên giường, Tôn thái hậu nằm xuống chậm rãi nói chuyện phiếm.

“Thế này ai gia đang ngủ, người phải đi nghỉ tại thiên điện, Bích Cẩm sẽ mang người đi”

“Vâng, thái hậu”

“Vũ Nhi, người nhảy điệu nhảy kia, đẹp lắm, đẹp lắm, ai oán thê lương, sầu triền miên, khiến ai gia nhớ tới tiên hoàng” Tôn thái hậu hí mắt lại, cứ như trong hư vô thấy được nam tử bà yêu kiếp này.

“Thái hậu và tiên hoàng cùng nhảy múa với nhau sao?” Diệp Vũ đoán nói, có lẽ đây là nguyên nhân bà thích điệu nhảy Rumba kia.

Tôn thái hậu gật đầu, cười ôn nhu, mỉm cười tràn đầy tình ý, “Được sủng ái không lâu, có lần ai gia vì tiên hoàng nhảy một điệu đến từ Tây Vực. Tiên hoàng rất thích bảo điệu nhảy này rất phong tình, câu hồn nam nhân... Nhìn đi nhìn lại, tiên hoàng nhìn không được cùng nhảy với ai gia... Sau đó, ai gia đã ngã vào lòng tiên hoàng...”

Diệp Vũ cười nói, “Thần nữ đang nghĩ, tiên hoàng chắc là yêu thái hậu nhất à”

Tôn thái hậu đắm chìm trong câu chuyện đẹp, như đang thấy mình lúc tuổi thanh xuân cùng tiên hoàng tư thế oai hùng đầy phấn chấn. “Đêm sơ ngộ, tiên hoàng mang ai gia về điện Trùng Tâm, bảo ai gia nhảy một điệu múa. Ai gia nhảy, tiên hoàng rất thích, nói với ai gia rằng hẳn cả đời này được chứng kiến màn múa đẹp nhất. Hôm sau, tiên hoàng sắc phong cho ai gia thành quý tần. Ai gia một khi được sủng ái, cũng tiện cho mọi người ở nghệ thuật các, cũng chộc cho phi tần hậu cung kị hận”

Hậu cung là thế, vì tranh một người đàn ông, vì đoạt sủng, chiến tranh giữa các nữ nhân không bao giờ ngừng, càng đấu đến người sống ta chết.

Diệp Vũ nghĩ bà có thể lên làm thái hậu, đã vài thập niên hăm trong cảnh con lốc hậu cung đấu tranh, vinh sủng không giảm, có thể thấy rõ thủ đoạn của bà, đầy tâm cơ và cơ trí.

“Năm đó, ai gia chiếm được sự sủng ái của tiên hoàng, phi tần oán hận. do được thịnh sủng, đã mấy lần lâm vào cảnh tử” Tôn thái hậu nói chậm rãi pha lẫn tang thương, “Ai gia biết rõ bộc lộ tài năng gặp họa sát thân, vẫn đành phải thu mũi nhọn lại, tiên hoàng thích ai gia rộng lượng dịu dàng, lương thiện hiểu lòng người, chỉ cách hai năm đã phong ai gia lên. Lúc tiên hoàng băng hà, ai gia là quý phi”

“Nói vậy, thái hậu vẫn chưa được làm hoàng hậu à”

“Chưa. Bệ hạ sau khi lên ngôi, ai gia đã trở thành thái hậu rồi” Tôn thái hậu mỉm cười, coi đó như là phù du, đã trải qua vinh nhục thấy thoải mái bình thản và yên bình.

“Thái hậu được tiên hoàng sủng ái, có hai người con hiếu thuận là bệ hạ và Vương gia, cuộc đời này coi như cũng mãn nguyện”

Diệp Vũ mỉm môi cười, nhớ tới buổi yến tiệc tối này. Tuy rằng nổi nhạc vui vẻ, hết sức xa hoa, vinh quang thế mà lại bị Thụy vương phá hủy. Hay nói Sở Minh Phong biết rõ Thụy vương có mưu đồ, lại tương kế tựu kế chỉ lo diệt phản nghịch, không để ý tới an nguy tính mạng của thái hậu, đây là hiếu thuận hay sao?

Tôn thái hậu nghĩ chuyện cũ đã quay lại, “Vũ Nhi, người thật tình thích Hiên Nhi sao?”

Trong lòng Diệp Vũ nhảy dựng lên, hỏi lại, “Sao Thái hậu lại hỏi vậy à?”

Tôn thái hậu thở hơi dài, “ai gia mệt mỏi rồi...”

Diệp Vũ thấy bà nhắm hai mắt lại, cũng không nhắc lại nữa, đợi bà ngủ say mới xuống giường lần nữa. Vì sao bà lại hỏi vậy? Có thâm ý gì chăng? Thích Sở Minh Hiên sao? Sao mà có thể thích hẳn chứ? Với hẳn, Diệp Vũ vẫn chỉ diễn trò, không thật lòng.

Ước chừng qua một ly trà, nàng nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, sửa sang lại chăn đệm, màn trước rồi rời khỏi tấm điện.

Diệp Vũ tắt đèn cung đình, đẩy nhẹ cửa sổ ra, cổ sức đi qua, nhảy xuống, như con mèo, áp sát chân tường chuồn ra khỏi điện Từ Ninh.

Tấm điện Thiên tử thì không thể tìm được rồi, như vậy nàng nên đi Tầng Thư các một chuyến, tìm kỹ một lần, biết đâu sẽ thu hoạch được.

Đêm tối như mực, có chỗ trong cung tối om chẳng thấy gì, nàng lướt đi, thỉnh thoảng đụng phải thị vệ đi tuần, sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh. Cuối cùng, Tầng thư các đã ở đằng trước, nàng bị kích động, bắt giác chân bước nhanh hơn, không để ý đằng sau đột nhiên xuất hiện một bóng người, đi theo nàng. Bỗng sau gáy nàng đau đớn, nàng định xoay người lại thì mũi miệng đã bị bịt. Giấy dựa nẩy cái nàng bị bịt chặt không thở nổi lâm vào hôn mê

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Thắt lưng đau đớn, tiến vào mạnh mẽ

Lúc tỉnh lại, Diệp Vũ trợn to hai mắt, khiếp sợ trừng nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, Sở Minh Phong. Nơi này là tử điện của thiên tử! Hắn sai người bắt nằng! Hắn định làm gì đây?

Nàng bò ngồi dậy lại phát hiện ra hai tay bị trói lại, hơn nữa trên người chỉ còn quần áo lót che thân, áo khoác ngoài đã bị cởi ra. Nàng tâm loạn như ma, nghĩ đến lần này có phải khác lần trước không, có phải chỉ thử thôi không.

Tử điện chỉ có một ngọn đèn cung đình duy nhất, bóng in rất to, có cảm giác mờ ảo, ái muội mê ly. Hắn cũng chỉ mặc bộ lót màu vàng tơ, tuy ngồi ở bên cạnh nàng, nàng lại cảm thấy hắn cực kỳ nguy hiểm, có lẽ còn trở mặt ngay sau đó.

Nàng có sức bình tĩnh lại, trăm ngàn không thể loạn, muốn bình tĩnh, phải bình tĩnh... Nói không sai là hắn đã hù dọa được nàng.

“Người theo mẫu hậu về điện Từ Ninh, hoàng đế nhìn người, sắc mặt nặng nề, cứ như đoán được người sẽ xảy ra chuyện gì đó vậy” Sở Minh Phong giọng lạnh băng.

“Vương gia chỉ lo buồn vô có thôi” Diệp Vũ cười khổ, giãy dụa ngồi dậy, “Bệ hạ có thể cởi bỏ dây thừng cho tiểu nữ từ trước được không?”

Hắn quay đầu nhìn nàng, bình tĩnh như không nghe thấy lời nàng vậy, “Người hiền diệu nhảy cho thái hậu, sau này cảm được nhảy nữa, chỉ được phép nhảy trước mặt trẫm thôi!”

Nàng ngạc nhiên, bật thốt lên, “Vì sao?” Tay hắn khẽ vuốt ve má nàng, “Bởi vì, từ giờ trở đi người chính là sủng phi của trẫm!”

Nàng ghen hờn nhìn trân trân, tim đập thình thịch...Hắn quyết ý sủng hạnh mình rồi sao? “Xin bệ hạ cân nhắc...” Nàng nói lắp bắp, “Thẩm đại nhân vẫn chưa...”

“Trẫm tự khắc có chủ trương” Sở Minh Phong đột nhiên nhắc cánh tay lên, túm chặt lấy thân thể nàng, kéo vào ngực, “Cái tên nhạc công lâu Tiêu Tương kia thật đáng chết!”

“Huynh ấy chỉ là bạn nhảy, không có huynh ấy, tiểu nữ từ sao khiêu vũ được chứ?” Nàng hoảng sợ trong lòng.

Điều này với huynh đệ họ Sở sao lúc nào cũng thích ăn dấm chua vậy chứ? Nhưng thân là đế vương Sở Minh Phong còn thô bạo hơn cả Tần vương nữa.

Nghĩ đến đây, nàng bất giác lo lắng cho Lâm Trí Viễn, Sở Minh Phong có thể đối phó huynh ấy không?

Diệp Vũ chặn lại nói, “Là do tiểu nữ từ bảo huynh ấy làm bạn nhảy, khẩn cầu bệ hạ đừng nên trách huynh ấy”

Hắn mang ngọn lửa trên tay vuốt ve vai nàng, rồi xuống xương quai xanh, chậm rãi trượt xuống, hơi thở ấm áp phun lên mặt nàng, “Khi hắn nắm tay người, vỗ về eo người, ôm người người, cùng người nhảy điệu múa ái muội triền miên, không biết đang nghĩ gì đây? Hay tim đập thật quá nhanh? Hay máu dâng cao lên tổng cơ thể mãi không ngừng? Hay muốn vĩnh viễn ôm người, không muốn buông ra?”

Tiếp xúc như vậy, khiến nàng hồi hộp khẩn trương, toàn thân căng thẳng. Nàng giải thích, “Lúc khiêu vũ một lòng thầm nghĩ nhảy thế nào cho đẹp, căn bản chẳng còn nghĩ được cái khác...”

“Trẫm không tin” Sở Minh Phong cất ngang, tay dừng lại ở trên mày cau lại của nàng, vuốt nhẹ phẳng, “Nam nhân trên đời này đều cùng một tính, dù có như trẫm là một nam nhân lý trí vậy, cũng bị người trên chọc chịu không nổi nữa là”

“Bệ hạ đừng như vậy mà...” Diệp Vũ vừa ứng phó với hắn vừa nhanh chóng nghĩ ra đường thoát.

“Trẫm luôn tự xưng là ngồi trong lòng mà vẫn không loạn” Ánh mắt hắn lúc này toả ra thứ ánh sáng như ngọc long lanh khiến cho cả người trở nên mềm mại cao quý, “Chỉ có người, đã đập vỡ định lực của trẫm, khiến cho trẫm muốn dừng mà không được”

Nàng co rúm người lại, hắn nói nhỏ bên tai nàng, hơi thở nóng hổi lượn lờ bên tai, “tôi nay cả đầu trẫm lúc nào cũng chỉ có người...”

Nàng nói vội vã, “Bệ hạ không muốn ly gián giữa Tần vương và Thẩm đại nhân sao?” Bồng áo lót bay xuống, bị hắn chặn ngang. Cả nửa người nàng đã chẳng còn gì che đậy, cánh xuân lộ ra, hai ngọn đồi tuyết trắng kia, mềm mại, đầy đặn và lẳng lẳng đứng thẳng ở đó, lẳng lẳng dụ hoặc hắn. Tôi rồi!

Diệp Vũ lòng nóng như lửa đốt, đột nhiên trong đầu toát ra một cách tránh thoát tuyệt diệu. Do hai tay bị trói chặt, nàng chẳng còn sức phản kháng, bị hắn đặt trên long thấp, hai tay còn bị hắn kéo lên trên đỉnh đầu.

“Bệ hạ...” Nàng kêu lên sợ hãi. “Giờ chẳng còn ai tới cứu người nữa đâu!” Sở Minh Phong cất giọng quái đản, “Hoàng đế sẽ không, và Thẩm Chiêu cũng vậy. Bởi thế người đừng có mà mơ”

Nàng hoảng sợ thở gấp. Hắn nói đúng, Tần vương và Thẩm Chiêu có tính cũng không bằng tâm tư của hắn. Hắn muốn nàng làm bạn ở trong cung với Tôn thái hậu, chỉ là cái cớ, một cái cớ khiến người ta không thể ngờ được lại có kết cục không ngờ. Nếu vậy nàng chỉ còn có thể tự cứu lấy thôi. Nhưng hắn đã quyết tâm sủng hạnh nàng, nàng tay trói gà không chặt biết tự cứu thế nào đây?

Lời lẽ nóng bỏng của Sở Minh Phong cứ trơn trượt trên thân thể mềm mại ôn nhu của nàng, nàng không tự chủ được phát run lên, không giãy dụa. Vì sao không thể nghĩ được cách nào tránh thoát chứ?

Hắn ngậm chặt nụ hoa hồng, hôn liếm, day nhẹ hạt đậu, đều đặn, coi vậy cũng có thể thoả mãn được dục vọng của hắn.

Nếu nói Diệp Vũ áy náy với Tần vương, với Sở Minh Phong lạnh lẽo, cứng rắn, cũng chỉ có sợ hãi kính trọng ở tận xa.

Một nam tử khiến nàng sợ, đang xâm phạm nàng, nàng kinh hoảng tột độ, lực phủ ngũ tạng cứ xoắn lại thành một cục, chân tay bị trói chặt lại.

“Nếu bệ hạ cố tình sủng hạnh tiểu nữ tử, như vậy thì...” Cách duy nhất trước mắt là lấy nhu thắng cương, nàng mềm mại đáng yêu nói, “Tiểu nữ tử nguyện ý trở thành người của bệ hạ, vẫn xin bệ hạ coi bỏ dây trói tay của tiểu nữ tử, để cho tiểu nữ tử được hầu hạ bệ hạ tốt hơn”

“Ngươi cho là trẫm không biết tâm tư của ngươi sao?” Sở Minh Phong hai tay vuốt ve bộ ngực của nàng, ra sức mà chà đạp, “Ngươi vốn không muốn thị tẩm!”

Nàng tròn tròn mắt nhìn, “Bệ hạ sủng hạnh tiểu nữ tử, tiểu nữ tử cũng sẽ không làm việc cho bệ hạ nữa!”

Cái miệng hắn khẽ mỉm cười lãnh khốc, nhất quyết phải làm, “Trẫm chỉ cần ngươi làm sủng phi của trẫm thôi!”

Đêm khuya tịch mịch, điện Trường Tâm lâm vào vực sâu đen tối.

Đèn cung đình trong tâm điện càng mờ tối hơn, khiến cho cảnh trên long tháp ngày càng kiều diễm hơn. Sự tuyệt vọng ngày càng lan tràn, Diệp Vũ có sức buộc mình phải bình tĩnh, “Bệ hạ chiếm đoạt ngang nhiên, Tần vương... Sẽ rất hận bệ hạ”

Sở Minh Phong như nghe được một lý do vớ vẩn, “Trẫm không cần, hắn muốn hận thì cứ hận cho đủ đi!” Mây kiếm hắn nhướng lên, như đôi kiếm lợi hại mạnh mẽ, ánh sáng lướt qua, chỉ có máu tươi phọt lên, “Như ngươi một cô gái thiên kiều bá mị như vậy, câu hồn đoạt phách, là cô gái duy nhất trên đời, trẫm sao lại chấp tay tặng cho kẻ khác chứ? Nhất là hoàng đế, trẫm sao có thể cho hắn ôm mẽ nhân về chứ?”

Nàng nghĩ bi ai, tối nay, hắn sẽ không dừng tay, cho dù là trắng trợn xông thẳng cướp đoạt, hắn cũng sẽ cho mình được hưởng lợi toàn cục. Còn cách nào khác nữa sao?

Bàn tay hắn ngăn nhẹ hia tay nàng, khiến cho nàng không nhúc nhích được, nàng chỉ đành mặc hắn làm gì thì làm... Hắn hôn trở nên nóng bỏng dồn dập hơn, hôn lên mỗi tấc da thịt nàng... Đây là thân hình nhảy ra điệu nhảy câu hồn đoạt phách, đây là thân thể đầy hoa dục trêu chọc nam nhân bốc lửa, đây là cô gái mà đêm nào sắp ngủ cũng hiện lên trong đầu, đây là cô gái mà hắn ngày đêm mong nhớ, khó kìm giữ nổi...

Chỉ một cái nhăn mày cười của nàng, mỗi một cử chỉ hành động của nàng, đều khiến hắn lâm vào miền man vô định.

Hắn không cho phép một cô gái quấy nhiễu hắn, nhưng nàng – cô gái hắn muốn lợi dụng lại chiếm trọn lòng hắn, khiến hắn sống chẳng chút nào yên ổn.

Hắn là hoàng đế Đại Sở, ngồi ôm giang sơn, được hưởng tất cả. Chỉ là một cô gái, hắn cũng không tin nàng có bao năng lực có thể ảnh hưởng tới mình! Chỉ cần chiếm được nàng, sẽ không còn lại nhớ thương nàng nữa!

Vì thế hắn quyết định, sau khi thu dọn xong đám Thụy vương, sẽ thu thập nàng. Hiện giờ nàng đang ở ngay dưới thân hắn, lạnh lạnh, hắn là đang nghĩ cách đào thoát. Hắn sẽ khiến cho nàng nghĩ “thật tuyệt”, cởi sạch quần áo lẫn nhau, trần trụi hoàn toàn. Thân thể mềm mại, da thịt nõn nà, cánh tay mảnh khảnh, ngực đầy đặn, vòng eo tuyệt đẹp, đùi trắng nõn, mỗi tấc da thịt đều mê người đều là sắc đẹp tội lỗi sa đoạ, nhưng hắn lại trầm mê thật sâu.

Chưa từng có cảm giác say mê như thế, chưa bao giờ có cô gái nào có thân hình yêu nữ, với hắn mà nói, phụ nữ chỉ là nhu cầu để phát tiết và nói dối tông đường. Nhưng khối ngọc thể này lại tràn ngập ma lực thần kỳ, dụ hoặc khiến hắn điên cuồng hôn nàng, chiếc cổ tao nhã, thùy tai khéo léo, xương quai xanh tinh xảo, bộ ngực no đủ, cái bụng bằng phẳng, hắn đều yêu, yêu tới phát cuồng...

Diệp Vũ tập trung tinh thần mà nghĩ, nhất định có cách... Nhất định có... Nhất định sẽ nghĩ ra...

Nhưng nghĩ lâu vậy mà cũng chẳng thể nghĩ ra nổi. Lấy cái chết để ép? Chi e hắn không ăn mềm cũng không ăn cứng.

Chẳng bằng...

“Trở thành sủng phi bệ hạ, tiểu nữ tử chẳng có dị nghị gì” Nàng nói lãnh ngạo, “Nhưng tiểu nữ tử từng thề, thề không làm thiếp. Tiểu nữ tử không làm sủng phi, chỉ làm hoàng hậu, bệ hạ cho được không?”

“Trẫm định cho, thì nhất định cho được ngay” Đôi mắt Sở Minh Phong hăng hái hiện lên chút tán thưởng.

“Vậy bệ hạ có muốn cho không?”

“Trẫm muốn...sủng hạnh ngươi ngay lập tức!”

Hắn dùng chân tách hai chân nàng ra, rất muốn hoà hợp làm một với nàng ngay lập tức. Diệp Vũ kinh hãi, tim đập nhanh hơn – nàng cảm giác rất rõ được phản cứng rắn của hắn đang để ở trước mình.

Của hắn đã cứng ngắt tới mức không đỡ nổi, mắt hắn lâm dần vào trầm tối, nhìn chăm chăm cánh môi hồng của nàng, rồi đột nhiên hôn mạnh xuống.

Phiến môi mềm của nàng có hương vị thật ngọt ngào, khiến cho hắn sung sướng mãi, nàng thế mà lại hé môi ngênh đón hắn... Lờ lờ dây dưa, người tới ta đi, hơi thở càng ngày càng dồn dập nặng nề...

Nụ hôn nồng nhiệt, khiến cho máu hắn xông ào lên như sóng triều mạnh mẽ đập vào gáy hắn, hắn cảm giác cả người mình sắp nổ tung. Bỗng đầu lưỡi đau đớn kịch liệt. Một mùi máu tươi tanh nồng tràn ngập... Nàng dám cắn hắn!

Sở Minh Phong giận tím mặt, trừng mắt lên trong mắt loé lên lệ khí.

“Bệ hạ nghĩ đến Tần Vương ngồi trong lòng mà vẫn không làm loạn sao?” Diệp Vũ cất giọng cười châm chọc, “Tiểu nữ tử và Tần vương sớm đã thành vợ chồng thật sự, bệ hạ chẳng qua chỉ bất chú ý kẻ khác, đi chiếc giày hồng thôi”

“Người làm gì thiếu tự trọng thế?” Mặt hắn tối tăm ba phần, lửa dục đang xen lửa giận, “Ngay cả thế, trăm cũng sẽ không bỏ qua người!”

“Bệ hạ...”

Hắn nhanh chóng tách hai chân nàng ra, nhắm thẳng vào chỗ u huyết thần bí kia, thắt lưng đẩy mạnh, tiến vào mạnh mẽ!

Cả huyết tối chật hẹp bóp chặt lấy hắn, khiến hắn không tự chủ được run rẩy. Cùng lúc đó, Diệp Vũ kêu lên một tiếng, toàn thân cứng đờ, không dám động.

Loại đau đớn xé rách này, giống y lần trước, đau tới thiên địa đen tối, cả người như bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Sở Minh Phong biết rõ thân thể nàng còn khô chưa chuẩn bị được tốt, lại không khống chế được ngọn lửa nóng bỏng kia, tiến vào khấn cấp đã chọc thẳng tới chỗ sâu nhất.

Theo tiếng thét chói tai của nàng, hắn tạm thời cũng chiếm được thỏa mãn.

Nàng từ trong kinh hoàng bình tĩnh trở lại, hai tay bị trôi ra sức đánh hắn, cào vào mặt hắn, dường như liều mạng cùng hắn, giống như kẻ điên vậy.

Vốn định dùng Tần vương chọc giận hắn, khiến hắn cảm thấy mất mặt vì dâm nữ của hoàng đế, sau đó dừng tay, tha cho mình, không ngờ hắn quyết tâm xông thẳng, mặc kệ còn trong sạch hay không. Ác ma này, thế mà lại dám ngang nhiên chọc thẳng cướp đoạt!

Nàng bất chấp tất cả, phản kháng kịch liệt, kêu la thê lương, “Cút.... Cút ra.... Cút ra đi...”

Sở Minh Phong túm chặt tay nàng, cố định lấy thân hình vụn vụn của nàng, liên tục lật động ra vào.

Lệ nóng trào ra từ khoé mắt, Diệp Vũ định hắt hắt đi nhưng lực bắt tòng tâm... Chuyện đã thành sự thật...

Thẩm Chiêu, huynh không gì không biết, có đoán được tâm tư tối nay của bệ hạ không? Nước mắt tuôn trào như suối, ướt đầm dẫm.

Cả trước và sau đều là mồ hôi, nhưng hắn chưa từng có cảm giác hoan ái vui vẻ nhẹ nhàng thoải mái đến vậy. Hắn một lần lại một lần va chạm thành công, thành công chiếm đất, nhắm nháp tư vị tối ngọt như mật trên thể gian.

Cuối cùng cũng chinh phục được nàng, rốt cuộc cũng chiếm được nàng. Loại cảm giác thỏa mãn này, cũng thỏa mãn giống y như khi tiêu diệt được bè nhóm của Thụy vương vậy, khiến cho hắn vô cùng thống khoái.

Diệp Vũ không phản kháng, cũng không biết đau, chỉ cảm thấy nước sữa giữa nam nữ hoà vào nhau như thế thật ghê tởm, như vậy khiến người ta thấy tuyệt vọng. Bởi vậy, nàng cứ như chết vậy, mắt nhắm lại, không nhìn hắn. Đêm càng tối đen thâm trầm như mực.

Cả tấm điện hiện ra bóng càng mờ ảo, màn trướng màu vàng nhẹ nhàng bay lên. Sửa lại thân hình xóc vác trên thân hình cô gái, tiết tấu và độ mạnh yếu cũng không chế được khá tốt.

Từng tiếng vang nhỏ vang lên, mùi tình dục nồng đậm, thân hình va chạm vào nhau, xuân sắc, nóng bỏng.

Màn hương diễm giao hoan này khiến người ta mặt đỏ tim đập. Thân thể Nam nữ trần truồng cùng đan xen một chỗ với nhau, màu da của nam sậm, cùng màu da của nữ trắng như ngọc, lại đầy mồ hôi.

Nước mắt cứ trào ra từng đợt, Diệp Vũ mặt đỏ bừng tràn ngập nước mắt và mồ hôi, tóc mai nhiễm ướt, nhìn hết sức thống khổ đáng thương.

Sở Minh Phong thả chậm tốc độ, cúi đầu hôn môi nàng, nàng lại nhanh chóng ngoảnh đầu.

Hành động như thế chọc hắn giận. Hắn lại tăng thêm sức, mạnh mẽ, thô bạo, giống như chọc cho nàng phải nát ra vậy.

Sắc như đao, ác như thương, đem toàn bộ thân thể nàng chiếm trọn, thân không đau, lại đau lòng, lợi khí của hắn cắt lên thân thể nàng, từng mảnh từng mảnh bị cắt, huyết nhục mơ hồ, máu tươi đầm đìa.

Diệp Vũ tuyệt vọng lạnh băng chịu đựng, đợi khổ hình chấm dứt, cứ như đợi cả một thế kỷ dài vậy...

Hắn cảm giác mình nỗ lực thật mạnh, ôm chặt lấy nàng, càng lúc càng tiến nhanh, mạnh, ác, lên tận đỉnh cao.

Không biết vì sao nàng cũng cảm giác được cái loại vui thích kỳ diệu này. Theo luật động của hắn, cái loại vui sướng ấy càng ngày càng cảm thấy mãnh liệt, kích thích nàng, cũng khiến cho thân thể nàng như muốn chết, khiến cho nàng thờ càng ngày càng nặng hơn, khiến nàng không tự chủ được co rút nhanh hơn, run rẩy. Đột nhiên Sở Minh Phong im bất ngờ động, phóng ra toàn bộ trong cơ thể nàng.

Còn nàng cảm giác được từng cái đập đều của hắn, cũng cảm nhận được loại này sung sướng tới tận xương cốt, toàn thân run rẩy, cả mũi chân cũng co rút rất nhanh. Đây là cao trào sao?

**

TRên long tháp vẫn ngập tràn mùi vị tình dục, thân hình to lớn khôi ngô kia đầy mồ hôi to như hạt đậu, thoát nhìn là một khối thân thể nam tử hoàn mỹ cứng rắn, có vô hạn dụ hoặc.

Diệp Vũ thật sự muốn hất nhanh hắn xuống giường, nhưng lại đánh không lại hắn. Sở Minh Phong đã điều chỉnh tốt hơi thở, hôn nhẹ nàng, vai nàng, cổ nàng, xương quai xanh đầy lưu luyến. Nàng dùng hai tay nâng đầu hắn lên, cất giọng mắng ác liệt, “Cút!”

Hắn mỉm cười, “Nhìn nàng tức giận, cứ như cạp cái vậy đó”

“Nếu ta là cạp cái đã sớm lột da ngươi rồi!” Nàng giận tới mức quên tự xưng là “tiểu nữ tử” hoặc là nói đã không cần nữa.

“Hết cách rồi, trầm khiến cho người lấy hết da. Trước mắt trầm cũng chẳng phải là trần truồng giống y chan vậy sao?” Tâm tình hắn đang sung sướng tương tự.

“Buông ra!” Nàng rống lên, “Mới vừa rồi ngươi cũng thường được nếm tư vị tình dục kia, rất tuyệt diệu có đúng không?”

“Hôn lão! Hạ lưu! Vô sỉ!” Diệp Vũ thật sự muốn mắng mười tám đời tổ tông của hắn. Sở Minh Phong cũng không tức giận, chỉ là mặt cứng lại, “Ngươi đã là nữ nhân của trầm”

Nàng nghiêng răng trêu trạo nói, “Ta chỉ coi như bị một con mèo cắn một miếng thôi!”

Lần này hắn bị lời nàng chọc giận, phản cực nóng còn lại trong cơ thể nàng bắt chợt bùng cháy phản chấn lên, lại giọng buồm ra khơi, thẳng tới đảo Hoàng Long, dễ dàng chiếm đoạt.

Diệp Vũ tức giận, lại chỉ đành yên lặng thừa nhận sự lãng nhục và thương tổn lần hai, tuyệt vọng lan tràn, bao trùm nàng...

Có lẽ do quá mệt mỏi, nàng đã rất mệt, mệt chết đi được, thấy kẻ luật động trên người càng ngày càng mờ dần, càng ngày càng trôi xa... Đợi lúc hắn phát hiện ra, nàng đã ngủ mất rồi. Vì thế hắn ôm nàng, bình yên đi vào giấc ngủ.

Ngủ một mạch tới nửa đêm, nàng bừng tỉnh lại, có thể là do không quen bị người khác ôm. Nhớ tới không lâu hắn làm nhục nàng, nàng ngập tràn lửa giận, thật sự muốn bóp chết hắn.

Ý nghĩ này trong đầu một khi toát ra, đã không thể áp chế nổi. Nàng theo dõi hắn, hận ý trong lòng càng mạnh, ánh mắt càng ngày càng lạnh... Đúng bóp chết hắn, mặc kệ có hậu quả gì, chỉ cần hắn chết rồi, thì thù lớn đã báo xong...

Nàng không hề do dự, đẩy nhẹ tay hắn ra, ngồi xuống, bóp chặt cổ họng hắn, cố sức! Cố hết sức!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Tàn nhẫn và chậm

Sở Minh Phong chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt sẫm lại, Diệp Vũ hoảng sợ, lập tức dùng hết sức lực bóp chết hắn. Hắn không gì mà không khỏe, cũng không gãy dựa, chậm rãi ngồi dậy, kéo theo tay nàng; hắn cảm cổ tay nàng, chỉ dùng năm thành lực đạo đã khiến cho nàng đau mà buông cổ hắn ra.

“Lần sau giết trầm, nhớ dùng vũ khí!” Hắn báo cho nàng.

“Ta nhất định sẽ thế!” Nàng nói lạnh băng.

Hai người không mặc quần áo, vẫn cùng trần truồng. Nàng bỗng dưng phát hiện ra chuyện này là thật vội vã kéo chăn che thân, nhưng hắn hành động còn nhanh hơn tia chớp, túm chặt lấy tóc nàng, khiến nàng phải ngẩng mặt lên. Diệp Vũ cảm giác da đầu như bị hắn lột nhanh xuống, đau gần chết.

“Chưa từng có ai dám can đảm giết trẫm! Ngươi là người đầu tiên!” Giọng lạnh băng, mắt ác độc.

“Luôn có lần đầu tiên!” Giọng nàng đầy lửa giận, lại lạnh băng.

Môi Sở Minh Phong dừng trên cổ nàng, lại mút lại cắn, khiến nàng rất đau đớn.

Phụ nữ và đàn ông, mảnh mai và thô bạo, giấy dựa cùng phản kháng, hoan ái và máu tanh, ôn nhu và thô bạo, như bóng với hình... Chuyện họ làm thân mật, giữa hai trái tim đứng sừng sững một ngọn núi hận thù cao ngất.

Một lát sau, nàng bị hấn áp đảo, khô hình lại bắt đầu lần nữa.... Chân tay đau nhức, cả người thể lực chưa khôi phục được, nàng sao ngăn được thể phản công của hắn chứ? Chỉ đành bị bắt hấu hạ...

Nước mắt lặng lẽ rơi. Giống như một ngọn dao sắc xoẹt qua, lại như bị kịch độc ngấm toàn thân, đau đớn càng ngày càng trở nên kịch liệt.

Sở Minh Phong điên cuồng đung đưa, cứ như muốn xé tan nàng thành từng mảnh nhỏ mới có thể bỏ qua vậy!

Diệp Vũ rất muốn chết, ý nghĩ này hiện lên trong đầu nàng, trong lòng nàng kéo dài không dứt. Nếu cứ vậy mà bị hấn giết chết, thật tốt biết bao.

Nhưng nàng cảm giác như đã chết qua mấy lần, thật giận là, mỗi lần đều thấy ác ma này tàn nhẫn càng va chạm không ngừng...

Từ thế kỷ hai mươi mốt đi vào dĩ vãng, nàng phải hoàn thành hai sứ mệnh thần thánh, nhưng vì sao lại bắt nàng phải chịu thừa nhận sự lãng nhịch và đầy tổn thương như thế? Vì sao....

Thân đau, tim đã chết, linh hồn đã rời xa, tan thành mây khói.

****

Hôm sau tỉnh lại, Sở Minh Phong đã không thấy. Diệp Vũ cuộn chặt người trên long tháp, không mặc gì, chỉ có cái chăn thêu hoa vẫn rỗng, cứ như chết vậy, hai mắt thâm trùng sâu. Ánh mắt ấy đại ra, trống rỗng, tán loạn, không có tia sống, thật đáng sợ. Làm sao đây? Có thể lựa chọn chết là xong sao?

Rất muốn, rất muốn... Nhưng vận mệnh nhất định không cho nàng chết đi được, trời xanh cũng sẽ không cho nàng chết. Như vậy nàng phải còn sống!

Hiện giờ chịu lãng nhịch và thương tổn, một ngày kia, nàng nhất định đòi lại gấp bội! Không gấp trăm lần, ngàn lần! Đợi nàng là thân phận sủng phi của Sở quốc sao?

Trong gương đồng hiện lên một gương mặt tái nhợt, tuy rằng dung nhan đẹp thanh thoát, lại tựa như một đoá hoa bị tàn phá, đã mất ánh sáng.

Bỗng Diệp Vũ trừng to mắt, chỉ trong nháy mắt đôi mắt liền âm đạm. Cổ, bả vai đầy vết hoan ái, đỏ hồng, đỏ tươi, tím, màu sắc chẳng giống nhau, nhìn như một đoá hoa bị một đêm mưa bão đánh nát, nhìn thê lương hết sức.

Với điều này cung nữ nhìn như không thấy. Nàng bảo các nàng ấy tìm cho một chiếc khăn lụa, buộc kín cổ, tuy là nóng, nhưng vẫn phải che kín.

Các nàng nói khẽ, đã trưa rồi lúc này bệ hạ đang phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng. Lòng Diệp Vũ nhảy dựng lên, đã muộn thế này rồi!

Tấn vương nói sáng sớm tiên cung đón nàng, không tìm thấy nàng, có phải rất nóng lòng sốt ruột không? Tôn thái hậu có biết nàng ở điện Trùng Tâm không? Kỳ lạ, vì sao bên ngoài gió êm sóng lặng thế? Chẳng lẽ tin tức vẫn chưa truyền ra ngoài?

Nếu Tấn Vương biết nàng biến thành hoàng tấu, không biết có phản ứng thế nào nữa. Nàng không dám nghĩ tiếp, vội vã thu dọn mình đi điện Từ Ninh trước. Nhưng cung nữ ngăn lại, bảo bệ hạ đã phân phó, nàng sau khi dùng bữa phải đi ngự thư phòng. Nàng kinh ngạc không hiểu, đi ngự thư phòng làm gì chứ? Chẳng lẽ là sắc phong?

Xong rồi, nàng thật sự không muốn thân bị hãm trong đao quang kiếm ảnh của hậu cung. Có lần Diệp Vũ tìm cơ hội trốn, đều bị cung nữ phát hiện, đi không xong. Ăn trưa xong, cung nữ dẫn nàng tới trước ngự thư phòng. Không ngờ được là Tấn vương và Thẩm Chiêu cũng ở trong này.

Ngồi sau thư án là nam tử, mặc quần áo đế vương, đầu đội kim quan rực rỡ, tuy khí sắc không được tốt lắm, nhưng lại đắc ý viên mãn, thần thái tung bay, tâm tình vừa phải.

Nàng đi theo tiêu công công vào ngự thư phòng, cúi đầu, nghĩ thế này xem khi họ nghe được chuyện sắc phong sẽ có phản ứng thế nào. Sau khi hành lễ, nàng ngước mắt lên, đón nhận ánh mắt vui sướng của Tấn vương.

Sở Minh Hiền đi tới cạnh nàng, hạ giọng nói, “Sáng sớm bốn vương đã tiến cung tìm nàng, nhưng hoàng huynh lại truyền bốn vương tới ngự thư phòng thương nghị chuyện quan trọng, cho tới tận bây giờ, sau đó chúng ta sẽ ra cung”

Diệp Vũ không đáp lại hắn, thấy bị ai thay cho hắn.

Bỗng hắn phát hiện ra nàng hôm nay khác hẳn. Đôi mắt nàng đầy tơ máu, khí sắc không tốt, chẳng lẽ tới qua không ngủ được sao? Trời nóng như vậy, sao nàng lại buộc khăn quanh cổ chứ? Chẳng lẽ nàng bị nhiễm phong hàn sao?

Trong lòng đầy nghi hoặc, hần quan tâm hỏi han, “Ồ trong cung không quen sao? Cả người không khoẻ hả?”

Nàng lắc đầu, cũng không nói gì.

“Hoàng đệ, đệ và Thẩm đại nhân cần phải xử lý tốt chuyện này, chớ cô phụ kỳ vọng của trẫm” Sở Minh Phong nói đằng hoàng.

“Thần đệ tuân chỉ” Sở Minh Hiền nghe vậy xoay người cung kính đáp.

“Trẫm đăng cơ đã mười năm, giang sơn được củng cố, xã tắc yên ổn, phát triển đi lên, quốc khố tràn đầy, quốc thái dân an, không tách rời được Thẩm đại nhân phụ tá. Đại Sở ta ai cũng biết, Thẩm tướng là rường cột an bang nước nhà. Bởi vậy, hôm nay trẫm muốn khao thưởng công lao cho Thẩm đại nhân” Sở Minh Phong cất cao giọng, ánh mắt cười đẹp.

Diệp Vũ nổi lên cảm giác nghi ngờ không rõ, định thưởng cho Thẩm Chiêu cái gì? Chẳng lẽ là...

Tay Thẩm Chiêu hơi khuất, nói thản nhiên, “Hưởng lộc của vua, hết lòng vì vua, đây cũng là bổn phận của vi thần, bệ hạ không cần ban thưởng gì cho vi thần cả”

Sở Minh Phong vẫn không tha nói, “Nhất định phải thưởng, nếu không có kẻ lại nói trẫm đối với hạ thần không tốt. Trẫm cam đoan, phần ngự ban này tuyệt đối là trân bảo, người nhất định sẽ thích”

Sở Minh Hiền tò mò hỏi, “Không rõ hoàng huynh định thưởng trân bảo giá trị liên thành gì cho ngài ấy?”

“Thẩm đại nhân năm nay đã ba mươi rồi, mười năm qua cũng chỉ có Thẩm phu nhân làm bạn, đêm dài, khó tránh khỏi tịch mịch. Trẫm đem Diệp Vũ dung nhan nghiêng thành, vô song duy nhất trên đời ban cho người làm Nhị phu nhân” Sở Minh Phong cười sáng khoải, “Từ nay về sau, có tuyệt sắc giai nhân cảm được soi đèn cùng người, mở rộng gia tộc họ Thẩm cho người”

“Vạn vạn không thể!” Thẩm Chiêu lập tức đáp trả, gấp nguy biến không sợ hãi, “Vi thần đã đồng ý với nội tử (vợ con), cuộc đời này không có thiếu. Vi thần không muốn nuốt lời hứa với nàng, kính xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban”

Phản ứng của hần nhanh, mà Diệp Vũ và Sở Minh Hiền đều ngỡ người khiếp sợ. Nhất là Sở Minh Hiền, kinh ngạc, giống như chẳng nghe rõ đạo thánh chỉ này.

Sở Minh Phong xem phản ứng cả ba người trước ngự án nhìn rất rõ, mỉm cười, “Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu đúng là bình thường, Thẩm phu nhân hiền lương thực đức, lương thiện hiền lòng người, tất nhiên sẽ không phản đối. Còn nữa, đây là tâm ý của trẫm, cũng là thánh chỉ, tin rằng Thẩm phu nhân sẽ không gây khó dễ với Diệp Vũ, cũng không dám gây khó dễ, có phải không?”

Hần cố ý tăng thêm hai từ “Thánh chỉ” này, nhắc nhở hần dừng hành động theo cảm tính. Diệp Vũ không biết nên cười hay khóc nữa, lúc khóc cần khóc, không biết hần là nên vui, lúc cần phải bi. Vốn tưởng đợi chờ nàng chính là thân phận phi tần, chỉ là trong hậu cung vốn không muốn đấu tranh, không ngờ rằng lại có sự tình vượt ngoài mong đợi vậy. Sở Minh Phong làm việc xác thực khiến người ta không thể ngờ nổi. Chiêu này quả là cao minh!

Hần ngang nhiên chiếm đoạt, chiếm đoạt cô gái hoàng đệ thích, rồi lại ban nàng cho Thẩm Chiêu, khiến hoàng đệ và Thẩm Chiêu trở mặt thành thù. Đây mới chính là chiêu ly gián cao nhất, đạt tới cảnh giới cao nhất! Nàng cam tâm chịu phục.

Rốt cuộc Sở Minh Hiền lấy lại tinh thần, hoảng sợ vội la lên, “Hoàng huynh, mẫu hậu đã coi như gả Vũ Nhi cho thần đệ rồi, là sùng phi chưa qua cửa của thần đệ, sao hoàng huynh lại có thể ban nàng cho Thẩm Chiêu làm thiếp chứ?”

“Mẫu hậu khi nào đồng ý gả Diệp Vũ cho đệ hả?” Sở Minh Phong chẳng chút để hỏi lại, “Ah, trẫm đã nghĩ ra, tới qua trên yến tiệc Thiên Thu, người cầu mẫu hậu từ hôn trước mặt mọi người, nhưng mẫu hậu cũng chưa ân chuẩn”

“Tuy rằng tới qua mẫu hậu chưa ân chuẩn, nhưng từ một tháng trước, mẫu hậu đã đồng ý với thần đệ rồi. Nếu hoàng huynh không tin, có thể đi điện Từ Ninh hỏi mẫu hậu chút” Sở Minh Hiền cố gắng để ý, gấp tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Trẫm đem Diệp Vũ thưởng cho Thẩm đại nhân, mẫu hậu tuyệt không có dị nghị” Sở Minh Phong nói chắc chắn.

Sở Minh Hiền mặt tím lại, âm đạm không có ánh sáng, đau khổ quỳ xuống, nói thống thiết, “Khẩn cầu hoàng huynh ban Vũ Nhi cho thần đệ”

Sở Minh Phong dựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay đeo ngọc chỉ to vịn trên ghế, gõ gõ, “Trẫm lời vàng ý ngọc, nhất định sẽ không sửa đổi! Nhưng trẫm đều không phải cố ý đánh vỡ đôi uyên ương, cứ để cho Diệp Vũ tự mình chọn” Hần nhìn về phía nàng, mắt lạnh băng, “Diệp Vũ, trẫm hoàng đệ tiêu sái lỗi lạc, Thẩm đại nhân ôn nhuận như ngọc, người cảm thấy người nào xứng gả làm phu quân nhất?”

Diệp Vũ nhìn thẳng vào hần, tâm như gương sáng, lạnh như băng tuyết: hần để cho nàng chọn, là cố ý, hơn nữa không cho nàng có đường sống.

Sở Minh Hiền kéo tay nàng, nói tự tin, “Vũ Nhi, với lời hoàng huynh nói, nàng nên gả cho bổn vương!”

Sở Minh Phong cau mày nhướng cao ngất, “Diệp Vũ, cần phải nghĩ cho kỹ. Chọn sai, hối hận không kịp”

“Vũ Nhi, còn phải nghĩ gì nữa?” Sở Minh Hiền thúc giục nói. “Tiểu nữ tử nghĩ...” Diệp Vũ ổn định tâm thần, hít một hơi sâu, “Tán vương phong lưu

phóng khoáng, vương phủ đẹp như mây, tiểu nữ tử không muốn cùng nhiều mỹ nhân như vậy tranh thủ tình cảm, tiểu nữ tử nguyện ý làm tiểu thiếp của Thẩm đại nhân”

“Vũ Nhi!” Hần kêu lên hồn hển, “Sao nàng có thể gả cho Thẩm Chiêu chứ? Nàng đã nói là phải gả cho bốn vương. ...”

“Vương gia chắc nhớ nhầm rồi, ta lúc nào có nói là gả cho Vương gia chứ?” Nàng châm chọc hỏi lại.

“Nàng. ...” Trong thời gian ngắn, hần thể mà lại nói không nên lời. Nghe được lựa chọn của nàng, Thẩm Chiêu im lặng, dường như sớm đã dự đoán ra kết quả này.

Sở Minh Phong mặt lạnh tanh không chớp, ‘Nếu Diệp Vũ đã chọn rồi, hoàng đệ, đệ cũng nên chết tâm đi. ...’

Sở Minh Hiền kéo tay nàng, mắt trừng to, giấu đầy sự đau thương và tức giận, “Vũ Nhi, có phải có người uy hiếp nàng không?”

Diệp Vũ nói lạnh nhạt, “Không ai uy hiếp ta cả” Hần không chấp nhận nổi, rống giận, “Vì sao... Vì sao?”

“Ta đã nói rất rõ rồi, vương phủ đẹp như mây, ta không muốn tranh thủ tình cảm, cũng sẽ không thích đi góp vui”

“Đây vốn chẳng phải là vấn đề gì! Bốn vương có thể lập tức giải tán hết mọi người!” Bởi vì vô cùng phẫn nộ, mặt mũi hần vặn vẹo, trông rất đáng sợ.

“Hoàng đệ, Diệp Vũ đã là người của Thẩm đại nhân, đệ cứ ép hỏi như thế, để ý như thế thật không phù hợp” Sở Minh Phong nói bình thản.

“Vương gia quá yêu, ta cũng không thể báo đáp, mong Vương gia chớ nghĩ nhiều” Giọng Diệp Vũ lạnh lùng trong trẻo.

Bỗng đột nhiên, Sở Minh Phong giận, “Đù rồi! Đây là ngự thư phòng! Hoàng đệ, đệ vẫn còn nháo tiếp, thật chẳng ra thể thống gì!”

Khuôn mặt tuấn tú như ngọc của Sở Minh Hiền như bị lửa giận đốt thành hình thù kỳ quái, con ngươi đen gần như phun lửa nóng, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lên, dường như đang khắc chế lửa giận vậy.

Sở Minh Phong dạy dỗ, “Việc này dừng ở đây, trầm hy vọng các người hai người chớ nảy sinh hiềm khích, ảnh hưởng tới giao tình các người, lại càng không muốn ảnh hưởng tới việc các người làm việc cho triều đình!”

Diệp Vũ định cười to, điên cuồng, gã ác ma đen tối này nói nghe hay thật, thật ra đây chính là kết quả hần mong muốn: Tần Vương và Thẩm Chiêu này sinh hiềm khích trở mặt thành thù.

Sở Minh Hiền cũng không cáo lui, trong con giận dữ trừng mắt nhìn Thẩm Chiêu và Diệp Vũ, rồi rời đi ngay.

Sở Minh Phong có làm ra vẻ lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Hoàng đệ chính là tính tình rất khó chịu, Thẩm đại nhân nên rộng lượng tha thứ cho. Canh giờ không còn sớm nữa, Diệp Vũ nên hồi phủ cùng người đi”

Thẩm Chiêu cẩn thận cúi đầu, kính cẩn đáp, “Vi thần tuân chỉ”

“Diệp Vũ vì trẫm và thái hậu hiền vũ, thái hậu rất thích nàng ấy, hôm nay trẫm đem nàng thưởng cho người, người cũng đừng có bạc đãi nàng” Sở Minh Phong mỉm cười nhắc nhở.

“Vi thần nhớ kỹ”

Thẩm Chiêu đáp, hành lễ cáo lui, liếc nàng một cái rồi xoay người rời ngự thư phòng đi. Diệp Vũ cũng thi lễ về phía ngự án, xoay người đuổi theo.

***

Tại điện Từ Ninh. Một người hấp tấp xông vào đại điện, mặc dù có vài người hầu cản lại, nói thái hậu đang nghỉ tạm, hần vẫn cứ xông thẳng vào tầm điện.

Tôn thái hậu đứng ở trước giường, đang định cởi áo nghỉ ngơi, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, liền ngồi trên tháp đợi con. Đứa con trai này lúc nào cũng xúc động như vậy, khi nào mới trầm ổn được chút đây?

Sở Minh Hiền nổi trận lôi đình đi tới trước tháp, tựa như con lốc xoáy, chưa hành lễ tý nào tiện nói luôn, “Mẫu hậu rõ ràng là đem Vũ Nhi gả cho nhi thần, sao hoàng huynh còn định đem thưởng nàng cho Thẩm Chiêu chứ? Mẫu hậu không có nói qua với hoàng huynh sao?”

Bà biết con mình vì chuyện này mà đến, cũng biết hần vì sao mà tức giận, nhưng bà biết nói gì đây?

“Mẫu hậu, hoàng huynh dựa vào cái gì mà làm vậy chứ?” Hần đã bị lửa giận cháy sạch, cũng mất bình tĩnh, “Vũ Nhi là của nhi thần. ...Nhi thần và Vũ Nhi lưỡng tình tương duyệt, dù hoàng huynh là hoàng đế, cũng không thể lấy gậy chặt đứt uyên ương được!”

“Hiên Nhi, con biết nguyên do vì sao còn hỏi ai gia nữa chứ?” Tôn thái hậu cất giọng hơi đau buồn.

“Hoàng huynh kiêng kỵ nhất là triều thần đặc thế, kiêng kỵ thân vương, nhưng nhi thần là đệ đệ ruột của hoàng huynh, sao có thể mưu phản được chứ? Dù

nhi thần và Vũ Nhi thành thân, Diệp đại tướng quân trung tâm vẫn là triều đình, là hoàng huynh, không phải nhi thần!” Sở Minh Hiền nói không to không nhỏ, phát tiết hết mọi bất mãn trong lòng ra.

“Thánh tâm khó dò, Hiền Nhi, con vẫn nên nhận mệnh đi” Bà chậm rãi khuyên nhủ, mắt thấy con phẫn nộ như thế, thật sự đau lòng. Nhưng mà biết nên làm thế nào đây?

Đột nhiên hần hiểu được, thất vọng nói, “Từ một tháng trước, nhi thần khẩn cầu mẫu hậu tứ hôn cho nhi thần, mẫu hậu lại từ chối lần nữa, hoá ra, mẫu hậu sớm đã đoán được tâm tư hoàng huynh, cố ý kéo dài. Mẫu hậu, thật quá bất công!”

Tôn thái hậu kinh ngạc một trận, sau đó thì thào, “Đúng vậy, ai gia bất công...”

Hần nói từng câu từng chữ, “Nhi thần không thừa nhận vận mệnh! Nhi thần sẽ không mất Vũ Nhi được!”

Bà theo đứa con thích nhất cực kỳ đau lòng nhất chạy vụt đi, bất giác thấy bi ai, nước mắt đọng đầy. Lúc đi qua cửa cung, Sở Minh Hiền hỏi thủ vệ, biết được Thẩm Chiêu đã ra cung rồi, vì thế chạy tới phủ hữu tướng.

Kiệu phu đi rất nhanh, lúc đến phủ hữu tướng, Thẩm Chiêu đã xuống kiệu, đang đi về phía cổng lớn, Diệp Vũ cũng vừa xuống kiệu, Sở Minh Hiền vội vã chạy tới túm nàng lại, không cho nàng đi.

Diệp Vũ giật mình, một lát sau liền lấy thái độ lạnh nhạt với hần, “Đây là phủ hữu tướng, dưới có công chúng, Vương gia không sợ dọa người sao?”

Thẩm Chiêu đứng trước cửa, mắt lạnh lẽo bàng quan.

“Bốn vương sợ gì chứ? Vũ Nhi, bốn vương muốn nàng chọn lại lần nữa!” Hần kéo tay nàng, “nàng đừng sợ, có bốn vương đây, không ai có thể laà tổn thương tới nàng và người nhà nàng! Nàng thích ai, thì cứ chọn người đó”

“Vương gia không biết đang làm điều thừa sao?” Nàng lạnh lùng châm biếm, “Chọn mười lần, trăm thứ, ta cũng không chọn Vương gia! Vương gia vừa lòng rồi chứ?”

“Nàng nói dối! Nàng thấy rõ lòng mình, nàng thích là bốn vương!” Sở Minh Hiền nói bi thương, mặc kệ biết bao kẻ hầu đang nhìn.

“Ta đã là người của Thẩm đại nhân, vẫn xin vương gia tự trọng cho” Nàng gỡ tay hần ra.

Hần tuyệt đối không thể mất nàng được! Dù phải cướp cũng phải có mà cướp về bằng được!

Hần đơn giản cứ ngồi một chỗ ôm chặt lấy nàng, mặc nàng giãy thế nào, đùa giỡn kiểu gì cũng không buông tay, quyết ý cướp người.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Xé rách quần áo nàng

Thẩm Chiêu bước nhanh tới, ngăn hần lại, giọng cảnh trọng, “Vương gia, nên cân nhắc trước sau rồi mới làm, đừng có hành động theo cảm tính”

Sở Minh Hiền mắt toé lửa, như sắp thiêu cháy cả người ta vậy, “Người đoạt nữ nhân của bốn vương, lại còn dám khuyên bốn vương suy nghĩ cho kỹ nữa sao?”

Tình hình hết sức nghiêm trọng, Diệp Vũ nói vội vã, “Nếu Vương gia muốn biết nguyên do thật sự, hãy buông ta ra trước”

Suy tư giây lát hần buông nàng ra, đồng ý để Thẩm Chiêu an bài, vào trong phủ nói chuyện với nàng. Trong thư phòng cũng chỉ có hai người họ.

“Vũ Nhi...” Sở Minh Hiền hạ giọng kêu lên, giọng ngập tràn đau xót, “Mấy ngày nay, bốn vương và nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, bốn vương cũng không nhìn nhầm, nàng thích bốn vương”

“Ta đúng là rất thích vương gia, nhưng chẳng qua đã là chuyện trước kia rồi” Diệp Vũ nói thẳng vào vấn đề, đầu óc xoay nhanh, nghĩ sao để hần sớm rút lui.

“Là chuyện sớm trước kia sao?”

“Ba tháng, ta bỏ hết sự tự tôn của một cô gái rụt rè, biểu hiện tâm ý với Vương gia. Nhưng Vương gia vì sự an nguy của hai phủ, nhẫn tâm cự tuyệt ta” Nàng nói chậm rãi, coi như tình ý thật lòng. “Ngày ấy, ta khóc chạy một mạch về phủ tướng quân, ngay sau đó bị công chúa An Dương thiết kế hãm hại, lại bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, lưu lạc thanh lâu. Chính là đêm đó, ta đã nghĩ rất nhiều, rất nhiều, quyết định thay đổi bản thân, lại lần nữa làm người, không muốn ý lại bất cứ kẻ nào, nhất là nam nhân”

“Điều này bản vương cũng đã rõ...”

“Ta thề, người làm tổn thương ta, ta nhất định sẽ hoàn trả gấp bội!” Nàng nghiêng răng nói, “Vương gia làm tổn thương ta sâu như vậy, ta muốn làm Vương gia phải nếm thử nỗi đau gấp bội!”

Sở Minh Hiền hoảng sợ, trở mắt nhìn nàng. Diệp Vũ cười lạnh, “Sau đó chuyện phát sinh giữa ta và Vương gia, đều chỉ là diễn trò, chẳng chút thật tình, thật lòng!”

Hắn lại khiếp sợ tới hồng mắt, “Không đúng...Không đúng! Nàng lừa bản vương...”

Nàng tức giận mắt phượng lửa lạnh lẽo, “Ta thề, sẽ không roi giọt lệ nào với kẻ đã làm tổn thương ta quá mức! Tất cả mọi chuyện ta làm đều chỉ vì báo thù, khiến Vương gia nếm thử nỗi đau thương tổn”

Chân hắn như nhũn ra, lùi lại sau hai bước, lão đảo suất ngã. Không, không phải thế... Nàng sao có thể làm vậy với mình chứ? Nàng biết mình là vì sự an nguy của mọi người tông phủ tướng quân mà... Nhưng giọng nàng lại hàm chứa hận như thế, tất cả đau đớn, không phải là giả.... Vì sao lại thế chứ?

Từng lời từng chữ nàng nói cứ như mũi tên nhọn đâm sâu vào thân hắn. Cứ như vạn mũi tên xuyên tim vậy, hắn không thể chấp nhận nổi...

Tâm địa kiên cường của nàng, lấy giọng chán ghét nói, “Mỗi lần ở cùng một chỗ với Vương gia, mỗi lần cùng thân mật với Vương gia, ta chỉ cảm thấy ghê tởm vô cùng”

“Bốp” Một tiếng động vang to lên. Dưới ngọn lửa giận bao trùm, Sở Minh Hiền tát cho nàng một cái. Hai má đau xót, nhưng còn chẳng đau bằng trong lòng. Không hiểu sao thấy hắn bị phản, đau thương như thế, lòng Diệp Vũ lại nhói đau.

Hắn tức giận nổi bưng, khuôn mặt tuấn tú vốn trước đây trầm tĩnh bình thản, giờ nổi giận vạm vỡ đau xót.

“Cuối cùng ta đã báo được thù lớn, khiến cho Vương gia đau đớn gấp vạn lần” Nàng nói lạnh lẽo, “Từ nay về sau, ta và Vương gia chẳng ai nợ ai, lại chẳng liên quan gì nhau”

“Nàng biết rõ bản vương cự tuyệt nàng là có nguyên nhân mà...” Hắn bị thương kêu lên, như tiếng sói tru trong đêm vậy.

“Vương gia có thể nói rõ với ta, cũng có thể ám chỉ cho ta, nhưng Vương gia lại không. Nếu Vương gia thật sự nghĩ vì hai phủ, vì sao sau đó lại liều lĩnh muốn rơi cùng một chỗ với ta chứ? Đây chẳng phải là mâu thuẫn quá sao?”

“Đó là bởi vì... Bản vương nghĩ đến, cả đời này cũng chẳng còn cách nào cùng giương cánh bay với nàng, lòng bản vương đau như dao cắt... Nàng có biết không? Lòng đau như dao cắt đó...”

Ánh mắt Sở Minh Hiền như nhuộm máu đỏ, đỏ tới dọa người, nỗi đau chồng chất tầng tầng lớp lớp. Đúng vậy, lòng đau như dao cắt. Hiện giờ, lòng Diệp Vũ đau như dao cắt, đau đớn chịu không nổi. Hoá ra, cố ý tổn thương một người lại đau đớn khó chịu tới vậy.

Tuy không thích hắn, nhưng dù gì nàng cũng ở chung cùng hắn đã lâu, làm tổn thương hắn vậy, nàng thấy thẹn trong lòng.

Nhanh, trận này diễn cũng đã gần xong, nàng nói lạnh giọng, “Bất luận thế nào, ta cũng đã không còn thích Vương gia nữa, cuộc đời này tuyệt không muốn liên quan gì tới Vương gia, vẫn xin Vương gia đừng có dây dưa lãng nhãng thêm”

Sở Minh Hiền nhìn nàng chăm chăm, nhìn nàng chăm chăm, cứ như muốn đâm thủng giữa trán nàng ra thành một lỗ vậy. Nàng cũng nhìn hắn, cũng nhanh không chịu nổi ánh mắt hắn như thế. Mặt hắn đen tối, nhìn rõ đau đớn trong mắt, nước mắt loé lên.

“Độc nhất là lòng phụ nữ, giờ Bản vương đã được lĩnh giáo rồi”

Tiếng nói của hắn ngập tràn cảm xúc phức tạp, phần hận, bi thống, lòng đã chết... Nói xong hắn xoay nhanh người, mở giạt cửa ra rồi đi.

Bóng hắn biến mất trước tầm mắt nàng, Diệp Vũ kiệt sức chịu đựng nước mắt, bỗng tuôn trào ầm ầm. Cũng chẳng phải cố tình làm tổn thương hắn, mà là nếu không nói vậy hắn sẽ dừng tay hay sao?

Sở Minh Phong đem nàng ban thưởng cho Thẩm Chiêu, muốn Tấn vương hận Thẩm Chiêu, hận nàng, hận mọi người, muốn ly gián Tấn Vương và Thẩm Chiêu, muốn Tấn vương biến thành kẻ cô đơn, chẳng nơi dung thân.

Nàng đã sớm muốn thoát khỏi Tấn vương rồi, đã suy nghĩ từ lâu, đây là cơ hội ngàn năm có một, sao không nắm chắc lấy chứ?

Tuy nàng gây thương tổn quá sâu, quá lớn với hắn, nhưng lấy tính tình càn quấy của hắn, tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ. Bởi vậy nàng chỉ đành lấy hạ sách này ra mà thôi. Nàng không ý thức được bản thân mình sao lại thương tâm khổ sở đến thế, vì sao tim đau như dao cắt, chỉ cảm thấy mình đang đùa giỡn tình cảm của hắn, nợ hắn nhiều lắm.

***

Phù Hữu tướng không có thị thiếp, chỉ có Thẩm phu nhân, bởi vậy, Thẩm Chiêu cũng không có tẩm phòng riêng của mình, đã cùng ân ái với phu nhân

mười năm như một. Diệp Vũ chuyển đến Tuỳ Tâm uyển, có hai nha hoàn được phân hầu hạ nàng.

Ngày này, có chút hơi muộn, nàng đi gặp Thẩm phu nhân.

Lúc trước nàng đã từng nghe nói, Thẩm phu nhân nhỏ hơn Thẩm Chiêu hai tuổi, đoan trang tú lệ, dịu dàng lương thiện, quản việc nhà cẩn thận, sắp xếp phủ hữu tướng gọn gàng ngăn nắp, cũng không để phu quân phải nhọc lòng với chuyện trong phủ.

Gặp rồi nàng mới cảm thấy người dịu dàng lương thiện chính là biểu tượng Thẩm phu nhân, khôn khéo có năng lực là bản chất thật.

Đối với Nhị phu nhân được ngự ban, dĩ nhiên Thẩm phu nhân khuôn mặt tươi cười đón chào, nói dễ nghe một chút là bảo sau này trong nhà chính là tỷ muội, cũng nên tỷ muội đồng tâm, một lòng một dạ hầu hạ đại nhân.

Nói chuyện phiếm vài câu, Thẩm phu nhân sai người mời nàng dùng bữa, nhưng nha hoàn kia lại nói, đại nhân không trở lại dùng bữa, nếu nàng muốn dùng bữa ở Tuỳ Tâm Uyển thì sẽ sai người mang đồ tới.

Lòng Diệp Vũ hiểu rõ, nếu nàng ấy đã nói vậy, chính là không muốn dùng cơm cùng một bàn với mình, cần gì phải cố ép chứ?

Tuy là tiểu thiếp, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là con gái của Diệp đại tướng quân, bước vào cửa nhà họ Thẩm, không có hôn lễ, kể cả nghi thức đơn giản chút cũng không có, cái gì cũng không có, giống như nàng chỉ đơn giản là một kẻ râu ria chuyển tới vậy. Nàng thấy hơi buồn.

Thẩm Chiêu không nói gì, dĩ nhiên Thẩm phu nhân cũng sẽ không làm gì. Nghĩ ngợi, thôi vẫn bỏ đi, cần gì phải tìm lý phiền phức chứ.

Tuỳ Tâm Uyển nằm ở phía đông, thanh tĩnh, chỉ có mấy kẻ hầu và các loài hoa cỏ làm bạn, chẳng có ai đặt chân tới. Nàng kiên nhẫn đợi, hy vọng Thẩm Chiêu tới xem nàng, nhưng bất kể là ban ngày hay ban đêm, hán đều không xuất hiện.

Hán không đặt chân tới Tuỳ Tâm Uyển, nàng có thể đoán được ra nguyên nhân. Lấy sự thông minh tuyệt đỉnh của Hữu tướng, sao không đoán được tâm tư của Sở Hoàng chứ?

Có lẽ hán không rõ lúc trước Sở Minh Phong lợi dụng nàng ly gián hán và Tần Vương, nhưng hán nhất định đoán được ý Sở Minh Phong ban nàng cho hán làm nhị phu nhân có dụng ý ra sao. Bởi thế, bất luận thế nào hán cũng biết Sở Minh Phong đã sủng hạnh nàng, còn bảo nàng tiến vào ở trong phủ Hữu tướng, chỉ là bề ngoài, là Sở Minh Phong ứng phó thôi. Nhưng nàng cũng sẽ không để mình bị vây chặt trong Tuỳ Tâm Uyển.

Đêm nay, Diệp Vũ hỏi nha hoàn, Thẩm Chiêu vẫn chưa trở về. Nàng hạ quyết tâm, không cho nha hoàn đi theo, bảo sau khi ăn xong muốn đi dạo chung quanh chút.

Ra khỏi Tuỳ Tâm Uyển, nàng đi vào thư phòng. Gian phòng thanh nhã này có phong cách cổ xưa, đây không phải là lần đầu đến thư phòng, nhưng phải nắm chặt lấy thềm gian.

Châm nén, nàng kiểm duyệt sách trên giá. Tuy nàng cảm thấy quyển “Thần Binh Phổ” không có khả năng lớn giấu ở chỗ này, nhưng vẫn nên tìm xem, cũng có cơ báo cáo với công tử Kim.

Tìm hai canh giờ, ánh mắt hơi mỏi, nàng khẽ bóp bóp. Bỗng cửa phòng bị đẩy ra, nàng tinh thần chấn động, tim nhảy dựng lên, theo bản năng quay lại nhìn...

Thẩm Chiêu đứng ở cửa, quần áo trắng như bị nhiễm mực đen, khuôn mặt hắc ám, không thấy rõ thần sắc gì. Nàng cứ dờ, cái khó ló cái khôn, “Đại nhân làm ta sợ hết hồn”

“Đang tìm gì?” Hán đi vào, giọng ôn hoà nghe không rõ cảm xúc gì.

“Canh giờ còn sớm, ta muốn tìm một quyển sách xem” Nàng xoay người, đứng ở bên thư án, “Không ngờ đại nhân lại có nhiều sách đến vậy, nhiều hoa cả mắt, đang do dự không biết nên lấy hai quyển gì về phòng đây ạ”

Hán đi tới trước thư án, khuôn mặt tuấn tú nhiễm một màu hồng nhạt, “Hai ngày nay... ở thấy quen không?”

Diệp Vụ nói lạnh lùng trong trẻo, “Nhập gia tùy tục, không gì không quen cả. Xin hỏi đại nhân có thấy quen không ạ?”

“Nhập gia tùy tục” Hán cũng nói thoải thác đáp lễ giống y chang nàng. “Đại nhân cơ trí, thế mà lại lặp lại lời của giới nữ tử à”

“Diệp cô nương thông minh, nhất định hiểu được ý của ta”

“Nếu bệ hạ nghe thấy câu “Diệp cô nương” này của đại nhân, không rõ sẽ nghĩ thế nào?” Nàng cố ý chọn từ, dĩ nhiên là hiểu được ý của hán: nếu Sở Minh Phong đã ban nàng cho hán, hán sẽ tuân chỉ nhận. Thẩm Chiêu cười khê, dựa vào thư án, không đáp lại.

Nàng cũng lấy tư thế y thế, đứng cạnh hán, đang định mở miệng lại thấy hán phiền muộn bảo, “Hai ngày nay, Vương gia ở trong phủ suốt đêm ngày uống rượu, say như chết, như điên cuồng vậy, thậm chí giận lây, đánh chửi người hầu kẻ hạ, chẳng ai khuyên được”

Tần vương mượn rượu tiêu sầu, tinh thần sa sút, nàng có thể tưởng tượng ra. Nàng cười lạnh, “Đại nhân chắc không định khuyên ta đi khuyên bảo Vương gia đó chứ”

“Ta biết cô sẽ không đi”

“Cho dù ta có đi khuyên, cũng chẳng ích gì, máu chốt là ngài ấy phải tự buông tay” Diệp Vũ hồi thư, “Hiện giờ tình hình này, đại nhân sớm đã hiểu rõ trong lòng rồi chứ à”

“Bệ hạ đa nghi, kẻ bề tôi, chỉ có thể đành theo khuôn phép cũ” Thẩm Chiêu cười khổ.

Nàng nghĩ, hẳn ‘theo khuôn phép cũ’ thu mình lại vì Nhị phu nhân, thật sự không muốn kháng chỉ, hay là vẫn âm thầm bảo vệ Tần Vương đây? Tâm tư Sở Minh Phong, hẳn đến tốt cùng đoán được bao nhiêu đây, có biết nàng đã là người của Sở Minh Phong rồi không?

Hắn cất giọng lạnh lùng, “Nếu cô thấy trong phủ không vấn đề gì, thì nên tiếp tục sáng tác múa ở lầu Tiêu Tương đi. Cánh giờ không còn sớm nữa, ta còn có công văn muốn xem, cô nên trở về phòng An Cầm đi”

Nàng lẳng lặng rời thư phòng, trong lòng buồn bã. Rốt cuộc có thể động tâm cùng nam tử dưới một mái nhà, sớm chiều ở chung, lại có tình hình phức tạp rắc rối đến thế này. Hắn vô tình với nàng, vậy nàng còn biết thế nào nữa đây?

**

Sáng hôm sau, Diệp Vũ hồi phủ vấn an mẫu thân, sau đó đi lầu Tiêu Tương bắt đầu dạy múa mới.

Nữ nhân bị bệ hạ ban làm tiểu thiếp cho Hữu tướng, tuy là hữu tướng là người đáng tin, nhưng tiểu thiếp tóm lại vẫn là cô gái chịu uất ức. Thiển Hề cảm thấy bản thân mình làm không tốt, thẹn với con gái, định an ủi nhưng lại không biết an ủi ra sao. Cuối cùng bà nói với con gái, giả sử phủ hữu tướng không được như ý thì cứ trở về là được.

Đã qua hơn ba tháng, lầu Tiêu Tương làm ăn phát đạt, Diệp Vũ cũng thu được khá nhiều tiền, có thể sống thoải mái cả đời.

Sau giờ nghỉ trưa, nàng ở trong phòng thiết kế y phục múa, một nha hoàn báo lại nói có Tần Vương chọn Lăng vô hương và Phán Phán đến lô ghế khách quý khiêu vũ, từ ghế lô lại truyền ra tiếng kêu dọa người.

Do thân phận hèn tôn quý, Lãnh Tiêu Tương không dám đắc tội hắn, lại muốn cứu hai đoá hoa tiền của lầu Tiêu Tương ra, nên đành sai người tới xin ý kiến nàng. Do dự một lát, nàng vẫn đi.

Đứng ở bên ngoài hành lang, nàng nghe thấy tiếng thét thê lương, chói tai trong phòng truyền ra, trong lòng chấn động. Chẳng lẽ Tần Vương đang quật các nàng ấy?

Hai đại hán ở cửa nhận ra Diệp Vũ, mở cửa cho nàng đi vào. Sở Minh Hiền vung roi ngựa lên, quát chung quanh, âm thanh vun vút nghe chừng hơi dọa người, đập nát khá nhiều đồ trong phòng, cả một đống hỗn độn. Còn Lăng Vô Hương và Phán Phán thì đứng né trong góc, tóc tai hỗn loạn, khuôn mặt tái xanh, lệ dâng trào, lạnh run.

Thấy Diệp Vũ tới, các nàng ấy đáng thương cầu xin, “Diệp cô nương, Vương gia say quá rồi... Cứu chúng tôi với...”

Hắn quay đầu, liếc nàng một cái, cười tà ác, ‘Ai cũng không cứu nổi được nhóm các ngươi...’

Một roi vút qua, chỉ sém chút nữa là trúng người Lăng Vô Hương, hắn cười điên cuồng, coi bộ dạng các nàng ấy tránh trong góc run rẩy mà thấy thoải mái vô hạn.

Nàng biết, hẳn đã bị từ sắc không chế- hẳn đi lại nghiêng ngã, mặt đỏ hồng, đôi mắt đỏ ngầu xen lẫn tà khí và lệ khí, chẳng phải bộ dạng bình tĩnh thường có.

Có lẽ hắn vẫn còn chút tỉnh táo, thấy Diệp Vũ ngồi trước bàn, ném roi đi, kéo Phán Phán vút lên giường, hôn nàng ta điên cuồng.

Phán Phán cất tiếng kêu sợ hãi, liều mạng giãy dụa nhưng Sở Minh Hiền giống như cố ý thân thiết cùng cô gái khác trước mặt Diệp Vũ vậy.

Diệp Vũ nhìn hắn ung dung ‘hành hung’, hắn đè nặng Phán Phán xuống, hôn lên mặt, má, cổ, xé rách quần áo nàng ta...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Cấn cấn, hôn....

Nhìn nhìn nàng bỗng dưng thấy có chút phiền chán, đi u, túm mạnh hắn, hắn thế mà ngã xuống đất, nhắm hai mắt lại, chẳng có phản ứng gì. Nàng chấn động, vội vàng ngồi xổm xuống, gọi hai tiếng, hắn vẫn không có phản ứng gì, chắc là say rồi ngủ.

Hai đại hán hợp sức lôi hán lên giường, sau đó lui ra ngoài, đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại hai người. Nàng ngồi ở mép giường, ngơ ngác nhìn hán.

Hán ngủ thật sự không yên, cứ nhúc nhích tới lui, do uống quá nhiều rượu, cất tiếng ngáy ầm ầm. So với mấy ngày trước, hán đã tiêu thụ đi rất nhiều, cảm mạo râu tua tủa, khí sắc không ổn.

Một Tấn vương phong lưu tiêu sái, tuấn mỹ khuynh thành, bị nàng “đùa bỡn” mà thành như vậy, đây là lỗi của nàng. Nhưng nàng cũng bị ép buộc.

Không biết tới bao giờ vết thương trong lòng hán mới có thể khép lại, đóng vảy đây? Khi nào mới có thể quên đau xót? Khi nào mới có thể quên được nàng?

Bổng Sở Minh Hiền nắm lấy tay nàng, kích động kêu lên “Vũ Nhi”, ngũ quan vận vẹo, cứ như đang bị tra tấn tới mức thống khổ.

Diệp Vũ nói hai câu trấn an, cảm xúc hán dần bình tĩnh lại, nàng đang định rút tay ra, hán lại dùng sức tóm lại, nàng ngã nhào vào trên người hán. . . Hán rất muốn biết cô gái trước mắt này có phải là Vũ Nhi ngày nhớ đêm mong không, dùng lực xoay người, đặt nàng dưới thân, mắt đỏ ngầu hip lại, chậm rãi cúi đầu. . .

Tim đập bình bịch, nàng trốn tránh, song lại chẳng thể nào đẩy ngã được hán. Hán nổi điên lên hôn nàng, mũi nàng, má nàng, cằm, vành tai, cổ, xương quai xanh của nàng, lỗ lỗ nóng bỏng ẩm ướt, trơn trượt, mùi rượu nồng nặc phả trên người nàng. Thanh đao ngắn đen cọ trên da thịt nàng đau tới mức nàng kêu lên nho nhỏ.

Nàng không biết là hán say thật hay giả, sống chết đây hán, lại kích thích ‘dục vọng’ hán bốc lên; hán thô bạo xé rách quần áp nàng, tàn nhẫn chẳng kém gì Sở Minh Phong, cắn cắn bộ ngực của nàng, hôn mạnh. . .

Nàng rút một tay ra, tóm lấy lỗ tai hán, véo mạnh. Hán bị đau, ngẩng đầu lên, gần như tỉnh táo chút, cứ lảng lảng nhìn nàng, lại như không nhận ra nàng.

“Vũ Nhi, thật sự là nàng” Nhìn khá lâu, Sở Minh Hiền kích động ôm chặt lấy mặt nàng, “Nói cho bốn vương biết, nàng là của bốn vương. . .Nàng vĩnh viễn là của bốn vương. . .”

“Ta đã là của người khác rồi, xin Vương gia nhớ kỹ cho”

Diệp Vũ đẩy hán ra, ngồi dậy, định xuống giường, lại bị hán ôm chặt vào lòng. Hán ôm chặt lấy nàng, nói năng lộn xộn, “Nếu trong lòng nàng không có bốn vương, sẽ không đến. . . Người trong lòng nàng là bốn vương. . . Nàng không lừa được bốn vương đâu. . .”

Nàng nói lạnh lùng, ‘Vương gia đừng hiểu lầm, ta chỉ không muốn Lăng Vô Hương và Phán Phán bị ngài quật đây vết thương đâu’

Hán đau đớn nói, “Nàng nói dối!”

Toàn thân đau nhức, chua chát, lệ tuôn trào, nàng cũng không rõ vì sao.

Sở Minh Hiền buông nàng ra, thấy nàng khóc, lại vui sướng và đau lòng. “Nàng khóc, là vì nàng thích bốn vương. . . Thảm Chiêu là người khiêm tốn, bốn vương nói với hán muốn nàng, chắc chắn hán. . .”

“Ta đã là người của Thảm đại nhân, Vương gia không ngại sao?” Diệp Vũ hận bản thân mình mềm lòng, hận bản thân mình sao lại khóc trước mặt hán.

“Không ngại. . .” Hán phun ra mấy từ này, cũng không rõ, có thể thấy được hán rất dễ ý.

“Vương gia đừng lừa mình dối người nữa”. Nàng lau nước mắt đi “Cho dù Vương gia không ngại, ta cũng sẽ không muốn thành một nữ hầu hai chồng. Vừa mới vào phủ Hữu tướng, giờ lại nhập phủ Tấn vương, Vương gia định biến ta trở thành trò cười cho cả thành Kim Lăng hay sao?”

Hán chẳng biết phản ứng gì nữa, cũng không biết làm sao mới có thể có được nàng.

Nàng xuống giường, đi tới trước cửa bảo, “Vẫn là câu nói kia, ta và Vương gia chẳng có liên quan gì, hy vọng Vương gia đừng làm chuyện vô vị nữa, tự rước lấy nhục. Còn nữa, Vương gia đêm ngày uống rượu, hành vi phóng đãng, đã truyền khắp đại triều. Nếu cứ tiếp tục vậy, chỉ biết tổn hại đến thanh danh của Vương gia, vẫn xin Vương gia nên tự trọng cho”

Sở Minh Hiền nhìn nàng đi mất, một hàng lệ chảy dọc xuống má, đau lòng mãi không thôi. TRá giá nhiều vậy, sao không chiếm được chứ?

***

Hai ngày qua, Tôn thái hậu truyền Diệp Vũ tiến cung. Tuy không muốn tiến cung, nhưng nàng có thể cự tuyệt được sao? Chỉ có thể khấn cầu ông trời, đừng để nàng thấy kẻ kia.

Theo lời nói, nàng biết, đêm đó Sở Minh Phong sung hạnh nàng, trong lòng Tôn thái hậu biết rất rõ.

Có lẽ, từ lúc hán muốn nàng ở lại trong cung, Tôn thái hậu đã đoán được ý đồ của con mình.

“Vũ Nhi, do người và ai gia hữu duyên, ai gia hy vọng người gả cho một phu quân tốt, cả đời an ổn hạnh phúc” Tôn thái hậu giọng điệu thương cảm,

giống như người bị Sở Minh Phong chiếm đoạt là bà vậy.

“Thảm đại nhân là người khiêm tốn, thần nữ có thể trở thành thị thiếp của ngài ấy, đã phúc lắm rồi ạ”

“Thảm đại nhân đối xử với người có được không?”

“Tốt lắm ạ” Nàng còn biết nói gì đây?

Tôn thái hậu cười an ủi, “Thảm Chiêu và Thảm phu nhân thành thân đã hơn mười năm, tương kính như tân, nói vậy hẳn cũng sẽ không bạc đãi người đâu”

Diệp Vũ cười cười. Có lẽ Tôn thái hậu chắc định muốn bồi thường cho nàng, muốn thưởng đồ quý giá cho nàng, nàng nói dịu dàng cự tuyệt.

Bỗng Tôn thái hậu nhớ tới điệu nhảy ở thọ yến ngày đó, bảo điệu nhảy này đã truyền trong cung, truyền tới các cung nữ, có không ít cung nữ đã rảnh rồi tới học nhảy. Bà càng nói càng hưng phấn, muốn Diệp Vũ dạy bà vài động tác. Diệp Vũ lo lắng cho cái lưng của bà, hoặc là chân, vội vã nhảy vài động tác cho bà xem.

Quả nhiên, Tôn thái hậu đánh mất ý nghĩ học nhảy trong đầu, khen, “Vũ Nhi, người là người múa giỏi nhất Đại Sở ta, người là đứng thứ hai, chẳng ai dám nhận đứng thứ nhất đâu”

“Thái Hậu khen quá lời rồi ạ, thật ra tài múa còn khỏi người ạ”

“Nghê Thường các sáng tác múa, vũ kỹ nhảy đi nhảy lại cũng nhảy một điệu này, năm nào cũng xem nhìn đã chán, đã phiền rồi. Giả sử các nàng ấy chỉ bằng một nửa tài nghệ của người thôi, ai gia còn xem được chút” tôn thái hậu nói oán hận, “Tiếc là người là Nhị phu nhân của phủ Hữu tướng, vừa đi dạy múa ở lầu Tiêu Tương, chẳng bằng ai gia mời người tới dạy cho những người đó ở Nghê Thường các”

“Thái Hậu muốn xem điệu múa khác, có thể tới lầu Tiêu Tương xem được mà” Diệp Vũ óc loé lên, bỗng nhảy ra ý nghĩ trong đầu, “Tài múa trong cung đều rất kỹ càng, do bởi chút nguyên nhân nhảy chẳng giống người thường nhảy, chẳng giống các điệu múa dân gian, sự nồng nhiệt không bị ngăn trở, mới mẻ độc đáo. Nó thì nghĩ, chẳng bằng tổ chức đại hội chọn múa, bất kỳ ai, múa cái gì cũng đều có thể tham gia, kẻ múa giỏi sẽ được chọn vào trong cung, như thế có thể làm phong phú màn múa trong cung ạ”

Nàng giờ đã là Nhị phu nhân của Thảm Chiêu, dĩ nhiên không thể tự xưng là ‘thần nữ’ được. Mắt Tôn thái hậu sáng lên, “Nhưng thật ra ý kiến rất hay, như thế ai gia có thể được thưởng thức đủ điệu múa, chẳng phải rất vui tai sao? Được, vậy thì tổ chức đại hội, do người toàn quyền phụ trách”

Tiếp đó, các nàng thương lượng, trước tiên ra thông báo dán khắp cả nước, để cho các người tới khiếu vũ đến báo danh dự thi ở Kim Lăng. Tiếp đó, các nàng sẽ định ra vòng loại thi đấu là nửa tháng sau, trận chung kết là sau hai tháng nữa. Còn phần thời gian và địa điểm báo danh dự thi, sẽ do Nghe Thường các chịu trách nhiệm.

Ngày này các nàng nói càng kích động hẳn lên, mãi cho tới khi hoàng hôn buông xuống, Diệp Vũ mới vội vã rời cung. May mà không gặp Sở Minh Phong.

Vừa trở lại Tuỳ Tâm Uyển, có một bóng người vọt vào, cất cao giọng, “Nhị phu nhân”

Diệp Vũ kinh ngạc quay đầu lại, thấy một cô gái mặc bộ quần áo hoa, đi sau có một thị nữ và bốn thị vệ phủ hữu tướng.

Cô gái mặc rườ rĩ kia không đầu đuôi chạy tới phía nàng, chẳng để ý gì tới hình tượng đoan trang, cao quý uy nghi, nhìn kinh hoàng thất thót, chẳng giống kẻ tự cao tự đại, khinh bỉ người khác trước đây.

Tô Ngọc Yên!

Diệp Vũ kinh ngạc mãi, nàng ta xông thẳng vào phủ Hữu tướng tìm mình làm gì nhỉ? Chẳng lẽ định liều mạng với mình ư?

“Nhị phu nhân...” Tô Ngọc Yên túm lấy tay nàng, thần sắc hoảng sợ, vội vã nói, “Nhị phu nhân, bản cung có chuyện nói cùng người...”

“Xin mời Hoàng hậu” Thấy bộ dạng ả ta như vậy, Diệp Vũ đoán không biết ả ta đã có chuyện gì xảy ra, vì thế bảo kẻ hầu hạ lui xuống.

Tĩnh Tĩnh Tô Ngọc Yên thay đổi đột ngột, lấy giọng hèn mọn nói, “Bản cung hai lần hại người, là bản cung sai,, là bản cung hồ đồ, bị ma quỷ ám ảnh... Bản cung biết người hận chết bản cung, người định trả thù bản cung thế nào, bản cung cũng không oán hận nữa câu...”

Diệp Vũ muốn biết đến tột cùng ả ta đã có chuyện gì xảy ra, vì thế hỏi thị nữ kia. Thị nữ kia không phải là thị nữ ác độc lúc trước, nói trong triều có mấy đại thần liên kết âm mưu, liệt kê bảy tội trạng của Tô hoàng hậu và Tô đại nhân, do chứng cứ vô cùng xác thực, đêm qua Tô đại nhân bị tông ngục, phủ Tả tướng bị niêm phong, hôm nay lâm triều, bệ hạ đã xem xét ra quyết định chu di tam tộc, ngày mai xử trảm.

Hoá ra là có chuyện như vậy. Tô Thiên Sơn đồ, thân là con gái họ Tô, Tô Ngọc Yên còn có thể ngồi yên ổn chính giữa trong cung sao? Và hôm nay mục đích ả ta đến là gì?

“Kiếp sau làm trâu làm ngựa hầu hạ người, bản cung nguyện ý... Chỉ cần người giúp nói vài câu hay cho nhà họ Tô, bản cung để người tùy ý xử trí...” Tô Ngọc Yên túm tay nàng, bắt giắc dùng sức lớn, khiến tay nàng rất đau.

“Hoàng hậu hẳn là nên đi cầu xin bệ hạ, thái hậu thì hơn, cũng không phải tới cầu xin ta” Diệp Vũ giọng lạnh lùng trong trẻo nói.

“Vô dụng thôi, bệ hạ, thái hậu cũng chẳng muốn gặp bản cung... Bản cung nghĩ thầm muốn bảo vệ chút huyết mạch của Tô gia, không gì hơn... Nhưng mà tất cả mọi người ai cũng muốn tránh bản cung...” Tô Ngọc Yên đã bị tai họa bất ngờ đã kích khiến loạn hết cả, hoang mang lo sợ, mất đi lý trí, “Bệ hạ chẳng thích nữ sắc, chưa từng bao giờ đối đãi phi tần thật lòng... Bản cung đã nhìn ra, bệ hạ đối với người khác hẳn... Bệ hạ đã bị người hấp dẫn, thích người, đây là sự thật, người phải tin bản cung... Van cầu người... Bản cung van cầu người, người nói hai câu hay ở trước ngự thư phòng, để cho Tô gia được giữ lại chút huyết mạch...”

Diệp Vũ thật muốn cười điên cuồng, Sở Minh Phong đối mình khác hẳn ư? Bị chính mình hấp dẫn ư? Thích mình ư? Chẳng cái nào buồn cười tới cỡ này.

Nàng nói, “Hoàng hậu nói năng lộn xộn rồi, đã điên cả lên rồi, các người đưa hoàng hậu hồi cung đi”

Tô Ngọc Yên sốt ruột kêu to, “Bản cung không trở về cung!” Đôi mắt ả ta mờ to, đỏ rực chiếu thẳng vào mặt nàng, hơi dữ tợn, “Hay người nói với Thẩm đại nhân, bảo Thẩm đại nhân nói hộ Tô gia hai câu với hoàng thượng... Bệ hạ là cực nể Thẩm đại nhân, Thẩm đại nhân nói gì, bệ hạ đều nghe hết... Bản cung van cầu người, chỉ cần người giúp, bản cung để người tùy xử lý... Muốn chém muốn giết, tùy người!”

Diệp Vũ thật tình thấy, nữ nhân này tâm thuật bất chính thật chẳng đáng tha thứ. Trong mắt ả ta, mạng người khác như cỏ rác, người nhà, người thân ả ta, không thể chết được, cũng không đáng chết. Người như thế sống trên đời chỉ có thể gây họa cho kẻ vô tội khác, là đáng chết nhất!

“Dẫn hoàng hậu ra ngoài!” Diệp Vũ hạ lệnh. Bốn thị vệ kia đi tới kéo Tô Ngọc Yên rời đi. ả ta kêu lên thê lương, “Nhị phu nhân, bản cung van xin người... Buông bản cung ra... Nhị phu nhân... Nhị phu nhân...”

Diệp Vũ xoay người trở về phòng, tiếng kêu sắc nhọn kia càng ngày càng nhỏ dần, cuối cùng cũng tan mất.

Hai lần đó, Tô Ngọc Yên đánh vào mặt nàng, dùng móng xà đoạ nàng, nàng thế phải báo thù. Nhưng nàng không phải là kẻ cố ý làm tổn thương người khác, hơn nữa vội vã luyện võ, chuyện báo thù coi như xong.

Đau khổ và thương tổn cũng không còn thấy nữa, sao có thể giúp ả ta được chứ? Còn nữa, cho dù nàng có lòng giúp ả ta, cũng chẳng có chỗ dựa nào.

Đêm nay Diệp Vũ lại trở lại thư phòng, để tìm sách, cũng vì cố đội Thẩm Chiêu.

Không tìm thấy quyển “Thần Binh Phổ”, Nàng cầm đèn soi đọc, nhìn ghé lên trên thư án.

Thẩm Chiêu mãi tận khuya mới trở về, thấy nàng nằm úp sấp, định gọi nàng tỉnh lại song lại do dự. Nàng thở nhẹ nhàng chậm rãi, lông mi cong dài ộp xuống như cánh bướm khiến cho đôi mắt càng đẹp thêm, môi mềm mại đỏ như đoá hoa đào, sáng mọng. Hắn cứ lẳng lặng nhìn nàng, trong nháy mắt, lòng hắn cũng trở nên mềm mại hẳn, cũng rất bất đắc dĩ.

Nghĩ ngợi hắn cởi áo choàng khoác lên người nàng. Thật ra, lúc hắn đẩy cửa vào, Diệp Vũ cũng vốn đã tỉnh, chỉ giả vờ ngủ, muốn nhìn xem hắn đối xử với mình thế nào.

Hắn đem áo choàng khoác lên người mình, chỉ có thể nói, hắn rốt cuộc cũng có quan tâm mình.

“Đại nhân đã về” Nàng giả vờ như vừa tỉnh, đứng lên, dụi mắt.

“Đã trễ thế này rồi, trở về nghỉ đi” Giọng hắn lúc nào cũng ôn hoà.

“Hôm nay Tô Hoàng hậu tới tìm ta”

“Dư quán gia cũng đã nói với ta rồi. Tô Thiên Sơn sẽ bị khép tội xử trảm, không ai có thể giúp được”

“Vi sao ạ?”

Diệp Vũ không rõ vì sao Tô Thiên Sơn chỉ trong một đêm đã bị khép vào bảy tội trạng, không những bị xử trảm mà còn bị chu di tam tộc nữa.

Thẩm Chiêu nói chậm rãi, Tôn Thiên Sơn trải qua hai đời làm nguyên lão, năm đó bệ hạ lên ngôi, võ thì có Thụy vương hộ tống, văn thì có Tô Thiên Sơn ủng hộ, lúc này mới ổn định thế cục trong ngoài. Còn bệ hạ cho Tô gia vị trí tốt là, sắc phong Tô Ngọc Yên làm hoàng hậu. Mấy năm qua, Tô Thiên Sơn và Thụy vương có quan hệ cá nhân, văn võ kết hợp, lần này dùng thế lực ép bệ hạ; chỉ trong vòng gần hai năm, Thụy vương đánh mất binh quyền, nhân rồi ở trong kinh, Tô Thiên Sơn cảm thấy Thụy vương thất thế, bệ hạ lại nghi kỵ Thụy vương, mới dần gây bất hoà với Thụy vương.

Thụy vương kiêu ngạo ương ngạnh, Tô Thiên Sơn dựa theo khuôn phép cũ, không dám làm gì trước mặt bệ hạ, người Tô gia lại ý vào thân phận quốc trọng mà ý thế hiệp người, tác oai tác quái, ăn hối lộ, làm trái pháp luật khá nhiều. Bệ hạ kiêng kỵ Thụy vương có quân uy và quyền thế trong quân, kiêng kỵ Tô Thiên Sơn có uy vọng cao nhất trong lão thần, đã muốn từ bỏ hai người này từ lâu, trải qua nhiều năm, cuối cùng mới tiêu diệt được hai lão già này.

Nàng hiểu ra, chỉ cần nhóm Thụy vương bị diệt, Tô Thiên Sơn chỉ như đại bàng gãy cánh giấy dựa, không có đường phản kháng.

Hắn còn nói, Bảy tội trạng của Tô Thiên Sơn, chỉ là do Tấn Vương với hắn liệt kê ra, chẳng qua lại giao cho đại thần khác bảo họ bầm tấu mà thôi.

Nàng nghĩ tới ngày ấy ở ngự thư phòng, Sở Minh Phong công đạo cho bọn họ, chắc là chuyện này.

Đêm trước vừa diệt Thụy vương xong, ngày tiếp đã bắt đầu diệt Tô Thiên Sơn, có thể nói Sở Minh Phong nổi tiếng lừng lẫy.

“Nhóm Thụy vương bị giết, sung quân Quỳnh Châu, gia quyến Vân Châu, trên đường bị đạo tặc giết sạch” Mất Thảm Chiêu loé lên, sắc mặt nặng nề, khiến cho người ta có cảm giác bi ai.

“Giết sạch sao? Tổng cộng có tất cả bao nhiêu người?” Diệp Vũ khiếp sợ.

“Hơn sáu trăm người” Giọng hân hoan lên tiếng vô lực bất đắc dĩ, “Bề ngoài là giết sạch, trên thực tế là bệ hạ sai người đi giết người diệt khẩu”

“Bệ hạ làm vậy, là diệt cỏ tận gốc, bài trừ hậu hoạn” Nàng hoảng sợ, Vua một nước tâm ác độc lạnh khốc, từ xưa đã vậy, Sở Minh Phong làm rất được, tâm tư kín đáo, bày mưu tính kế, tâm địa ác độc lạnh lùng.

Nàng có ý hỏi, “Bệ hạ lên ngôi mười năm, cả nhà bị tội không ít, đại nhân không biết bệ hạ là một hoàng đế giết người khát máu, tàn bạo bất nhân sao?”

Thảm Chiêu không nói, chỉ nhìn ngọn nến đến xuất thần. Nhưng đây là câu trả lời tốt nhất: hân cam chịu.

Trong đầu Diệp Vũ hiện lên ý nghĩ đáng sợ, “Cha ta tay cầm trọng binh, bệ hạ có lo cha ta tiếp theo sẽ trở thành Thụy vương, như vậy, bệ hạ có thể đối phó cha và Diệp gia như thế không?”

Trong mắt hân bình lặng như mặt hồ, “Diệp đại tướng quân không phải Thụy vương, trước mắt xem ra, bệ hạ sẽ không đối phó cha và Diệp gia cô đâu”

Nàng bỗng thoáng thấy yên tâm, chợt nhớ ra một chuyện, vội hỏi, “Đại nhân cũng biết, bệ hạ cũng không tin ngài không?”

“Lòng quân khó dò, ta thật ra cũng đã nghĩ tới chút” Thảm Chiêu tâm như gương sáng, “Bệ hạ đa nghi, cũng không dễ tin bất kỳ ai, lại càng không dễ vãn vỡ trong triều kết bè phái đâu”

“Đại nhân hân cũng nhìn ra, bệ hạ lo Tấn vương có lòng khác” Nàng nhìn hân không chớp mắt.

Hân gật gù đầu, thần sắc chưa từng thay đổi, trong mắt loé lên chút tán thưởng khó phát hiện. Nàng không rõ lắm, “Tấn vương và bệ hạ là anh em ruột, sao bệ hạ còn nghi ngờ đệ đệ ruột chứ?”

Hân không muốn đáp, chỉ bảo, “Đã khuya rồi, nên về phòng nghỉ đi”

Diệp Vũ không tha, “Chẳng lẽ ở giữa có bí mật không ai biết ư?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Trong lòng hân run kịch liệt

Thảm Chiêu nói ra điểm mấu chốt, “Năm đó, thái hậu được tiên hoàng sủng ái, liên tiếp sinh ra công chúa An Dương và bệ hạ, Bệ hạ xuất thế chưa đủ một tháng, kẻ hầu thân nhất sơ sẩy, trong lúc thái hậu ở cử dùng nước canh lạnh, thân mình bị tổn thương, bị bệnh hơn nửa năm. Bệ hạ liền giao bệ hạ cho hoàng hậu nuôi, như vậy, bệ hạ được hoàng hậu nuôi tới tròn tám tuổi mới được trở lại bên cạnh thái hậu. Khi đó, Tấn vương vừa ra đời, thái hậu tâm tư nặng chăm sóc cho Tấn vương, chẳng hề để ý tới bệ hạ, bệ hạ như vậy cảm thấy thái hậu không thích ngài ấy lắm”

“Bởi thế, bệ hạ có một khúc mắc, nghĩ đến thái hậu không thích ngài ấy, mà thích Tấn Vương, thiên vị con nhỏ” Nàng bỗng dung tỉnh ngộ, hoá ra hiềm khích giữa huynh đệ đã tồn tại từ lâu.

“Vài năm sau, Thái hậu đúng là thiên vị Tấn vương, trong mắt bệ hạ, khúc mắc quá nặng”

“Thái hậu thiên vị Tấn vương, bệ hạ cảm thấy thái hậu hy vọng Tấn vương được ngồi trên đế vị, mà không phải bệ hạ” Diệp Vũ phân tích, “Bởi vậy, bệ hạ nghi kỵ Tấn Vương, lo lắng Tấn Vương có lòng khác, lại càng lo thái hậu và Tấn vương có mưu đồ bí mật...”

Thảm Chiêu im lặng, sắc mặt bình tĩnh, cam chịu sự suy đoán của nàng. Nàng lại muốn nói, thái Hậu không muốn thấy cánh tay chân tương tàn, chẳng hề thiên vị giúp Tấn Vương, cố ý khiến Tấn vương chịu thiệt, như thế là để bảo vệ Tấn Vương.

Đây cũng là nguyên nhân chính vì sao Tôn thái hậu không từ hôn cho nàng và Tấn vương. Tâm tư Tôn thái hậu như thế, Tấn vương có hiểu nổi không?

Thảm Chiêu nhìn nàng, đôi mắt như hồ sâu không đáy, “Ta đi trước, cô cứ tự nhiên” Dứt lời hân đi ra cửa.

“Không biết đại nhân coi ta là gì? Nhị phu nhân hay là lễ vật ngự ban? Hay là một kẻ lạ rêu rĩa chẳng đáng gì?” Diệp Vũ cất giọng lạnh lùng trong trẻo

nói, đầy hàm khích.

“Cô nghĩ quá nhiều rồi, nên nghỉ sớm chút đi” Hân ngừng lại, giọng lại thông thả, ứng đối tự nhiên.

Hân không hiểu được câu trả lời của nàng, đang định cất bước ra ngoài, lại nghe thấy đằng sau có tiếng nặng nề vang lên. Xoay người lại, hân thấy nàng một tay vịn vào ghế, một tay ôm bụng, như rất đau đớn kịch liệt vậy. Hân chấn động, vội vã quay lại, đỡ nàng ngồi xuống, cau mày hỏi, ‘Cô sao vậy?’

vừa rồi, vừa nói xong câu đó, nàng đột nhiên cảm thấy ngứa trên người, ngay sau đó vừa ngứa vừa đau, loại tra tấn quen thuộc này là do tình độc phát tác. Nhưng mà thời gian phát tác vẫn chưa tới mà, chẳng lẽ là do công tử Kim kia có ý kích phát?

Hân hỏi một lần, lại thấy trán nàng toát mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, đến cả đôi môi cũng trắng bệch, bất giác tim đập mạnh.

“Trên người vừa đau vừa ngứa...” Nàng cố sức khống chế không gãi, cả chân tay run lên. “Ta sẽ cho người đi mời thầy thuốc ngay” Thẩm Chiêu ôm nhanh nàng, ra khỏi thư phòng, đi thẳng tới Tuý Tâm Uyển.

Diệp Vũ nắm chặt lấy áo choàng của hân, hàm run lập cập, bị đau ốm tra tấn trông càng đáng thương. Hân xem mà tim đập mạnh, chân bước càng nhanh hơn.

Quần gia đã đi mời thầy thuốc, hân đặt nàng lên giường, nàng cuộn chặt mình thành con tôm, càng run rẩy mãi, như rất đau đớn, đau đớn vô cùng. Hân chưa bao giờ thấy nàng bị ốm đau tra tấn tới mức ấy, bị dọa sợ kinh hồn bạt vía, nhận khăn trong tay thị nữ, lau trán, má nàng ra đầy mồ hôi.

Bỗng, nàng túm lấy tay hân, nói đứt quãng, “Đau quá... Nóng quá...”

Thẩm Chiêu bảo nha hoàn A Tử mang quạt tới, an ủi, “Thầy thuốc sẽ đến ngay, sẽ không sao đâu... Trước đã từng bị thế lần nào chưa?”

Nàng chỉ đành lắc đầu, cái loại có vạ con sâu cắn cắn đau đớn này, cái lại lòng bốc hỏa cháy phừng phừng khát khô cổ này, khiến nàng túm lấy hân, chẳng chịu buông...

Hân muốn làm cho nàng thấy dễ chịu hơn chút, nhưng cũng đành bất lực, nàng tại sao lại vậy chứ? Hay có bệnh gì mà không tiện nói ra?

“Đại nhân, cứu ta...” Diệp Vũ thống khổ khẩn cầu, “Cứu cứu ta...”

“Thầy thuốc đang chẩn trị bệnh cho cô, cố chịu đựng một lát nữa” Hân chưa từng luống cuống, vẫn rất bình tĩnh, chỉ là không đành lòng thấy nàng bị tra tấn như vậy, rất muốn nhận thay cho nàng.

“Cứu ta... Đại nhân...” Nàng cố sức trườn qua, mặt áp sát lưng hân, cảm giác như đang áp vào một khối băng, rất thoải mái. Nhưng nàng không thể cứ hạ lưu vô sỉ mãi thế, không thể... không thể...

Mặc kệ công tử Kim có ý đồ gì, nàng cũng không thể khiến cho Thẩm Chiêu coi thường mình được. Thẩm Chiêu rốt cuộc chịu không nổi, ôm nàng vào lòng, ôn nhu an ủi.

Nàng run rẩy kịch liệt trong lòng hân, ngực hân tựa như một khối băng lớn, ôm nàng cả người nóng bỏng, băng hỏa giao hoà, là hoà hoà tan băng hay là băng đang chậm rãi làm hoà đỡ nóng hơn đây?

Dần dần cái loại đau đớn, khát khô cổ này cũng không còn mãnh liệt nữa, cứ gần như chậm rãi tan dần. Được nam tử mình thích ôm, nàng cảm thấy hết sức an tâm, an toàn.

Hân phát giác ra nàng đã đỡ hơn nhiều, lo lắng hỏi, ‘Giờ cảm thấy sao rồi?’

“Đỡ nhiều rồi” Giọng Diệp Vũ yếu ớt.

“Lau mồ hôi đi” Thẩm Chiêu một tay ôm nàng, một tay lau mồ hôi trên mặt nàng, cử chỉ ôn nhu, thần sắc chăm chú. Nàng nhìn hân si mê, quên mất cả đau đớn trên người, chỉ cảm thấy giờ khắc này mới đẹp làm sao.

Rốt cuộc hân đang quan tâm chính mình, nhưng nàng muốn không chỉ có quan tâm thôi. Thẩm Chiêu và vợ cả đã thành thân hơn mười năm, ân ái, tin rằng hân có cảm tình rất sâu với thế tử, nàng sao có thể nhận được chút chiếu cố của hân chứ?

Thầy thuốc đã tới, sau khi khám bệnh có nói, Nhị phu nhân cũng không có bệnh gì, chỉ là thân thể quá yếu, vừa rồi chắc bị kinh sợ quá, qua rồi sẽ ổn, uống một hai chén thuốc là khoẻ lại ngay.

Viết đơn thuốc, A tử đưa thầy thuốc ra ngoài, sau đó đi sắc thuốc. Thẩm Chiêu vỗ vỗ lưng nàng, “Ngủ một lát đi, thuốc sắc xong ta sẽ gọi cô”

“Khuya rồi, đại nhân vẫn nên về bồi phu nhân đi ạ” Diệp Vũ lấy lui làm tiền nói.

“Ngâm Sương đã ngủ rồi, cũng không muốn nhiều mộng nàng ấy nữa, ta ở phòng bên ngủ một đêm không sao” Hân mỉm cười, “Ngủ đi”

Nàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, trong lòng thấy ngọt ngào. Sau đó, hân quả thật có gọi nàng dậy, còn tự mình hầu nàng uống thuốc, đợi nàng ngủ rồi mới rời đi. Một đêm này nàng ngủ thật sự rất ngon.

**

Ngày hôm sau, Diệp Vũ tỉnh táo sáng khoái, rất khoẻ khoắn. Thật kỳ lạ, lần này tỉnh độc phát tác vì sao không có thuốc giải mà vẫn tự khỏi nhỉ? Công tử Kim đang diễn trò gì thế?

Buổi chiều, nàng dạy múa ở lầu Tiêu Tương, nghe mấy tiểu nhị nói, buổi trưa ở pháp trường có chém hơn mười người, mỗi một cái đầu rơi xuống đất là máu phụt ra tràn ngập, nhìn nhiều mà hai mắt như gặp ác mộng vậy.

Tam tộc Tô thị có gần hai trăm người, pháp trường chém chính là những nhân vật chủ chốt của tam tộc, còn các tộc khác đều được bí mật xử quyết.

Lâm Trí Viễn có hỏi mấy vấn đề liên quan đến nhạc khúc, sau đó hỏi, ‘Bên phủ hữu tướng ở có quen không?’

Nàng sững sốt, không ngờ hắn lại hỏi chuyện này, ‘Ở đâu cũng đều giống nhau cả, chẳng có gì mà không quen được’

“Thẩm đại nhân đối đãi cô tốt không?”

“Huynh lo phu quân ta đối đãi không tốt ư?” Nàng mỉm cười hỏi lại.

“Xem Thẩm đại nhân làm người, bản tính, nói vậy cũng không bạc đãi cô đâu” Hắn cũng không thấy mình là đang xen vào việc người khác, “Ta chi không rõ, không phải cô và Tần vương cùng bàn luận chuyện gã cưới sao? Sao lại tự dưng biến thành Nhị phu nhân của Thẩm đại nhân chứ?”

“TA cũng không biết là lại vượt ra ngoài dự đoán như thế, bản thân ta cũng không ngờ, huống chi là huynh” Diệp Vũ mỉm cười hơi chua xót, “Bất luận thế nào, ta không muốn mất đi người bạn là huynh, mất đi sự ân ý giữa ta và huynh” Lâm Trí viễn nói chân thành, “Bất luận là ai, chuyện gì, cũng không ảnh hưởng tới tình nghĩa giữa ta và cô”

Nàng gật đầu, “Đúng, tình bạn giữa chúng ta là cực kỳ thuần khiết”

Ánh mắt hắn nheo lại thành ngọn núi nhỏ, có vẻ không hiểu lắm ý này. Nàng thấy kẻ hầu hạ nha hoàn của mẫu thân đang vội vã đi tới, thần sắc kinh hoàng, hỏi luôn, “Có chuyện gì vậy?”

Nha hoàn nói, phu nhân nghe một chuyện ông lão ở phủ tướng quân kể công chúa An Dương ngược đánh Nhị thiếu gia, đã vội vã chạy về phủ tướng quân rồi

Công chúa An Dương ngược đánh Diệp Tuấn Thành ư?

Diệp Vũ đoán, thọ yến Tôn thái hậu ngày đó, công chúa An dương hai lần bị nhục vì mình, quá tức giận, mượn Diệp Tuấn Thành trút giận. Nếu quả thật là vậy, bản thân mình đã làm phiền phức tới Diệp Tuấn Thành rồi.

Mẫu thân đã nói sẽ không quay trở lại phủ tướng quân nữa, công chúa An Dương thấy mẫu thân trở về, nhất định sẽ không bỏ qua bà. Diệp Vũ lập tức đi tới phủ tướng quân ngay, đi theo chỉ có A Từ.

Cổ kiệu dừng lại trước cửa phủ tướng quân, nàng xuống kiệu, ngẩng đầu nhìn tấn biển như quen thuộc mà xa lạ kia, chỉ có ngăn ngừa có bốn tháng thôi mà đã cảm giác như bốn năm qua rồi vậy.

Thị vệ ở cửa không chặn nàng lại, nàng lập tức đi vào phòng, thấy một cảnh tượng mà phẫn nộ: Thiên Hê quỳ trên mặt đất, một bà lão chết tiệt đang ra sức tát vào mặt bà, còn một mục khác lại đang đếm, đã đếm tới hơn ba mươi cái rồi.

“Dừng tay!” Diệp Vũ quát, bước nhanh qua, đẩy đám mục đánh người kia.

“Ah, Nhị phu nhân phủ hữu tướng đã tới rồi” Công chúa An Dương cất giọng du dương châm chọc khiêu khích, đứng lên đi chậm chậm tới.

Diệp Vũ thấy hai má mẫu thân sưng đỏ, khoe miệng chảy máu, vừa đau lòng vừa tức, không thể đáp lễ lại công chúa An Dương bằng mấy cái tát, “Công chúa vì sao lại đánh mẫu thân ta?”

Công chúa An Dương cười lạnh, “Cái này chắc phải hỏi mẹ ngươi rồi”

Hai má Thiên Hê sưng đỏ, khoe miệng chảy từng giọt máu rớt trên quần áo, vết máu loang lổ, nhìn kinh khủng, “Vũ Nhi, ta muốn gặp Thành Nhi, con đừng lo cho ta... Chỉ bị tát vài cái, công chúa sẽ đề cho ta gặp Thành Nhi...”

“Mẫu thân, người đã nói là sẽ không quay về rồi mà...”

“Ta nhớ rõ chứ, nhưng ta lại lo cho Thành Nhi... Không liếc mắt nhìn Thành Nhi một cái, ta rất lo...” Trước mắt bà vì lo lắng, vì muốn được gặp mặt con, chuyện gì cũng đều chịu được.

Diệp Vũ hiểu được tấm lòng cha mẹ, đã ba bốn tháng nay không thấy con, mẫu thân nhớ Thành Nhi đúng là chuyện bình thường, nhưng vì sao chỉ muốn gặp mặt một lần mà phải chịu nhục nhã và đau đớn thế, đáng giá sao?

Nàng nói phần nộ, “Công chúa đừng có khinh người quá”

Công chúa An Dương mặc quần áo tím lụa mỏng, nghe xong lời này, cười tới rung cả người, “Bản công chúa bắt nạt chỉ có các người!”

Thiên Hề nói kiên quyết, “Công chúa, còn mười bốn cái nữa, tiếp tục đánh”

Diệp Vũ kêu lên một tiếng “Mẫu thân” rồi hồn hèn quỳ phịch trước mặt bà, “Giờ đã khác trước rồi, công chúa không nể mặt thái hậu thì cũng nên nể mặt Thẩm đại nhân chứ...”

“Bản công chúa cực oán hận nhất là bị người ta uy hiếp!” Công chúa An Dương tức giận nói, “Người dám nói đến thái hậu! Nếu không phải vì người, thái hậu có quả trách bản công chúa không? Nếu không phải vì người, bản công chúa có bị bệ hạ quát lớn ở trên yên tiệc Thiên Thu không? Nếu không phải vì người, bản công chúa có bị lăng nhục trước mặt văn võ trong triều không? Đây tất cả đều là do người ban tặng cả!”

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến ta!” Diệp Vũ cố phân bác, “Đây là do công chúa gieo gió gặt bão! Nếu không phải công chúa kiêu căng vô cùng, tâm địa độc ác, phù tướng quân cũng chẳng gặp phải những chuyện như thế!”

“Người đâu! Đè nó lại cho ta!” Công chúa An Dương bị những lời nàng chọc giận, “Hôm nay là do người tự đưa tới tận cửa, đừng có trách bản công chúa!”

Hai đại hán đi lên, đè Diệp Vũ xuống, một trong những kẻ đó là một tên nam tử Cao Siêu. Nàng giãy dụa, lại không thoát được, chỉ đành lấy Thẩm Chiêu ra làm bia đỡ, “Người dám động tới một sợi tóc của ta, phu quân ta sẽ không tha đâu!”

Công chúa An Dương cười ngạo, “Thẩm đại nhân là một người trung thực nhất hoàng thất chúng ta, thông minh cơ trí, thấy bản công chúa còn phải hành lễ với bản công chúa đó, hần thì làm được gì nào?”

Diệp Vũ do dự định lấy thái hậu ra, Công chúa An Dương cười lạnh, “Đúng là người nhảy rất đẹp, bản công chúa đập gãy chân người, xem người còn khiếu vũ thế nào, quyến rũ nam nhân ra sao đây? Đánh! Đánh thật mạnh vào cho bản công chúa!”

A Tử hoảng lên, tiến lên cầu xin, “Công chúa, nô tỳ cầu ngài bỏ qua cho Nhị phu nhân đi. Nhị phu nhân dù sao cũng là người của Thẩm gia, công chúa không thể cứ đánh bừa được...”

“Làm sao mà đến phiên con tiện tỳ được! Tút ra ngoài cho ta!” Công chúa An Dương gầm lên.

“Công chúa... Công chúa... Cầu người nể mặt đại nhân...” A Tử bị túm đi, vẫn nhớ tới an nguy của chủ nhân, nhưng thật ra rất tận tâm và trung thành.

“Công chúa, đừng đánh Vũ Nhi, muốn đánh thì cứ đánh ta đi...” Thiên Hề khẩn thiết cầu xin.

“Người chẳng phải muốn được gặp con trai bảo bối của người sao?” Công chúa An Dương nhướng mày cao lên, “Bản công chúa quá thiện tâm rồi, người có thể đi gặp con trai bảo bối của người, nhưng trước mặt người nên chính mắt nhìn chân con gái người bị đập gãy đã. Hai chọn một, người cần phải chọn cho kỹ”

“Công chúa, tất cả đều là do ta sai... Ngài từ bỏ, đánh ta đi, đừng đánh Vũ Nhi,,,” Thiên Hề kinh hoàng cầu xin.

“Một khi đã vậy, bản công chúa sẽ thành toàn cho người...”

“Không được!” Diệp Vũ nói luôn, đau khổ khuyên bảo, “Mẫu thân nhanh về đi, về đi mà...”

“Đừng... Công chúa, van cầu người, cứ đánh ta đi...đánh ta đi...” Thiên Hề lệ rơi đầy mặt khẩn cầu.

Công chúa An Dương bóp trán, “Hai con tiện nhân này khiến bản công chúa đau đầu quá...” Mày bà ta nhăn tít lại rồi hơi giãn ra, “Và miệng!”

Mụ đàn bà lập tức tiến lên, tát mạnh một cái, rồi tát liên tiếp không ngừng. Diệp Vũ cảm giác như cái tát ấy đang đánh trên mặt mình vậy, đau lòng gần chết, khăn cầu công chúa An Dương cũng vô dụng.

Có lẽ, công chúa An Dương ngược đánh Diệp Tuấn Thành, muốn dẫn các nàng tới để báo thù rửa hận.

Thiên Hề bị tát tổng cộng là năm mươi cái, hai má đã sạm chảy máu, mặt đầm đìa máu, thấy mà tim đau đớn. Diệp Vũ cắn môi, đem lửa giận và hận chận lại, sẽ có một ngày nào đó, nàng sẽ khiến công chúa An Dương phải trả giá thật lớn.

Công chúa An Dương coi như tiêu giận, “Bản công chúa không muốn nhìn thấy bộ dạng mụ ta máu chảy đầm đìa mà xấu, túm đi ra ngoài”

“Khăn cầu công chúa để cho ta gặp Thành Nhi đi” Thiên Hề nói bất khuất, do miệng bị sưng, tiếng nói cũng bị méo.

“Bản công chúa là người thấu tình đạt lý, đối đãi sẽ phé đi hai chân con gái người, tự nhiên người sẽ được đi gặp con trai bảo bối của người thôi” Công chúa An Dương cất giọng lạnh thấu xương, mắt lồi loé sáng hung ác.

Thiên Hề kinh hãi, khàn giọng cầu xin, “đừng phé chân Vũ Nhi đi, điều này sẽ huỷ hoại cả đời của nó... Công chúa, van cầu người, đừng...”

Công chúa An Dương ra lệnh, “Túm ra ngoài!”

Thiên Hê bị túm ra ngoài, tiếng kêu thê lương nhỏ dần, trong phòng chỉ còn lại có Diệp Vũ quỳ trên mặt đất. Nàng đang định dùng cách bức công chúa An Dương dùng tay, nhưng nghĩ mãi mà chẳng ra cách gì để thực hiện được.

Công chúa An Dương trừng về phía Cao Siêu, “Còn chưa đánh?” Cao siêu nói, “Công chúa, tiểu nhân biết đánh kiểu gì mà có thể phé đi hai chân của người này?”

Bà ta hài lòng gật đầu, “Vậy để người đánh đi”

Hắn bảo người ta đưa tới một cây gậy dài, đặt Diệp Vũ lên trên ghế, sau đó giờ cây gậy thô to lên. . .

“Chậm đã!” Diệp Vũ nói kịp thời, “Ta có thể cam đoan, hôm nay công chúa đánh ta, chắc chắn sẽ bị trừng phạt”

“Ah, Ý người là mẫu hậu sẽ trừng phạt bản công chúa sao? Hay bệ hạ trừng phạt bản công chúa đây?” Công chúa An Dương cười lạnh, đôi mắt ngập tràn lệ khí, “Người đừng quan tâm bản công chúa nữa, đánh!”

Tay Cao siêu hạ xuống, cây gậy đập mạnh trên đùi Diệp Vũ. Đau! Đau quá! Đau chết mất!

Nàng cắn chặt răng chịu đựng cơn đau từ đùi, từ hông. . . Hôm nay tự động đưa tới cửa, là gieo gió gặt bão, chẳng trách được bất cứ ai. . .

Cây gậy cứ tý một tý một dùng trên đùi, sự đau đớn kịch liệt từ đùi lan tràn ra, giống như đi thuyền tới nơi khác vậy, thậm chí còn xâm nhập sâu tận trong lòng nàng. . . Nàng đau tới mức đầu toát đầy mồ hôi, trên người chỗ nào cũng mồ hôi, mồ hôi rơi từ trên trán xuống, tới mí mắt, nhìn mơ hồ. . . Nàng thấy Công chúa An Dương đang ngồi xuống nhân nhả uống trà, khoé mắt đuôi mày đều cười như rắn độc, máu lạnh vô cùng, âm độc đáng sợ.

Năm, sáu. . .mười một, mười hai. . .mười bảy, mười tám. . . Đến lúc nào mới tới năm mươi đây?

“Hoàng tử, đã xảy ra chuyện gì? Bỏn vương ở sau viện nghe thấy tiếng cãi lộn, là ai thế?”

Giọng nói này có năm phần ôn nhuận, năm phần tiêu sái, với Diệp Vũ mà nói, rất quen thuộc.

Tần vương

Hắn đi qua cạnh nàng, áo choàng bay lên quét qua mặt nàng, nàng thoáng ngẩng đầu, thấy hắn mặc bộ quần áo trắng, thêu hoa văn cát tường, phiêu dật như mây bay, nước chảy.

Công chúa An Dương cười nói, “hoàng đệ không ở trong thư phòng đánh cờ với Kiệt Nhi, sao đi ra làm gì?”

Sở Minh Hiền xoay người, rốt cuộc thấy rõ cô gái nằm trên ghế dài là ai. Hắn sững sốt, lập tức đứng bình chân như vại, coi như chẳng biết cô gái bị đánh là ai cả.

Vào thời điểm chật vật tắm tới không chịu nổi, cũng đã gặp lại nam tử từng bị mình đùa giỡn, Diệp Vũ nghĩ, đây là báo ứng. Lúc đó hắn đối tốt với mình lắm, ở đâu cũng bảo vệ nàng, còn giờ thì đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Phế chân nàng

“Sao hoàng tử lại đánh nàng ấy thế?” Hắn ung dung hỏi.

“Hôm nay nó tự mình đưa tới tận cửa, bản công chúa sao không biết tận dụng cơ hội chứ?” Công chúa An Dương cười lạnh châm chọc, “Bản công chúa còn nhớ rõ ngày thọ yến của mẫu hậu, hoàng đệ liều mạng bảo vệ con tiện nhân này, còn ở trước mặt văn võ triều thần cầu cưới nữa, nói vậy hoàng đệ thật tình thích con tiện nhân này, có phải thế không?”

“Nghe hoàng tử nhắc tới, bỏn vương sao cảm thấy là chuyện trước đây lâu lắm rồi nhỉ?” Sở Minh Hiền cười giễu.

“Con tiện nhân này biến hoá cũng nhanh thật, nhaoáng cái đã biến thành Nhị phu nhân Thẩm Chiêu rồi, kỹ xảo qua sông gây cầu cao siêu thật” Bà ta châm chọc khiêu khích, “Hoàng đệ ha, lòng của phụ nữ, như mò kim đáy biển, sau này vẫn nên thấy rõ bộ mặt thật của phụ nữ mà thu hồi tâm tư lại, nếu không sẽ bị tổn thương lúc nào không rõ đó”

Hắn cười bỏ qua, mắt đảo nhanh qua Diệp Vũ, lạnh như vậy.

Diệp Vũ hiểu được tâm tình của hắn, lần thương tổn này quá sâu, quá tàn nhẫn, hắn hận bản thân mình mình có thể hiểu.

Sở Minh Hiền cười thông dong, “Bổn vương và nàng ta chẳng có liên quan gì, sống chết không cần biết”

Bà ta vẫy tay bảo tiếp tục đánh, “Vậy thì tốt, Hoàng đệ thật sự không cần tổn tâm tư tình thần vào loại tiện nhân không tim không phổi như thế, nhưng làm tỷ tỷ hôm nay sẽ tặng đệ một phần đại lễ, phế chân nó đi, thay đệ báo thù”

Hắn thông dong ngồi xuống, có vẻ rất hưng trí, “Vậy thì lại tiếp tục nhìn trò hay này đi”

Gậy lại tiếp tục nện xuống, con đau nhức ập tới, Diệp Vũ cắn chặt môi, không kêu la, không cầu xin.

Con đau cuộn cuộn không ngừng ào tới, tràn ngập khắp toàn thân, tra tấn thần kinh nàng, phá hủy lý trí của nàng...

Hắn cứ một bên uống trà vừa nhìn nàng bị đánh, chịu khổ, mắt lạnh băng, cặp mắt kia chưa từng lay động lạnh lẽo.

Cao Siêu đánh rất có tiết tấu, nàng cảm thấy mình như sắp chết, đau nhức dần chết lặng đi... mà nàng vẫn rất quật cường, không rên tiếng nào, mồ hôi nhiễm ẩm cả khuôn mặt lẫn tóc nàng, gương mặt kia tái nhợt mất máu ướt đầm mồ hôi...

Sự thờ ơ, nhẫn tâm không cứu của hắn thật khác với Tấn vương trước đây, nhưng nàng không trách hắn, cũng không khẩn cầu hắn ra tay cứu, bởi vì nàng không muốn thiếu nợ hắn...

Trước mắt ngày càng mờ hồ, công chúa An Dương và Sở Minh Hiền dần lui xa, nàng bị bóng tối nuốt chửng...

***

Ngày đó, Diệp Vũ ước chừng bị đánh năm mươi gậy, hôn mê lại cứu tỉnh, rồi lại đánh tiếp.

Cuối cùng Cao Siêu đưa nàng về phủ Hữu tướng, lúc đi giao cho nàng lọ thuốc trị thương, “Lọ thuốc này có hiệu quả trị liệu chân bị thương tốt lắm, nhớ phải dùng đó”

Nàng không rõ, vì sao Cao quản gia phủ tướng quân lại đưa thuốc trị thương cho mình nữa?

A Tử gọi vài kẻ hầu tới, mang nàng về Tuỳ Tâm Uyển, mời thầy thuốc tới chữa trị. Thầy thuốc dò xét vết thương, chẳng nói gì, viết phượng thuốc rồi rời đi.

Nàng ngủ hỗn loạn, nhìn có vẻ tỉnh, thật ra thần trí mơ hồ, A tử canh giữ bên giường, không biết nàng tình hình tốt hay xấu, hoang mang lo sợ tội đồ, Mãn đêm buông xuống, A Tử nghe nói đại nhân đã về phủ, lập tức đi bẩm báo chuyện Nhị phu nhân bị đánh.

Thẩm Chiêu nghe xong việc này, vội vã chạy tới, xốc chân lên xem vết thương của nàng, mắt bỗng tròn to, tiếp đó hắn sờ trán nàng, trong lòng cả kinh, nói, “Nhanh đi mời thầy thuốc, chậm đã, đi nói với Dur quản gia, đi quý phủ Vương thái Y mời Vương thái y tới một chuyến”

A Tử vội vã đi, hắn ngồi ở mép giường, lo âu nhìn nàng, thờ dài. Công chúa An Dương quả thật quá ác độc, thế mà lại muốn phế chân của nàng đi. Còn Tấn Vương, thế mà thấy chết không cứu!

Một người tốt bị đánh thành như vậy, aizz... Hai chân nàng có bị phế đi không đây? Mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, bởi hai chân bị thương mà phát sốt, khoảng cách sốt lần trước với lần này là bao lâu rồi? Vì sao nàng lại bị chịu nhiều tội vậy chứ...

Hắn cảm thấy bức cả mình, hận công chúa An Dương ác độc, đau lòng cho nàng, lại tự trách mình không bảo vệ nàng cho tốt... Nàng có vẻ như tỉnh một chút, hai mắt nhắm chặt, mặt mày nhàn lại, có vẻ như đang đau đớn vô cùng.

“Diệp cô nương...” Thẩm Chiêu kêu hai tiếng, lo lắng.

“Vâng...” Diệp Vũ rì rầm khó chịu đau đớn.

Hắn lại gọi vài câu, rốt cuộc nàng cũng thấy rõ nam tử trước mắt, chỉ cảm thấy đầu đau đớn kịch liệt, chỗ nào cũng đau, hai đùi mình như bị nướng trong lò lửa, lửa nóng thiêu đốt khiến người ta đau tới mức không chịu nổi.

Hắn nhìn trong mắt mà lòng đau, “Thái y sẽ tới nhanh thôi, bôi thuốc rồi sẽ hết đau ngay”

Nàng nheo mắt lại, yếu tới mức có thể gió thổi bay được vậy, “Chân ta có bị phế đi không đây?” Ta có thể bị tàn phế không?”

“Không đâu, Vương thái y giỏi về trị ngoại thương, nhất định sẽ chữa khỏi cho cô” Thẩm Chiêu trấn an.

“Đau quá... Ta có thể chết không...” Nước mắt rơi từ khoé mắt nàng xuống, nàng không biết vì sao ông trời lại ác với mình như vậy, ông trời già chà nhẽ lại phải tra tấn mình đầy thương tích mới bỏ qua cho mình sao? Nàng cảm thấy mọi vật trước mắt trở nên mờ ảo, hư vô, mờ mịt, cảm thấy mình nhẹ như một chiếc lông vậy, “Thật ra, chết rồi cũng tốt... Là có thể trở về... Sẽ không phải chịu khổ ở đây nữa...”

“Đừng nghĩ vậy!” Thẩm Chiêu giọng trầm thấp nói, giọng điệu như sắp khóc, “Sẽ tốt lên thôi, cô còn có thể khiêu vũ,,,”

“Đại nhân đang thương hại ta, đồng tình với ta có phải không?” Diệp Vũ mỉm cười, thê lương, “Thật ra thì ta không thể thoát được, đây là mạng ta... Ta không muốn đến nơi đây, không muốn bị chen giữa các người, không muốn bị các người tranh đi tranh lại, không muốn làm chuyện trái lương tâm... Nhưng mà ta thân bất do kỷ... Biết đâu chết rồi có thể trở về được...”

Hắn nắm tay nàng, mắt đầy lệ, “Vũ Nhi, tất cả sẽ ổn thôi... Sau này ta sẽ bảo vệ cô...” Vũ Nhi ư? Nàng nở nụ cười vui vẻ, hắn gọi như vậy, có phải nói rõ là hắn không vô tâm, vô tình với nàng không đây?

Nàng kéo tay áo hắn, thần sắc mờ mịt, cứ như bị cha mẹ vứt bỏ giữa đầu đường xó chợ mặc gió mưa gào thét vậy, khát vọng được che chở và đầy ắp áp.

“Đại nhân có ghét ta không?”

Thẩm Chiêu cau mày lại, trong mắt loé sáng, rõ ràng, “Cô đừng có nghĩ bậy bạ”

Diệp Vũ nói diêm dăm đáng yêu, “Đại nhân chỉ coi ta là vật được ban thưởng, không coi ta là Nhị phu nhân...”

Giọng hắn ôn nhu như có thể làm người ta chết chìm vậy, “Ta chưa bao giờ ghét bỏ cô, cũng chưa bao giờ coi cô như vật ngạ ban, chỉ là...”

“Đại nhân, Vương thái y tới rồi” Bên ngoài phòng, Dư quân gia gõ nhẹ cửa.

“Mau vào đi” Thẩm Chiêu vội vã đứng dậy đón. Vương Thái Y bước đầu tìm hiểu bệnh tình rồi bắt đầu thăm khám bệnh, hỏi, xem, bắt, ngấm, thần sắc chăm chú, coi kỹ.

Diệp Vũ bị sốt tới mức chẳng rõ gì nữa, chỉ cảm thấy có mấy bóng người trước mắt đi đi lại lại, đau đầu, đau chân, cả người nóng rực lên rất khó chịu.

Thẩm Chiêu lo âu hỏi, “Vương thái y, bệnh tình nàng thế nào?”

Vương thái y khám xong bệnh nói, “Chân Nhị phu nhân bị thương khá nặng, do băng bó không kịp thời, dẫn tới sốt cao. Ta viết phương thuốc, mau chóng sắc thuốc cho Nhị phu nhân uống”

“Chân bị thương nặng lắm sao? Có thể có hậu quả gì không?”

“Chân bị thương phải vừa uống vừa bôi thuốc ngoài da, dùng cả hai, chắc hơn nửa tháng sẽ khỏi hẳn, cũng sẽ không có hậu quả gì đâu”

“Vậy sau này đi lại sẽ thế nào? Có thể khiêu vũ được không?” Thẩm Chiêu nóng ruột hỏi, đây cũng là điều nàng ấy quan tâm nhất. “Ta thấy rất kỳ lạ, chân Nhị phu nhân bị đánh cho bong da tróc thịt, nhất định sẽ bị thương nặng tới xương đùi, nhưng mà Nhị phu nhân này chân bị thương cũng không có chạm tới xương đùi, chỉ là da thịt bị thương thôi, nghỉ ngơi tốt có thể khỏi hẳn” Vương thái y thấy hơi kỳ lạ, “Hắn là kẻ đánh đã hạ thủ lưu tình, chỉ dùng ba phần lực đạo”

Thẩm Chiêu nghe vậy cũng hiểu được sự kỳ lạ, hôm nay là ai đã đánh nàng vậy?

Tiền Vương thái y đi, hắn bảo A Từ chiếu cố tới nàng cho tốt, sau đó, sang phòng bên cạnh nghỉ tạm, nửa canh giờ sau lại đến xem nàng một lần, xem nàng còn sốt nữa hay không. Sau nửa ngày uống thuốc, nhiệt độ Diệp Vũ chậm rãi lui dần, hắn cũng an tâm.

***

Trong lúc dưỡng thương, Thẩm Chiêu ngày nào cũng tới thăm nàng, chỉ là cùng nàng nói chuyện phiếm khoảng một ly trà nhỏ rồi lại đi.

Do không xuống giường được, nằm cả ngày trên giường rất nhàm chán, Diệp Vũ chỉ có thể xem sách, cảm thấy ngày trôi qua rất dài, nằm quá lâu chán tới chết mất.

Mẫu thân có đến thăm nàng vài lần, Lăng Vô Hương và Phán Phán hầu Tiều Tương cũng đến thăm nàng, còn trấn an nàng, Lâm Trí Viễn tới hai lần, ngồi hơn nửa canh giờ bên nàng mới rời đi.

Buổi nằm trong phòng mấy ngày, nàng cảm thấy mình buồn bực hậm hực thêm bệnh mất, nhưng vẫn chưa thể xuống giường đi lại nổi.

Có một ngày A Từ nói, hoàng hậu đã băng hà, Diệp Vũ kinh hãi lắp bắp, vội vã hỏi sao thế. A Từ nói, hoàng hậu đi dâng hương ở chùa Quang Hoa, chuẩn bị đường xuống âm phủ cho người thân chết đi, lại bị thiếu chết bất đắc kỳ tử trong phòng ở chùa Quang Hoa.

Đêm nay, Thẩm Chiêu lại đến thăm nàng, nàng hỏi chuyện này, “Ô hoàng hậu sao lại vô duyên vô cớ chết bất đắc kỳ tử chứ? Chắc có ẩn tình gì đây?”

Hắn cau mày lại, hỏi lại, “Cô cảm thấy có ẩn tình gì?”

“Ô thị bị tội xử trảm chưa được mấy ngày, Tô Hoàng hậu chết bất đắc kỳ tử ngay tại ngoài cung, khiến mọi người thấy cái chết bất đắc kỳ tử của Tô Hoàng hậu hơi bất thường” Diệp Vũ nhướn mày nói.

“Cô đoán đúng rồi” Hắn cười thần nhiên, “Năm đó bệ hạ đồng ý để Tô hoàng hậu lên làm hậu, chẳng qua là muốn ổn định Tô Thiên Sơn. Bệ hạ cũng

không thật lòng với Tô Hoàng hậu, sao có thể để một kẻ có lòng hận thù ở bên cạnh mình chứ?”

“Diệp cô tận gốc, vĩnh trừ hậu hoạn” Nàng cười lạnh, Sở Minh Phong thật sự là hoàng đế đủ ác, đủ mưu kế không thừa.

“Cô cũng biết Tô hoàng hậu chết như thế nào chứ?”

“Chết thế nào?”

Thẩm Chiêu lấy quyền thuyết thư nói, “Tô hoàng hậu nghỉ tạm ở thiện phòng, thị tỳ thân cận không có ai. Thị tỳ thân cận vừa tiến vào trong phòng, thì đã thấy Tô Hoàng hậu ngã trên mặt đất, một con rắn độc đang bò đi”

Diệp Vũ nghiêng đầu nghĩ, hiện giờ là mùa hè, rắn độc thường lui tới là chuyện bình thường. Nhưng rắn độc sao có thể tới đúng lúc Tô hoàng hậu đến nghỉ tạm ở thiện phòng chứ? Nàng đoán, “Rắn độc là có kẻ bỏ vào chắc?”

Hắn không đáp, “Cô nghỉ cho khoẻ, ta đi thư phòng xem công văn đã”

Lúc đi tới cửa, hắn bỗng dừng lại, quay lưng về phía nàng, giọng ôn nhuận, “Tô hoàng hậu từng dùng mãng xà dọa cô, lại bị độc xà cắn chết, cô thấy có khéo quá không?”

Nàng ngây người kinh ngạc, hắn định nói gì nhỉ? Hắn lại bảo, “Chuyện này chẳng liên can gì tới Tấn Vương cả” Diệp Vũ càng ngạc nhiên hơn, không liên can tới Tấn vương, vậy có liên can tới Sở Minh Phong không?

“Đại nhân đến tốt cùng là định nói gì ạ?”

“Thông minh như cô, sao không đoán ra chứ? Bệ hạ làm vậy là cho cô một đường lui đó” Lưng Thẩm Chiêu thẳng, lại do vì đứng thẳng quá mà lại có vẻ chính trực quá mức, “Bệ hạ rất có lòng với cô, chắc cô hiểu ra được chứ?”

Dứt lời hắn liền rời đi. Còn nàng thì cứ lặng đi, nghĩ tới thâm ý câu cuối của hắn. Ý của hắn là, Sở Minh Phong động tâm với nàng, thích nàng.

**

Mấy ngày qua, Diệp Vũ vẫn nghĩ mãi đến câu nói kia của Thẩm Chiêu. Cho dù Sở Minh Phong có thật sự thích nàng đi chăng nữa, nàng cũng chẳng thấy cảm động, hoặc áy náy gì. Bởi vì hắn vốn là một hoàng đế tàn bạo khiến người người sợ hãi, tiếp cận hắn, chỉ như cùng sói cùng múa vậy.

Dưỡng thương mười ngày, Vương thái y tới khám lại, bảo nàng đã gần như hồi phục như cũ, chỉ cần bảy tám ngày nữa là tốt rồi, nhưng nếu muốn khiêu vũ giống ngày xưa thì e là còn phải lâu hơn chút mới được.

Ngày này, Nghê Thường các phái người truyền lời, gần đây có không ít người tham gia báo danh thi tài múa, có một số việc muốn thương lượng với nàng.

Hoá ra chương sự cô cô muốn đích thân tới phủ Hữu tướng, nhưng nàng đã buồn mấy ngày rồi, định nhân cơ hội này cũng ra ngoài hít thở không khí trong lành, nên ngồi trên kiệu đi ra cửa cung cùng Chương sự cô cô gặp mặt.

Chu cô cô là chương sự cô cô của Nghê Thường các, cùng phụ trách với nàng về việc chọn vũ đạo đại tài.

“Hôm qua đã hết hạn, có hai mươi người báo danh dự thi. Cứ thế này, cũng chỉ e người dự thi cũng sẽ không vượt quá số lượng năm mươi” Chu cô cô lo lắng nói.

“Đừng lo. Chúng ta có thể sẽ sơ tuyển trước, đào thải số người không đủ tài múa thật kỹ”

“Chú ý này khá được, ta sao không nghĩ ra chứ, vẫn là Nhị phu nhân thông minh” Chu cô cô cười, “Hai ngày trước, ta đã bẩm báo với Thái hậu, vòng đầu loại bắt đầu định vào tháng tám, Nhị phu nhân cảm thấy sao?”

Diệp Vũ gật đầu, “Cửa hoàng cung thật rộng mở, chắc chứa được không ít người, ta nghĩ đến tiến hành đầu vòng loại, có thể thu hút được không ít dân chúng tới xem, cùng dân vui chung”

Chu cô cô do dự nói, “Kể từ đó, muốn an bài ít thị vệ gần để bảo vệ Thái hậu”

Địa điểm đầu, vẫn để thái hậu cho phép. Tiếp đó, các nàng nói chuyện vấn đề khác, sau khi bàn bạc ổn thỏa, Chu cô cô về Nghê Thường các, Diệp Vũ cũng ngồi trên kiệu định đi dạo trong thành.

Cổ kiệu đi trước, đi được một lúc nàng bỗng cảm thấy là lạ, trong thành sao im lặng như vậy? Sao chẳng thấy tiếng ồn ào nào thế? Nàng nhắc màn kiệu lên, chấn động, vội vã bảo họ ngừng kiệu. Kiệu phu vẫn không ngừng lại, còn đi nhanh hơn, đem nàng nâng đến điện Trùng Tâm.

A Từ đâu rồi? Kiệu phu này không phải là của phủ Hữu tướng, kiệu phu cũ đâu? Nàng nắm chặt tay, cái khó ló cái khôn, đang định mặc kệ chân đau, đi xuống đường thì kiệu lại bị người nâng lên. Sở Minh Phong!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Hấn cứng, nàng tóm vật trong túi

Tâm thần chấn động, sau này Diệp Vũ đi thẳng xuống, hấn chẳng nói lời nào, ôm lấy nàng, đi thẳng vào đại điện, đi vào tẩm điện, đặt nàng lên long tháp.

Hấn nhìn nàng chăm chăm, bình thần, cũng không vì ôm nàng mà phải thở hổn hển như trâu, có thể thấy võ nghệ của hấn rất cao.

Nàng vừa giận vừa sợ, nghĩ xem hấn định làm thế nào nữa... Có kết quả hôm nay, muốn tự trách mình, sao chẳng có việc gì mà lại tìm đến hoàng cung chứ!

“Trẫm muốn nhìn vết thương trên chân người xem sao” Hấn ngồo xỏm xuống, vén quần nàng lên.

“Không được xem!” Nàng thô lỗ đẩy tay hấn ra, giọng cao vút.

“Không xem cũng thế!” Hấn ngồi xuống cạnh nàng, coi như chẳng có gì hỏi, “Còn đau không?”

“Ta muốn về phủ Hữu tướng!” Nàng bật thốt lên.

“Trước kia người rất sợ trẫm, từ lúc trẫm sủng hạnh người thì người chẳng sợ trẫm nữa” Giọng Sở Minh Phong gần như hơi cười.

“Ta hận không thể chém người thành trăm ngàn mảnh!” Diệp Vũ nghiêng tăng nói, mắt tròn trừng nhìn hấn, “Người có thể sẽ giết ta!”

“Trẫm cũng chẳng phân biệt gì, chẳng phải người biết rõ hay sao?” Khoé môi hấn cười mờ ám, bỗng mắt hấn sầm xuống, “Không ai giống người lại cất giọng nanh ác với trẫm vậy, hơn nữa lại là phụ nữ!”

Nàng cười khẩy, “Vậy người cứ bắt ta đi, chẳng phải tự làm tự chịu sao?”

Hấn tóm chặt vai nàng, kéo thân thể nàng sát mình, hai mặt gần như dính sát vào nhau, có thể cảm giác được hơi thở của nhau.

Tim nàng đập bình bịch, “Bệ hạ đừng quên, là bệ hạ đã ban ta cho Thảm đại nhân, ta đã là Nhị phu nhân của Thảm đại nhân”

Sở Minh Phong cười tà tởm, lạnh lẽo, “Thì tính sao? Người vẫn là nữ nhân của trẫm”

Diệp Vũ cười kiêu ngạo, “Người đời đã cho ta là Nhị phu nhân của Thảm đại nhân, trên thực tế, ta từ lâu đã là...”

“Thảm Chiêu chẳng có gan động vào nữ nhân của trẫm!” Con người đen của hấn híp lại, mắt đầy hung ác, “Đem thợ yếm mẫu hậu đó, trẫm định để người ở lại làm bạn với mẫu hậu, ngại cho là Thảm Chiêu không đoán được tâm tư của trẫm sao?”

“Ngài ấy đoán được ư?” Nàng khiếp sợ mãi, chẳng trách mà Thảm Chiêu lại lấy lễ đối đãi với mình vậy.

Hấn lạnh lùng châm biếm, “Trừ phi hấn không muốn sống nữa, mới dám động tới nữ nhân của trẫm!”

Nàng cả giận bảo, “Người đem mọi người đùa bỡn vỗ tay cho sướng, sớm hay muộn có một ngày người sẽ bị mọi người xa lánh”

Khoé mắt Sở Minh Phong cười khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương, “Dù vậy, người vẫn là nữ nhân của trẫm!”

Lời vừa dứt, hấn liền thổi nhẹ lên môi nàng, cứ như muốn đem đoá hoa nhanh mềm nhanh miệng bóng mộng đỏ tươi nuốt vào bụng vậy. Diệp Vũ giả thế nào cũng tránh không thoát gọng kìm giam cầm cứng như thép ấy.

Hơi thở hai người ồ ồ, lần lượt đổi chỗ cho nhau không rõ là của ai.

Hấn cường tứ gây xích mích, hôn sâu, nàng thất thủ chẳng chỗ tiến lùi, đánh mất vùng lãnh thổ, bị vây hãm trong sức công phạt của hấn... Hấn như dùng hết sức chà đạp nàng vậy, khiến nàng rất đau, đau tới mức tim nàng như rung lên... Hấn bá đạo phong toả hơi thở khiến nàng chẳng thở nổi, nhưng cô giả dựa để liều mạng thở...

Rốt cuộc hấn buông nàng ra, nàng thở hồng hộc, kịch liệt, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, hấn lại xâm nhập lần nữa, môi nóng ẩm ướt khẽ cắn nhẹ thùy tai nàng.

Dù có đánh hấn, đấm hấn, hấn cũng không dừng tay, bởi vậy, nàng chỉ đành dùng tới tuyệt chiêu-sử dụng chiêu chí mạng nắm chặt gốc rễ hấn.

Hấn đã cứng lắm rồi, tuy cách lớp quần áo, nhưng nàng vẫn cảm giác được cây gậy của hấn nóng rực, thô ráp, xù xì.

“Chiều này là thủ vật trong túi, quả thật cao minh!” Hấn chẳng hồn nằng nữa, trên gương mặt nổi lên tia cười lạnh nhạt, “Vũ Nhi đang nghĩ trầm như vậy sao?”

“Ta phế ngươi đi!” Diệp Vũ mắt đầy hận ý.

“Vậy để trầm xem bản lĩnh của ngươi nào!” Trong mắt hấn tràn ngập chút lệ khí, ngón cái và ngón trỏ của hấn kẹp chặt cổ tay nàng.

Nàng đau tới không thở nổi, cũng không cầu xin tha thứ, con ngươi nổi giận mờ tròn.

Sở Minh Phong chậm rãi cười trừ tức, lại lạnh lẽo như vậy, “Làm khó ngươi rồi, chẳng bằng ngươi cởi áo cho trầm?”

Cổ tay như bị chặt gãy vậy, xương cốt như bị hấn bóp nát, nàng chỉ đành buông tay. Hấn đem trập tay nàng ra sau lưng, cởi vạt áo nàng, tay phải nắm bóp quả đồi tròn mềm mại trước ngực nàng, hơi thở nóng rực phun lên mặt nàng. “Hôm nay, Vũ Nhi khiến trầm được mở to mắt rồi”

“Đó là do ngươi hiểu ít quá” Nàng cố tình khiêu khích hấn, “Ta và Tấn Vương, Thẩm đại nhân cũng đã ném qua các kiểu kỹ năng, bệ hạ có định ném thử chút không?”

“Vậy cũng tốt” Tay phải của hấn cứ vuốt ve xoa nắn nụ phần hồng trong lòng bàn tay, cảm giác tuyệt diệu, và chấn động tâm hồn. “Nếu ngươi đã được ném thử các kiểu kỹ năng, đêm đó cũng sẽ không lúng túng đến vậy”

“Buông ra!” Diệp Vũ giận nói.

Hấn dùng lực vuốt ve khiến thành đau đớn, có loại kích thích lẫn lộn bên trong, làm người ta thấy căm hận.

Nàng cái khó ló cái khôn, hỏi, “Bệ hạ vì sao để cho Tô hoàng hậu chết thảm vậy chứ?”

Sở Minh Phong ngẩn ra, giọng đầy lạnh lùng, “Nàng ta đáng chết!”

Nàng thành công dẫn dắt hấn rời sự chú ý đi, “Một đêm vợ chồng, trăm năm ân nghĩa, bệ hạ và nàng ta đã làm vợ chồng hơn mười năm, ít nhiều cũng có tình cảm. Bệ hạ khiến nàng ta chết thảm như thế, chẳng bằng cho nàng ta đại tang lớn, không sợ thần dân bảo bệ hạ là kẻ chẳng có tình cảm ư?”

Hấn hưng phấn hỏi, “Ngươi và trầm cũng một đêm triền miên, vậy ngươi có bao nhiêu tình ý với trầm đây?”

“Nam Nhi thiên hạ thật bạc tình, quả đúng thế” Nàng nói trào phúng.

“TRầm cũng không phủ nhận là bạc tình” Hấn mắt lạnh te, “Trong mắt trầm, nữ nhân cũng chỉ là một cái xác, một khối thịt trắng nõn mà thôi”

Chỉ là trong lòng phụ nữ không chỉ là một cái xác, một khối thịt trắng nõn. Nhưng hấn chưa bao giờ phải nghĩ nhiều, trước mắt hấn chỉ có hai chữ “sủng hạnh” mà thôi.

Diệp Vũ hỏi thẳng, “Bệ hạ vì sao lại thả một con rắn độc cắn chết Tô hoàng hậu chứ?”

Sở Minh Phong thần sắc u ám, “À ta dùng mắng xà dọa ngươi, trầm liền dùng rắn độc cắn ả, chi là chết thì có sao?”

“Có người nói, bệ hạ làm vậy là vì một cô gái” Nàng cố ý nói ba phải xem trúng cái nào.

“Đúng vậy không?” Sắc mặt hấn khế biến, như bị chọc trúng tâm sự vậy, mắt né tránh.

“Bệ hạ khi nào thì sắc phong Văn quý phi làm hậu đây?” Nàng thừa thắng xông lên truy kích, nhanh chóng nhặt quần áo mặc vào.

“Ngươi sao lại quan tâm thế, hay là ngươi định làm hoàng hậu của trầm?” Ba hồn bảy vía của hấn đã trở lại, túm chặt lấy thân thể nàng.

“Ta chắc chẳng muốn cùng nhiều phụ nữ chung một đàn ông như thế, hơn nữa, phi tần hậu cung ngươi người nào cũng thủ đoạn ác độc, ta đâu không lại, không đến hai ngày thì đã hương tiêu ngọc vẫn rồi”

Hấn xả quần áo nàng xuống, cười tà nói, “Tục ngữ nói, thiếp chẳng bằng trộm. NHị phu nhân Hữu tướng tư thông cùng trầm, trầm thật vui mừng quá”

Trong lòng Diệp Vũ bốc hỏa song cũng chẳng nề hà gì.

Tay hấn xoa xoẹt nhẹ sau lưng trơn bóng của nàng, trời nóng như vậy, nàng lại có cảm giác như lạnh vậy.

Tay Sở Minh Phong vuốt ve đôi ngực nàng, lờ lờ trên bờ vai, trên xương quai xanh rồi trượt xuống, nàng vẫn đứng im, lưng thẳng cứng, bụng bụng nóng lên, có loại tê dại kỳ dị lan dần từ cột sống xuống. Nhất định phải ngăn lại!

Giọng Diệp Vũ âm u lạnh nhạt, “Bệ hạ muốn cho chân tay ta từ nay về sau bị phế đi sao?”

Hấn cắn khế lên thùy tai nàng, nói thầm, “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, đừng lộn xộn, trầm cam đoan chân của nàng sẽ hoàn hảo chẳng tổn hao gì”

Nàng cắn răng nói, “Ta tình nguyện từ nay về sau trở thành một phế nhân!” Hần nhìn nàng chăm chăm, mày kiếm nhướng lên cao, sắc mặt trầm tĩnh chẳng thấy vui giận gì.

**

Ngày này, Sở Minh Phong chung quy cũng hạ thủ lưu tình, sai người đưa nàng ra cung, Cổ kiều ra cửa cung, lòng Diệp Vũ mới chùng xuống.

Qua hai ngày, Thẩm phu nhân sai người tới nói, đêm nay mời nàng đi qua cùng dùng bữa với đại nhân.

Nàng nói nàng sẽ đến đúng giờ, cũng đoán không ra Thẩm phu nhân có ý gì, chẳng lẽ là ý của Thẩm Chiêu?

Thời điểm muộn chút, nàng trang điểm tỳ phấn, thay đổi quần áo màu vàng nhạt, quần lụa mỏng, tươi mát thanh nhã, giống như đoá hoa đại vùng ngoại ô. Thu dọn xong, người hầu nâng kiệu đưa nàng đi vào phòng ăn, Thẩm phu nhân đã ở trong đó, đang chỉ huy đám nha hoàn bày đồ ăn, bát đĩa.

Thẩm phu nhân ăn mặc cũng rất thanh lịch, quần áo màu xanh lam, trên búi tóc cắm một cây trâm ngọc màu tím, trông lịch sự tao nhã đoan trang. Thấy Diệp Vũ tới, nàng ta vội vã lại chào hỏi, nhìn rất thân thiện.

Diệp Vũ ngồi một bên, lặng yên nhìn nàng ta bận rộn, nghĩ đến bữa tối nay biết đâu có thể biến thành Hồng Môn Yến.

Sau khi mọi việc xong, Thẩm phu nhân đi tới cười nói, “Chúng ta là người một nhà, hẳn là nên ngồi ăn một bữa với nhau. Đại nhân cũng sắp tới rồi, đợi lát nữa là thể ăn cơm được”

Nha hoàn A Lục bên cạnh nàng ta nói, “Nhị phu nhân, có nói cũng còn hơn không, từ lúc Nhị phu nhân vào cửa đến nay, vẫn còn chưa kính trà cho phu nhân đâu ạ”

“Lắm miệng!” Thẩm phu nhân nhẹ giọng trách mắng.

“Đề muội muội không biết cấp bậc lễ nghĩa, vẫn xin phu nhân thứ lỗi cho” Diệp Vũ sai A từ rót ly trà nóng bùng lên.

“Tỷ muội nhà mình, đừng khách sáo” Thẩm phu nhân cười tùm tùm nói, “Việc vật của phủ hữu tướng quân chúng ta có hàng trăm hàng ngàn, ta biết việc gì cần việc gì không, muội vào cửa chẳng được mấy ngày thì đã nằm đường thương trên giường, đề tỷ tỷ cũng chưa đi thăm muội được tý nào, là ta sai. Người bên cạnh không nhắc, muội muội đừng có trách”

“Tỷ tỷ phải lo cho toàn bộ phủ hữu tướng, sao còn có lo cho những việc khác được chứ?” Diệp Vũ cười khẽ, tiếp nhận ly trà A Từ đưa tới, “Là do muội muội không hiểu chuyện, muội muội kính tỷ tỷ một ly”

“Ta đây cũng sẽ không khách sáo nữa” Thẩm phu nhân cười tiếp nhận ly trà.

Bỗng không hiểu sao, ly trà mời kia cứ vậy mà đổ xuống trên tay nàng ta, tiếng nàng ta kêu lên sợ hãi, A Lục cũng kinh hoàng kêu lên, kéo Thẩm phu nhân sang một bên, hung ác quát lớn với Diệp Vũ, “Nhị phu nhân, ngài sao dám đem nước trà nóng đổ vào tay phu nhân chứ? Ngài làm thế là ý gì vậy hả?”

Diệp Vũ ghen hờn nhìn trân trân, đầu óc hơi chua chát, trong chốc lát chẳng nói được lời nào. Có một người đứng ở cửa, gần như thấy được toàn cảnh phát sinh vừa rồi. Thẩm phu nhân đau tới mức thở nặng, mày cau chặt lại, A Lục cáo trạng đầu tiên, “Đại nhân, tiểu nhân lấy hạ phạm thượng, đã nhắc nhở Nhị phu nhân hẳn nên kính trà với phu nhân. Nhị phu nhân chẳng nói gì, đã kính trà với phu nhân, ai ngờ Nhị phu nhân dụng tâm kín đáo, đem ly trà nóng làm đổ trên tay Phu nhân. Đại nhân xem, tay phu nhân bị đỏ, bị phỏng rồi này”

A từ chẳng cam lòng yếu thế nói, “Đại nhân, không phải thế. Nhị phu nhân rất thành tâm thành ý kính trà với đại phu nhân, chỉ là đi đứng bất lợi, không may làm đổ ly trà, Nhị phu nhân không phải cố ý đâu ạ”

Diệp Vũ tỉnh táo lại, chẳng lẽ đây chính là trận Hồng Môn Yến chân chính?

Thẩm Chiêu đi đến, sắc mặt nặng nề, giấu cả vui buồn.

“Đại nhân, ta tin muội muội không phải cố ý” Thẩm phu nhân đau tới mức mặt trắng bệch, lại còn nói hộ Diệp Vũ.

“Đại nhân, ta không làm đổ trà nóng, là bất ngờ...” Diệp Vũ bình tĩnh giải thích.

“Tiểu nhân đã nhìn thấy rất rõ, là Nhị phu nhân cố ý” A Lục nói hợp lý hợp tình, “Nếu không cố ý, nước trà đó sao lại đổ trên tay phu nhân mà không phải trên tay Nhị phu nhân chứ?”

“A Lục, cảm ơn!” Thẩm phu nhân trách cứ nói.

Hần nắm tay vợ cả lên, mặt mày toát ra lo lắng, “A Lục đi mời thầy thuốc tới. Nước trà cũng không nóng lắm, thoa thuốc ngoài da mấy ngày chắc sẽ không sao đâu”

Thẩm phu nhân nói ôn nhu, “Vâng, ta không đau. Đại nhân, nói vậy.... Muội muội cũng không phải cố ý, hôm nay là bữa đầu tiên người một nhà cùng nhau ăn, đừng vì chuyện này mà mất hứng”

Thắm Chiêu đỡ nàng ta ngồi xuống, mắt chuyển về phía Diệp Vũ, trong mắt chẳng có chút ôn nhu hay lo lắng gì. Trong lòng nàng nhảy dựng lên, trực giác không ổn, “Đại nhân không tin ta sao?”

“Vì sao lại làm vậy” Hắn hỏi lạnh băng, mắt hiện lên chút tức giận.

“Ta không cố ý” Nàng lập lại nói, cất cao giọng.

“Xin lỗi phu nhân” Giọng hắn cũng không nghiêm, cũng rất chân thật.

“Ta không sai, vì sao bảo ta nhận lỗi chứ?” Diệp Vũ hỏi uất ức, lòng sớm thấy kinh sợ, “Đại nhân dựa vào đâu mà bảo ta cố tình làm đổ nước trà, khiến phu nhân bị phỏng chứ?”

“Đại nhân, tiểu nhân nhìn thấy rất rõ, NHị phu nhân không phải cố ý” A Từ sốt ruột nói.

Mặt Thắm Chiêu lạnh như băng, giọng càng lạnh hơn, “Diệp Vũ cố ý hại phu nhân, tâm thuật bất chính, không biết hối cải, ta rất thất vọng. Người đã bắt kính với phu nhân, còn có lòng làm hại, phủ hữu tướng rốt cuộc cũng không nhận nổi được người, sáng mai, cho người tới biệt quán là xong”

Diệp Vũ chán kinh, hai tay nắm thật chặt. Còn thăm phu nhân, khuôn mặt yên tĩnh như nước.

**

Cả đêm, Diệp Vũ đã nghĩ rất nhiều, cũng không nghĩ ra vì sao lại biến thành vậy. Thắm Chiêu thật tàn nhẫn làm sao!

Vốn tưởng rằng, hắn với mình không phải vô tâm, vô tình, lại ở chung một thời gian với nhau, biết đâu cũng thấy được mặt tốt của nàng, lâu ngày sinh tình; nhưng hắn lại còn đối nàng như vậy! Chẳng phân biệt trắng đen rõ ràng, chẳng hỏi chân tướng sự thật, đã định tội nàng rồi!

Nếu hắn đã thấy chuyện vừa rồi, thì hắn là biết nàng vô tội; nếu hắn không thấy chuyện vừa rồi, lại dễ định tội nàng vậy. Như vậy, duy chỉ có một giải thích duy nhất: hắn và Thắm phu nhân có tình cảm rất sâu đậm, bởi vậy hắn mới bảo vệ vợ cả.

Thất vọng, thương tâm, phần nộ, trong lòng trăm đắng ngàn cay, nước mắt lặng lẽ lăn dài trên khoé mắt.

Nhưng nàng vẫn đợi hắn đến nhìn nàng, hy vọng có thể cứu vãn đường sống, nghĩ hắn sẽ thay đổi chủ ý. Nhưng hắn cũng chưa có tới, cho đến sáng ngày thứ hai nàng chuyển ra khỏi phủ hữu tướng, hắn cũng không xuất hiện... Thắm Chiêu, huynh thế nhưng thật quá tuyệt tình!

Biệt quán suối nước nóng cũng chưa phải lần đầu đến, lần đó nàng bị đông cứng ở hầm băng phủ Thụy vương, Thắm Chiêu đã cứu nàng, mang nàng đi biệt quán ôn tuyền, nàng còn ở lại đây cả một đêm. Mới có không lâu mà cảnh còn người mất.

Biệt quán cách xa phố xá sầm uất, an phận ở tận xa, rời xa nơi huyên náo ồn ào, vô cùng u tĩnh, dưỡng thương ở trong này quả thật đúng lắm. Trong biệt quán có trồng không ít kỳ hoa dị thảo, cây cối xanh um, nồng ấm khắp nơi, muôn hoa khoe sắc, khiến cho người ta thấy thích thú, nhân nhả đạo chân bước dưới cây cối sum xuê vườn nhà, thật ra là chuyện cực kỳ xa xỉ.

Biệt quán không thiếu thị vệ và người hầu, song Diệp Vũ chỉ mang có A từ đi theo bên cạnh để hầu hạ nàng.

Thiên Hê nghe nói nàng chuyển đến biệt quán, vội vã tới thăm nàng, khuyên nhủ nàng thu bớt tính tình, đừng có mạnh mẽ quá; nói trong lòng có một cây đao, nhất thời nhẫn nhịn, thì cả mới an ổn.

Nàng chẳng buồn cãi, mẫu thân sao biết mình bị uất ức đâu chứ?

Đã nhiều ngày rồi, nàng vẫn nhớ lại tình hình ngày đó, Thắm Chiêu có phải thấy việc đã xảy ra không? Nàng không tin, là người bình thường lúc nào cũng ôn nhuận xử xử khéo léo như thế, bỗng đột nhiên trở nên nghiêm khắc như vậy. Cho dù nàng cố ý làm Thắm phu nhân bị bỏng tay, hắn cũng không đến mức phạt nàng đến ở biệt quán chứ. Hay là, có ẩn tình gì trong đó chăng?

Sau sáu bảy ngày, vết thương trên chân cũng đã khỏi tương đối, Diệp Vũ đi vào phủ Hữu tướng. Đây đúng lúc là thời gian dùng bữa tối, Thắm Chiêu và Thắm phu nhân đang dùng bữa, Dư quán gia đi ra báo, đại nhân không muốn gặp nàng. Hai lần truyền tin, hắn chính là không muốn gặp nàng.

Không! Nàng không thể thua được! Ở tại biệt quán, chẳng biết tới bao giờ được trở về, nàng sao có thể sớm chiều ở chung với hắn, lâu ngày sinh tình chứ? Muốn nàng nhận lỗi, nàng biết, chỉ cầu có thể được trở lại phủ hữu tướng. Nhưng hắn chẳng thay đổi tâm ý, cự tuyệt nàng bên ngoài cửa. Hắn ý chí sắt đá như thế, nàng cũng muốn kiên trì mãi.

A từ đứng bồi cùng nàng ở bên ngoài, đợi mất khoảng một ly trà, khuyên nàng trở về biệt quán, hai ngày sau lại tới.

“Nhị phu nhân, trời mưa rồi, đi về trước đi” A Từ khuyên bảo nàng tận tình.

Vừa đúng lúc, trận gió to đã ào tới, bầu trời u ám, lúc này màn đêm đã bao phủ, mưa to tầm tã.

Cũng như ông trời già có vẻ đồng tình với nàng vậy, rồi xuống trận mưa giúp nàng một tay.

Diệp Vũ vẫn không nhúc nhích, hạt mưa lớn rớt trên người nàng, hơi đau; chỉ lát sau, hạt mưa tụ thành dòng nước, chảy ào ào trên người nàng, cả người ướt đầm. Nàng kiên trì, đánh cuộc xem hấn có sắc đá tới mức nào, đánh cuộc xem hấn có chút tình nào với mình không.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Vuốt ve chà xát, va chạm điên cuồng

Nhưng cánh cửa kia vẫn mãi không mở ra. Nước mắt hoà lẫn nước mưa, hỗn loạn, mờ mịt.

TRên người không chỗ nào khô, không chỗ nào thấy ấm áp, chỉ có trái tim càng ngày càng toả ra lạnh lẽo, khiến nàng run rẩy không ngừng.

A Tử cũng bị ướt mưa, khuyên bảo nàng mãi mà không được. Ước chừng qua nửa nén hương, Diệp Vũ không chống đỡ nổi ngã xuống. A Tử và Dur quần gia mới đỡ nàng lên kiệu về biệt quán.

Chân nàng bị thương vừa khỏi chút, hôm nay dầm mưa lâu vậy, đồ bệnh. A Tử mời thầy thuốc đến, sắc thuốc cho nàng uống, trông nàng.

Diệp Vũ nằm trên giường, không rõ đang ở đâu, chỉ cảm thấy thật không thoải mái, nước mưa lạnh băng như xối xả trên đầu, trên người, chân tay lạnh, trái tim lạnh... ăn nói khép nép cầu xin hấn tha thứ, hấn không thèm để ý thăm hỏi, nhẫn tâm để nàng bị dầm mưa lâu như thế...

Thẩm Chiêu, người thật nhẫn tâm nham hiểm! Người thật tuyệt tình làm sao!

Tay chân lạnh như băng, làm cách nào cũng không thấy ấm áp, nàng đau lòng, oán hận, rất đau đầu, ngực rầu rĩ, giống như bị một tảng đá đè nặng, thở không nổi... Mưa vẫn rơi, tiếng mưa rơi cứ vang lên bên tai không ngừng... Nàng hình như thấy một chút bóng đen, hình như lộ mặt ra, một luồng ấm áp ập tới, áp sát nàng, bao bọc lấy nàng, xua tan đi chút lạnh băng...

Chậm rãi mở mắt ra, khuôn mặt trước mắt này dần hiện rõ, tuấn lãng cứng cáp, mày kiếm như đao phong, đôi mắt thâm trầm như biển cả.

Sở Minh Phong!

Nàng kinh hãi, đây không phải là ôn tuyền biệt quán sao? Sao hấn lại ở chỗ này thế? Trời đã hết mưa, bên ngoài đêm tối như mực, trong phòng chỉ có một ngọn đèn sáng duy nhất. Diệp Vũ lẳng trắng, cảm thấy chân tay vô lực, tuy đầu không đau, nhưng cũng không thấy thoải mái tý nào.

Sở Minh Phong ngồi ở đầu giường, ôm nàng vào lòng, “Còn lạnh nữa không?” Nàng trả lời chẳng có sức lực gì, “Không lạnh, buông ra...”

Tối nay mưa lớn thế, sao hấn còn ra cung chứ? Vì sao hấn lại tới ôn tuyền biệt quán của Thẩm gia chứ? Hấn cải trang đến, ngang nhiên tiến vào tấm phòng của nàng, có không ít người hầu, thị vệ đều thấy cả, có thể lọt đến tai Thẩm Chiêu không đây? Nhưng còn có gì quan trọng nữa đâu? Thẩm Chiêu đã biết nàng là người của Sở Minh Phong từ lâu rồi...

“Sao lại ngốc thế chứ?” Giọng hấn đầy trách móc, khẽ nâng cằm lên, nhìn thẳng vào đôi mắt mông lung của nàng.

“Cái gì cơ?”

“Dầm mưa lâu vậy, nàng không muốn sống nữa sao?”

Diệp Vũ bỗng tỉnh ngộ, hấn biết nàng ăn nói khép nép cầu xin Thẩm Chiêu tha thứ cho mình, vì thế mới ra cung thăm mình sao? Sở Minh Phong mắt sâu thẳm, “Ở đây dưỡng thương không tốt sao?”

Trong lòng nàng chấn động, nói chậm rãi, “Dĩ nhiên ở ôn tuyền biệt quán là tốt rồi, nhưng ở trong phủ hữu tướng vẫn tốt nhất” Mắt hấn khẽ nheo lại, “Bởi trong phủ hữu tướng có người trong lòng của nàng sao?”

Nàng lặng lẽ nói, “Ta cũng chưa nói gì” “Nàng tốt nhất nên nhớ kỹ cho, nàng đã là người của trẫm” Ngón tay hấn bóp hai má nàng. “Tim của ta, chỉ thuộc về chính mình” nàng chẳng còn sức mà tranh nói nữa, giọng mềm nhẹ, “ai cũng không ép nổi”

Cô gái mảnh mai như thế, giọng điệu cũng nói một là một hai là hai.

Sở Minh Phong tức giận nhìn nàng chằm chằm, giọng tăng cao, “TRẫm mặc kệ tim nàng thuộc về ai, từ nay về sau cả người và tim nàng đều chỉ thuộc về mình trẫm! Trong đầu, trong lòng nàng cũng chỉ có thể nghĩ về trẫm, không được hướng về người khác!”

Diệp Vũ cười thê lương, “Tự ta còn không chế không được, bệ hạ có thể sao?”

Thật ra, nàng cũng biết không nên nói vậy chọc giận hấn, nhưng Thẩm Chiêu nhẫn tâm khiến nàng bị tổn thương như vậy, nàng còn đang bệnh, chẳng có lòng nào mà cùng hoàng đế tâm địa ác độc này vui vẻ... Không sao, dù hấn có nghĩ thế nào cũng không sao hết... Con người đen của hấn híp lại hung

ác nham hiểm, đâm thẳng vào tận mắt nàng.

Nàng lấy sức yếu ớt đẩy hắn, hắn buông nàng ra, ngã áo lót của nàng. . . Nàng chân tay mềm nhũn, chẳng ngăn được sự thô bạo của hắn, đã bị hắn nhanh chóng cởi sạch. . . Thân hình nóng như lửa đang trào, áp sát nàng, nàng nói hoảng hốt, “Ta đang bị nhiễm lạnh, xin bệ hạ tránh xa không sẽ bị. . .”

“Chỉ là cảm lạnh thôi, trẫm sợ gì chứ?” Sở Minh Phong cười phì, giữ chặt tay nàng, lờ lờ cứ trơn trượt trên thân thể nàng mang theo ngọn lửa nóng bỏng.

Bình đi thần tốc, chẳng thấy bóng đao bóng kiếm, mà đã có cảm giác máu tanh sa trường. Hắn vuốt ve chà sát, thành công đoạt đất, đem khối thân thể mềm mại này nắm trọn trong tay, bẻ gãy tuyến phòng thủ thành công chiếm chỗ hiểm yếu nhất.

Nàng vốn đã yếu, sao ngăn được thể tấn công mạnh mẽ như vậy chứ? Nàng sớm đã chẳng còn sức lực, nản lòng thoái chí, chẳng có chút phản kháng. . . Trong lúc choáng váng, nàng như thấy ngọn lửa nóng cháy hừng hực, giống như ngửi được mùi long tiền hương và mùi khí đàn ông, giống như cả người mình đều hoà tan trong đầm nước, như linh hồn thoát xác, thờ ơ nhìn trận hoan ái nam nữ thực lực cách xa nhau này.

Cô gái ngày đêm mơ tưởng đang ở dưới thân, mặc cho hắn chà xát, hắn không thể khắc chế nổi luồng nhiệt điên cuồng và đầy xúc động kia, bất giác dùng lực mạnh, tạo dấu ấn đỏ tươi trên thân thể thơm hương mềm mại ấy. . . Mấy ngày nay, hắn lúc nào cũng nhớ đến đoá hoa môi của nàng, thân thể ngọc ngà ấm áp của nàng, nhớ tới vòng eo nhỏ nhắn mềm mại cuồng dã của nàng, nhớ đến thân thể đầy đặn tinh tế của nàng, nghĩ tới mà đau thấu xương cốt. . . Nụ cười ấm áp đẹp đẽ, thiên kiều bá mị của nàng cứ quanh quẩn mãi trong đầu hắn không xoá đi được. . . Mà giờ đây, nàng đang ‘ngao ngẫm’ hầu hạ, hắn rút cuộc không kiềm chế được ngọn lửa nóng đang cháy bỏng trong cơ thể nữa.

Phần dưới sưng đau tới mức sắp nổ tung rồi, Sở Minh Phong nhanh chóng tách hai chân nàng ra, nhanh chóng đi thẳng vào.

Dị vật tiến vào cơ thể, chân tay Diệp Vũ cứng ngắc lại, nhưng cảm giác đột ngột đầy áp áp cũng không kích được ‘ý chí chiến đấu’ của nàng, nàng nhắm mắt lại, đơn giản không thêm để ý tới màn ghê tởm ấy.

Phản ứng của nàng, hắn thấy cả, cũng chẳng thêm để tâm, tức giận bốc lên cao, sử dụng lực va chạm mạnh hơn, vuốt ve mạnh mẽ ngọn đồi của nàng.

Trong màn che chướng rủ màu hồng lay động, trên giường phát ra tiếng lêu ‘kêu kệt’, thấy hai thân thể cuốn chặt lấy nhau, màu da đồng cường tráng mạnh mẽ, cũng màu da trắng nõn mềm mại như ngọc, đen trắng cùng giao nhau, hỗ trợ lẫn nhau.

Ở phần dưới hơi đau, nàng cắn môi chịu đựng sự va chạm tàn nhẫn của hắn, không để tiếng rên rỉ bay ra từ miệng, nhưng hắn đang đưa rất mạnh, khiến nàng dù cố nén, nhưng vẫn thỉnh thoảng có tiếng rên rỉ nhỏ vụn bay ra. . .Hắn thấy mảy nàng cau lại, vẫn không muốn mở mắt, lửa giận càng tăng cao, cuốn chặt thân thể nàng hơn, đẩy nàng nằm úp lại, dùng cánh tay cố định eo nàng, lại chậm rãi ra vào. . .

Diệp Vũ chịu khuất phục, thân mình đang đưa lên trước, nhưng đỉnh đầu là vách tường, còn biết trốn đâu nữa? Loại tư thế này thật khó mà chấp nhận nổi. Sở Minh Phong nằm trên người nàng, một tay chống, một tay vuốt ve phần dưới của nàng, len nhanh vào.

Nhưng nàng vốn rất yếu, sao mà chịu nổi sự ép buộc vậy chứ? Chẳng bao lâu nàng nằm xoài lên giường, như chết vậy. Tóc đen hỗn độn, chiếc lưng trần bóng loáng, hắn vén tóc đen ra, hôn lên vai nàng, lưng nàng, xương sống, ôn nhu như gió xuân, kéo dài như mưa phùn. Do ra mồ hôi, nàng tỉnh hơn lúc nãy, song chân tay mềm nhũn không đứng dậy nổi. Nàng có cảm giác, chiếc lưỡi ẩm ướt ấm nóng cứ trượt dọc theo xương sống của nàng đi xuống, hôn đến phần eo, loại cảm xúc ngửa ngửa ấy khiến cho người ta có cảm giác kích thích kỳ lạ, nói không rõ.

Hắn lật thân thể nàng lại, thấy nàng nhắm chặt hai mắt, mắt mê ly, sắc mặt đỏ hồng, mảnh mai mà vô tội, nét mặt thanh mị, thần sắc thống khổ, hắn tâm thần thoải mái, không tự chủ được hôn nàng, dây dưa với lưỡi nàng, ôn nhu mà triền miên, hy vọng được nàng đáp lại. Tiếc là không có. Nàng vẫn nằm im, cứ như một cái xác không hồn vậy.

Hắn không đợi được nữa, nhấc chân nàng lên, cùng hoà hợp một thể, va chạm cuồng dã, cứ như muốn huỷ cả thân thể, xương cốt nàng vậy. . .

Như thủy triều lên xuống, Sở Minh Phong bứt ra rồi đi, nàng xoay người, quay lưng lại hắn, mất hết can đảm.

Có lần đầu, sẽ có lần hai. Nàng không ngờ được là, hắn mặc kệ nàng đang bệnh, cứ mạnh mẽ muốn nàng, trên đời sao lại có loại đàn ông máu lạnh vô tình, chẳng hề biết thương hương tiếc ngọc như vậy chứ. Nhưng cho dù nàng không bệnh không đau, cũng chẳng ngăn được hắn lại.

Sở Minh Phong ôm nàng vào lòng, hai mắt nhắm lại, như chiếm được sự thoải mái lớn vô cùng. Bóng đêm càng tịch mịch, chỉ có ánh nến mới chứng kiến được cảnh phát sinh vừa rồi.

**

Lúc tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, ác ma chiếm đoạt thân xác nàng kia đã biến mất. Diệp Vũ hỏi A Từ tối qua đi ngủ giờ nào, A Từ nói vẫn trông nàng, bảo là có thể do mệt quá mới ngủ mất, sáng sớm nay phát hiện ra mình ngủ trong phòng, mới biết tối qua đã trở về phòng.

Nói vậy, A Từ cũng không biết tối qua xảy ra chuyện gì, càng không biết ở ôn tuyền biệt quán lại có một vị khách không mời mà đến.

Như vậy kẻ hầu và thị vệ có biết không? Nàng không sao biết được, định hỏi thì lại chẳng biết mở miệng ra sao. A Từ mời thầy thuốc đến khám lại, do hôm qua mắc mưa, không những bị cảm lạnh, vết thương trên chân cũng bị lại, thầy thuốc bảo nàng cần phải điều dưỡng mấy ngày nữa.

Diệp Vũ nghe lời thầy thuốc, ở trên giường ba ngày, không ra cửa, chứng cảm lạnh và chân đau cuối cùng cũng ổn. Đêm lo ác ma kia đột nhiên giả làm, bởi vậy, đêm nào cũng chột lo lắng bưng tỉnh giấc.

Không muốn gặp lại ác ma đó nữa, không muốn có khúc mắc gì với hắn nữa, không muốn trên người có dấu ấn của hắn nữa. . . Nhưng bất kể có chà xát thế nào, nàng vẫn cảm thấy trên người còn mùi vị của hắn; bất luận có cố thế nào, khuất nhục ra sao, không muốn nhớ tới thì lại đột nhiên toát ra, tra tấn nàng, nhắc nhở nàng, nàng đã là nữ nhân của hắn.

Biết làm thế nào ác ma kia mới bỏ qua cho nàng đây? Hay nàng phải bảo vệ mình thế nào để không bị hắn bắt nạt nữa?

Cứ nghĩ đến tình thế xảy ra, nàng tâm phiền ý loạn, lửa giận đốt tim. Thẩm Chiêu vứt bỏ nàng tại biệt quán, Sở Minh Phong chắc chẳng kiêng kỵ gì mà sùng hạnh nàng, nàng trên danh nghĩa là Nhị phu nhân Thẩm Chiêu, song thực tế lại là sủng thiếp của Sở Minh Phong, giả sử bị đồn ra ngoài, thần dân nước Sở chắc chắn sẽ bị ghen và nhìn trôn trôn.

Chẳng lẽ Hồng Môn Yến ngày ấy đều không phải ngẫu nhiên? Chẳng lẽ Thẩm Chiêu muốn nàng chuyển đến biệt quán là có dụng tâm kín đáo khác? Chẳng lẽ. . . Nàng quyết định, không cần đau lòng, rơi lệ vì loại người này nữa!

Sau khi khỏi bệnh, Diệp Vũ đi lâu Tiêu Tương chút, để giải sầu. Không ít người hỏi tài nghệ vũ đạo, rất muốn tham gia, nàng đều cố vũ mọi người tham gia, Lăng Vô Hương, Phán Phán có tài múa giỏi đều muốn báo danh, cầu nàng chỉ điểm. Nàng nói với các nàng ấy, có ba điểm phải chú ý: thứ nhất, đây là màn thi tuyển múa; thứ hai, là chọn bạn nhảy; thứ ba, đừng có bị áp lực quá, cứ thoải mái thì được.

Lâm Trí Viễn đuổi hết đám người quần quanh đi, đi theo nàng vào quán rượu, định ngăn nàng lại không cho uống, lại biến thành bồi uống rượu với nàng.

“Nghe nói cô ở tại ôn tuyền biệt quán, đã xảy ra chuyện gì rồi? Thẩm đại nhân đối xử không tốt với cô sao?” Hắn cứ tùy ý nhắc tới, trong mắt loé lên nghi hoặc và quan tâm.

“Ngài ấy đối đãi với ta tốt lắm, ta thích tắm nước nóng, nên đã chuyển đến biệt quán ôn tuyền, ngày nào cũng tắm nước nóng, chẳng phải tốt lắm sao?” Nàng nhướn mày cười, trong lòng chỉ tự mình thấy chua xót mà thôi.

“Nếu cô có gì phiền não, có thể nói với ta, buồn trong lòng, tóm lại không tốt đâu” Lâm Trí Viễn cười lạnh nhạt, “Tuy ta không có bản lĩnh giải sầu cho cô, nhưng ít ra ta cũng có thể lắng nghe”

Chỉ trong thời gian ngắn, nàng đã tiêu tụy trông thấy, nhất định đã có không ít chuyện xảy ra. Khoé mắt nàng ngập ưu thương, mắt nàng đang quần quanh và cô đơn, không bao giờ còn thấy cô gái hăng hái sôi nổi, đầy sức sống nhăn mày cười kia nữa, nàng như vậy, khiến người ta thấy đau lòng.

Đúng vậy, hắn đau lòng thay nàng. Nhưng hắn không giúp được nàng. Diệp Vũ gạt đầu, giờ vò rượu lên, “Cùng giúp ta uống rượu đi”

Một bên vừa uống vừa nói chuyện, vò rượu cạn đáy, nàng cũng hơi say, nghiêng ngả lão đảo đứng lên, rời khỏi quán rượu. Hắn đỡ nàng về tắm phòng, đắp chăn cho nàng, lẳng lặng ngồi.

Nếu có thể được, hắn nguyện đem hết khả năng mang nàng rời đi nơi này, rời xa mọi sự thương tổn, rời xa thế tục hồng trần, nhân nhả thông dong, qua ngày đoạn tháng ngắm trăng, hưởng gió, sánh vai bên nhau, làm bạn với thơ ca, rừng xanh, nước biếc trước mặt, hắn tấu khúc, nàng khiêu vũ, thế gian phồn hoa như ngưng lại. Nhưng hắn cũng biết nàng sẽ không đi theo mình.

Nàng ngủ thật ngoan, cứ như chưa từng được ngủ giấc giấc nào ngon như vậy, Lâm Trí Viễn yên lặng chăm chú nhìn nàng, lòng than nhẹ. Mãi lâu sau, hắn đứng dậy, đóng cửa phòng lại.

Diệp Vũ không say, chỉ là đầu óc hơi choáng váng, từ lúc hắn đỡ mình về phòng nghỉ tạm. Thành Kim Lăng lớn như vậy, cũng chỉ có phòng này mới khiến nàng không phải suy nghĩ gì mà ngủ một giấc ngon lành. Lúc tỉnh lại, nàng kinh ngạc phát hiện ra, tắm phòng lại biến thành một gian phòng đá.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Rút vạt áo bên hông nàng.

Nàng đang định xuống giường, công tử Kim đã đi vào, vẫn bộ dáng như trước, trên mặt lấp lánh vàng, trên người mặc bộ đồ đen trầm tĩnh.

Nàng nghĩ thầm, hắn có thể lặng yên mang mình đi, rất khả nghi, giờ lại là sao đây?

“Mượn rượu tiêu sầu không tiêu được nỗi sầu của ngươi” Công tử Kim ngồi trước bàn đá, nghiêm chỉnh, “Gần đây ngươi ăn không ít khổ nhĩ”

“Chuyện của ta, ngươi biết rõ, cần gì phải nói chứ?” Diệp Vũ đứng đối diện với hắn, “Tàng Thư các, phủ hữu tướng đã tìm khắp rồi nhưng vẫn chưa tìm thấy cuốn “Thần Bình Phổ”

“Lần sau đi tắm điện thiên tử tìm xem” Giọng hắn khàn khàn lạnh băng.

“VẬY CHẴNG BIẾT ĐẾN BAO GÌ, TẮM ĐIỆN THIÊN TỬ CHẴNG PHẢI CỨ ĐI LÚC NÀO CŨNG ĐƯỢC”

“KHÔNG PHẢI NGƯỜI HIỆN GÌ CŨNG ĐÃ Ở TRÊN LONG THÁP ĐÓ SAO? LÚC THỊ TẮM, THỪA DỊP SỞ HOÀNG KHÔNG ĐỂ Ý, CHẴNG CÓ VIỆC GÌ LÀ KHÓ CẢ” HẮN GIƯƠNG MẮT NHÌN NÀNG, TRONG GIỌNG NÓI CÓ Ý TỪU TỨC.

TÌM NÀNG ĐẬP MẠNH, HẮN THẬT SỰ BIẾT MỖI CỬ CHỈ HÀNH ĐỘNG CỦA NÀNG, KẸ NÀY THẬT CÒN ĐÁNG SỢ HƠN CẢ SỞ MINH PHONG.

CÔNG TỬ KIM NÓI KỶ LẠ, “NẾU PHỦ HỮU TƯỚNG, PHỦ TẤN VƯƠNG, NGƯ THƯ PHÒNG VÀ TÀNG THƯ CÁC ĐỀU KHÔNG CÓ, THÌ CHẮC LÀ PHẢI Ở TẮM ĐIỆN THIÊN TỬ RỒI”

DIỆP VŨ CHỈ ĐÀNH NÓI, “NẾU CÓ CƠ HỘI TIẾN CUNG, TA SẼ TÌM CƠ HỘI ĐI TẮM ĐIỆN THIÊN TỬ TÌM XEM”

ÁNH MẮT CỦA HẮN BẮT CHỌT TRỞ NÊN LẠNH, “TA KHÔNG MUỐN ĐỢI THÊM NỮA, NGƯỜI CẦN PHẢI TÌM ĐƯỢC “THẦN BÌNH PHỔ” TRƯỚC MƯỜI LĂM THÁNG TÁM”.

NÀNG BẢO, “SẼ CỎ HẾT SỨC” HẮN BỒNG ĐỨNG DẬY, BẮT NGỜ RÚT DÀI ÁO BÊN HÔNG NÀNG RA, BÓP CHẶT CỎ NÀNG, CÀNG NGÀY CÀNG CHẶT.

NHỮNG ĐỘNG TÁC LIÊN TIẾP NÀY NHANH NHƯ CHỚP, NHƯ MÂY BAY NƯỚC CHẢY LƯU LOÁT SINH ĐỘNG, NÀNG CHỈ CHỚP MẮT MỘT CÁI, MẠNG NHỎ ĐÃ BỊ HẮN TÚM CHẶT.

CÔNG TỬ KIM NÀY ÂM TÌNH BẤT ĐỊNH, VỪA RỒI HẮN CÓ VẊ RẤT TỐT, TIẾP ĐÓ ĐÃ BIẾN THÀNH MA QUỲ BẮT MẠNG NGƯỜI DƯỚI ĐỊA NGỤC RỒI.

“DÁM CAN ĐÁM LÀM LẤY LỆ, TA SẼ CHO NGƯỜI SỐNG KHÔNG BẰNG CHẾT!” GIỌNG HẮN LẠNH KHÓC KHÔNG CÓ TÍNH NGƯỜI, “TRƯỚC MƯỜI LĂM THÁNG TÁM, KHÔNG TÌM THẤY SÁCH, NGƯỜI VÀ NUƠNG NGƯỜI NHẤT ĐỊNH SẼ CHẾT!”

“TA VẲN ĐANG TÌM CƠ HỘI ĐỂ TÌM SÁCH... TÌM KHÔNG THẤY, CŨNG CHẴNG PHẢI LỖI CỦA TA...” CỎ HỌNG BỊ BÓP CHẶT, KHÓ THỞ, DIỆP VŨ THẤY RẤT KHÓ CHỊU.

“TẤT CẢ CHỈ LÀ LẤY CỎ!” CÔNG TỬ KIM NÓI LẠNH LÙNG, “NẾU NGƯỜI ĐỂ BỤNG, SAO MẶT CHẴNG QUAN TÂM?”

“NGƯỜI ĐÃ KHÔNG TIN TA... VẬY CHẴNG BẰNG CỨ GIẾT TA ĐI...” GIỌNG NÀNG KHÀN KHÀN, CẢM GIÁC NGỰC ĐAU BUỐT, KHÓ THỞ.

“TA SAO LẠI ĐỂ CHO NGƯỜI CHẾT DỄ DÀNG VẬY CHỨ?”

HẮN THẢ LỰC, NÀNG CHỌT THẤY THỜ DỄ HƠN, THỜ KỊCH LIỆT, SONG LẠI NGHE HẮN NÓI, “MÁY NGÀY NAY NGƯỜI ĂN KHÔNG ÍT KHỔ, COI NHƯ NGƯỜI ĐÁNG THƯƠNG, LẦN SAU ĐỪNG CÓ VIỆN CỎ NÀY NỢ NỮA!”

DIỆP VŨ THỜ PHÀO NHẹ NHỜM, HỎI, “CÓ MỘT NGÀY TA BỊ ĐỘC TÌNH PHÁT TÁC, CÓ PHẢI LÀ DO NGƯỜI KÍCH PHÁT KHÔNG?”

MẮT CÔNG TỬ KIM LẠNH LẼO, “NGÀY ẤY TA Ở NGOÀI PHỦ HỮU TƯỚNG, CỎ ĐỘC TRONG NGƯỜI NGƯỜI NGHE ĐƯỢC TIẾNG NHẠC SẼ BỘC PHÁT, CHẴNG QUA LÀ DO TA KHÔNG CHẾ TỐT, CHỈ CÓ PHÁT TÁC NỬA NẾN HƯƠNG MÀ THÔI”

“VÌ SAO...PHẢI LÀM VẬY?”

“TA MUỐN THỬ, THỬ THẨM CHIÊU” HẮN NÓI LẠNH LÙNG TRÀO PHÚNG, “ANH HÙNG KHÓ QUA ẢI MỸ NHÂN, KHÔNG THỂ NGỜ ĐƯỢC CÔNG TỬ THẨM CHIÊU CŨNG KHÔNG QUA ĐƯỢC ẢI MỸ NHÂN. NGƯỜI THÍCH HẮN, HẮN CŨNG THÍCH NGƯỜI, NGƯỜI HẮN LÀ NÊN CAO HỨNG MỚI PHẢI”

DIỆP VŨ KINH NGẠC CAU MÀY, THEO LỜI HẮN NÓI, THẨM CHIÊU ĐÃ ĐỘNG TÂM VỚI MÌNH Ừ? NHƯNG MÀ VÌ SAO LẠI NHẮN TÂM TUYỆT TÌNH NHƯ VẬY CHỨ?

ĐỘT NHIÊN HẮN LẠI KÉO NHANH VẶT ÁO NÀNG, NÓI BẤT THƯỜNG, “NGƯỜI THÍCH ÀI, CHẴNG LIÊN QUAN GÌ TA, NẾU ẦNH HƯỜNG TỚI CHUYỆN LỚN CỦA TA, CÓ KẾT CỤC GÌ, NGƯỜI BIẾT RỒ! NÊN KHUYÊN NGƯỜI MỘT CẦU, ĐỘNG TÌNH CŨNG CHẴNG PHẢI LÀ CHUYỆN TỐT GÌ, NGƯỜI SẼ BỊ THƯƠNG TÍCH ĐẦY MÌNH, TÌM NGƯỜI SẼ BỊ ĐÂM NÁT THÀNH TỪNG MẢNH NHỎ, LÒNG TỰ TÔN CỦA NGƯỜI SẼ BỊ NGƯỜI TA ĐẦM ĐẬP TRÊN MẶT ĐẤT”

NÀNG NÓI THẦN NHIÊN, “CẢM ƠN Ầ ĐÃ KHUYÊN”

KHOÉ MIỆNG CÔNG TỬ KIM KHỂ NHỀCH LÊN CƯỜI LẠNH LẼO, “HAI CHÂN NÀY CỦA NGƯỜI HOÀN HẢO CHẴNG TỔN HAO GÌ, CẦN PHẢI CẢM TẠ TA. TỪ NAY VỀ SAU, HAI CHÂN NÀY CỦA NGƯỜI THUỘC VỀ TA, KHÔNG ĐƯỢC TA CHO PHÉP, KHÔNG THỂ TỰ TIỆN LÀM TỔN HẠI”

NÀNG KINH NGẠC MÃI, “NGÀY ẤY CÔNG CHÚA AN DƯƠNG ĐÃ QUYẾT PHỂ ĐI CHÂN CỦA TA, NGƯỜI ĐÃ Ở TRONG PHỦ TƯỚNG QUÂN SAO?”

“ĐÁNH CHÂN NGƯỜI LÀ CON CỦA CAO QUẢN GIÀ, CAO SIÊU, HẮN NHẬN TIỀN CỦA TA, ĐÁNH CHÂN NGƯỜI, CHỈ DỪNG MỘT THÀNH LỰC ĐẠO, HƠN NỮA DỪNG RẤT KHÉO, CHẴNG LÀM BỊ THƯƠNG TỚI GÂN CỐT ĐÂU”

“HẮN ĐƯA CHO TA MỘT LỌ THUỐC TRỊ THƯƠNG, LÀ NGƯỜI BẢO HẮN GIAO CHO TA SAO?” NÀNG HIỂU RA, NẾU KHÔNG, ĐÁNH NĂM MƯỜI GẬY, SAO CÓ THỂ KHÔNG BỊ THƯƠNG TỚI GÂN CỐT CHỨ? SAO CÒN CÓ THỂ KHIÊU VŨ ĐƯỢC CHỨ?

“NẾU KHÔNG CÓ THUỐC TRỊ THƯƠNG NÀY, CHÂN NGƯỜI CŨNG CHẴNG KHỎI NHANH ĐẾN THẾ ĐÂU”

NÀNG HẮN LÀ NÊN NÓI CẢM ƠN HẮN CHẴNG? CÔNG TỬ KIM LẠI NÓI, “CÔNG CHÚA AN DƯƠNG CŨNG SẼ KHÔNG BUÔNG THA DỄ CHO NGƯỜI VẬY ĐÂU, TỰ GIẢI QUYẾT CHO TỐT ĐI”

DIỆP VŨ GẬT ĐẦU, BỒNG CẢM THẤY CỎ LÀNH LẠNH, HẮN ĐÃ ĐẾN GẦN, HẠ THẤP BÊN TÀI NÓI HAI CẦU, NÀNG KHIẾP SỢ MẮT MỎ TO, NÓI KIÊN QUYẾT, “TA KHÔNG MUỐN LẠI

trêu chọc hẳn!”

Hắn càng dùng sức mạnh hơn, nói sảng giọng, “Ngươi không được chọn!”

Nàng nghe thấy tiếng vật áo cuốn chặt hơn, cổ càng ngày càng đau, thở không nổi, trước mắt càng ngày càng mờ hồ...

***

Diệp Vũ bị công tử Kim bóp nghẹn choáng váng, lúc tỉnh lại đã ở lầu Tiêu Tương rồi.

Trước ngày mười lăm tháng tám phải tìm được cuốn “Thần Bình Phổ”, sao được chứ? Một chút manh mối cũng không có, biết tìm thế nào đây? Nếu cuốn “Thần bình phổ” thật sự được cất trong tấm điện thiên tử, đó là cực bí kịch, năng cực kỳ không mong muốn nhất chính là đi tấm điện thiên tử. Phải làm sao đây?

Ngày này, Bích Cẩm đến biệt quán ôn tuyền truyền chỉ của Tôn thái hậu.

“Thái hậu nghe nói chân Nhị phu nhân bị thương rất nặng, thật lo lắng lắm” Bích Cẩm cười cười, sai người mang ba loại thuốc bổ dưỡng quý báu tới, “Đây là một chút tâm ý của thái hậu, mong cô nhận lấy, để phòng ăn sắc thuốc bổ thân cho cô”

“Tạ thái hậu quan tâm, Làm phiền cô truyền lời của ta, ngày khác ta sẽ tiến cung thỉnh an thái hậu” Diệp Vũ nói vậy thôi, căn bản chẳng muốn tiến cung.

“Thái hậu bảo cô cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, công chúa An Dương kiều hoành, cũng làm quá mức, thái hậu đã răn dạy công chúa rồi”

Dù sao cũng là rút ruột đẻ ra, Tôn thái hậu sao lại tức giận, cũng chẳng xử lý con gái gì đâu.

Bích Cẩm lại bảo, “Tối mười lăm tháng tám, hàng năm bệ hạ đều mở tiệc ở điện Duyên Khánh, ngắm hoa thưởng trăng, quần thần đông đủ. Thái hậu còn muốn xem Nhị phu nhân khiêu vũ đó, tiếc là cô có thương tích trong người, không thể nhảy được”

Diệp Vũ cười, “Chỉ cần hai tháng, ta sẽ lại hiển vũ cho Thái hậu”

Nói chuyện phiem mấy câu, Bích Cẩm lại phục mệnh trở về cung. Đi đến cửa nàng ta xoay người lại, nói, “Đúng rồi, Tài nghệ vũ đạo đã chọn được, già trẻ gái trai thành Kim Lăng đều nói chuyện say sưa, thái hậu đã quyết định đem trận đấu này trở thành trận long trọng của nước Đại Sở chúng ta, thậm chí trở thành hoạt động lớn nhất tuyên truyền khắp thiên hạ. Bởi vậy, thái hậu muốn Nhị phu nhân nói chuyện, nếu Nhị phu nhân không có chuyện gì quan trọng, thì hai ba ngày sau tiến cung một chuyến đi”

Tiến nàng ta đi rồi, Diệp Vũ vui đầu nghĩ ngợi, phải làm sao đây?

Tiến cung, chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp, nàng cũng không muốn lại chui vào miệng sói. Lại phải nghĩ cách. Sau giờ nghỉ trưa, không có việc gì, nàng nghĩ chẳng bằng về nhà thăm mẫu thân.

Mới ra cổng lớn, nàng thấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang đi tới, cũng không lên kiệu. Cô gái này phong thái yếu điệu, đôi mắt xéch liếc nhìn, khiến người ta gặp qua không thể quên được. “Ta có chuyện quan trọng muốn nói với Nhị phu nhân, vẫn xin Nhị phu nhân đi cùng ta một chuyến” Nàng ta tự xưng là Lãnh Nguyệt Nhiễm, giọng nói thánh thót.

“Ngươi là ai? Tìm Nhị phu nhân chúng ta có chuyện gì?” A Tử chẳng khách sáo hỏi.

“Phù hữu tướng dạy dỗ nha đầu thế nào mà chẳng hiểu quy củ gì thế? Chủ tử nói chuyện, nha đầu có thể xen mồm vào sao?” Lãnh Nguyệt Nhiễm lườm nàng ta một cái, mắt lạnh lẽo.

“Nếu ngươi thật sự có chuyện quan trọng quan muốn nói với ta, vậy vào trong nói đi” Diệp Vũ mỉm cười nói.

“Nếu người không đi theo ta, chỉ sợ ngươi sẽ hối hận cả đời đó” Lãnh Nguyệt Nhiễm lạnh lùng chớp mắt, ghé sát tai nàng nói, “Nếu ngươi không đi theo ta, ta sẽ tới quý phủ mời nương ngươi đi một chuyến”

A Tử khuyên nhủ, “Nhị phu nhân, kẻ này lai lịch không rõ, không thể tùy tiện đi theo nàng ta được”

Lãnh Nguyệt Nhiễm cười trêu tức, “Ta chẳng qua là cô gái tay trái gà không chặt, Nhị phu nhân lại khinh ta là mãnh thú hồng thủy, người không biết nội tình thì nghĩ Nhị phu nhân can đảm như chuột, kẻ biết nội tình lại cảm thấy Nhị phu nhân bị công chúa An Dương đánh cho khiếp đảm, là chim sợ cành cong”

A Tử cả giận bảo, “Nói chuyện với ngươi cần khách sáo chút!”

Diệp Vũ đồng ý đi cùng nàng ta, là ngoài dự đoán, Lãnh Nguyệt Nhiễm đi vào một nơi gọi là biệt uyển Vân Thâm.

Tháng ba yên hoa, Tấn vương thấy nàng biên soạn một điệu múa, chẳng bao lâu đã sai người tới đón nàng tới biệt uyển Vân Thâm. Cô gái này có quan hệ gì với Tấn vương? Chẳng lẽ là thị thiếp của Tấn vương?

Lãnh Nguyệt Nhiễm mặc bộ áo váy màu xanh nhạt, đầu cài một cây trâm ngọc bích, ăn mặc giản dị thanh thoát, một đôi mày cong vút, mắt long lanh,

khiến người ta có cảm giác như đi giữa thiên nhiên đầy hoa, trong đầm nở hoa phù dung. Nàng vốn thường hay tới biệt uyển, kẻ hầu và thị vệ thấy nàng đều gật đầu, nàng coi như không thấy, cứ đi thẳng về phía trước, cuối cùng cũng đi vào phong đình biệt uyển. Nàng không cho A Tử đi vào mà bắt đợi ở phía trước đình.

Diệp Vũ không đoán được dụng ý của nàng ta, quyết định lấy bất biến ứng vạn biến.

“Ngươi nhất định muốn biết ta là người nào của Vương gia sao, được, ta nói cho ngươi” Lãnh Nguyệt Nhiễm đi thẳng vào vấn đề, mặt mày thanh tú trở nên trong trẻo lạnh lùng, “Ta là một trong phần đông thị thiếp của Vương gia, ở tại biệt uyển Vân Thâm này”

“Cám ơn đã cho biết” Diệp Vũ nghĩ thầm quả nhiên là đoán đúng.

“Ngươi cũng biết, phủ Tấn vương có bao nhiêu thị thiếp không? Có bao nhiêu vũ kỹ, ca cơ không?”

“Hắn là rất nhiều đi”

“Mười tám tuổi Vương gia đại hôn, cưới vương phi, chẳng bao lâu thì nạp vài thị thiếp, đến nay đã có mười tám thị thiếp, hai mươi lăm vũ kỹ, ca cơ” Lãnh Nguyệt Nhiễm chậm rãi nhếch môi.

Con số này thật dọa người, Diệp Vũ bình chân như vại, lặng yên. Lãnh Nguyệt Nhiễm nhếch mày khơi mào, “Vương gia phong lưu đa tình, ai mà chẳng biết, ngươi và Vương gia đã ở chung với nhau một thời gian, chắc không phải không biết”

Diệp Vũ mỉm cười, “Biết thì sao?”

Lãnh Nguyệt Nhiễm đứng khinh thường, dáng người thon thả, màn lụa hồng theo gió bay bay, nhẹ nhàng như chim yến, phiêu dật, “Vậy hẳn ngươi cũng biết, người phong lưu một khi động tình sẽ gặp phải mối tình thâm thiết”

Diệp Vũ cười lạnh, “Chuyện này chẳng phải do trời an bài sao, nam nhi trên đời rất bạc tình, ai có thể chuẩn được?”

Thị thiếp Tấn vương tuổi còn trẻ này, dẫn mình tới biệt uyển Vân Thâm, tới tột cùng là định nói gì đây?

Lãnh Nguyệt Nhiễm mất trong veo lạnh lùng khoá chặt nàng, “Ngươi là trưởng nữ của Diệp đại tướng quân, tài mạo song toàn, tài mĩ kỹ càng, Vương gia rất thích ngươi mĩ. Ta ở cạnh nhiều năm bên Vương gia, còn chưa từng thấy Vương gia để bụng với một cô gái nào, chưa từng thấy Vương gia vì một cô gái mà không ăn, không thị tẩm, lại chưa từng thấy Vương gia vì một cô gái mà cầu xin thái hậu cưới, bệ hạ thành toàn” Nàng chất vấn, “Vương gia như vậy với ngươi, ngươi với Vương gia thì sao? Là hư tình giả ý, hay là dối đãi thật lòng?”

Diệp Vũ sùng sốt, không biết nên trả lời thế nào cho phù hợp.

“Nói! Ngươi có thích Vương gia không?” Lãnh Nguyệt Nhiễm cất giọng quát to.

“Ta nói thích Vương gia là rất quan trọng sao?” Diệp Vũ hỏi lại.

“Từ lúc ngươi trở thành Nhị phu nhân của Thẩm đại nhân, Vương gia đã thay đổi hoàn toàn, mượn rượu tiêu sầu, hành vi phóng đãng, thống khổ...” Lãnh Nguyệt Nhiễm nói bi phẫn, “Ngươi cũng biết, Vương gia không còn cười nữa không? Ngươi có biết, người Vương gia ngày đêm tơ tưởng là ngươi không?”

“Vương gia tự mình làm hại mình thế, ta bất lực. Trước mắt Vương gia chẳng phải tốt hơn nhiều rồi sao?” Trong lòng Diệp Vũ đầy áy náy.

Lãnh Nguyệt Nhiễm đột nhiên vọt lên túm chặt lấy vạt áo nàng, mắt long lanh bất chợt chuyển thành đầy lệ, “Chỉ cần ngươi thích Vương gia, chỉ cần ngươi trở lại bên cạnh Vương gia, Vương gia sẽ vui vẻ, sung sướng”

Trong lòng Diệp Vũ cả kinh, trên mặt lại lạnh te, “Ta đã là vợ của kẻ khác, sao còn có thể trở lại bên cạnh Vương gia được chứ?”

Mắt Lãnh Nguyệt Nhiễm mở to, trông thật dọa người, “Chỉ cần ngươi nguyện ý, tự nhiên sẽ có cách”

Diệp Vũ cảm thấy nàng ta cố tình gây sự, “Là bệ hạ đem ta ban cho Thẩm đại nhân, chẳng lẽ ngươi muốn ta kháng chi sao? Chẳng lẽ ngươi muốn bảo Vương gia cùng cướp người với Thẩm đại nhân sao? Nếu bệ hạ tức giận, Vương gia sẽ bị tội, ngươi coi Vương gia sẽ thế nào?”

“Không phải là không thể, là do ngươi vốn không muốn!

“Việc đã đến nước này, cũng chẳng còn cách nào quay đầu, cũng chẳng cách nào thay đổi được, ngươi cần gì phải làm rối chuyện này lên nữa?”

“Ta đang thử ngươi, ngươi nhìn không ra sao? Ta cho ngươi cơ hội lần cuối, không ngờ ngươi vẫn không nắm chắc” Lãnh Nguyệt Nhiễm mắt phụt ra ánh sáng ác độc, “Lúc trước ngươi và Vương gia cùng bên nhau, cùng bàn hôn luận gả, chỉ là lừa gạt Vương gia, lừa dối Vương gia, có phải không? Từ đầu tới cuối, ngươi lúc nào cũng lừa Vương gia!”

Phần sau, Diệp Vũ đành chỉ có thể chọn nói dối, “Ta chẳng có lừa dối gì Vương gia cả, chỉ đành nói, là tạo hoá trêu ngươi, ta cũng là vì thân bất do kỷ”

Đôi mắt Lãnh Nguyệt Nhiễm híp lại, “Ngươi chưa từng bao giờ thật tình với Vương gia, vậy đừng trách ta tâm địa ác độc!”

Diệp Vũ kinh hãi, ra sức đẩy nàng ta, lại bị nàng ta túm đi, nàng ta thoát nhìn trông có vẻ yếu ớt, song sức thì rất mạnh, túm Diệp Vũ rời khỏi phong đình, Diệp Vũ định kêu to, định để cho kẻ hầu đệ ý, hy vọng A Tử ở phía trước đình nghe thấy, nhưng mà chẳng có ai đến giúp nàng.

Lãnh Nguyệt Nhiễm đẩy mạnh nàng vào trong một gian phòng, đẩy mạnh nàng vào trong một cái thùng lớn. Dù nàng có phản kháng thế nào cũng không chống lại được đôi tay nhanh nhẹn của Lãnh Nguyệt Nhiễm.

Lạnh quá! Nước trong thùng rất lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Cô gái trong thùng

Diệp Vũ co rúm người lại, giấy dựa đứng lên lại bị nàng ta ấn xuống không động dậy nổi.

“Ta bảo người ta cho mấy khối băng vào trong nước, dĩ nhiên là lạnh như băng rồi” Lãnh Nguyệt Nhiễm âm thầm mím môi. “Người đưa bốn Vương gia, đến nỗi Vương gia thống khổ, ta sẽ không dễ tha cho người, sẽ chiêu đãi người thật tốt, vì Vương gia, cũng tiện cho người nhớ kỹ, đùa giỡn người sớm hay muộn cũng sẽ bị trả giá lớn!”

“Nếu Vương gia biết người tra tấn ta như vậy, nhất định sẽ phạt người” Diệp Vũ ôm lấy hai vai, vì tương lai, đành vô si lấy Tấn Vương ra đỡ, bức nàng ta dừng tay.

Hai lão bà từ tiến vào, ấn giữ chặt Diệp Vũ, không cho nàng nhúc nhích chút nào.

Hiện giờ đã vào thu, gió thu thổi hiu hắt, ngâm trong nước băng lạnh một lúc đã chịu không nổi. Nàng không thể kìm được run rẩy, đầu càng ngày càng nặng, lớp lạnh băng kia cứ nhẹ chui sâu vào các đốt ngón tay, da thịt, vào chân tay khắp người, nhanh tràn tới trái tim...

Vốn tưởng rằng Lãnh Nguyệt Nhiễm ái mộ Vương gia vì đồ kỵ nên mới tìm đến nàng, dĩ nhiên là muốn nàng thích Vương gia, nhận định nàng đưa bốn Vương gia, như vậy mới tra tấn nàng. Bất kể thế nào, Lãnh Nguyệt Nhiễm cũng muốn nàng trả giá lớn.

Chẳng trách được người khác, chỉ có thể tự trách mình không cảnh giác. Lần trước bị công chúa An Dương, tự trách mình xem nhẹ công chúa An Dương tâm địa ác độc, lần này tự trách mình dễ tin tưởng người khác.

Lãnh Nguyệt Nhiễm ngồi trước bàn, thần nhiên uống trà, thưởng thức bộ dạng đáng thương của nàng, “Lạnh run, sắc mặt tái nhợt, đôi môi cũng trắng bệch, nhìn hình dạng yếu đuối thế này, thật sao ta thấy chán thế. Giả sử Vương gia thấy chẳng biết có mềm lòng nổi không?”

Diệp vũ không muốn nói chuyện, khí lạnh đã thấu tận xương.

“Như vậy đi, ta cho người cơ hội một lần cuối. Chỉ cần người đáp ứng ta, cùng Vương gia cao chạy xa bay, ta lập tức thả người”

“Người cho là Vương gia... Nguyên ý buông tha cho cho... vinh hoa phú quý sao?” Khóp hàm Diệp Vũ run lên.

“Vương gia không phải không muốn, mà là người không muốn. Trong lòng người, Vương gia là người coi trọng danh lợi, phú quý tục nhân, trong lòng ta, Vương gia là thần tiên vô song nhất trên đời” Đáy mắt Lãnh Nguyệt Nhiễm toát ra chút si mê.

“Người cùng Vương gia đã bao lâu rồi?” Diệp Vũ thuận miệng hỏi, mượn điều này dời đi lực chú ý.

“Mẹ ta là người Hàng Châu, gia đạo sa sút, cả hai cha mẹ qua đời. Tám tuổi năm ấy, ta đi theo vú nuôi đến Kim Lăng tìm người thân, bị lạc với vú nuôi” Giọng điệu Lãnh Nguyệt Nhiễm gần như lạnh băng vô tình, coi như cô gái nhỏ tám tuổi trong miệng ấy chỉ là kẻ râu ria, “Ta trên đường đi tìm hai canh giờ, chỉ là không tìm thấy vú nuôi, bọn buôn người túm được ta, mang ta đi thanh lâu, may là gặp được Vương gia. Vương gia đã cứu ta, mang ta về phủ, để cho ta theo tỷ tỷ này học ca múa. Như thế, ta cứ vậy ở vương phủ cho tới tận giờ”

“Sau đó thì sao?”

“Vương gia đã cứu ta, mạng này của ta là của Vương gia. Ta liều mạng học múa, hy vọng có một ngày được nhảy cho Vương gia xem” Nàng ta nhìn ra phía trước, cứ như có Tấn Vương đang ở đây, nàng mềm mại đáng yêu nhìn hân, lâm vào hồi ức tốt đẹp. “Rốt cuộc có một ngày thế này đã tới, năm ta mười sáu tuổi, muốn được hiến vũ ở thị yến của Vương phi. Ta nhảy múa xong, Vương gia tán thưởng bảo ta nhảy rất giỏi, thưởng mười lượng bạc cho ta”

“Chẳng bao lâu Vương gia đã nạp người làm thiếp?”

Lãnh Nguyệt Nhiễm khẽ gật đầu, “Một tháng đó là lúc ta vui vẻ nhất, là ngày ta vui nhất, nhưng ta vui sướng thì kẻ khác lại mất hứng. Con ta không có,

là bị kẻ tâm địa rắn rết hại chết, ta khóc năm ngày năm đêm, cầu xin Vương phi trừng trị những kẻ đó. Nhưng Vương phi nói chẳng có bằng chứng, không định được tội các nàng ấy. Ta cầu xin Vương gia cho ta làm chủ cho con, Vương gia lại khuyên ta đừng truy cứu nữa...”

Diệp Vũ không rõ, đó chẳng phải là cốt nhục của hân, sao lại không truy cứu chứ? Lãnh Nguyệt Nhiễm mắt đầy lệ long lánh, thống khổ vô cùng, “Ta chuyển đến biệt uyển Vân Thâm, không truy cứu nữa, cho dù lòng ta sắp chết...” Trên mặt nàng ta rơi hai hàng lệ, ôm ngực nói, “Bởi vì ta yêu Vương gia, ngài ấy bảo ta làm sao thì ta làm vậy. Chỉ cần ngài ấy vui vẻ, khoái hoạt, ta sẽ vui vẻ, khoái hoạt...”

Diệp Vũ thờ dài, nàng ta phải trả giá cho tất cả, mất đi bản thân, lại được bao nhiêu tình của Tần vương đây?

Vừa mới đang chìm đắm trong đau xót và tình yêu, tiếp đó đã thay đổi nét mặt, Lãnh Nguyệt Nhiễm nhìn nàng chăm chăm, mắt nồng đậm, “Ai làm Vương gia thương tâm, thống khổ, ta sẽ bắt kẻ đó phải trả giá lớn!”

Cô gái si tình như thế, tuy khiến người ta cảm động, nhưng cũng khiến người ta sợ hãi. Diệp Vũ kiệt sức nhả nài, trong cơ thể đã không còn ấm nữa, chân tay đông cứng lại, còn tiếp vậy nữa thì nàng sẽ bị bệnh nặng ngay.

Bệnh hai ngày chưa khỏi, lại bị tra tấn đủ kiểu, vì sao nàng lại xui xẻo tới vậy chứ? Vì sao nàng luôn là cái đinh trong mắt người ta chứ? Vì sao ông trời già lại muốn chơi độc nàng vậy chứ? Nàng đến tột cùng đã làm cái gì sai hả?

Càng nghĩ càng bị phần, nàng ra sức giãy dụa, liều mạng đập nước, bọt nước văng tung toé, dọa cho hai bà già chết tiệt kia lui ra, nàng nhân cơ hội đó đi ra khỏi thùng nước. Đúng lúc đó, Lãnh Nguyệt Nhiễm lại túm chặt tay nàng, đem nàng ấn vào trong thùng. “Đã quên nói qua cho người biết, ta học công phu hơn ba năm, đối phó với người, dư sức!”

Diệp Vũ nghiêng rằng, “Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!” Lãnh Nguyệt Nhiễm cười lạnh, “Ta chờ đó!”

Có người dùng sức đẩy cửa, bốn người trong phòng cùng quay đầu lại, là Tần Vương, Sở Minh Hiền.

Hân đứng ở cửa phía sau lưng là ánh nắng chiếu tới toả thành những tia sáng hào quang lấp lánh quanh người, khiến cho khuôn mặt hân rất tối, nhìn không rõ thần sắc.

Diệp Vũ nghĩ đến Lãnh Nguyệt Nhiễm sẽ thả tay ra, không ngờ nàng ta vẫn nắm mình xuống, chỉ kêu lên một tiếng ôn nhu, “Vương gia”

Hân đi vào, chẳng nóng chẳng lạnh hỏi, “Nguyệt Nhiễm, làm gì thế?” Diệp Vũ thấy rõ, cảnh trước mắt này, hân rút cuộc cũng kinh ngạc rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hoặc là nói thờ ơ.

“Nguyệt Nhiễm chỉ muốn làm chút sức vì Vương gia thôi” Lãnh Nguyệt Nhiễm ý bảo hai bà già chết tiệt lại đây nhấn Diệp Vũ xuống, đi đến trước mặt hân, quỳ xuống đất nói, “Nguyệt Nhiễm tự ý, mạo phạm Thâm Nhị phu nhân, tùy ý để Vương gia xử trí”

“Đứng lên đi” Sở Minh Hiền vung áo bào lên ngồi xuống, giọng lạnh băng, “Người bảo bốn vương công đạo thể nào với Thâm Chiêu đây?”

“Nếu Vương gia khó xử, cứ giao Nguyệt Nhiễm cho Thâm đại nhân xử trí” Nàng ta cúi đầu, kính cẩn nghe lệnh.

“Lần sau đừng viện dẫn lý lẽ này nữa”

“Vâng, Nguyệt Nhiễm xin ghi nhớ”

Diệp Vũ cũng chẳng đợi được hân bảo vệ mình nữa, nhưng hân lại ngầm đồng ý với tự chủ trương của Lãnh Nguyệt Nhiễm, ngầm đồng ý cho kẻ bên ngoài mình làm tổn thương mình, áy náy và tự trách trong lòng với hân tan dân.

Hân nhìn cô gái trong thùng nước, nàng đang run rẩy kịch liệt, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, đôi môi trắng bệch, tóc mai nhiễm ẩm, càng tăng thêm sự mảnh mai đáng thương.

Chỉ cần thấy nàng, yêu thương và tình yêu tận đáy lòng mãnh liệt toát ra, toả theo các mạch máu chạy khắp toàn thân, khiến hân xúc động muốn chạy tới, ôm nàng vào ngực, không để nàng phải chịu thương tổn và uất ức gì... Nhưng hân lại mất hết sức lực để cố khắc chế nỗi xúc động kia, thờ ơ lạnh nhạt, để cho nàng nhận hết mọi tra tấn và khổ sở.

Lần trước ở phủ tướng quân, thấy nàng bị đánh máu thịt lằn lộn, cũng như thế. Thật ra, hân không đành lòng nhìn nàng mỗi lần bị thương, bị tra tấn, mỗi lần nàng bị khổ, thì hân đau một lần... Hân rất muốn ra tay giúp nàng, cứu nàng, nhưng sự tuyệt tình của nàng đã thương lòng vẫn mãi không rời, lửa giận và hận ý ngăn cản hân lại... Mỗi lần thấy nàng chịu đủ mọi khổ sở, hân cũng chịu đủ mọi khổ sở, bị lương tâm khiển trách nặng nề...

Hân nhắc nhở chính mình, không thể lại đi về phía nàng, không thể gần nàng hơn, không thể bị nàng dụ hoặc, không thể lại có chút ảo tưởng nào với nàng nữa. Nếu không đó là vạn kiếp bất phục.

Mắt hân lạnh lẽo nhìn nàng bị dày vò, thời gian cứ lần lượt trôi qua... Lãnh Nguyệt Nhiễm dĩ nhiên nhìn ra mâu thuẫn và rối rắm của hân, nói, “Vương gia, Thâm Nhị phu nhân hôn mê rồi ạ”

Thân mình Diệp Vũ không còn khoẻ như trước, ốm đau liên tiếp đã vét sạch thân thể của nàng, bị ngâm trong nước đá lạnh nửa canh giờ ngày hôm nay đã không chống đỡ nổi ngất đi.

Hai bà già chết tiệt nâng nâng dậy, được Lãnh Nguyệt Nhiễm giúp đỡ, đem nâng nâng tới đặt trên giường. Sở Minh Hiên sai các nâng thay quần áo cho nâng, sau đó ra sương phòng phái người đi mời thầy thuốc.

Thầy thuốc chẩn trị xong, Lãnh Nguyệt Nhiễm đi đốc kè hầu sắc thuốc, trong phòng chỉ còn lại hấn và cô gái đang mê man.

Hấn cứ lặng nhìn nâng, tâm phiền ý loạn, không rõ tư vị gì, đau lòng, hối hận, oán hận, đau thương, vừa hận mình không chịu thua kém... Hấn nắm bàn tay lạnh lẽo của nâng, mảy cau lại, mắt loé sáng, “Vũ Nhi, bốn vương cũng không muốn đổi nâng như vậy... Nhìn nâng chịu khổ, chịu đủ tra tấn, bốn vương cảm động lắm, lòng đau như dao cắt...”

“Mấy ngày nay, bốn vương không lúc nào không nhớ đến nâng... Nghĩ mãi, tìm liên đau, đau tới mức như xé nát thành từng mảnh nhỏ... Mỗi lần nhớ tới những lời nâng nói, tìm tựa như tấm bia ngấm, bị vạn tiễn xuyên tâm... Nâng có thể cảm nhận được nỗi đau này không?” Giọng Sở Minh Hiên trầm thấp khàn khàn.

“Bốn vương thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao nâng lại tuyệt tình như vậy, vì sao đùa bốn bốn vương... Nghĩ lâu rồi, bốn vương vẫn không rõ... Chỉ duy nhất hiểu được là bốn vương không quên được nâng, không thể không thương nâng... Nâng đã khắc sâu trong lòng bốn vương, cuộc đời này cũng chẳng có cách nào xoá sạch được...”

“Bốn vương tin tưởng, nâng đùa bốn bốn vương chỉ là bốc đồng nhất thời, nâng có tình với bốn vương sẽ không tan thành mây khói... Bản Vương biết nên làm thế nào, nâng mới có thể hồi tâm chuyển ý, trở lại bên cạnh bốn vương đây?”

“Bốn vương không ngại nâng đã ở với Thẩm Chiêu, không ngại... Chỉ cần nâng thật lòng với bốn vương, bốn vương thật sự không ngại...”

Giọng điệu bi thương, tình cảm chân thành tha thiết, giọng nói trầm thấp, khóc nức nở, khiến người ta động lòng. Diệp Vũ nghe thấy, chẳng dám mở mắt ra, bởi vì, nâng không thể đối mặt với thâm tình của hấn, không thể đối mặt tạo nghiệt do mình gây ra.

Nếu hấn biết hoàng huynh của hấn cướp đoạt ngang nhiên, có thể điên cuồng hay hổng mắt không? Điều này có thể trở mặt thành thù với huynh đệ hoàng thất không? Không dám tưởng tượng nữa.

Lãnh Nguyệt Nhiễm mang chén thuốc sắc vào, Sở Minh Hiên đỡ nâng ngồi xuống, bóp nhẹ hàm nâng ra, bón nâng uống thuốc.

Sau khi uống thuốc xong, Lãnh Nguyệt Nhiễm lui ra ngoài, suýt nữa đụng phải một người. Nâng ta đứng im, cảm thấy kinh hãi, lập tức kêu lên, “Thẩm đại nhân”

Thẩm Chiêu mặt lạnh lùng, thấy Sở Minh Hiên ôm Diệp Vũ mê man, trong lòng thật chẳng rõ tư vị, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Chẳng bao lâu, A Tử trở lại phủ hữu tướng, báo thị thiếp Tần Vương mang Nhị phu nhân đến biệt uyển Vân Thâm, nâng ta lo Nhị phu nhân gặp chuyện không may, mới trở về bẩm báo, Hấn do dự mãi một lúc, sau khi nâng ta khẩn cầu nhiều lần mới đến biệt uyển Vân Thâm thăm.

Hấn đi vào phòng, thấy Diệp Vũ bất tỉnh nhân sự, khuôn mặt trắng như tờ giấy, đoán chắc nâng bị tra tấn trong này nên mới biến thành như vậy. Chân nâng đang bị thương, cảm lạnh vừa khỏi chưa lâu, hôm nay lại ở trong này bị ăn đau khổ ư? Ngay cả Thẩm Chiêu chính mắt nhìn thấy, Sở Minh Hiên cũng chẳng ngại, vẫn đang ôm nâng, yên tâm thoải mái.

A Tử vẫn đi sau Thẩm Chiêu, giành trước tiến vào, mắt thấy Nhị phu nhân và Tần vương thân mật như vậy, bất giác tròn to mắt, tức giận nói, “Nam nữ thụ thụ bất thân, Vương gia sao có thể ôm Nhị phu nhân chứ?”

Nói xong nâng ta đưa tay ra ôm lấy Nhị phu nhân. “Đi ra ngoài!” Sở Minh Hiên lạnh giọng quát. “Ngươi lui ra đi” Thẩm Chiêu nói ôn hoà. A Tử bất đắc dĩ đi ra ngoài, Lãnh Nguyệt Nhiễm cũng đi sau rồi đi.

Thẩm Chiêu đứng trước giường, giọng ôn hoà, “Vũ Nhi là Nhị phu nhân của ta, không nhọc Vương gia khom mình chiếu cố, Vương gia vẫn nên giao nâng cho ta đi”

Sở Minh Hiên nói tức giận, “Ngươi bảo Vũ Nhi là Nhị phu nhân sao? Ngươi chưa thèm hỏi rõ trắng đen đã định tội nâng rồi, còn bảo nâng đến ở biệt quán, còn để nâng bị dâm mưa lâu như vậy, vì sao ngươi lại đối xử nâng như vậy?” Hấn càng nói càng giận, giọng tăng cao, “Ngươi đã không quý trọng nâng, chẳng bằng buông tay đi!”

“Nâng là Nhị phu nhân của ta, cuộc đời này vẫn chỉ à Nhị phu nhân của ta” Giọng Thẩm Chiêu không cao, chẳng tức giận giọng điệu đều đặn.

“Ngươi bỏ vắng Vũ Nhi, tổn thương lòng nâng, vì sao không buông?”

“Tổn thương lòng nâng chỉ mình ta sao?” Giọng Thẩm Chiêu đầy châm chọc, “Công chúa An Dương đánh nâng, vừa rồi nâng lại chịu đủ khổ trong biệt uyển của ngươi, ngươi cứ trơ mắt nhìn nâng chịu khổ, đây là quý trọng mà ngươi nói sao?”

“Từ nay về sau, bốn vương sẽ không làm tổn thương nâng tý nào nữa!” Sở Minh Hiên nói kiên quyết.

“Vương gia, nâng là Nhị phu nhân do bộ hạ ban thưởng cho ta, Vẫn xin Vương gia chớ khó dễ”

Diệp Vũ đã tỉnh sớm rồi, chỉ vẫn giả vờ ngủ, Thẩm Chiêu đã đến, lại không dám mở mắt. Tình huống này quá tệ, nâng không biết nên đối mặt thế nào, đành phải giả vờ ngủ. Nâng không đoán được là Thẩm Chiêu sẽ đến, hơn nữa thái độ cường ngạnh. Sở Minh Hiên ôm sát nâng, nói lạnh lùng, “Bốn

“Vương sẽ không buông tay, xem người mang Vũ Nhi đi thế nào!”

Giọng Thẩm Chiêu cuối cùng cũng thấy tức, giọng điệu trở nên nặng ngàn cân, “Vũ Nhi đã là Nhị phu nhân của ta, tất cả đều biết, cả ta cũng dùng tay, nhưng Vương gia có từng nghĩ đến danh dự của Vũ Nhi không?”

“Bỏn vương sẽ mang nàng cao chạy xa bay, đi tới một nơi chẳng ai biết, sống trọn đời”

“Vương gia nguyện ý vứt bỏ vinh hoa phú quý, thân phận địa vị, khiến người ta thật kính nể, nhưng mà Vương gia đã từng nghĩ đến, thái hậu sẽ thương tâm tới mức nào không?”

“Bỏn vương chẳng quản được nhiều chuyện như vậy...”

Thẩm Chiêu giữ chặt lấy tay Diệp Vũ, muốn ôm lại, mắt trong veo lạnh lùng, “Xin vương gia buông tay!”

Sở Minh Hiền cứ một mực từ chối, “Bỏn vương cũng quyết không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.